Royal M

"This boo
and deep res

"It is of
militudes—b
Dr. Shapter

"This wo
and great res

"The sty

THE DU

Maunse

THE ER

Wasted

12mo.

THE VIS

Boyd,

THE FA

Dire

mondi. Vol. I.

enlarged,

knowledge of
the arrange-
(with a few

N BODY.

1688 :
o the
mes
itor.
s of

SOPHOCLIS

OPERUM

QUÆ SUPERSUNT

TOMUS II.

SOPHOCLIS

QUÆ EXSTANT OMNIA

CUM VETERUM GRAMMATICORUM

SCHOLIIS.

SUPERSTITES

TRAGŒDIAS VII.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM RECENSUIT,

VERSIONE ET NOTIS ILLUSTRAVIT,

DEPERDITARUM FRAGMENTA COLLEGIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITERARUM
ACADEMIÆ SOCIUS.

ACCEDUNT

EXCERPTA EX VARIETATE LECTIONIS,

QUAM CONTINET EDITIO

CAROLI GOTTL. AUGUSTI ERFURDT,

DEMETRII TRICLINII SCHOLIA METRICA,

ET NOTÆ INEDITÆ

CAROLI BURNEII.

TOMUS II.

Londini:

IMPRIMEBAT J. F. DOVE,

VENEUNT APUD R. PRIESTLEY.

MDCCCXIX.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΣ *ὡς* ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

ΑΠΑΓΩΓΗ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ᾽ Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται δὲ καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΧΡΥΣΗΣ Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

Argumentum metricum non exstat in veteribus codd. nec in Aldina. Primus id edidit Turnebus e codice ad Triclinii recensionem scripto, in quo perperam v. 1. legitur ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς· Χρύσῃ ipsius Minervæ cognomen erat, cujus meminit Scholiastes ad Œd. T. 188. et sic hoc ipso in dramate appellatur v. 194. et 1327. Erat etiam Χρύση insula prope Lemnum, in qua ad cognominis Minervæ aram a serpente ictus fuit Philocteta. Ista dilucidavit Alex. Politus in erudita ad Eustathium nota p. 707. editionis Florentinæ, et post eum Valckenarius Diatribes Euripideæ cap. xi.

V. 2. Mendose in codice scriptum fuit *μόνοις*. Immo solus Philoctetes aram noverat, quam in Chryse insula Minervæ dedicaverat olim Jason. Cod. ἤδη exhibet v. seq. cujus vice Turnebus suo more edidit ᾔδει. oportuit ᾔδη.

4. *ναυάτῃ*, quod prorsus barbarum est, retineri non debuit: pejus in codice *ναυάτην στόλον*. Vide quæ notavimus ad Æschyli Persas 373.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ᾽ οἰκουμένη,
ἔνθ᾽, ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ᾽ ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ᾽ ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
ὅτ᾽ οὔτε λοιβῆς ἡμὶν, οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκήλοις προσθίγειν· ἀλλ᾽ ἀγρίαις
κατεῖχ᾽ ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
μὴ καὶ μάθῃ μ᾽ ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ᾽ αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ᾽ ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ᾽ ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ᾽, ὅπου ᾽στ᾽ ἐνταῦθα δίστομος πέτρα

1. ΑΚΤΗ ΜΕΝ ΗΔΕ. καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ. ἐκείνῳ μέν τοι διαφέρει, παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τούτου οἰκονομεῖται. τὸ δὲ ΑΚΤΗ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν νῆσον. ΑΣΤΕΙΠΤΟΣ. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ μέρει τῆς Λήμνου ἐξετέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

3. ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΡΑΦΕΙΣ. λείπει ἡ ἐξ. τραφεὶς ἐκ πατρὸς Ἑλλήνων κρατίστου. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔνθα ἐγώ ποτε ἐξέθηκα τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν, ὦ Νεοπτόλεμε παῖ Ἀχιλλέως. ΤΟΝ ΜΗΛΙΑ. τὸν Θεσσαλὸν, ἀπὸ πόλεως. Ἀττικὸν δὲ τὸ Μηλιᾶ.

7. ΚΑΤΑΣΤΑΖΟΝΤΑ. καταῤῥέοντα, τηκόμενον, λυόμενον. ΔΙΑΒΟΡΩι. τῇ τὸν πόδα ἐσθιούσῃ, σηπτικῇ, τῇ διαβιβρωσκούσῃ· τῇ καλουμένῃ φαγεδαίνῃ. πάθος δὲ τοῦτό ἐστιν οὕτω λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

12. ΑΚΜΗ. καιρός. ΜΑΘΗι. νοήσῃ. ΚΑἸΚΧΕΩ. ταράξω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμελγόντων.

V. 12. ἀκμή. gl. καιρός. Sic in Aj. 812. οὐχ ἕδρας ἀκμή.

14. τῷ. gl. ᾗ τινι τῷ σοφίσματι. Vide notam ad Œd. Col. 1259.

τοιάδ᾿, ἵν᾿ ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ᾿ ὕπνον
δι᾿ ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ᾿ ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ᾿ ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.
ἅ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν᾿, εἴτ᾿ ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ᾿, εἴτ᾿ ἄλλῃ κυρεῖ,
ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς,
ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ᾿ ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.
ΝΕ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις.
δοκῶ γάρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.
ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
ΝΕ. τόδ᾿ ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ᾿ οὐδεὶς τύπος.
ΟΔ. ὅρα, καθ᾿ ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ.
ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
ΟΔ. οὐκ ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

17. ΙΝ᾿ ΕΝ ΨΥΧΕΙ ΜΕΝ. ὅπου ἐν χειμῶνι μὲν, ἐν κρύει, πάρεστι θερμαίνεσθαι, τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου ἑκατέρωθεν προσβαλλούσης, οὐκ ἐν ταυτῷ· ἀλλ᾿, ὅτε μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐλαύνει ὁ ἥλιος, διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ στόματος· ὅτε δὲ εἰς τὸ δυτικὸν, ὁμοίως. ἐν δὲ θέρει, τῆς πνοῆς ἀπολαύειν. ΗΛΙΟΥ ΔΙΠΛΗ ΕΝΘΑΚΗΣΙΣ. διπλῆ καθέδρα πρὸς ἡλίου θερμαινομένη. ΑΜΦΙΤΡΗΤΟΣ. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετρημένου. ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ ΣΩΝ. ἤγουν, εἰ σώζεται. ΣΙΓΑ. σιωπηλῶς. ΕΧΕΙ. κατοικεῖ.

25. ΚΟΙΝΑ Δ᾿ ΕΞ ΑΜΦΟΙΝ ΙΗι. πονοῖτο, διανύοιτο, προβαίνοι. ἢ ΕΙΗι. οἱ τραγικοὶ γὰρ τῇ ει διφθόγγῳ χρῶνται ἀντὶ βραχείας.

26. ΤΟΥΡΓΟΝ ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ μακρᾶς διδαχῆς, ἢ μακροῦ πόνου δεόμενον. ἤδη γὰρ εἰσεῖδον τὸ ἄντρον, ὃ λέγεις.

28. ΑΝΩΘΕΝ Η ΚΑΤΩΘΕΝ. ταπεινὸν ἢ ὑψηλόν.

32. ΟΙΚΟΠΟΙΟΣ. ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή.

19. δι᾿ ἀμφιτρῆτος. Mendose in Aldina ἀμφιτρῆρος.

21. σῶν. Sic editiones Aldi et Turnebi, ut et codd. omnes. gl. ἤγουν εἰ σώζεται. In Henr. Stephani editione legitur ζῶν, quod consultone an operarum errore invectum fuerit, nescio. Verum scio mendosissimum esse, siquidem sic senarius in spondeum desinit: nam vocalis ante ζ corripi non potest.

22. εἴτ᾿ ἔχει. gl. κατοικεῖ. recte. πρὸς ἃ ἐλθὼν σῖγα, σήμαινέ μοι εἴτε κατοικεῖ—Sic Latinis *habere* valet *habitare*, qua significatione Plauto frequentatur, ut Bacchid. i. 2. *Quis istic habet?*

24. ὡς κλυῃς. Sic recte in B. Solœce alii et impressi κλύοις.

25. κοινὰ δ᾿ ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ. Sic legisse scholiastam perspicuum est, siquidem diversæ lectionis meminit εἴη, quæ manifesto vitiosa est. Nam præterquam quod diphthongus ει semper producitur, optativus modus hìc contra structuræ legem adhiberetur. Requiritur verbum subjunctivi modi, qualia sunt κλύῃς et φράζω.

26. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις. Sensus is est profecto, quem in versione expressi, Græco enarratori haud perspectus: οὐ μακρὰν ὂν, vel ἄπον. Hæc fide codicum nixa lectio, per se longe melior est illa quam commentus est editor nescio quis, οὐ μακρόν.

29. στίβου γ᾿ οὐδείς. Sic T. In duobus aliis, ut in Aldina, στίβου τ᾿—

ΝΕ. στειπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.
ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς
ἀνδρὸς τέχνημα, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.
ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
ΝΕ. ἰοὺ, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
ΟΔ. ὡνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κἄστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που.

33. ΣΤΙΠΤΗ ΓΕ ΦΥΛΛΑΣ. χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἡπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινός. ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ. ὑπὸ τῇ στέγῃ.

35. ΑΥΤΟΞΥΛΟΝ Γ' ΕΚΠΩΜΑ. ποτήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλως ἐργαζομένου, ὅ ἐστιν ἰδιώτου καὶ οὐ τεχνίτου. ΠΥΡΕΙΑ. πυρόβολα. ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑ. ἀπόθετον κτῆμα.

38. ΙΟΥ. ΙΟΥ. ὁρᾷ τὰ ῥάκη τοῦ τραύματος τοῦ Φιλοκτήτου ξηραινόμενα ἐν ἡλίῳ, καὶ ἐκπλήττεται, ὡς βαρέως αὐτοῦ νοσοῦντος. ΒΑΡΕΙΑΣ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ. νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας.

42. ΚΩΛΟΝ. πόδα. ΚΗΡΙ. νόσῳ. ΝΟΣΤΟΝ. ὁδόν. ΦΥΛΛΟΝ ΝΩΔΥΝΟΝ. βοτάνην τινὰ παυσώδυνον.

33. *στειπτή*. Scholiastes *στιπτὴ* habet, ut v. 2. *ἄστιπτος*. Eadem scriptura est in B. et apud Suidam. At Eustathius p. 778. *στειπτὴ* ex hoc loco citat, ut scriptum est in membr.

35. *αὐτόξυλον*. Vide Andromedæ fragm. vi. *φλαυρούργου*. Sic codd. veteres et Suidas. In Aldina mendose *φλαυλούργου*, ut etiam a prima manu scriptum in T. sed ex λ factum fuit ρ. Turnebus edidit *φαυλούργου*. In seq. v. scripti et impressi libri habent *τεχνήματ' ἀνδρός*. Pluralis numerus doctos viros merito offendit; sed locum emendare dum conarentur, malum pejori malo sanaverunt. Quippe levius istud *τεχνήματα* feram, quam *τέχνημά τ'*, sive pro *τε*, sive pro *τοι* accipienda veniat particula, qua nullus hic usus est. Nec magis admittenda Toupii conjectura, Cur. Nov. in Suidam p. 70. *τέχνημα τἀνδρός*. Nam *τοῦ ἀνδρὸς* definite post indefinitum *τινὸς* plane inficetum est. Librarii malam manum quivis hic facile poterat agnoscere. Imperitus homo metro consulere voluit, quod laborare credidit. Scripserat Tragicus *φλαυρούργου τινὸς ἀνδρὸς τέχνημα*. Ille, ne spondeus esset in secunda senarii sede, ordinem invertit, et vitando hiatu scripsit *τεχνήματ' ἀνδρός*. Prima in *τέχνη* corripitur, ut quævis vocalis natura brevis ante asperatam et liquidam. Vide Aj. 1121. Œd. T. 357. et sic passim.

37. *θησαύρισμα*. gl. *ἀπόθετον κτῆμα*.

38. *θάλπεται*. gl. *ξηραίνεται*.

40. *ὡνὴρ κατοικεῖ*. Perperam vulgo *ἀνήρ*.

43. *ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν*. Philoctetæ alimentum præbebant aves et feræ, quas sagittis configebat. Atqui aves et feræ statis horis ad certa loca se conferre solent. Recte scholiastes *ἐπὶ φορβῆς ὁδόν*. At glossator, qui id minus intelligebat, exposuit *ἐπὶ ζήτησιν φορβῆς*. Hoc ipsum Ulysses dicere debuisse videtur Toupio, qui Emendat. in Suidam iii. 336. reponit *ἢ 'πὶ φορβῆς μαστύν*. Nimis audacter. Hujus formæ verbalia frequentant Ionici poëtæ, qualia sunt *ἐδητὺς*, *ὀρχηστὺς*, *θελκτὺς*, *πωρητὺς*, et alia, sed Atticis fere inusitata sunt.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπήν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ᾽ ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.
ΝΕ. ἀλλ᾽ ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται στίβος.
σὺ δ᾽, εἴ τι χρῄζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.
ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ᾽ ἐφ᾽ οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ᾽ ἤν τι καινόν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
ΝΕ. τί δῆτ᾽ ἄνωγας;
ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ᾽ ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ᾽ οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ᾽ ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ᾽ Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ᾽ ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,

45. ΤΟΝ ΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ὡς παρισταμένου τινὸς αὐτοῖς τοῦτο λέγει. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. ἀπαντήσας, ἐπιπεσών.

48. ΑΛΛ᾽ ΕΡΧΕΤΑΙ. ἀπέρχεται, φησὶν, ὁ θεράπων εἰς κατασκοπήν. ΦΥΛΑΞΕΤΑΙ. φυλαχθήσεται παρ᾽ ἡμῶν ἡ ὁδὸς αὐτοῦ.

57. ΤΟΔ᾽ ΟΥΧΙ ΚΛΕΠΤΕΟΝ. τοῦτο γὰρ οὐχὶ ψευσόμεθα. ΕΧΘΟΣ ΕΧΘΗΡΑΣ. οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους. ΣΤΕΙΛΑΝΤΕΣ. καλέσαντες. ΤΗΝΔ᾽ ΑΛΩΣΙΝ. τὸ σὲ ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον. ΟΥΧ ΗΞΙΩΣΑΝ. οὐκ ἄξιον ἡγήσαντο. ΕΣΧΑΤ᾽ ΕΣΧΑΤΩΝ. αἴσχρότατα.

47. λαβεῖν. Perperam in membr. et in Aldina *μολεῖν*, unde Parisinus editor sinceram lectionem eruisse credit, "Ελοιτό γ᾽, ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους, μ᾽ ὀλεῖν. Sed istud ὀλεῖν e barbariei specu arcessitum, non e puris Græcæ linguæ fontibus. ὀλέω, ὀλεῖν sunt prorsus inusitata, nec uspiam, nisi apud grammaticos, ubi de formatione temporum agunt, reperiuntur. *μᾶλλον αἱρεῖσθαι* est *προκρίνειν*, *malle*.

55. ἐκκλέψεις. Sic emendate in B. Solœce vulgo ἐκκλέψῃς. ὅπως hic valet *quomodo*, ut infra 78. et pendet a suppresso verbo φροντίζειν, φράζεσθαι, vel simili. Immo, ni me fallit conjectura, verbum librariorum errore, potius quam poëtæ judicio, hic desideratur. Quid enim sibi vult post ἐκκλέψεις λόγοισι, participium λέγων?—τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ Ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις σκοπεῖν. Glossa in codd. ἐκκλέψῃς, ἀπατήσῃς. Ratio autem Philoctetam fallendi hæc erat, ut simularet Neoptolemus se Atridis infensum esse. Huc pertinet scholion, quod in editione Romana alio translatum fuit: οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.

58. πλεῖς δ᾽ ὡς πρὸς οἶκον. Abundat particula ὡς, quæ eleganter jungitur præpositionibus ἐπὶ et πρὸς motum significantibus. Familiare hoc Arriano in Alex. M. expeditione. Comicus in Equitum fine: Κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην.

60. οἵ σ᾽ ἐν λιταῖς στείλαντες. Abundat præpositio ἐν, ut Œd. T. 821. Antig. 962. 1003. στείλαντες, simplex pro composito μεταστείλαντες—ἐξ οἴκων. Sic veteres codd. et Aldus, quod et Turnebus retinuit. In T. minus be-

μόνην ἔχοντες τήνδ᾿ ἅλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ·
ἀλλ᾿ αὔτ᾿ Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ᾿ ἂν
θέλῃς καθ᾿ ἡμῶν ἔσχατ᾿ ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδέν μ᾿ ἀλγυνεῖς· εἰ δ᾿ ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ᾿ ἔστ᾿ ἐμοὶ μὲν οὐχὶ, σοὶ δ᾿, ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ᾿ ἔνορκος οὐδενὶ,
οὔτ᾿ ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ᾿ ἀρνήσιμον.
ὥστ᾿, εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ᾿ αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ᾿ ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
τόλμα· δίκαιοι δ᾿ αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ᾿ εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτὸν, κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον

68. ΕΙ ΓΑΡ ΤΑ ΤΟΥΔΕ ΤΟΞΑ. προτρεπτικῶς εἰς τὴν συμμαχίαν, οὐ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ψιλῶς τὰ τόξα ὠνόμασεν· εἰς δὲ τὴν πόρθησιν, τὸν Νεοπτόλεμον.

72. ΟΥΤ᾿ ΕΝΟΡΚΟΣ. ὤμοσαν γὰρ τῷ Τυνδάρεῳ πάντες Ἕλληνες συνελθεῖν, ἐὰν ἁρπασθῇ ἡ Ἑλένη.

81. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ. αὐτὴν τὴν νίκην.

ne ἐξ οἴκου, quod ex Henr. Stephani editione in posteriores manavit.

61. μόνην ἔχοντες. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius δὲ infersit.

63. ἐλθόντι δοῦναι. Id est ὥστε ἐλθόντι σοι δοῦναι.

64. λέγων. Pendet hic nominativus a λέγειν in v. 57. structura ad significatum, non ad verba, accommodata. Quippe istud λέγειν imperativus est infinitivi forma, unde pendet etiam πλεῖς, suppressa particula ὅτι, nisi mavis e communi repetere λέγε δὲ ὅτι πλεῖς πρὸς οἶκον. Proinde difficultas ad quam offendit Vir doctus, quamque tollit legendo λέγ᾿ οὖν, nulla est. Is est Fridericus Gedike, Gymnasii Rector Berolini, qui seorsum fabulam hanc edidit luculento commentario illustratam in tironum usum. Nullum est Tragici nostri drama, quod enarratorem tam peritum nactum fuerit.

84. δός μοι σεαυτόν. Terentius Adelphis: *Da te hodie mihi.*

κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.
ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ', ὥς φασιν, οὑκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.
ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ', εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.
ΝΕ. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;

91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ. ἤγουν χωλὸς ὤν.

94. ΚΑΛΩΣ ΔΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἀληθεύων. ΝΙΚΑιΝ ΚΑΚΩΣ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ ψευδολογίας. θέλω, φησὶν, εἰπὼν τὸ ἀληθὲς ἀποτυχεῖν μᾶλλον, ἢ ἐξαπατᾷν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ πατρὸς λόγον λέγοντα· (Ἰλ. ί. 312.)

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλησιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ. εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων. ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ, ΟΥΧΙ ΤΑ'ΡΓΑ. κρείσσονα τῶν ἔργων οὖσαν τὴν γλῶσσαν· τὴν ἀπάτην προηγουμένην, καὶ ἀνύουσαν ἅπαντα. διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς, ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντος.

100. ΤΙ ΟΥΝ Μ' ΑΝΩΓΑΣ. ὃ θέλεις κέλευε, πλὴν τοῦ ψεύδεσθαι.

86. Hos versus sic convertit Florens Christianus: *Ego vero, Ulysseu, dicta quæ non audiam Animo lubenti, facere semper oderim.* Eadem sententia Georg. Ratallerus ad hunc modum: *Quæ facta, Ulysse, audire animus horret, eadem Patrare morte acerbius duco.* Haud sane exspectabam aliquem exstiturum, qui has interpretationes falsi argueret, aliumque Græcis sensum inesse contenderet. Nuperus Parisinus editor nos docet ea sic verti debere: *Ea moliri odi, quorum famam factorum ægre ferrem.* plurimisque exemplis adstruit, quod vel pueris notum, κακῶς κλύειν significare *male audire*, id est *vituperari*. Est hoc quidem certissimum: sed tam certum est illam significationem verbi κλύειν non magis hic locum habere, quam apud Comicum in Concion. 91. ἀκροᾶσθαι de fama accipi posse. Ibi mulier reprehensa, quod lanam in concionem ferret, ait: τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἄρα ξαίνουσα; *Quippini? num minus audiam rhetorum conciones, si lanam carpam?* Quid hoc, quæso, ad famam?

100. τί ἄλλο πλὴν confundit imperite Parisinus editor cum interrogationis formula Platoni frequentata ἄλλο τι ἤ. Legat auctorem Doctrinæ Particularum, qui formulas istas enucleate distinxit, et simul fidejussorem quærat, quo auctore credamus Græcum esse imperativum ἄνωγες. Ab ἀνώγημι novi ἀνώγηθι, ἄνωχθι. Verum ἄνωγες nusquam vidi.

ΟΔ. λέγω σ᾽ ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
ΝΕ. τί δ᾽ ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ᾽ ἄγειν;
ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ᾽ οὐκ ἂν λάβοις.
ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους, καὶ προπέμποντας φόνον.
ΝΕ. οὐκ ἆρ᾽ ἐκείνῳ γ᾽ οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;
ΟΔ. οὔ· μὴ δόλῳ λαβόντα γ᾽, ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα * τὸ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. κέρδος δ᾽ ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ΟΔ. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. οὐκ ἆρ᾽ ὁ πέρσων γ᾽, ὡς ἐφάσκετ᾽, εἴμ᾽ ἐγώ;
ΟΔ. οὔτ᾽ ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ᾽ ἐκεῖνα σοῦ.
ΝΕ. θηρατέ᾽ οὖν γίγνοιτ᾽ ἂν, εἴπερ ὧδ᾽ ἔχει.

* τὰ ed. 1. 2.

105. ΙΟΥΣ ΑΦΥΚΤΟΥΣ. ἄφυκτα γὰρ ἦν τὰ Ἡράκλεια βέλη, καὶ τοῦ σκοποῦ μὴ ἀποτυγχάνοντα, ἢ ἐπανερχόμενα εἰς ἑαυτόν.
106. ΟΥΚ ΑΡ᾽ ΕΚΕΙΝΩι. οὐκοῦν οὐδὲ προσελθεῖν ἐκείνῳ εὐθαρσές ἐστι καὶ ἀσφαλές.
109. ΤΟ ΣΩΘΗΝΑΙ. τὴν σωτηρίαν. εἰ σωτηρία ἐκ τοῦ ψεύδους προσγίγνεται.
110. ΒΛΕΠΩΝ. νοῶν, λογισμὸν ἔχων. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἀποβλέπων τις εἰς τὸ ψεῦδος, ἐρεῖ αὐτό;
111. ΟΚΝΕΙΝ. ἀποδειλιᾷν.
113. ΑΙΡΕΙ. πορθεῖ. ΘΗΡΑΤΕΑ. ληπτέα, ἄξια τοῦ θηραθῆναι.

102. ἐν δόλῳ. Abundat præpositio ἐν, ut supra 60.

103. οὐ μὴ πίθηται. *Non persuadebitur.* Aoristus 2. subjunctivi cum particulis οὐ μὴ eamdem vim habet quam futurum indicativi. Euripides Herc. Fur. 720. Ὅδ᾽ οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ. *Nec adest, nec aderit unquam.* Comicus in Lys. 363. Κοὐ μή ποτ᾽ ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται. Fallitur Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo φοβέομαι pendere ait. Diversa sunt μὴ οὐ et οὐ μή.

108. τὸ ψευδῆ λέγειν. Perperam libri omnes τὰ ψευδῆ—Sæpe in articulo, qui ex indole linguæ infinitivo adjungitur, lapsi sunt librarii, eumque mutato numero nomini tribuerunt. Sic in Creüsæ Fragmento ii. legimus etiam, invitis libris: Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν. In Anacreontis Od. xi. ediderat Stephanus τὰ τερπνὰ παίζειν, ubi sermonis puritas flagitat τὸ τερπνὰ παίζειν, quæ est etiam tersissimi poëtæ manus.

111. ἐς κέρδος. In B. T. πρὸς κέρδος.

114. ὁ πέρσων γ᾽. In B. T. particula γε omissa.

116. In Aldina θηρατέα γίγνοιτ᾽ ἄν. Sic etiam in membr. scriptum, appictis prosodiæ signis, indicantibus utrumque α produci. Nempe θηρατέα librarius ad Trojam referebat, glossa, quam exscripsi, satis inepta deceptus; δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία. In B. θηρατέα γένοιτ᾽ ἄν. Recte in T. θηρατέ᾽ οὖν.

ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.
ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾷν.
ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.
ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
ΟΔ. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνῄνεσα.
ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρὼν,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι
κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα ναυκλήρου τρόπον
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἄγνοια προσῇ·
οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου,
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,

117. ΔΥΟ ΦΕΡΗι ΔΩΡΗΜΑΤΑ. δύο τιμήματα ἀποφέρῃ. ΠΟΙΩ. ἀντὶ τοῦ, ποῖα, δυϊκῶς.

119. ΣΟΦΟΣ μὲν, διὰ τὸ κλέψαι· ΑΓΑΘΟΣ δὲ, διὰ τὸ ποϱθῆναι. ἢ ὡς σοφοῦ μὲν ὄντος καθόλου τοῦ δολῶσαι δυναμένου· νῦν δὲ καὶ τοῦ δόλου ἀγαθοῦ ὄντος. ΚΕΚΛΗι' ΑΜΑ. ἀντὶ τοῦ, κεκλημένος εἴης.

122. ΞΥΝΗιΝΕΣΑ. συνεθέμην.

125. ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ. τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸς τὴν ναῦν ἀποπέμψω· καὶ πάλιν ἐνταῦθα, ἐὰν καιρὸς καλῇ, καὶ ἐάν μοι δόξητε βραδύνειν. ΩΣ ΑΝ ΑΓΝΟΙΑ ΠΡΟΣΗι. ἵνα μὴ γνωσθῇ. ΟΥ ΔΗΤΑ. τοῦ Φιλοκτήτου ἀπατωμένου. ἢ τοῦ ναυκλήρου δόλιά σοι διαλεγομένου καὶ ἀσυμφανῆ. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ ΠΟΛΙΑΣ. οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ.

119. κεκλῇο. Optativus præteriti passivi. Formam hanc sæpe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum κεκτώμεθα, legendum: Μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτῄμεθα. Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 235. 253. Mendose hîc Aldus edidit κέκλησ' ἅμα, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis κεκλῆσ'— Turnebo debetur emendata lectio.

126. δοκῆτέ τι. Sic bene distinctæ voces in B. In ceteris perperam δοκῆτ' ἔτι.

127. κατασχολάζειν. gl. βραδύνειν.

128. ναυκλήρου τρόπον. Aldus et veteres codd τρόποις. Naucleri ornatum describit Plautus in Milite iv. 4. 41. *Facito ut venias ornatus huc ornatu naucleríco. Causiam habeas furrugineam, culcitam ob oculos laneam: Palliolum habeas ferrugineum: nam is colos thalassicu'st: Id connexum in humero lævo, expapillato brachio; Præcinctus aliqui; assimulato quasi gubernator sies.*

129. ἄγνοια in casu recto. Sic scriptum in duobus veteribus codd. In T. ἀγνοίᾳ, ut in impressis.

130. ποικίλως αὐδωμένου. σοφιζομένου, δολίως διαλεγομένου.

133. Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων. id est πομπαῖος, seu, ut semet ipse in Comici Pluto 1159. appellat, ἡγεμόνιος. Quod quidem Mercurii officium vulgo haud

Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον *στροφὴ α'.*
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
φράζε μοι. τέχνα γὰρ τέχνας
ἑτέρας προὔχει,
καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.
ΝΕ. νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις, ὅντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ

136. ΣΤΕΓΕΙΝ. κρύπτειν. ΥΠΟΠΤΑΝ. ὕποπτον, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ φανερὸν γεγονότα, καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν. ἢ τὸν Φιλοκτήτην, τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπούμενον. Ἄλλως. πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λέγειν, ἢ σιωπᾶν; ΤΕΧΝΑ ΓΑΡ ΤΕΧΝΑΣ. τοῦτο ἐν τῷ καθόλου. ἡ γὰρ τέχνη, φησὶ, καὶ ἡ γνώμη τῶν βασιλέων προὔχει τῶν ἄλλων τεχνῶν. καὶ ἐν Οἰδίποδι· (530.) ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ. καὶ Ἡσίοδος· (Θεογ. 88.) τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες. ΠΑΡ' ΟΤΩι. ἐφ' ᾧ ἐστι τὸ θεῖον σκῆπτρον. ΣΕ Δ' ΕΛΗΛΥΘΕ. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ. δίκαιον οὖν σοι πείθεσθαι. ΚΡΑΤΟΣ ΩΓΥΓΙΟΝ. τὸ ἐξ ἀρχῆς τιθέμενον κράτος. ΥΠΟΥΡΓΕΙΝ. συνεργεῖν.

144. ΝΥΝ ΜΕΝ. νῦν μὲν, φησὶν, εἰσελθὼν ὅρα τὸν τόπον. ἐπὰν δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποστὰς, ὑπηρέτει μοι πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν. ΤΟΠΟΝ ΕΣΧΑΤΙΑΙΣ. τὸν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τόπον. ΠΡΟΧΩΡΩΝ. ὥσπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν, πειρῶ με θεραπεύειν ἀεί. κυρίως δέ ἐστιν ἀκούειν τὸ προχωρῶν, οἷον, ὡς ἂν ἐγὼ προστάσσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

minus notum, quam illius κλεπτοσύνη, seu fallendi peritia, unde alterum illi cognomen inditum, δόλιος.

134. Νίκη. Scholion: οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀττικῇ. Euripides Ione 1550. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι—Victoriæ nomine cultæ Minervæ templum erat in arce: idcirco mulieres, quæ arcem occupaverant, in Comici Lysistr. 317. ejus implorant opem: δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ. Vide Meursii Att. Lect. i. 20.

135. Aldus et veteres codd. τί χρὴ, τί χρὴ, δέσποτά, μ' ἐν ξένᾳ ξένον—contra metri rationem.

139. καὶ γνώμα. Sic bene Aldus et veteres codd. scilicet ἑτέρας γνώμας προὔχει. Sic in glossa expositum erat, unde librarius codicis B. vocem in textum intulit καὶ γνώμα γνώμας, metro reclamante. Harum quæ rejicienda erat, retinuit Triclinius, cujus lectio est καὶ γνώμας.

140. Διὸς σκῆπτρον. In Aldina σκῆπτον. Scripserat forte poëta σκᾶπτον.

141. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε. Sic veteres codices et Aldus: id est εἰς σέ. Triclinius mutavit sine causa. Dimeter est antispasticus. Pro ditrochæo in antistrophico est choriambus; pæona habet uterque in secunda sede.

144. τόπον ἐσχατιαῖς. In T. ἐσχατιᾶς, quod ad sensum perinde est. Sed nulla erat causa, cur Triclinius veterem lectionem mutaret. ἴσως γὰρ προσιδεῖν ἐθέλεις τὸν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τόπον, καθ' ὅν τινα κεῖται.

δεινὸς ὁδίτης, τῶνδ᾽ ἐκ μελάθρων
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.
ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, ἀντιστρ. α΄.
φρουρεῖν ὄμμ᾽ ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δ᾽ ἐμοὶ λέγ᾽ αὐλὰς ποίας
ἔνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν᾽ ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μή με λάθῃ πελάσας ποθέν.
τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα; τίν᾽ ἔχει στίβον;
ἔναυλον, ἢ θυραῖον;
ΝΕ. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ᾽ ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.
ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;
ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ᾽ ὡς φορβῆς χρείᾳ
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΛΑΙ. πρᾶγμα, φησὶ, μοὶ λέγεις ἐκ πολλοῦ μοι μεμεληκὸς, τὸ φρουρεῖν τὸ σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. ἢ ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΟΥΡΕΙΝ ΟΜΜΑ. ἀντὶ τοῦ, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. ΕΝΕΔΡΟΣ. ἔνοικος. ΟΥΚ ΑΠΟΚΑΙΡΙΟΝ. οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον. εὔκαιρον γάρ ἐστι τοῦτο μαθεῖν.

156. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. προσπελάσας. ΕΝΑΥΛΟΝ Η ΘΥΡΑΙΟΝ. ἐντὸς ἢ ἐκτός. ἐγγὺς ἢ μακράν.

163. ΣΤΙΒΟΝ ΟΓΜΕΥΕΙ. ὄγμος μὲν, ἡ ἐπὶ στίχον φυτεία. νῦν δὲ ὀγμεύει ἀντὶ τοῦ, ἐφεξῆς πορεύεται.

166. ΣΜΥΓΕΡΩΣ. ἐπιπόνως. ΟΥΔΕ ΤΙΝ᾽ ΑΥΤΩι. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ. ΠΑΙΩΝΑ. θεραπείαν. ΕΠΙΝΩΜΑιΝ. ἐξευρίσκειν.

150. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. duas voculas addunt, e prava glossa in textum illatas, τὸ σὸν, quas tam metrum quam sententia respuit. Fefellit hæc lectio scholiastam, cujus falsa est expositio, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. Immo ad ὄμμα subauditur ἐμόν.

156. μή με λάθῃ πελάσας ποθέν. Quod in omnibus libris legitur προσπεσὼν, mendosum est, ut ex comparatione strophici versus liquet, et ex confusione glossæ cum genuina lectione ortum: ad πελάσας adscripta fuerat glossa προσπελάσας et e v. 46. προσπεσών. Voces postmodo permutatæ fuerunt a librariis.

161. ἄπεστιν. Sic emendate in B. In ceteris claudicat versus omissione ν paragogici.

166. σμυγερὸν σμυγερῶς. Mendose vulgo legitur στυγερὸν στυγερῶς. In scholiis malum malo cumulatum, quum adverbium per ἐπιμόνως exponatur. Scriptum oportuit σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Hesych. σμυγερὸν ἐπίπονον, οἰκτρὸν, μοχ-

οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν.

ΧΟ. οἰκτείρω νιν ἔγωγ', ὅπως, στροφὴ β΄.
μή του κηδομένου βροτῶν,
μηδὲ ξύντροφον ὄμμ' ἔχων,
δύστανος, μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
χρείας ἱσταμένῳ. πῶς πο-
τε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών.
οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἀντιστρ. β΄.
ἥκων οὐδενὸς ὕστερος,

169. ΟΙΚΤΕΙΡΩ ΝΙΝ. ἐλεῶ, φησὶν, αὐτὸν, πῶς δύναται διάγειν, μήτε συνοικῶν τινὶ, μήτε κηδεμόνα ἔχων, μηδέ τινος αὐτοῦ τῶν ἀνθρώπων κηδομένου. ΜΗΔΕ ΞΥΝΤΡΟΦΟΝ ΟΜΜΑ. μηδὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. ΑΛΥΕΙ. ἀλγεῖ, ἀπορεῖ ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ γιγνομένῳ. ἤγουν ὁπηνίκα χρείας τινὸς καλέσῃ καιρὸς, ἀδημονεῖ, διὰ τὸ πάντων ἀπορεῖν.

177. Ω ΠΑΛΑΜΑΙ. ὦ τέχναι καὶ γνῶμαι. τοῦτο θαυμάζων τὸν Φιλοκτήτην φησὶ, πῶς μόνος ὢν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἑαυτῷ. ΟΙΣ ΜΗ ΜΕΤΡΙΟΣ ΑΙΩΝ. οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ οὕτως, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν.

180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ. εὐγενῶν. ΗΚΩΝ ΥΣΤΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑστερίζων. ΑΜΜΟΡΟΣ. ἄμοιρος. ἀντὶ τοῦ ἔρημος νῦν κεῖται. ΣΤΙΚΤΩΝ Η ΛΑΣΙΩΝ. ποικίλων καὶ δασυτρίχων. ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΟΣ. πολυλάλητος, μὴ εἰργομένη τοῦ φθέγγεσθαι. ἀθυρόστομον δὲ εἶπε τὴν ἠχὼ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθέγγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἀεὶ μὲν ὀδυρομένου αὐτοῦ, ἠχὼ πρὸς τὸν ὀδυρμὸν ἀντιφθέγγεται. ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ. μήκοθεν φαινομένη διὰ τῆς φωνῆς. ἀντὶ τοῦ, οἰμώζει, καὶ τὴν ἠχὼ πόῤῥωθεν ἀνεγείρει.

θηρόν. σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Eustathius pag. 1463. ἔστι δὲ σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν, καυστικῶς. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ὅθεν τὸ σμύξαι πυρὶ νῆας. (Il. ι΄. 649.) τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος ἀόριστος ἔσμυγον, ὅθεν τὸ σμυγερόν. Nihil verius hac emendatione.

168. ἐπινωμᾷν. Scholiastes hic exponit ἐξευρίσκειν. In Antigona 139. exponitur idem verbum per ἐπιφέρειν. *Dividendi, distribuendi* significatione utitur eo Æschylus Eumenid. 310. Λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους Ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. Id scholiastes bifariam exponit: τίνα τρόπον τὰ κατ' ἀνθρώπους λάχη ἐφοδεύομεν. et ἐπινωμᾷ, ἐπισκοπεῖ. Facile variæ interpretationes a simplicis potestate derivantur.

171 μηδὲ ξύντροφον. Sic ad metri rationem scribi debuit. Perperam Aldus et veteres codd. σύντροφον. Sinistra Triclinii emendatio est μηδ' αὖ σύντροφον.

174. ἀλύει. gl. ἀλγεῖ, ἀπορεῖ.

181. ἥκων. Sic bene apud Suidam legitur in λασίοις. Tragici exemplaria habent οἴκων. In B. οἷ κοὐδενὸς, librarii errore, qui compendio scriptum ἥκων dispexisse non videtur. ἥκειν pro εἶναι eleganter adhibetur. οὗτος τῶν εὐγενῶν οὐδενὸς ὕστερος ὢν ἴσως. Sic in Œd. Tyr. 1519. Œd. Col. 1177. Aj. 637. ἥκειν nihil aliud valet quam εἶναι. Pro ἔχειν usurpari solet in eleganti formula εὖ ἥκειν τινὸς, in qua tamen istud verbum non nemini suspectum fuit. Vide notas ad Luciani imagines tom. ii. p. 469.

πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα
μεριμνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὑπακούει.

ΝΕ οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
θεῖα γὰρ, εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ,
καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ,
τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. οὐδὲν, φησὶ, τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ, ὅτι κακὰ πάσχει ὁ Φιλοκτήτης. ἐκ θεῶν γὰρ, ὡς οἶμαι, ταῦτα πέπονθε, καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἵνα μὴ τὰ βέλη, εὐθέως ἐπελθόντος αὐτοῦ, πορθήσῃ τὴν Τροίαν παρα τὸ εἱμαρμένον, ἀλλὰ ἐκδέξηται τὸν καιρόν.

194. ΤΗΣ ΩΜΟΦΡΟΝΟΣ ΧΡΥΣΗΣ. Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔνθα διέτριβε Χρύση τις Νύμφη, ἣ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ πείσασα, κατηράσατο αὐτῷ· διὸ καὶ ὠμόφρονα αὐτὴν ἐκάλεσεν. Ἄλλως. Χρύσης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα οὕτω καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη, τὸν βωμὸν ζητῶν, ἐν ᾧ ἔθυσεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα κατὰ Τροίας ἐστράτευσεν. ΑΜΑΧΗΤΑ. ἀνίκητα. ΠΡΙΝ ΟΔ' ΕΞΗΚΟΙ ΧΡΟΝΟΣ. αὐτὴν τὴν Τροίαν εἰς τὸν εἱμαρμένον πρὶν ἐλθεῖν χρόνον, ἐν ᾧ εἵμαρται αὐτὴν πορθηθῆναι. Ὧι ΛΕΓΕΤΑΙ. ᾧ χρόνῳ. ΥΠΟ ΤΩΝΔΕ. τῶν βελῶν δηλονότι.

190. Vulgo legitur πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται, quod quid sibi velit, nemo declaravit unquam. Quippe vetus enarrator quid sententia flagitet, exponit quidem; verum is verborum et inextricabilis structuræ nullam rationem reddit. Genitivi πικρᾶς οἰμωγᾶς a nomine τηλεφανὴς non pendent: verbum requirunt, a quo regantur: id esse non potest ὑπόκειται. Jam diu est quum emendavi ὑπακούει. Comicus in Nub. Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν. ubi simpliciter valet *audire*. *Echo sola tristes ejulatus audit.* E consequenti sæpe usurpatur pro *respondere*, qua significatione etiam cum secundo casu construitur, ut apud Plutarchum in Camillo p. 310. ὀργιζόμενοι τοῖς ἔχουσι τὸ Καπιτώλιον, ὅτι καλούντων αὐτῶν οὐχ ὑπήκουον, ἀλλὰ καὶ προσβάλλουσι πληγὰς ἔδοσαν. *quod provocantibus non responderent.* non genitivus est absolutus, sed legitimus casus καλούντων αὐτῶν, a verbo ὑπήκουον pendens.

193. καὶ τὰ παθήματα κεῖνα. Minus bene vulgo παθήματ' ἐκεῖνα. Vide notam ad Aj. 233.

196. Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina: οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ μελέτῃ.

197. ἐπὶ Τροίᾳ. Triclinius, ἐπὶ Τροίαν.

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.
ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, παῖ. στροφὴ γ'.
ΝΕ. τί τόδε;
ΧΟ. προὐφάνη κτύπος
φωτὸς σύντροφος, ὡς τειρομένου.
ΝΕ. ἦ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων;
βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
του, στίβου κατ' ἀνάγκαν
ἕρποντος· οὐδ' ἐμὲ λάθει βαρεῖα
τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
διάσημα *γὰρ θροεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον— ἀντιστρ. γ'.
ΝΕ. λέγ' ὅ τι.
ΧΟ. φροντίδας νέας.
οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνὴρ,

* θροεῖ γὰρ ed. 1. 2.

201. ΕΥΣΤΟΜ' ΕΧΕ. εἰώθασιν οὕτω λέγειν, ἀντὶ τοῦ σιώπα. τὸ δὲ τοιοῦτο κεχίασται, ὅτι Ἑλλάνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου (II. 171.) ἔλεγε· Περὶ δὲ τῶνδέ μοι εὔστομα κείσθω. οὐ διαιρῶν εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἴποι, ταῦτα ἔστω εὔστομα. τοῦτο δέ φησιν ὁ Χορὸς, κτύπον ἀκούσας ἐπερχομένου τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ στένοντος ἐν τῇ πορείᾳ, διὰ τὸ ἄλγος.

203. ΚΤΥΠΟΣ ΦΩΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ. ἦχος φωνῆς τῆς συντραφείσης αὐτῷ. δῆλον δὲ, ὅτι κακῆς, καὶ οἰμωκτικῆς, ὡς κατὰ τὸ σύνηθες αὐτοῦ τειρομένου τῇ νόσῳ.

204. Η ΠΟΥ ΤΗιΔΕ. ἆρα ὧδε, ἢ ἐνθάδε; ΦΘΟΓΓΑ ΤΟΥ. φθογγή τινος. ΣΤΙΒΟΥ. ἔξωθεν προσληπτέον τὴν ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ στίβου. ΤΡΥΣΑΝΩΡ. ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. ΔΙΑΣΗΜΑ. φανερά.

211. ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΝΕΑΣ. τὸ ἑξῆς· ἔχε φροντίδας νέας. οἷον, καινότερόν τι βούλευσαι, ὅ τι πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς. ΟΥΚ ΕΞΕΔΡΟΣ. οὐ μακρὰν, ἀλλ' ἐγγὺς, καὶ ἐπὶ τόπου. ΟΥ ΜΟΛΠΑΝ. οὐ βοῇ τερπόμενος σύριγγος, ὡς ποιμήν. ΑΛΛ' Η ΠΟΥ ΠΤΑΙΩΝ. ἀλλὰ τάχα προσκόπτων, ὑπὸ τῶν βασάνων βοᾷ· ἢ δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν προβοᾷ ἡμῖν μὴ πελάζειν εἰς αὐτόν. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 753.) Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. τὴν ἀπροσόρμιστον.

200. δαμῆναι. gl. πορθῆναι.

205. ἐτυμα. Perperam in membr. et in Aldina ἑτοίμα.

206. στίβου. Extrinsecus arcessendam præpositionem ἐπὶ monuit scholiastes. Hujus ellipsis exempla satis obvia. Sic in Electra 900.—ἐσχάτης δ' ὁρῶ Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον. ubi ἐσχάτης πυρᾶς pendet a suppressa ἐπί. Eodem modo explicari potest versus hujus dramatis 1181. Triclinius contra veterum librorum fidem dedit στίβον, quod quidem bonum est, et intelligendum per ellipsin præpositionis κατὰ, ut in Aj. 30. πηδῶντα πεδία.—κατ' ἀνάγκαν. gl. βιαίως, μετὰ στεναγμοῦ.

209. διάσημα γὰρ θροεῖ. Sic edidit Aldus veterum codicum fidem secutus. Versus asynartetus est ex anapæsto et antispasto. In antistrophico ditrochæus est pro diiambo. Temere vocum ordinem invertit Triclinius.

212. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνήρ.

οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἤ
που πταίων ὑπ' ἀνάγκας
βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν, ἢ ναὸς
ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
κατέσχετ', οὔτ' εὔορμον, οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί.
φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνῳ

Sic omnino legendus hic versus, ex metri et sermonis lege; et sic fere citatur ab Aristophanis enarratore ad Aves 276. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. At Tragici exemplaria vocula longiorem versum exhibent; ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Ratio metrica dimetrum anapæsticum flagitat, qualis est versus 203. Unde liquet illud ὡς sententiæ prorsus inutile, a mala manu additum fuisse. Tum ἀνὴρ, quæ vox apud Nostrum priorem semper corripit, nude absque articulo certam atque definitam personam, de qua hìc sermo est, designare non potest.

[In Tragici exemplaribus sic legitur hic versus: Ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Manifestum est lectionis vitium, quod metri ratio ostendit: quippe versus esse debet dimeter anapæsticus, qualem quidem eum concinnavi pro ἔντοπος substituendo ἐγγύς. Sed usquequaque falsa est hæc emendatio. Fefellit me opinio confusas hìc fuisse lectionem et glossam. Sane si ἐγγὺς in textû lectum olim fuisset, nulli magistro venisset in mentem, adverbium hoc declarare per nomen ἔντοπος: verum hoc bene declaratur per hanc glossam ἐγγύς ἐστι τοῦ τόπου τούτου. Tum venusta oppositio est nominum ἔξεδρος et ἔντοπος. Denique indefinitum ἀνὴρ indoli linguæ repugnat. Vera lectio est, quam me piget serius deprehendisse: Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνήρ. Particula ὡς initio versus a mala manu est: absque ea versum hunc citat Scholiastes Comici ad Aves 276.]

214. ποιμὴν ἀγροβότας. Minime prætulerim scripturam codicis B. ἀγροβάτας. In Euripidis Cyclope v. 54. nomen ἀγροβότας ab eruditis viris frustra sollicitatur, eadem analogia formatum, qua οἰοβότας in Aj. 615. et ejusdem significationis compositum ἀγρονόμος.

216. τηλωπόν. Hesych. μακρόθεν φαινόμενον. Sensuum vocabula commutantur, et quæ visus propria sunt, aliis eleganter tribuuntur. Sic supra 202. προὐφάνη κτύπος. Perperam in membran. et in Aldina τηλωπάν.

222. Veterum codd. et Aldi lectionem sequimur. Triclinius hìc rursum nulla de caussa verborum ordinem pervertit: ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε.

223. Ἑλλάδος. gl. Ἑλληνικῆς. Ex Ajace Locro citatur Ἑλλὰς ἀνὴρ, quomodo ὕβρις ἀνὴρ dixit Hesiodus. Nomina primitiva, propria seu appellativa, adjectivorum instar cujusvis generis junguntur substantivis; cujus schematis exempla passim occurrunt. Mox 256. Ἑλλὰς γῆ.

δείσαντες ἐκπλαγῆτ᾽ ἀπηγριωμένον·
ἀλλ᾽ οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἄφιλον κακούμενον,
φωνήσατ᾽, εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ᾽ ἀνταμείψασθ᾽· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ᾽ ἐμὲ
ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ᾽, οὔθ᾽ ὑμᾶς ἐμοῦ.
ΝΕ. ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ᾽, ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε
χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ᾽, ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.
ΝΕ. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιῤῥύτου
Σκύρου· πλέω δ᾽ ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.
ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;
ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.
ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ᾽ ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ᾽, ὅντιν᾽ εἰσορᾷς;
ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιδ᾽, ὅν γ᾽ εἶδον οὐδεπώποτε;

226. ΑΠΗΓΡΙΩΜΕΝΟΝ. *δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγριωμένον εἰσφέρειν τῇ ὄψει, καὶ τῷ σχήματι.*

234. ΦΕΥ ΤΟ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ. *θαυμαστικὸν μετ᾽ ἐκπλήξεως τὸ* ΦΕΥ *ἐνταῦθα. λείπει δὲ τὸ στερηθῆναι.* ΠΡΟΣΕΣΧΕ. *προσορμίσαι ἐποίησεν.* ΓΕΓΩΝΕ. *εἰπέ.* ΟΠΩΣ ΕΙΔΩ. *ἵνα μάθω.*

240. ΑΥΔΟΜΑΙ. *λέγομαι.*

246. ΠΩΣ ΕΙΠΑΣ. *θαυμάζων φησὶν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς στρατευσάμενον, ὅτε πάντες ἀνήγοντο Ἕλληνες.*

228. *κακούμενον.* Libri omnes *καλούμενον* mendose. Has voces jam male commutatas vidimus in Œd. Col. 261.

229. *προσήκετε.* Triclinius nescio quo prolubio, *προσήκατε.*

237. *τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος.* Perperam in T. *τίς δ᾽ ἀνέμων*—ut legit etiam Eustathius, qui hanc versus clausulam citat p. 1717. Frigeret hîc connectiva particula.

241. *οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.* Sic in membr. Vulgo *οἶσθ᾽ ἤδη*—

ΦΙ. οὐδ' οὔνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἤσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
ΝΕ. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνιστορεῖς.
ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε,
μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ, διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ, χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ,
ἔῤῥιψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
ᾤχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,

254. ΠΙΚΡΟΣ ΘΕΟΙΣ. *ἐχθρός.* ΩΔ' ΕΧΟΝΤΟΣ. *οὕτως δυστυχοῦντος.*

257. ΑΛΛ' ΟΙ ΜΕΝ. *οἱ Ἀτρεῖδαι.*

264. Χ'Ωι ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ ΑΝΑΞ. *ὁ Ὀδυσσεύς.* ΑΓΡΙΩι ΧΑΡΑΓΜΑΤΙ. *δήγματι. τὸ γὰρ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. λέγεται γὰρ ὅτι βουλόμενος ἐν Λήμνῳ ἀναστῆσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄφεως ἐπλήγη.*

269. ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΑΣ. *τῆς θαλασσίας. ὅτι ἀπὸ Χρύσης ἦλθον εἰς Λῆμνον.* ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΣΑΛΟΥ. *κινήματος, πόνου.*

275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. *καταρᾶται.* ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. *λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.*

251. *οὐδ' οὔνομ'*—Mendose Aldus *ὄνομ'*—

258. *σῖγ' ἔχοντες.* Id est *σιγῶντες.* Adverbium est *σῖγα*, et dicitur *ἔχειν σῖγα*, ut *ἔχειν ἄτρεμα, ἔχειν ἡσύχως.*

266. *τῆς ἀνδροφθόρου.* Perperam libri omnes *τῆσδ'*—

268. *ξὺν ᾗ.* gl. *τῇ νόσῳ.*

αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον,
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν,
εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαιν' ἐμοί,
κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας

284. ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ. τοῦ ἀνιᾶσθαι. ΕΥΜΑΡΕΙΑΝ. δαψίλειαν, ἄδειαν καὶ εὐκαιρίαν εὕρισκον πολλήν.

286. ΚΑΙ'ΔΕΙ. καὶ ἔδει με ἐμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι. ΤΑ ΣΥΜΦΟΡΑ τὰ ἀναγκαῖα.

290. ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ. ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἕλκεται. ΕΙΛΥΟΜΗΝ. ἐπορευόμην. εἴλυσις γὰρ ἡ πορεία καὶ ἡ κίνησις.

281. νόσου. Sic Aldus. Perperam in veteribus codd. νόσον. Haud melius in Triclinii recensione νόσῳ. ξυλλαμβάνειν et ξυλλαμβάνεσθαι cum genitivo rei construuntur. Comicus Vespis 733. Νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν Ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Pace 437. Χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων. Lysistrata 313. Τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;

285. διὰ χρόνου, *aliquantisper*, dum scilicet suffecerunt alimenta, quæ ei relicta fuerant.

286. βαιᾷ. Membr. et Aldus perperam βαιῇ.

290. αὐτὸς ΑΝ τάλας εἰλυόμην—ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' ΑΝ—ταῦτ' ΑΝ ἐμηχανώμην—πῦρ ΑΝ οὐ παρῆν. Nihil utique notius usu particulæ ἂν conjecturali cum indicativo in narrationibus, qua significatur non tam res facta, quam quæ fieri potuit, aut fieri solet: ideo exprimitur per *fere*, *fortassean*, aut per verbum *soleo*. Ex unico Aristophane centena exempla excitari possint. Viros doctos quandoque fefellit hic particulæ usus, ut Reiskium, qui ad hæc Lysiæ verba p. 272. ἠγανάκτουν ἄν, *indignari solebam*, ἂν sibi delendum *videri* ait: *quia non dicit orator se indignaturum fuisse, sed indignari consuevisse.* Atqui hæc ipsa est ratio, cur ἂν addidit. Sic Chorus senum in Comici Vespis 268. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου. *Sed primus nostrûm præire solebat.* Magnifice hîc se effert nuperus Parisinus editor, tanquam si ipse primus hunc Græcæ linguæ idiotismum observasset, incompertum vel ipsi Valckenario, virorum quotquot fuerunt Græce doctorum doctissimo. Verum exemplorum partim idoneorum, partim secus, quæ congessit plaustra, non obstabunt quin in Euripidis Phœnissis 412. longe melius dicat Polynices: Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ. *Aliquando habebam in diem, aliquando rursus non habebam:* quam εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν: *aliquando nihil habere solebam.* εἶτ' αὖ frequentant Attici poëtæ: et ἂν conjecturale, ea potestate quam definivi, rarius adhibetur in negativa propositione. Quod ἂν legatur in Philemonis versu ex Milite, inde argumentum petendum non erat; nam est ex Grotii interpolatione.

εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς.
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστὶν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μὲν, καί που τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν·

297. ΑΦΑΝΤΟΝ ΦΩΣ. καλῶς εἶπεν ἄφαντον. οὐ φαίνεται γάρ. ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει ἡ πέτρα. ἢ ἀπροσδόκητον. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΣΤΕΓΗ. ἀντὶ τοῦ, ἡ οἰκία, ἡ μετὰ πυρὸς οὖσα, καλῶς διοικεῖται.

303. ΕΞΕΜΠΟΛΗΣΕΙ. πωλήσει, πραγματεύσεται, ἐμπορεύσεται. ΞΕΝΩΣΕΤΑΙ. καταχθήσεται ὡς ξένος. ΤΟΙΣΙ ΣΩΦΡΟΣΙ. τοῖς συνετοῖς, τοῖς εὐτυχοῦσιν.

Apud Athenæum legitur: Ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κ' ὀπτὸς ὢν τοιοῦτος ἦν. Quod sane præstat, nisi verius sit, ut Bentleio visum, κ' ὀπτὸς αὖ τοιοῦτος ἦν.

293. καί που πάγου χυθέντος. *Et si forte superfusæ essent terris pruinæ, ut hieme fieri solet.* Pessime Brumœus vertit: *Je rampais de même pour chercher de l'eau, et quand il falloit couper le bois qui m'étoit nécessaire, surtout dans les rigueurs de l'hiver, où l'isle est inondée.* Mediocriter Græce doctus erat ingeniosus ille Jesuita. Nec melior est Gallici scriptoris, qui nuper Philoctetam e Sophocleo expressum docuit, versio: *Des glaçons, dont l'hiver blanchissait ce rivage, J'exprimais avec peine un douloureux breuvage.* Sicque sententiam suam de hujus loci interpretatione exponit: *J'ai rapporté ces mots* καί που πάγου χυθέντος, *au vers précédent:* εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν, *et s'il fallait chercher quelque boisson,* et quidem glacie fusa, *que je ne trouvais que dans la glace fondue, et de même dans l'hiver ramasser du bois,* etc. *J'ai traduit* οἷα *par* de même, pariter, *comme fait le Scholiaste Latin qui a suivi le même sens.* Quis ille sit Latinus Scholiasta ignoro. Video Camerarium ista bene accepisse, nimirum Philoctetam dicere, *lignum sibi parandum fuisse adversus gelu, ut maxime hieme esse soleat:* meritoque illi damnatam fuisse nescio cujus alius interpretationem, qui πάγον pro *rupe* accepisse videtur. Ex Gallici illius scriptoris verbis liquet, aliud esse Græcas contaminare fabulas, aliud eas interpretari.

ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ', ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.
ΧΟ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.
ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,

311. ΣΩΣΑΙ Μ' ΕΣ ΟΙΚΟΥΣ. ἀποφέρειν με εἰς τὴν πατρίδα.
316. ΑΝΤΑΠΟΙΝΑ. ἀμοιβαῖα.
317. ΕΟΙΚΑ ΚΑΓΩ. οἷον κἀγὼ ἐξ ἴσου ἐλεῶ σε τοῖς ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἄλλοι ξένοι οἱ ἀφιγμένοι, περὶ ὧν λέγεις, οὕτω κἀγώ σε οἰκτείρω.
319. ΕΓΩ ΔΕ Κ'ΑΥΤΟΣ. κἀγὼ νῦν μάρτυς εἰμὶ τοῖς ὑπό σου λεγομένοις. ΩΣ ΕΙΣ' ΑΛΗΘΕΙΣ. οἱ σοὶ λόγοι δηλονότι. ΚΑΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. περὶ τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τοῦ Ὀδυσσέως.
324. ΘΥΜΩι ΓΕΝΟΙΤΟ. εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὅρμησις κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι, καὶ τιμωρῆσαι αὐτούς.

316. *αὐτοῖς*, quia præcessit *οἷς*, Cantero suspectum fuit, qui illius vice *αὖτις* legendum esse credidit. Sed falsus est. Callimachus in Epigram. Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν. Itidem Menander in Epigr. in Themistoclem et Epicurum: Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

320. *συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν*. Constructionis ratio optime declaratur in nota, quam e membr. protuli: ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ δοτικῇ συντάσσεται. ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ἀτρειδῶν. Conferri possunt minora scholia ad El. 283. et Triclinii nota ad Aj. 491. Frustra Toupius ad Suidam tom. i. p. 134. lectionem librorum vitiosam esse pronuntiat, et sic refingendam, *συντυχὼν κακοῖν ἀνδροῖν Ἀτρειδαῖν, τῇ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ*. Nihil mutandum esse ostendi ad Euripidis Orestem 1291 Verbum compositum cum casu construitur, quem simplex regit, vel vacante, vel aliorsum pertinente præpositione.

324. Libri omnes nostri hunc versum sic scriptum exhibent: Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτέ. Ex hac verborum structura qui bonum sensum elicere conabitur, meras nugas aget. Inepta est Heathii versio: *Iræ utinam contingat, ut manum aliquando tandem satiem*. Expressum vellem id quo manum suam non *satiare*, sed *implere* cupiat Neoptolemus. Nam *manum implere* absolute, nihil est. Idcirco Valckenarii conjecturam in Commentario ad Euripidis Phœn. p. 284. minus probo: Εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε. Pejor est adhuc Toupii interpretatio: *Utinam satis irasci liceat!* Quid quæso obstabat quin ad satietatem irascere-

ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
χ' ἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
ΝΕ. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
ἅγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν—
ΦΙ. οἴ μοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.
ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο
τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.

329. ΜΟΛΙΣ Δ' ΕΡΩ. *ὑπὸ τῆς ὀργῆς δηλονότι.*

334. ΘΕΟΥ Δ' ΥΠΟ ΤΟΞΕΥΤΟΣ. *καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. φ'. 278.) λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.*

tur? Haud sane video quid huic versui sit cum exemplis ab erudito Britanno excitatis ad Suidam iii. 130. Nulla alia est ratio eum interpretandi quam per hypallagen, quam viam inierunt interpretes præstantissimi. Florens Christianus: *Utinam hanc manu olim tester iracundiam!* Georgius Ratallerus: *O mihi utinam, quæ mente verso, manu exsequi Liceat!* Camerarius: *Utinam concedatur mihi re ipsa et manibus explere iram meam!* Est hic profecto verus sensus: nec aliter ex vi sententiæ et affectu personæ verti poterat. Verum aliud Græca verba sonant, et hypallage quam commenti sunt, nimis esset absona. Permutationem hanc nemo sanus poëtæ tribuat, verum librarii seu Grammatici errori aut libidini. Scripserat Sophocles: *Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε. χειρὶ* dativus est instrumenti. *πληρῶσαι θυμὸν, animi cupiditatem*, sive ultionis, sive cujusvis alius rei, *explere*, elegans locutio est, quam exemplis erudite illustrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1327. *Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε, Πληροῦσα θυμόν.* Noster in Œd. Col. 778. *Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζοις.* Sic de videndi cupiditate Euripides in Androm. 1084. *ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.* Nihil verius hac emendatione, quam proposueramus olim ad Æschyli Persas 94. quamque lubenter vidimus viri eruditissimi Frid. Gedike calculo comprobari.

328. *τίνος χόλον κατ' αὐτῶν* ΕΓΚΑΛΩΝ *ἐλήλυθας;* Prægnans est phrasis pro *ἕνεκα τίνος τὸν χόλον ὧδε μέγαν κατ' αὐτῶν ἔχων, αὐτοῖς ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;* Vel per metonymiam satis usitatam explicanda est, qua effectus pro caussa ponitur, *ira* pro *injuria*, quæ iram commovit. Haud absimile est illud in Œd. T. 702. *Λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν, ἐρεῖς.* Virum longe omnium qui nunc sunt doctissimum offendit hæc locutio, cui vitium librarii errore subesse ratus, reponendum censet ΕΓΧΑΛΩΝ. *Quamnam ob causam iræ in eos tam vehementi frena laxans venisti?* Sic Virgilius Æn. xii. *irarumque omnes effundit habenas.* Tametsi nemo est cujus auctoritas plus apud me valeat, quam præstantissimi illius viri, haud facile animum inducere queo *ἐγχαλῶν* a poëta manu esse. Parum me movet, quod compositi *ἐγχαλᾶν* haud innotuerit exemplum: satis id tuetur analogiæ ratio. Verum ubi *χαλᾶν τὴν ὀργὴν*, vel *χαλᾶν τῆς ὀργῆς* occurrunt, ut apud Comicum Vesp. 727. Av. 383. sensu plane contrario locutiones illæ adhibentur, pro *mollire, remittere iram*; proinde non video qui *ἐγχαλᾶν χόλον* significare possit *iram intendere*, seu *iræ habenas immittere*. Pro *γὰρ* Heathius scribendum censet *γ' ἄρ'*, frustra. In interrogationibus *γὰρ* connectivum est et valet *igitur*. Exempla vide in Indice in Aristophanem.

ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὡ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.
ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
ΝΕ. ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χὡ τροφεὺς τοῦ 'μοῦ πατρὸς,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἤ μ' ἑλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον, μή με ναυστολεῖν ταχὺ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην.
ἔπειτα μέν τοι χὡ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμην· κἄμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον οὐ μακρῷ χρόνῳ,
ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.

336. ΑΛΛ' ΕΥΓΕΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖος, εἴγε καὶ γενναῖος ὁ εὐγενής.
339. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ. οἶμαι μέν σε ἱκανὸν ἔχειν κακὸν τὴν νόσον.
342. ΑΥΘΙΣ ΠΑΛΙΝ. τὸ χ, ὅτι δὶς τὸ αὐτὸ εἶπεν, ΑΥΘΙΣ καὶ ΠΑΛΙΝ.
351. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΔΟΜΗΝ. οὐκ εἶδον ζῶντα δηλονότι.
355. ΠΙΚΡΟΝ ΣΙΓΕΙΟΝ. πικρὸν αὐτὸ λέγει, ἤ τοι διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ διὰ τὸ δυσχείμερον τοῦ τόπου. ΟΥΡΙΩι ΠΛΑΤΗι. τῷ εὐδίῳ πλῷ.

338. ἐλέγχω. gl. ἐξακριβώσομαι.
349. μ' ἐπέσχον. Mendose in membr. et in Aldina μ' ἔπασχον.
351. ἄθαπτον, *ante quum imponeretur rogo.* Vox illa in scholiorum editione Romana inepte exponitur per ζῶντα. Glossa, cujus voculam tantum exscripserat Janus Lascaris, ad sequentia verba pertinet, οὐ γὰρ εἰδόμην.

οἱ δ᾽ εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον·
Ὦ σπέρμ᾽ Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστι σοι
πατρῷ᾽ ἑλέσθαι· τῶν δ᾽ ὅπλων κείνων ἀνὴρ
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.—
κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
Ὦ σχέτλι᾽, ἦ τολμήσατ᾽ ἀντ᾽ ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;—
ὁ δ᾽ εἶπ᾽ Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν·
Ναὶ, παῖ, δεδώκασ᾽ ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὔτ᾽ ἔσωσα κἀκεῖνον παρών.—
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ᾽ ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὢν,

363. ΟΙ Δ᾽ ΕΙΠΟΝ, ΟΙΜΟΙ. διὰ μέσου τὸ ΟΙΜΟΙ ἀποδυρόμενός φησιν.

369. Ω ΣΧΕΤΛΙΕ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. ΠΡΙΝ ΜΑΘΕΙΝ ΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι, καὶ σχεῖν τὸ ἐνδόσιμον.

374. ΗΡΑΣΣΟΝ. ἔβαλλον, κατηρώμην, ὕβριζον. ΟΥΔΕΝ ΕΝΔΕΕΣ. οὐδὲν ὕβρεως παραλιμπάνων.

377. Ο Δ᾽ ΕΝΘΑΔ᾽ ΗΚΩΝ. ἤ τοι εἰς ὀργήν. ΟΥΚ ΗΣΘ᾽ ΙΝ᾽ ΗΜΕΙΣ. τότε, φησὶν, ἡνίκα τοῦ Ἀχιλλέως προεκινδυνεύομεν, οὐ παρῆς ἔνθα ἔδει σε παρεῖναι· ἀλλ᾽ ἀπῆς, ὅπου οὐκ ὤφειλες.

363. τλημονέστατον λόγον. Recte in El. 439. τλημονεστάτη γυνὴ exponitur τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη. Eadem hîc obtinet significatio. In scholio pro ἀποδυρόμενος, scriptus liber habet ἀπολοφυρόμενος.

369. ὦ σχέτλι᾽, ἦ τολμήσατε. Ineptissima est Heathii conjectura, ὦ σχέτλιοι, ἦ—Scilicet quia diphthongus οι elidi non potest. At vero non eliditur, quippe qui hîc nulla est: σχέτλι᾽ plene est σχέτλιε. Quia verbum adest plurale τολμήσατε, non idcirco vocativus esse debet pluralis numeri. Alloqui potuit Neoptolemus Græcorum proceres apud Agamemnonem congregatos, et summum ducem vocativo compellare. Matrem et Achillem alloquitur Iphigenia apud Euripidem, et unicam matrem compellat: μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων. Infra 446. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; Ridiculum esset rem notissimam multis exemplis adstruere. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1479.

371. In veteribus codd. ut in impressis, scriptum πλησίων γὰρ ὢν κύρει, accentu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne dubium esset, ex Triclinii præcepto scriptum in T. ὢν 'κύρει, tanquam si ε in consonante elidi posset. Sane res ipsa manifesto tempus imperfectum postulat: verum Attici poëtæ rarissime argumentum omittunt, nec erat hîc licentiæ locus. Depravata fuit a librariis genuina lectio, quam restitui: πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν. Sic infra 544. Ἐκέλευσ᾽ ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι. Verbum κυρῶ frequentius cum participio construitur, quod librario fraudi fuit. Sic verbum τυγχάνω cum participio construi solet: tamen in Œd. Col. 1490. ejus participium verbo junctum occurrit: ἥν περ τυγχάνων ὑπεσχόμην, pro ἥνπερ ἔτυχον ὑποσχόμενος.

377. δύσοργος. gl. μάχιμος, ὀργίλος.—δηχθεὶς, λυπηθείς.

δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο·
Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων.—
τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ,
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, στροφή.
μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,
ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ
πότνι', ἐπηυδώμαν,
ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν
ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύ-

381. ΕΚΠΛΕΥΣΗΙΣ ΕΧΩΝ. λείπει τὰ ὅπλα. ΤΗΤΩΜΕΝΟΣ. ἐστερημένος.

385. Κ'ΟΥΚ ΑΙΤΙΩΜ' ΕΚΕΙΝΟΝ. οὐ μέμφομαι, φησὶ, τοσοῦτον τῷ Ὀδυσσεῖ, ὅσον τοῖς περὶ Ἀγαμέμνονα· αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατοῦσι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ τὰ ὅπλα λαβεῖν. ΟΙ Δ' ΑΚΟΣΜΟΥΝΤΕΣ. οἱ ἄτακτα ἐργαζόμενοι, κακῶς φρονοῦντες, ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κακῶς φρονεῖ. ὅταν γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς δηλονότι καὶ οἱ ὑπήκοοι.

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. ὀρεία. ἡ αὐτή ἐστι Ῥέα καὶ γῆ. ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίγνεται. ΠΑΜΒΩΤΙ. πολύτροφε, πάντας τρέφουσα. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. β'. 548.) ζείδωρος ἄρουρα. διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυξὶ, πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται. ΠΑΚΤΩΛΟΝ ΕΥΧΡΥΣΟΝ. Πακτωλὸς, ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. χρυσᾶ δὲ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τμώλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Πακτωλοῦ καταφέρεται. ΣΕ ΚΑΙΚΕΙ. καὶ τότε σε ἐπεκαλούμην, ἢ ἐπεκαλεσάμην, τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτε προεδίδοσαν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τούτους τιμωρήσῃ. ΟΤΕ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ. τὸ ἑξῆς· ὅτε τὰ πατρικὰ ὅπλα παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου, υἱῷ δηλονότι. ΛΕΟΝΤΩΝ ΕΦΕΔΡΕ. ἐπὶ ἅρματος γὰρ λέοντων ὀχεῖται ἡ Ῥέα. ΣΕΒΑΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ. ὦ Ῥέα. ἢ νοητέον ἐπὶ τῶν ὅπλων.

380. καὶ ταῦτα, scilicet τὰ ὅπλα ἔχων οὐ μήποτε ἐκπλεύσεις ἐς τὴν Σκῦρον. Solœce vulgo legitur ἐκπλεύσῃς.

383. τητώμενος. gl. ἐστερημένος.

385. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον. In B. scriptum minus bene αἰτιῶμ' ἐκεῖνον.

395. ἐπηυδώμαν. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius stolido prolubio dedit ἐξηυδώμαν.

398. τὰ πάτρια τεύχεα. Scholiastes exponit τὰ πατρικά. Harum vocum differentiam statuunt Grammatici, quam

χεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων
ἔφεδρε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπέρτατον.
ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε,
κἀμοὶ προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἀλλ' εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο.
ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.
ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χ' οὗτος οἴχεται θανών;
ΝΕ. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.
ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι; τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
ΝΕ. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'. ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

405. ΠΡΟΣΑιΔΕΤΕ. συμφωνεῖτε.

416. Ο ΤΥΔΕΩΣ ΓΟΝΟΣ. σὺν Ὀδυσσεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης. ΣΙΣΥΦΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ. ἐκ Σισύφου γὰρ κύουσα ἡ Ἀντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτῃ. καὶ διὰ τοῦτό φησιν αὐτὸν ὥσπερ πεπρᾶσθαι, ἐπειδὴ Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα, ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν. τὸ χ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν, ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου.

Pollux haud magis Tragico nostro agnovisse videtur. Sic enim ille libro ii. cap. 2. περὶ γονέων. ἡ δὲ διὰ τούτων κτῆσις, πατρῴα, πατρικὴ, πάτριος. Vim præpositionis in παρεδίδοσαν argute declarat glossa: ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ.

417. οὐδ' οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ. Id est οὐδὲ ὁ Σισύφου υἱὸς ἐμπόλητος Λαερτίῳ. Quia scilicet ex furtivo Sisyphi compressu gravidam Anticleam duxerat Laërtes. Perperam vulgo legitur Λαερτίου, cui lectioni nostra in membr. superscripta. Fallitur Scholiastes, quum ait Λαέρτιος possessivum esse pro primitivo. Duplex forma est hujus nominis, utraque primitiva. Eustathius ad Homerum p. 13. διφορεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. Spreta veterum librorum auctoritate, Triclinius differentiam illam susque deque habuit. Supra v. 366. Λαρτίου dedit, ubi nos ex antiquitatis fide, Ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γένος. Eamdem interpolationem ab eo factam fuisse in Aj. 1393. observavimus.

ΦΙ. τί δ᾽; ὃς παλαιὸς, κἀγαθὸς, φίλος τ᾽ ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιός, ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ᾽ ἐξήρυκε, βουλεύων σοφῶς.
ΝΕ. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, *ὃς παρῆν μόνος.
ΦΙ. οἴ μοι, δύ᾽ †αὐτὼ δείν᾽ ἔλεξας, οἶν ἐγὼ
ἥκιστ᾽ ἂν ἠθέλησ᾽ ὀλωλότοιν κλύειν.
φεῦ, φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ᾽ οἵδε μὲν
τεθνᾶσ᾽, Ὀδυσσεὺς δ᾽ ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ᾽, ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
ΝΕ. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χ᾽ αἱ σοφαὶ

* ὅσπερ ἦν ed. 1. 2. † αὔτως ed. 1. 2.

423. ΚΑΚ᾽ ΕΞΗΡΥΚΕ. γράφεται ΚΑἸΞΕΚΗΡΥΞΕ.
425. ΟΣΠΕΡ ΗΝ ΜΟΝΟΣ. οἱ μὲν γράφοντες ΜΟΝΟΣ, παρ᾽ ἱστορίαν φασίν. εἶχε γὰρ καὶ ἄλλους. οἱ δὲ ΓΟΝΟΣ, τῷ ποιητῇ ἀκολουθοῦντες λέγουσιν.
426. ΔΥ᾽ ΑΥΤΩΣ ΔΕΙΝ᾽ ΕΛΕΞΑΣ. γράφεται ΔΥ᾽ ΑΥΤΩ Δ᾽ ΕΞΕΔΕΙΞΑΣ. δυϊκῶς.
429. ΚΑἸΝΤΑΥΘ᾽. ἐν τοῖς ζῶσι.
431. ΣΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ. σοφὸς μέν ἐστιν, ἀλλ᾽ οὐ διόλου ἔσται. αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται πολλάκις.

421. τί δ᾽; ἔστιν—*Quid vero? Nestor—vivitne?* Comicus in Pace 700. Τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; ad quem locum vide quæ notavimus.

423. κάκ᾽ ἐξήρυκε. Glossa in T. ἐξέβαλεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ ἕλκω. Quid in aliis libris repererit auctor scholiorum, non assequor: sane lectio quam profert κἀξεκήρυξε locum habere non potuit. βουλεύων σοφῶς. In T. σοφά. Appositæ duæ diversæ lectiones, σοφῶς, σαφῶς. Posteriorem, eamque pessimam, adripuit Turnebus.

425. ὃς παρῆν μόνος. Duplex fertur hujus loci lectio, utraque mendosa. Nimis ineptum est, quod libri exhibent, ὅσπερ ἦν γόνος. Tolerabilior est aliquanto lectio Scholiastæ memorata, ὅσπερ ἦν μόνος, nec tamen admittenda. Ignorat omnia quæ ad Trojam gesta fuere, quibus non interfuit Philocteta: horum si quæ narrat Neoptolemus, quidvis ei fingere licet, quo facilius illum decipiat. In Nestorem non ignorat Philocteta, quem amicum suum appellat, quem Aulide viderat, ante quam solveret classis, quicum usque in Lemnum navigaverat: sciebat profecto plures uno eum filios habere. Præterea in re notissima Homeri auctoritatem, quem vide Od. γ᾽. 413. deseruisse censendus non est Sophocles, unicum Nestori filium tribuendo. Latebat menda, quam prius me deprehendisse eo magis miror, quo frequentior est in libris. Scripserat Tragicus ὃς παρῆν, unde librarii negligentia fecit ὅσπερ ἦν. Solum patri adfuisse Antilochum, est quidem præter historiæ fidem, siquidem Thrasymedes cum patre Pylum reversus est; sed eum superstitem esse ignorat Philocteta, nec dolo quem struit Neoptolemus obstat, si eum quoque periisse innuat, quo magis animum Philoctetæ commoveat. Quam pravæ lectioni tutelam commentus fueram, μόνος accipi posse pro ἀγαπητὸς, ut hoc vice versa *unicum* quandoque notare observatum fuit, eam pluma leviorem esse fateor.

426. δύ᾽ αὐτὼ δείν᾽ ἔλεξας. Sinceram hanc lectionem servavit Scholiastes. Inde ortæ depravationes δύ᾽ αὔτως et δύ᾽ αὐτὸς, quorum posterius sola Stephani editio exhibet. δεινὰ λέγειν τινὰ notissima est phrasis, pro δεινὰ λέγειν περί τινος.

γνῶμαι, Φιλοκτῆτ᾽, ἐμποδίζονται θαμά.
ΦΙ. φέρ᾽ εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
ΝΕ. χ᾽ οὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
τοῦτ᾽ ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν᾽ ἄνδρ᾽ ἑκὼν
αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.
ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ᾽ αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.
ΝΕ. ποίου δὲ τοῦτο, πλήν γ᾽ Ὀδυσσέως, ἐρεῖς;
ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον. ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ᾽ εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ᾽ εἰ ζῶν κυρεῖ;
ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτὸν, ᾐσθόμην δ᾽ ἔτ᾽ ὄντα νιν.
ΦΙ. ἔμελλ᾽· ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ᾽ ἀπώλετο.

443. ΟΣ ΟΥΚ ΑΝ ΕΙΛΕΤ᾽. ἀντὶ τοῦ, ἃ οὐκ ἤθελέ τις ἅπαξ ἀκοῦσαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγε. ΜΗΔΕΙΣ ΕΩΝ. γράφεται ΕΩιΗ.

445. ΕΤ᾽ ΟΝΤΑ ΝΙΝ. τοῦτο παρ᾽ ἱστορίαν. λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνῃρῆσθαι, καθ᾽ ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνεῖλε. φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσιλείας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἔπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐτὸν ἀνεῖλε. λέγεται γὰρ καὶ μετὰ θάνατον ἐρασθῆναι αὐτῆς.

446. ΕΠΕΙ ΟΥΔΕΠΩ. συνίζησις. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ. τετριμμένα τοῖς κακοῖς. ΑΝΑΣΤΡΕΦΟΝΤΕΣ ΕΞ ΑιΔΟΥ. σώζουσιν ἐξ Ἅιδου τοὺς ἐπιτρίπτους καὶ δολερούς. ΤΑΥΤΑ. τὰ γιγνόμενα. ΤΑ ΘΕΙΑ. ἔργα δηλονότι. νοσῶν δὲ δυσφημεῖ.

434. ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα. Libri omnes ὅς σοι πατρὸς—Verissimam Hemsterhusii emendationem recepi, quem vide ad Lucianum tom. i. p. 147. σοι ab obscitante librario repetitum videtur e præcedente versu, et hîc valde esset invenustum. Præstat σοῦ πατρὸς, ut Trach. 85. Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. et El. 1222. —τήνδε προσβλέψασ᾽ ἐμοῦ Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ᾽ εἰ σαφῆ λέγω.

437. Confer fragmentum Phrygum.

441. ποίου δὲ τοῦτο. In Aldina et in membr. ποίου τε τούτου. In duobus aliis ποίου γε τούτου. Mendosum utrumque.

443. Thersitæ indolem describit Homerus: Θερσίτης δ᾽ ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, Ὃς ῥ᾽ ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ἀλλ᾽ ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Ad quem locum sic Eustathius: Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον Ὁμηρικὸν νοῦν παραφράζων, φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν εἵλετο εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐῴη. τουτέστιν οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὂν λέγεσθαι, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει. Quod autem vox sequitur in Neoptolemi responso, vivere adhuc Thersiten, id poëtæ fingere licuit, ut inde ansam arriperet Philocteta Fati injustitiam expostulandi. At revera, ut scholiastæ observatum, e vita excesserat tunc Thersites ab Achille interemptus, cujus iram in se concitaverat petulanti objurgatione. Rem narrat Quintus Calaber *Paralipom.* i. 720.

446. ἔμελλ᾽—gl. ἔοικε. E proximo ὄντα repetendum εἶναι. ἔμελλεν εἶναι αὐτός. In ἐπεὶ οὐδέπω coalescunt ει ου in unam syllabam. Aliter visum librario codicis T. qui scripsit ἐπεί γ᾽ οὔπω. Nolebat forte anapæstum esse in secunda sede.

ἀλλ᾽ εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες·
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ᾽ ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ᾽ ἀποστέλλουσ᾽ ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ᾽ αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ᾽ ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

ΝΕ. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ᾽ Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι.
ὅπου γ᾽ ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ, χὠ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
ἀλλ᾽ ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
νῦν δ᾽ εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ᾽ ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ᾽ ἴωμεν· ὡς ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα.

ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;

ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ ᾽ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ᾽γγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
πρός τ᾽ εἴ τι σοι κατ᾽ οἶκόν ἐστι προσφιλὲς,

453. ΟΙΤΑΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. ὄρος τῆς Τραχῖνος ἡ Οἴτη. Τραχίνιος δὲ ἦν καὶ Μηλιεὺς ὁ Φιλοκτήτης. ΟΠΟΥ Γ᾽ Ο ΧΕΙΡΩΝ. ὅπου ὁ κακὸς πλέον ἰσχύει. Χ᾽ΩΙ ΔΕΙΝΟΣ ΚΡΑΤΕΙ. καὶ ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. Ἡσίοδος· (Ἔργ. 193.) βλάπτει δ᾽ ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α΄. 576.) ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
463. ΜΕΤΑΣΤΗΣΕΙΑΝ. ἀπαλλάξειαν. ΕΙΚΗι. διδῷ, συγχωρήσῃ.
467. ΜΑΛΛΟΝ Η ᾽ΓΓΥΘΕΝ. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ ἐξ ἀπόπτου, ἤγουν μακρόθεν, τὸν πλοῦν περιμένειν.

447. περιστέλλουσιν. gl. περικαλύπτουσιν. Hesych. περιστέλλει, σκέπει, φυλάττει. Idem: παλιντριβῆ, κακεντρεχῆ. Ad quam glossam videndus interpres.
453. γένεθλον. Perperam Aldus γένεθλιον.
456. ὅπου γ᾽ ὁ χείρων. Sic B. T. In Aldina ὅπου θ᾽—quod Heathio præferendum videtur. Dicere saltem debebat quamnam potestatem elisæ particulæ tribueret. Illi in membr. superscripta est glossa τοι.
457. χὠ δειλὸς κρατεῖ. Perperam in omnibus libris δεινός. Has voces commutatas alibi jam observavimus.

ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς,
ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν·
δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,
ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν, ὅποι
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
πείσθητι. προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς
ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.
ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·

472. ΟΣΟΙΣΙ Τ' ΕΞΗΚΟΥΣΑΣ. κακοῖς δηλονότι. ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩι. οἷον, οὐκ ἐν τετιμένῳ μέρει τῆς νεὼς, ἀλλ' ὅπῃ βούλει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς.

475. ΟΜΩΣ ΔΕ ΤΛΗΘΙ. ὅμως δὲ σῶσόν με, γιγνώσκων ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρόν ἐστι, καὶ τὸ καλὸν ἔνδοξον.

482. ΕΣ ΑΝΤΛΙΑΝ, ΕΣ ΠΡΩΡΑΝ. τὸ ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩι, ὅπερ προείρηκε, τοῦτο νῦν ἐνεφάνισε.

486. ΑΚΡΑΤΩΡ. ἀσθενὴς, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος.

489. ΧΑΛΚΩΔΟΝΤΟΣ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 541.)
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

473. ἐν παρέργῳ θοῦ με. Dicuntur ἐν παρέργῳ aliquid facere, qui obiter, in transitu, et præter propositum aliquid faciunt. Sic apud Euripidem in El. 512. Ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ. In pictura πάρεργα appellantur, quæcunque tabellæ ornandæ gratia in vacuis spatii partibus artifex addit, minus diligenti cura elaborata. Hinc ἐν παρέργῳ τιθέμενα, facilia esse censentur, quæ levi opera, sine dispendio efficiuntur, quæ proinde non magni facere debet is, a quo impetrantur. Helena apud Euripidem v. 933. Τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, Ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης. *Serva me, corollarium hoc dans fortunæ.* Id est, *hoc addens fortunæ, quæ me illibatam servavit, et conjugem meum huc deduxit.* Idem in El. 63. Πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων. Hujus locutionis exempla permulta dabit Index Lucianeus.

482. ἐς πρύμναν, ὅποι — Triclinius asyndeti venustate posthabita, inficetam copulam infersit, quam veteres libri non agnoscunt.

κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ,
ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
μή μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις
ἔστελλον αὐτὸν, ἱκεσίους πέμπων λιτὰς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει
ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.
νῦν δ' εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον
ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν' ὁρᾶν·
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

ΧΟ. οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλε-   ἀντιστρ.
ξεν δυσοίστων πόνων
ἆθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

493. ΟΝ ΔΗ ΠΑΛΑΙ' ΑΝ. δι' ὃν δὴ πρὸ πολλοῦ χρόνου ηὐλαβήθην, μὴ τεθνηκὼς ᾖ. ΤΟΙΣ ΙΚΜΕΝΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν ἱκμένων, ἢ ἀφιγμένων ἐνταῦθα, καὶ πεπορευμένων.
501. ΣΥ ΣΩΣΟΝ. σῶσόν με, γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα.
508. ΔΥΣΟΙΣΤΩΝ. ἀφορήτων, δυσυπομονήτω.

491. δειράδα. Sic libri omnes. Toupius ad Suidam i. 87. quia anapæstus est in quarta sede, δεράδα contendit a poëta scriptum fuisse; quod minime credo. δειρὴ et δέρη frequentantur: at δερὰς nuspiam vidi. Heathii commentum, Τραχινίαν δειράδα τε, non magis probo. Anapæstus hîc tam ferendus est, quam in Trach. v. 292. Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ. Nam vocalem ante literas σμ corripuisse Atticos poëtas neo Toupius nec quivis alius mihi persuadebit.

493. παλαί' ἄν. Sic libri omnes veteres et Scholiastes. παλαιὰ Attice pro παλαιὸν, ut πότερα pro πότερον, et infinita alia. Hoc ex glossa Triclinius in textum intulit, extrito ἄν. Subauditur εἴην. Sic in Œd. T. 561. pro μακρός ἐστι χρόνος, dixit, Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

494. μή μοι βεβήκοι. In B. βεβήκῃ. In T. βεβήκει.

495. ἔστελλον αὐτόν. Sic libri omnes veteres. In T. αὐτὸς, altero tamen superscripto. ἔστελλον est pro μετέστελλον, et πολλὰ pro πολλάκις.

498. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι. Sic in membr. scriptum a prima manu, ut et apud Suidam in Διάκονος legitur. Vulgatum minus probo, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος.

507. πολλῶν ἔλεξεν. Triclinius particulam δὲ infersit absque ulla ratione.

509. ὅσσα. gl. ὧν. Scilicet dicitur τυγχάνειν τι, ut τυγχάνειν τινος. Vide notata ad Eurip. Med. 759. Idem Suppl. 266.—κἀκβαλεῖς χθονὸς Γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν.

εἰ δὲ πικροὺς, ἄναξ,
ἔχθεις Ἀτρείδας,
ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων
κακὸν τῷδε κέρδος
μετατιθέμενος, ἔν-
θαπερ ἐπιμέμονεν,
ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς πορεύσαιμ'
ἂν ἐς δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγών.
ΝΕ ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς·
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκ ἔθ' ὡὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.
ΧΟ. ἥκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.
ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι, σοῦ γ' ἔμ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλόμεσθα πλεῖν.
ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς

512. ΤΟ ΚΕΙΝΩΝ ΚΑΚΟΝ. τὸ ἐκείνους λυποῦν, τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρειδῶν μετατιθέμενος τῷ Φιλοκτήτῃ, οἷον εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν, καὶ μεταβάλλων, καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γὰρ, ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείνους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφορὰν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρειδῶν γεγονυῖαν.

524. ΑΛΛ' ΑΙΣΧΡΑ ΜΕΝΤΟΙ. ἀλλ' αἰσχρόν ἐστιν ἐνδεέστερόν σου εἶναί με ἐν τῷ βοηθεῖν τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως· αἰσχρόν ἐστιν εἰ ἐνδεέστερόν σου διατεθήσομαι περὶ τὴν εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν. οὐ παραιτήσομαι οὖν.

531. ΠΩΣ ΑΝ ΥΜΙΝ. πῶς ἂν ἀποδοίην τὰς εὐεργεσίας ὑμῖν, ὡς ἐφιλήσατέ με; ἢ πῶς ἂν τῷ ἔργῳ εὖ πράξαιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμῖν; ΠΡΟΣΚΥΣΑΝΤΕΣ. ἀσπασάμενοι τὴν ἑστίαν. ΑΟΙΚΟΝ. δύσοικον, ὥσπερ ἀτυχὴς, ὁ δυστυχής. ΕΥΚΑΡΔΙΟΣ. καρτερικός. ΟΙΜΑΙ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω, μηδένα ἄλλον τὴν θέαν τῶν ἐνθάδε ἐνεγκεῖν, πόσῳ μᾶλλον τὴν οἴκησιν;

514. κέρδος μετατιθέμενος. Sic legit Scholiastes, meo judicio, recte. Vulgo μέγα τιθέμενος. In T. nostra lectio alteri superscripta: γρ. μετατιθέμενος.

515. ἐπιμέμονεν. Sic emendate Turnebus edidit. In Aldina est, ut in veteribus codd. ἐπεὶ μέμονεν. In T. ἐπιμέμηνεν.

521. τότ' οὐκ ἔθ' ὡὐτός. Sic recte Aldus et ipse Turnebus, licet in Triclinii recensione sit οὐκέτ' αὐτός. Vide ad Œd. T. 557. Œd. Col. 1486.

524. αἰσχρὰ Attice pro αἰσχρὸν, ut supra 493. παλαιὰ pro παλαιόν.

529. βουλόμεσθα. Sic recte in B. Vulgo βουλοίμεσθα.

ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς
ἀφ' ὧν διέζων, ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα, πλήν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά.
ΧΟ. ἐπίσχετον· μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ', ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς ξὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.

538. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. γράφεται ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΚΑΚΑ.

542. ΕΜΠΟΡΟΣ. οὗτος ὁ ἔμπορος διαπέπλασται ὑπὸ Ὀδυσσέως, ναύκληρος, πραγματευτὴς, εἰωθὼς τοῖς Ἕλλησι τὰ ἐπιτήδεια ἐπάγειν. ἔοικε δὲ καὶ ὡς οἴνου διατυπούμενος πραγματευτής.

545. ΔΟΞΑΖΩΝ ΜΕΝ ΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπίτηδες ἐλθὼν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλέων ἐπὶ τὴν πατρίδα, ὥρμισα, οὐκ οἰόμενος, φησὶ, συντεύξεσθαι, κατὰ τύχην δέ.

548. ΕΥΒΟΤΡΥΝ ΠΕΠΑΡΗΘΟΝ. Πεπάρηθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

552. ΠΡΟΣΤΥΧΟΝΤΙ ΤΩΝ ΙΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ, εὑρόντι τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ ἴσους, τοὺς τὴν αὐτήν μοι τέχνην μετερχομένους. ἢ τῶν ἴσων, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἴσων. παραλέλειπται γὰρ ἡ ἐξ.

537. πλήν γ' ἐμοῦ. Usitata in hac formula particula γε, quam a librariis male omissam reposui.

538. στέργειν κακά. Hujus lectionis meminit Scholiastes, quæ vulgatæ στέργειν τάδε præferenda. Legi potuit στέργειν ὅμως.

539. δύο. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis δύω, quod Atticis poëtis prorsus inusitatum. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1405.

547. ὡς ναύκληρος. Sic libri omnes. Insignis menda editionis H. Stephani, ὁ ναύκληρος, in subsequentes manavit.

552. προστυχόντι τῶν ἴσων. Sic libri omnes, sensu haud perspicuo, quin ve-

οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ᾽ ἐστί· κοὐ μόνον βουλεύματα,
ἀλλ᾽ ἔργα δρώμεν᾽, οὐκ ἔτ᾽ ἐξαργούμενα.
NE. ἀλλ᾽ ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
φράσον δ᾽ ἅπερ γ᾽ ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ᾽ ἀπ᾽ Ἀργείων ἔχεις.
EM. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ
Φοίνιξ θ᾽ ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.
NE. ὡς ἐκ βίας μ᾽ ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;
EM. οὐκ οἶδ᾽. ἀκούσας δ᾽ ἄγγελος πάρειμί σοι.
NE. ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ᾽ οἱ ξυνναυβάται
οὕτω καθ᾽ ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
EM. ὡς ταῦτ᾽ ἐπίστω δρώμεν᾽, οὐ μέλλοντ᾽ ἔτι.
NE. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ᾽ οὐκ αὐτάγγελος
πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἦ φόβος τις εἶργέ νιν;
EM. κεῖνός γ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἄνδρ᾽, ὁ Τυδέως τε παῖς,
ἔστελλον, ἡνίκ᾽ ἐξανηγόμην ἐγώ.
NE. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς οὑδυσσεὺς ἔπλει;
EM. ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδ᾽ ἐμοὶ πρῶτον φράσον,

556. ΕΞΑΡΓΟΥΜΕΝΑ. ἀναβολὴν ἔχοντα.
557. ΑΛΛ᾽ Η ΧΑΡΙΣ. ἔσται σοι χάρις τῆς προμηθείας ὕστερον.
561. ΦΡΟΥΔΟΙ. ἀφανεῖς. ΘΗΣΕΩΣ ΚΟΡΟΙ. Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν, ὧν οὐ μέμνηται Ὅμηρος.

rius nullo. Inepta est Scholiastæ interpretatio, quem non video, cur dativum προστυχόντι potius ad μοὶ quam ad σοὶ retulerit. Heathio excogitata lectio intricatior est et minime probabilis. Levissima mutatione locus restitui posse videtur, scribendo προστυχών τι τῶν ἴσων, quod cum φράσαιμι jungi debet, hoc ordine verborum instituto: ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, πρὶν φράσαιμί σοι προστυχών τι τῶν ἴσων. Quod quidem in versione expressi. τῶν ἴσων valet τῶν δικαίων. Atqui æquum et justum est remunerari hominem a quo quis discat, quod nosse plurimum sua intersit. Sic solent in Tragœdiis famuli et plebeii homines præmium ob allatum utile nuntium a principibus personis petere. Vide Trach. 190. Œd. T. 1006.

554. ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ᾽ ἐστί. Verissima hæc est Jo. Aurati emendatio. Perperam in libris scriptum σοῦ ὕνεκα, vel σ᾽ οὕνεκα, absque ullo sensu.

568. αὐτάγγελος. gl. ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἄγγελος. *Ipse ultro operam suam pollicitus, non exspectans dum a quoquam rogaretur ut munus hoc susciperet.*

571. ἐξανηγόμην ἐγώ. Sic emendate scriptum in B. ut oportuisse jam monuerat Canterus. Ineptissime vulgo legitur ἔσω.

572. αὐτὸς οὑδυσσεύς. In B. alia lectio: Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς ἂν Ὀδυσσεὺς ἔπλει;

τίς ἐστιν· ἃ ᾽ν λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.
ΝΕ. ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.
ΕΜ. μή νύν μ᾽ ἔρῃ τὰ πλείον᾽, ἀλλ᾽ ὅσον τάχος
ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ᾽ ὁ ναυβάτης;
ΝΕ. οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ᾽ αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ, κἀμὲ, τούσδε τε.
ΕΜ. ὦ σπέρμ᾽ Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ,
λέγονθ᾽ ἃ μὴ δεῖ· πόλλ᾽ ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ᾽, οἷ᾽ ἀνὴρ πένης.
ΝΕ. ἐγώ εἰμ᾽ Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δ᾽ ἐμοὶ
φίλος μέγιστος, οὕνεκ᾽ Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ᾽ ἔμοιγ᾽ ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγον
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν᾽, ὧν ἀκήκοας.
ΕΜ. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.
ΝΕ. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
ΕΜ. σὲ θήσομαι τῶνδ᾽ αἴτιον.
ΝΕ. ποιοῦ λέγων.
ΕΜ. λέγω. ᾽πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ᾽, ὥσπερ κλύεις,

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑι. λάθρα ἀπατᾷ.

582. ΜΗ ΜΕ ΔΙΑΒΑΛΗιΣ. μὴ διαβάλῃς με, φησὶ, τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατῷ. πολλὰ γὰρ εὐεργετήθην παρ᾽ αὐτῶν, ἀντευεργετῶν αὐτοὺς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλονότι ὑπηρετῶν. λέγεται δὲ τὸ πάσχειν καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ.

589. ΟΡΑ ΤΙ ΠΟΙΕΙΣ ΠΑΙ. ΣΚΟΠΩ ΚΑι'ΓΩ ΠΑΛΑΙ. ταῦτα πλαγίως νοητέον.

590. ΣΕ ΘΗΣΟΜΑΙ ΤΩΝΔ᾽ ΑΙΤΙΟΝ. αἴτιόν σε ποιήσω τῶν πραττομένων. ΠΟΙΟΥ ΛΕΓΩΝ. ποιοῦ με αἴτιον, ὧν μέλλεις λέγειν.

591. ΑΝΔΡΕ ΤΩΔ᾽. οὗτοι οἱ ἄνδρες, οὕστινας ἀκούεις. Η ΜΗΝ. ὄντως δή. ΘΑΤΕΡΟΥ. ἤγουν τοῦ Διομήδους. εὐτολμότερος γὰρ ἦν εἰς τὸ δρᾶσαι.

574. ἃ ᾽ν λέγῃς. Perperam in libris ἂν λέγῃς. Sæpe in hac vocula peccarunt librarii. Vide ad Aj. 1085. et Marklandum ad Eurip. Suppl. 364.

577. σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς. Temere lectionem hanc solicitat Berolinensis editor, cujus conjectura vix digna est quæ memoretur. Quod apud Plautum alicubi legitur, *Foras me abripui, atque effugi*, Græce est: ἐξέφυγον, ἐμαυτὸν ξυλλαβὼν τοῦ δόμου. Comicus Latinus alibi: *Ut corripuit se repente, atque abiit!*

582. μή με διαβάλῃς. Sic veteres codd. et Aldus recte. In Triclinii recensione μή με διάβαλλε στρατῷ, quod etiam probum est. Verum quod ex Turnebi editione vulgo legi solet μή με διαβάλλῃς plane solœcum est. Vide Thomam Mag. in Μή.

585. ἐγώ εἰμ᾽ dissyllabum est. Sic scriptum in membr. ut recte Aldus excudit. Triclinius perperam scripsit ἐγώ μ᾽ Ἀτρείδαις, tanquam si solis ariolis scripsisset. Eodem modo apud Comicum in Vespis 1224. ἐγὼ εἴσομαι. Vide ad Œd. T. 332.

ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντέ γ' ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δράσειν τάδε.
ΝΕ. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;
ΕΜ. ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενὴς,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος, νυκτὸς ἐξελθὼν μονος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε, δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε, πείσαντες λόγῳ,
ἄγοιντο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβών·

598. ΤΙΝΟΣ Δ' ΑΤΡΕΙΔΑΙ. τὸ ἑξῆς· τίνος δὲ πράγματος χάριν διὰ τοσούτου χρόνου οἱ Ἀτρεῖδαι ἐπεστράφησαν καὶ φροντίδα ἐποιήσαντο τοῦ Φιλοκτήτου, τοῦ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος;

607. Ο ΠΑΝΤ' ΑΚΟΥΩΝ ΑΙΣΧΡΑ. ὁ ὑπὸ πάντων ὑβριζόμενος.

609. ΘΗΡΑΝ ΚΑΛΗΝ. οὐχ ἁπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν· ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἕλενος ἑρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πορθήσεως.

616. ΔΗΛΩΣΕΙΝ. δείξειν. ΕΦΕΙΤΟ. ὑπέσχετο, ἐπηγγείλατο.

594. πείσαντέ γ' ἄξειν. Sic scriptum in B. Vulgo πείσαντες.

600. ὅν τ' εἶχον. Nihil mutandum: est pro ὅν τοι.

608. δέσμιόν τ' ἄγων. Perperam Aldus et membr. δέσμιον δ' ἄγων.

614. ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου. Sic emendate scriptum in B. Perperam vulgo ἤκουσεν. Pro τόκος idem cod. B. habet γόνος.

εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων, κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδῃ πέρι.
ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὑκείνου πατήρ.
ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν· σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
ΦΙ. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὔ. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά. καὶ νῦν οἶδ' ὅθ' οὕνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν. ἥ τοι καίριος σπουδή, πόνου
λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.

623. ΣΤΕΛΕΙΝ. πέμψειν. ΩΣΠΕΡ Ο'ΥΚΕΙΝΟΥ ΠΑΤΗΡ. ὁ Σίσυφος. μέλλων γὰρ τελευτᾶν, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἄταφον καταλιπεῖν αὐτόν· καὶ κατελθὼν εἰς Ἅιδου τῶν γε νενομισμένων μὴ τυχὼν, κατηγόρησε τῆς γυναικὸς παρὰ τῷ Αἰδωνεῖ, ἠξίου τε ἀνελθεῖν καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρήσασθαι· ἀνελθὼν δὲ οὐκ ἔτι ὑπέστρεψεν, ἕως μετ' ἀνάγκης κατῆλθεν. ἐκ πατρὸς οὖν πανοῦργος ὁ Ὀδυσσεύς.

628. ΟΥΚΟΥΝ. ἀποφατικῶς ἢ ἐρωτηματικῶς.

631. ΘΑΣΣΟΝ ΑΝ ΤΗΣ. τάχιον ἂν πεισθείην τῇ ἐχίδνῃ, ἢ τῷ Ὀδυσσεῖ.

636. ΟΡΙΖΕΙ. διΐστησι. Η ΤΟΙ ΚΑΙΡΙΟΣ ΣΠΟΥΔΗ. τὸ ἐγκαίρως σπουδάζειν, ἀνάπαυλαν ἄγει ὕστερον.

619. ἐφεῖτο. ἐφίεμαι, ἐφεῖμαι, ἐφείμην, ἐφεῖτο. Comicus in Vesp. 242. Χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν. Æschylus Promethei initio :—σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο.

625. Sisyphi, qui κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, vaferrimum commentum, quo post mortem ad superos reditum impetraret, e Pherecyde, quem laudat Homeri interpres ad Il. ζ. 153. hîc in scholiis traditur. Vetustissimæ fabulæ testis est Theognis v. 523. nostræ editionis.

630. νεὼς ἄγοντ'. supplenda præpositio ἐπὶ, quæ hîc suppressa est, ut supra 206. ἕρποντος στίβου, pro ἐπὶ στίβου.

636. ὁρίζῃ. Sic ad linguæ normam scribi debuit. Solœce in libris ὁρίζει.

637. ἥ τοι. Sic Aldus, ut perspicue in membr. scriptum est. Minus bene Turnebus ἤτοι.

ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
ΝΕ. οὐκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
ΦΙ. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ.
ΝΕ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
ΝΕ. τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
ΦΙ. φύλλον τι μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.
ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;
ΦΙ. εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν.
ΝΕ. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;
ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν.
ΝΕ. ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,

639. ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΎΚ ΠΡΩΡΑΣ ΑΓΗι. ἤγουν ἐπὰν παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος ἡμῖν. ΕΝΑΝΤΙΟΣΤΑΤΕΙ. ἐναντίον πνέει.

642. ΟΥΚ, ΑΛΛΑ. μὴ εὐλαβηθῇς, φησί· κἀκείνοις γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα ἐναντία. ἀντὶ τοῦ, τὰ ἡμᾶς ἐπέχοντα, κἀκείνους ἐπέχει.

643. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗιΣΤΑΙΣ. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι.

648. ΤΙ ΤΟΥΘ'. τί ἔχεις, ὅπερ ἡ ἐμὴ ναῦς οὐκ ἔχει; ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμῖν λείπει.

650. ΚΟΙΜΩ. κατακοιμίζω, πραΰνω.

653. ΠΑΡΕΡΡΥΗΚΕΝ. παραπέπτωκε.

639. *πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ.* Sic legendum esse ex certissima emendatione præstantissimorum virorum Piersoni et Valckenarii, nemo non sentit. Vide Diatr. Eurip. p. 234. Aldus edidit ἀγῇ, ut in membr. scriptum est, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe sunt absurdissimæ, ῥάῃ, ἄῃ, quarum hæc, quæ in Triclinii recensione est, plane contrarium ejus quod sententia et res ipsa postulant, præbet. πνεῦμα τὸ ἐκ πρώρας, *ventus qui a prora flat*, contrarius est. Exspectandum itaque erat, non donec *flaret*, ἄῃ, sed donec *remitteret*, ἀνῇ. Sic infra 764.

645. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν—Schema σολοικοφανὲς, cujus elegantiam non gustavit, qui pro λαβὼν legendum esse conjicit λάβ' οὖν. Perindo est ac si dixisset: χώρει μεθ' ἡμῶν, ἔνδοθεν λαβὼν—Vide Eustathium ad Homerum p. 236.

648. ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι. Id est ὃ μὴ ἔνεστι ἐπὶ νεὼς ἐμῆς. vel ὃ μὴ ἔνεστί σοι λαβεῖν ἀπ' ἐμῆς νεώς. Minime necesse est pro ἔνι scribere ἔπι.

652. εἴ μοι. Sic recte Aldus, qui in fine versus perperam edidit ἀπημελημένων. Inepta est Triclinii lectio, οἴμοι—τόξων τῶνδ', *harum sagittarum.* τόξα, πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευὴ λέγεται. Eustathii observatio est pluribus in locis repetita.

καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο, κἄλλο τῶν ἐμῶν,
ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται.
ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω.
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.
ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾷν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
θάρσει. παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν,
καὶ δόντι δοῦναι, κἀξεπεύξασθαι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην.
οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον.
ὅστις γὰρ εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.
ΝΕ. χωροῖς ἂν εἴσω.
ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω. τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα, στροφὴ α'.

665. ΟΣ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΕΧΘΡΩΝ. ὃς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα. ΚΑΙ ΔΟΝΤΙ ΔΟΥΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναί μοι τῷ δόντι σοι. ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΓΑΡ. αὐτὸς γὰρ ὑφῆψε τὴν πυρὰν τῷ Ἡρακλεῖ.

676. ΛΟΓΩι ΜΕΝ ΕΞΗΚΟΥΣΑ. λόγῳ μὲν ἀκούω, φησὶ, τὸ τοῦ Ἰξίονος πάθος, ὅτι τροχάζεται· οὐ μέν τοι ἑώρακα μείζονα τῆς Φιλοκτήτου νόσον. ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΑΝ ΛΕΚΤΡΩΝ. τὸν βουληθέντα ἐπιβῆναι τῇ εὐνῇ τοῦ Διός· ἢ τὸν πειράσαι βουληθέντα τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν, ὃν ἔδησεν ὁ Ζεύς. ΚΑΤ' ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ ΔΕΣΜΙΟΝ. κατὰ τρόχον τὸν περιφερόμενον ἐν τῷ δρόμῳ δεδεμένον. ΜΟΙΡΑι ΕΧΘΙΟΝΙ. τύχῃ, δυστυχίᾳ στυγερωτέρᾳ, ἐλεεινοτέρᾳ. ΝΟΣΦΙΣΑΣ. ἀποστερήσας. ΕΝ ΙΣΟΙΣ. ἐν δικαίοις. ΤΟΔΕ ΘΑΥΜ' ΕΧΕΙ ΜΕ. θαυμάζω πῶς ὑπέμεινεν, ἀεὶ κλυζομένην κύμασιν ἔχων καταγωγὴν, καὶ ἔρημον παντάπασιν. ΑΜΦΙΠΛΗΚΤΩΝ. ἑκατέρωθεν πληττόντων. τὰ γὰρ κύματα κλύζονται κατ' ἀμφοτέραν ὄχθην τῆς θαλάσσης.

671. Vulgo legitur: οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. plane inepta sententia, et manifesta duarum vocum depravatione. Nemo non vidit pro participiis verba infinitiva reponenda esse: Οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον. Jamdiu est quod sic legerat Georgius Ratallerus, qui sic vertit; *non molestum erit, si tu quoque attrectaveris.*

τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς
Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ
παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
ἄλλον δ' οὔ τιν' ἔγωγ' οἶδα
κλύων, οὐδ' ἐσίδον μοίρᾳ
τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
ὃς οὔτ' ἔρξας τιν', οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
τόδε θαῦμ' ἔχει με,
πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς
ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν,
ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, ἀντιστρ. α'.

691. ΙΝ' ΑΥΤΟΣ. ὅπου αὐτὸς μόνος ἦν, ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, ἢ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος. ΒΑΣΙΝ. πόδα. ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΕΓΧΩΡΩΝ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΕΧΩΝ. οὐ μόνον ὅπου καλὸν οὐκ εἶχε γείτονα, ἀλλὰ οὐδὲ κακὸν, παρ' οὗ ἀμοιβαῖον λόγον στενάζων ἀκούσεται. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω δεῖ λαβεῖν· οὐδέ τινα ἐγχώρων ἔχων, παρ' ᾧ δὴ τὸν κακὸν γείτονα, τὸν αἱματηρὸν στόνον, ἀποκλαύσειε. τὸ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας, ἀλλ' εἴπερ τις ἐτύγχανεν αὐτῷ συνοικῶν, ὁ τούτου στόνος κακογείτων ἂν ἦν ἐκείνῳ. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον. ΟΥΔ' ΟΣ ΤΑΝ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑΝ. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΕΧΩΝ. οὐδ' ἔχων τινὰ, ὃς τὴν θερμοτάτην καὶ ἀγρίαν ΑΙΜΑΔΑ, τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ἑλκῶν τοῦ θηροδήκτου ποδὸς, ἠπίοις φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι. ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ ΕΛΚΕΩΝ. παρὰ τὸ (Ἰλ. η'. 262.) μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. ΦΥΛΛΟΙΣ ΚΑΤΕΥΝΑΣΕΙΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅλως οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις ἕλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄρνιν τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου, καὶ πεσόντα εἰς τὴν γῆν. ΕΙΛΥΟΜΕΝΟΣ. κυλιόμενος, χερσὶν ἐπερειδόμενος, καὶ ἕλκων τὰ σκέλη, ὡς νήπιος παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω· (289.)

πρὸς δὲ τοῦθ' ὅ μοι βάλοι
νευρεσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

τὸ δὲ ἑξῆς· τότε γὰρ ἡνίκα ἐξανίησι δακέθυμος ἄτα, ἕρπει πόρον ἄλλοτ' ἄλλον, εἰλυόμενος, ὥσπερ παῖς ἄνευ φίλης τιθήνης ὑπάρχων. ΟΘΕΝ ΕΥΜΑΡΕΙΑ. ὅπου εὐμαρές ἐστιν αὐτῷ ἀπιέναι. ΕΞΑΝΙΗΣΙΝ. ἐνδίδωσι. ΑΤΑ. ἡ νόσος.

677. τοῦ Διός. Articulum in veteribus codd. et in Aldina, metro reclamante, omissum, exhibet Triclinii recensio.

678. κατ' ἄμπυκα. Sic libri omnes, quibus accedit Hesychii auctoritas in Ἄμπυκες. Eustathius p. 1280. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὑρέθη καὶ ταῦτα. ἀμπυκίσαι, ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινὸς, συγκάθαμμα, ἐπίκρανον, καλύπτρα, διάδημα, στεφάνη—ἐκ μεταφορᾶς δέ φασι, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. Musgravius ad Eurip. Herc. Fur. 1300. vitium in ἄμπυκα esse censet, et reponendum ἄντυγα.

689. μόνος κλύων. Sic ad sententiæ, linguæ, metri rationem legendum; mendose in libris κλύζων.

691. πρόσουρος, *confinis, accola.* ἵνα ἦν αὐτοπρόσουρος, *ubi ipse sibi erat vicinus.* Non animadvertit Berolinensis editor versum hunc esse trimetrum

οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν
αἱματηρόν· οὐδέ γ'
ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμά-
δα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
κατευνάσειεν, εἴ τιν' ἐμπέσοι
φορβάδος ὥστε γᾶς ἑλεῖν.
ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ,

iambicum, omnibus suis absolutum numeris; proinde conjecturis opus non esse, quibus metrum sustentetur. Futilia sunt, si quæ alia, ejus commenta, *πρόσβοῤῥος*, *πρόσπωλος*, quorum hoc ne Græcum quidem est.

692. *κακογείτων* non est *malus vicinus*, sed *vicinus* seu *affinis mali*, ut recte post Lessingium vocem hanc exponit Berolinensis editor, eadem compositionis ratione, qua *κακόμαντις*, *κακότεχνος*, *ψευδοκήρυξ*, et alia.

693. *παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν.* Locus difficilis ob loquendi formam dithyrambica audacia concinnatam; quem si quis verbum verbo reddens interpretaretur, is lectorem ad alium interpretem ablegaret. Tria adjectiva substantivo *στόνον* tribuuntur, quod cum uno tropice accipiendum, cum duobus aliis propria significatione. Nempe *στόνον* ea metonymiæ ratione, qua causa per effectum indicatur, *morbum* hic significat, qui vere *βαρυβρὼς* et *αἱματηρός*. At cum *ἀντίτυπον*, si menda vacat hæc scriptura, proprie *gemitum* notat, malim equidem *ἀντίτυπα* legere, quod adverbialiter posuisse poëtam verisimile est, ut Antig. 134. et sic perspicua phrasis est: *apud quem deploraret edacem sanguineum morbum, ita ut is qui gementem audiret, suis gemitibus illi responderet.* Tot verbis opus est ad declarandam vim adverbii *ἀντίτυπα*. Incidit nuper in meas manus Programma Academicum anno Jenæ propositum, in quo vir doctus partem hujus cantici illustrare aggressus est. Legendum censet,—*παρ' οὗ στόνος ἀντίτυπος Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν.* et vertit: *neque quemquam incolarum infortunii sui vicinum habens, a quo gemitus respondens graviter vulneratum* (hominem) *deploraret.* Nimia licentia grassatur contra librorum fidem absque ulla necessitate. Satis perspicua est sententia et proba syntaxis. *ἀποκλαύσειεν* ad Philoctetam refertur: *οὐδέ γ' ὃς κατευνάσειεν* ad desideratum illum *κακογείτονα.* Meridiana luce hoc clarius, nec inest quidquam quod tenebras offundat, præsertim si *ἀντίτυπα*, quod poëtam scripsisse arbitror, restituatur; et in his neutris pluralibus adverbialiter sumptis, quis nescit frequentes librariorum errores? Sequens versus cum strophico non congruit examussim: nempe pes pedi non respondet, quod quidem haudquaquam necesse est. At Triclinius versum a tribrachy incipere voluit, qui voci *δρομάδα* par esset, et barbarum finxit vocabulum *βεβαρυβρῶτ'*, cujus varietatis Turnebus non meminit.

695. *οὐδέ γ' ὃς*—Hanc scripturam versus flagitat. Vulgo *οὐδ' ὃς*—

699. *εἴ τιν' ἐμπέσοι.* Mendose in libris *εἴ τις*—*τιν'* valet *τινὰ* nempe *φύλλα*, vel *τινὶ* nempe *φύλλῳ*, utrovis nomine ex præcedente *ἠπίοισι φύλλοις* repetendo. In seq. versu libri omnes habent, ut duobus in locis Eustathius laudat, *φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν*, manifesta depravatione. *ἐκ* ex glossa irrepsit, et *τε* remansit ex *ὥστε*, quod, structuræ lege flagitante, reposuimus. Quod Turnebus dedit *ἔκ γε γᾶς* nullius veteris libri fide nititur. Leviculæ mendæ locum hunc ita obscuraverant, ut quo se verterent interpretes, non invenirent; de confixis avibus nescio quid somniarunt, de quibus poëta ne cogitavit quidem.

τότ' ἂν εἱλυόμενος,
παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,
ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει
πόρων, ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα·
οὐ φορβὰν ἱερᾶς — στροφὴ β'.
γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
αἴρων, τῶν νεμόμεσθ'
ἀνέρες ἀλφησταί·
πλὴν ἐξ ὠκυβόλων
εἴποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς

707. ΓΑΣ ΣΠΟΡΟΝ. σῖτον. ΤΩΝ ΝΕΜΟΜΕΣΘΑ. τουτέστιν, ἀφ' ὧν τρεφόμεθα. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἴρων, οὐκ ἄλλο ὃ νεμόμεσθα ἄνδρες ἀλφησταί· τουτέστιν οὐ Δημητριακὸν καρπὸν, οὐδέ τι τῆς συνήθους ἀνθρώπων διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν ὀϊστῶν, τὴν διὰ τῶν ὀρνέων τροφήν. ΩΚΥΒΟΛΩΝ ΤΟΞΩΝ. πτερωτῶν τόξων. ἤτοι πλὴν εἴ που τοῖς πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβήν. ΠΤΗΝΩΝ. τουτέστιν ὀρνέων. λείπει δὲ ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν. ΟΙΝΟΧΥΤΟΥ ΠΟΜΑΤΟΣ ΗΣΘΗ. τουτέστιν, οἴνου, περιφραστικῶς, ἐνεπλήσθη, ἢ οὐδὲ οἴνου μετείληφε. ΣΤΑΤΟΝ ΕΙΣ ΥΔΩΡ. τὸ ἐξ ὄμβρου συνεστηκὸς ὕδωρ, ἢ πηγαῖον, ἢ λιμναῖον· παρὰ τὸ ἠρεμεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ ἀνέμων κινεῖσθαι. ΠΡΟΣΕΝΩΜΑ. ἑαυτὸν ἐκίνει, ἤγουν ἐπορεύετο.

705. ἐξανίῃ. Aldus et veteres codd. ἐξανίησι.

707. οὐκ ἄλλων. Sic codd. omnes, recte. Ordo est: οὐκ ἄλλων αἴρων τι, ἀφ' ὧν νεμόμεσθα ἀνέρες ἀλφησταὶ, πλὴν —Nihil sane planius, ita ut mirer Reiskii ineptissimam conjecturam, non solum magnopere probatam, verum etiam receptam Berolinensi editori fuisse, οὐκ ἀγρῶν. Locus male interpunctus erat: σπόρον cum ἱερᾶς γᾶς jungendum. Præter fruges, alia sunt multa, quibus vescuntur homines, fetus arborum, pecudum proventus, lac, caro, quibus homo claudus, æger, solus in deserto et inculto litore omnino carere debebat.

711. Legitur in omnibus libris: εἴ ποτε τόξων πτανῶν πτανοῖς—Vocis πτανῶν inepta in scholiis profertur explicatio, quæ ex glossis inter codicum lineas scribi solitis petita, ab excerptore male accepta et interpolata fuit. Glossa ad vocem πτανοῖς pertinebat, quæ in illa lectione non aliter accipi potest quam pro διὰ πτανούς. At πτανῶν, si recte se haberet, ad τόξων, *sagittas* tum notans, appositum esset. Verum quam abhorret a Sophoclis suavi facilitate duo epitheta non dissimilis significationis uni substantivo tam invenuste et languide adjungere, ὠκυβόλων τόξων πτανῶν! Quam inficeta est ejusdem vocis in uno versiculo repetitio, modo *volucres* sagittas per appositionem notantis, modo vice substantivi *aves!* Grassata est hîc librariorum socordia, quæ exemplaria nondum temeraverat veteris scholiastæ ævo, quem manifestum est diversam lectionem ob oculos habuisse. In ejus paraphrasi πλὴν εἴ που τοῖς ΠΤΗΝΟΙΣ ΒΕΛΕΣΙΝ ἐξ ωκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβὴν, poëtæ verba deprehendere facile erat, nec tamen ad ea animum appuli, antequam scholia retractarem, eorumque novum exemplar concinnarem, typis iterum describendum. En tandem locum restitutum facili nec minus certa emendatione: Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων Εἴποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς Ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. Sophoclem hîc agnoscent, opinor, tum qui, reclamante metro, κτανὼν πτανοὺς suadebat, tum is qui junctim πτανοὺς ἀνύσειε legebat.

[εἴ ποτε τόξων πτανῶν πτανοῖς. Versus est dimeter anapæsticus, vel, si mavis, tetrameter dactylicus. Hac sola observatione cohiberi poterat Parisinus editor a futili conjectura κτανὼν πτανούς. Ne hoc quidem postremum contra librorum fidem admittendum,

ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
ὦ μελέα ψυχὰ,
ὃς μηδ᾽ οἰνοχύτου πόματος
ἥσθη δεκέτη χρόνον·
λεύσσων δ᾽, εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ,
αἰεὶ προσενώμα.
νῦν δ᾽ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀντιστρ. β'.
παιδὸς ὑπαντήσας,
εὐδαίμων ἀνύσει,
καὶ μέγας ἐκ κείνων·
ὅς νιν ποντοπόρῳ
δούρατι, πλήθει πολλῶν μηνῶν,
πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων Νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ᾽ ὄχθαις, ἵν᾽
ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαὴς,
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.
ΝΕ. Ἕρπ᾽, εἰ θέλεις. τί δή ποθ᾽ ὧδ᾽ ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ᾽ ἔχῃ;
ΦΙ. ἃ ἆ. ἃ ἆ.
ΝΕ. τί ἐστιν;
ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ᾽ ἴθ᾽, ὦ τέκνον.

719. ΠΑΙΔΟΣ ΥΠΑΝΤΗΣΑΣ. τυχὼν Νεοπτολέμου. ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΥΣΕΙ. εὐδαιμονήσει. τὸ ἑξῆς· εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΕΚ ΚΕΙΝΩΝ. λείπει ἔσται. τῶν κακῶν δηλονότι. ΠΑΤΡΩιΑΝ ΠΡΟΣ ΑΥΛΑΝ. εἰς τὴν πατρίδα. ΜΗΛΙΑΔΩΝ ΝΥΜΦΑΝ. περὶ τὴν Τραχῖνα γὰρ οἱ Μηλιεῖς. ΙΝ᾽ Ο ΧΑΛΚΑΣΠΙΣ. ὅπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνὴρ πελάζεται πᾶσι θεοῖς. λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα. ΠΑΜΦΑΗΣ. ἐπιφαίνεται λαμπρὸς ὢν, ὡς πῦρ.

730. ΤΙ ΔΗ ΠΟΘ᾽ ΩΔΕ. τοῦτό φησιν, ὁρῶν τῇ νόσῳ πληττόμενον, καὶ σιωπῶντα.

732. Α Α. Α Α. ἐνοχλεῖ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ συνήθης νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὸ προσποιεῖται, ὅταν λέγῃ ΑΛΛ᾽ ΑΡΤΙ ΚΟΥΦΙΖΕΙΝ ΔΟΚΩ.

suadente erudito Britanno apud Heathium. Nam dativus πτανοῖς idem est ac διὰ πτανούς.]

716. εἴ που γνοίη. Sic ad metri rationem legendum. Vulgo ὅπου γνοίη, quod nec ipsum satis ex indole linguæ est: oporteret enim ὅπου ἂν γνοίη.

719. παιδὸς ὑπαντήσας. Verbum ὑπαντᾷν cum tertio casu jungi solet: hîc autem casum simplicis adsciscit, vacante præpositione.

721. ἐκ κείνων. Sic codd. omnes. Mendose Aldus ἐκείνων. gl. τῶν κακῶν.

728. πᾶσιν, quod pro πᾶσι ad metricam legem reponendum monuit Heathius, est in T. et in scholiis.

733. τί ἐστιν. Ad hiatum non attendendum, cui vitando minime inse-

ΝΕ. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ἰὼ θεοί.
ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;
ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἇ ἆ. ἇ ἆ.
τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς· ἀλλ' ὧδ' ἔσει
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.
ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν. ἀτταταί· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὢ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαὶ,
ἀπαππαπαὶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαί.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ', ὦ παῖ.
ΝΕ. τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;
ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον;
ΝΕ. τί ἐστιν;
ΦΙ οἶσθ', ὦ παῖ;
ΝΕ. τί σοι;
ΦΙ. οὐκ οἶδα.

736. ΙΩ ΘΕΟΙ. ὁ Φιλοκτήτης διὰ τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἀπαγορεύει τὰς γιγνομένας ὀδύνας, καὶ λέγει ΙΩ ΘΕΟΙ, ὡς χαίρων διὰ τὸν Νεοπτόλεμον· οὐ δύναται δὲ ἀληθῶς.
739. Α Α. Α Α. ἀναστενάζει λοιπὸν, τῆς νόσου πλεοναζούσης.
741. ΕΝ ΚΑΚΩι ΔΕ ΤΩι. ἀντὶ τοῦ, ἔοικάς μοι ὀδυνᾶσθαι.
745. ΒΡΥΧΟΜΑΙ. ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. ΑΠΑΜΗΣΟΝ. θέρισον, κόψον.
752. ΙΥΓΗΝ. ὀξεῖαν βοήν. ΟΙΣΘ' Ω ΤΕΚΝΟΝ. βούλεται εἰπεῖν τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἐν νῷ λαμβάνων, μή πως καταλείψει αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος· οὐ λέγει δὲ διὰ τὸ πάθος.

renda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί εἶπας, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phœn. 906. Sic rursus infra 753.

745. βρύχομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesych. βρύξαι, δακεῖν, καταπιεῖν. Ad quam glossam vide interpretem, et Valckenarium ad Ammonium in βρύκειν p. 32.

746. ἀπαππαπαί. Sic scribi debuit. In membr. divisim ἀπᾶ. παπαί. In Aldina conjunctim ἀπαπαπᾶ.

ΝΕ. πῶς οὐκ οἶσθα;
ΦΙ. παππαπαππαπαί.
ΝΕ. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.
ΦΙ. δεινὸν γὰρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ᾽ οἴκτειρ᾽ ἐμέ.
ΝΕ. τί δῆτα δράσω;
ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη. φεῦ.
ΝΕ. ἰὼ δύστηνε σύ.
ἰὼ, ἰὼ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ᾽· ἀλλά μοι τὰ τόξ᾽ ἑλὼν
τάδ᾽, ὥσπερ ᾔτου μ᾽ ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
σῶζ᾽ αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γάρ οὖν
ὕπνος μ᾽, ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ᾽ ἐᾶν χρεὼν
ἕκηλον εὕδειν. ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ᾽ ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἑκόντα, μήτ᾽ ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ

755. ΤΟΥΠΙΣΑΓΜΑ. ἡ ἐπείσοδος, ἡ προσθήκη.

758. ΠΛΑΝΟΙΣ. ὁδοιπορίαις. ἥκει ἡ νόσος, ἴσως ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη. ὡς ἐπὶ θηρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον.

764. ΗιΤΟΥ. ἠξίωσας, ᾔτεις. ΕΩΣ ΑΝΗι. ἐνδῷ. ΣΩΖ᾽ ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΣΣΕ. φύλασσε, φησὶν, αὐτὰ τὰ τόξα. ἅμα γὰρ τῷ πάθει τούτῳ ὕπνος μοι ἐπέρχεται, καὶ οὕτω παύομαι τῆς νόσου. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗΞΑΙ. οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. ΜΟΛΩΣ᾽ ΕΚΕΙΝΟΙ. οἱ περὶ Ὀδυσσέα. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΝ. ἱκέτην.

755. *τοὐπίσαγμα.* Sic emendate legitur in scholiis. Huc pertinet interpretatio *ἡ προσθήκη.* Altera *ἡ ἐπείσοδος* lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent *τοὐπείσαγμα*, Henr. Stephano merito damnatam.

760. *ἰὼ, ἰώ.* Geminata est in membr. vocula, quam semel tantum Aldus habet: Triclinius vero plane omisit.

767. *ἐξήκῃ.* Sic accurate scriptum in B. Mendose Aldus et membr. *ἐξήῃ*: Triclinius *ἐξίῃ.* Modo dixerat *ἥκει διὰ χρόνου.*

769. *ἕκηλον.* Sic Aldus et veteres codd. bene. Ex Triclinii interpolatione est *εὔκηλον.*

771. *ἑκόντα, μήτ᾽ ἄκοντα.* Id est *μήτε ἑκόντα, μήτε ἄκοντα.* Negatio alterius membri ad alterum repetenda: ut in Œd. Col. 902. *Ὡς μὴ παρέλθωσ᾽ αἱ κόραι, γέλως δ᾽ ἐγὼ Ξένῳ γένωμαι τῷδε*— in posteriore membro repetenda *ἀπὸ κοινοῦ* prioris negatio, *ἐγὼ δὲ μὴ γένωμαι γέλως.* Vide Eustathius p. 1694. l. 7. Hac quidem ratione defenditur plurimorum librorum lectio in Œd. T. 333. *Ἐγώ τ᾽ ἐμαυτὸν, οὔτε σ᾽ ἀλγυνῶ.* verum præstat ea quam secuti sumus.

κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἄμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.
ΝΕ. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.
ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε, καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής, ὅποι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ, χὠ στόλος πορσύνεται.
ΦΙ. ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχή, τέκνον.

776. ΤΟΝ ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣΚΥΣΟΝ. ἱλάσκου τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύστονα, πικρὰ, καὶ αἴτια κακῶν. ΜΗΔ' ΟΠΩΣ. μηδ' ὁμοίως ἐμοὶ καὶ τῷ Ἡρακλεῖ.

774. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. Sic in B. Alii particulam omittunt. *Confide, quod ad meam quidem providentiam spectat.*

780. κεὐσταλής. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis καὶ εὐσταλής. Atticis καὶ semper eliditur. In Stobæi Florilegio p. 83. editionis Grotii, corrigenda similis scripturæ menda: Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία. Perperam ibi excusum καὶ ἀτενής.

781. πορσύνεται. Huc pertinet Photii glossa, quam vide in Lexico. Verum explicatio illa inter grammaticorum nugas referenda. πορσύνεται hic valet παρασκευάζεται, ἑτοιμάζεται.

782. ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Sic legendum, ut Toupius monuit Cur. Nov. in Suidam p. 105. Omittitur verbum ᾖ vel γένηται. Nihil interest scribaturne μὴ ἀτελὴς, an μὴ 'τελὴς, ut in his versibus apud Stobæum: Ἀλλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν. quos alii libri sic plene scriptos exhibent, alii cum elisione ἡ 'γαθὴ, μὴ 'δικῶν. Certum est veteres Græcos vocales omnes pronuntiasse. μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit; si sequatur vocalis brevis, hæc eliditur, seu potius raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione nullius sit momenti. Aldus et veteres codd. dant: ἀλλὰ (B. ἀλλ' οὐ) δέδοικ' ὦ παῖ μή μ' ἀτελὴς εὐχή. Triclinius ex antiquo exemplari vel ex conjectura reposuit: ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Varia lectio superscripta μή σ' ἀτελής. Varietas in pronomine ex ejus inutilitate orta, unde hæsitarunt librarii utrum aptius esset μοὶ an σοί. Neutrum a poëta est.

[In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: ἀλλὰ (in B. ἀλλ' οὐ) δέδοικ' ὦ παῖ μή μ' ἀτελὴς εὐχή. Triclinius vel ex antiquo exemplari, vel ex conjectura dedit: Ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. varia lectio superscripta μή σ' ἀτελής. Id est μή μοι, vel μή σοι ἀτελής. Pronomen melius abest plurimis de causis. Ac primo quidem ex eo quod incertum sit, utrum ab auctoris manu sit, colligi potest neutrum necessarium esse, quod satis liquet. Deinde sic vitatur anapæstus in quarta sede: denique non placet μοι ante vocalem brevem elisum, quod vereor ut recte fieri posse vere dixerim in nota ad Trach. 1221. Ibi σ' ἐπισκήπτω accipi potest et debet pro ἐπισκήπτω σε. Construitur enim cum accusativo personæ hoc verbum. Euripid. Iphig. T. 701. Πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε. sic rursus in Alcestide 372. ἐπισκήψω τούσδε, *hisce mandam.* μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit: si sequatur vocalis brevis, ea eliditur, seu raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione pro nulla habeatur. Nihil interest scribaturne μὴ ἀτελὴς an μὴ 'τελὴς, siquidem certum est olim voca-

στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ᾽ ἐκ βυθοῦ
κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.
παπαὶ, φεῦ.
παπαὶ μάλ᾽. ὦ πούς, οἷά μ᾽ ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ᾽ ἐγγύς. οἴ μοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φύγητε μηδαμῇ.
ἀτταταί.
ὦ ξένε Κεφαλλὴν, εἴθε σου διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ᾽ ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπαί.
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ᾽ ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ᾤ μοι μοι.
ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ᾽ ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν,
τῷ Λημνίῳ τῷδ᾽ ἀνακυκλουμένῳ πυρὶ

784. ΚΗΚΙΟΝ ΑΙΜΑ. ἀναῤῥέον, ἀναδιδόμενον. Ὅμηρος· (Ἰλ. ψ΄. 507.) πολὺς δ᾽ ἀνεκήκιεν ἱδρώς. Ω ΞΕΝΕ ΚΕΦΑΛΛΗΝ. ὦ Ὀδυσσεῦ. ΤΡΕΦΟΙΤΕ. λάβοιτε ἀντ᾽ ἐμοῦ. ΤΩι ΛΗΜΝΙΩι ΤΩιΔ᾽ ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΩι ΠΥΡΙ. παρακαλοῦντι. ἐν γὰρ Λήμνῳ ἐργαστήριον τοῦ Ἡφαίστου, ἔνθα καὶ κρατῆρες πυρός. ΚΑι᾽ΓΩ ΤΟΙ ΠΟΤΕ. ὅτε τὴν πυρὰν τοῦ Ἡρακλέους ἀνῆψα. ΤΟΥΤ᾽ ΕΠΗΞΙΩΣΑ ΔΡΑιΝ. τὸ κατακαῦσαι. ΤΙ ΣΙΓΑιΣ. λαβὼν γὰρ τὰ τόξα ὁ Πύῤῥος, ἐσιώπησεν, ἀπορῶν τί ἄρα ποιήσειεν.

les omnes pronuntiari solitas fuisse, et in scriptura pingi. Sic apud Stobæum Floril. Grotii p. 17. Ἀλλ᾽ ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. pag. 61. Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν. Tam bona est ea scriptura, quam illa cujus mos invaluit ἡ ᾿γαθὴ, ὁ μὴ ᾿δικῶν. Quin postrema quandoque moram lectori creare potest.]

784. κηκῖον αἷμα. Supra 697. αἱμὰς κηκιομένα ἑλκέων. Verbum est neutrum, cujus utraque forma promiscue adhibetur; quod obtinet etiam in aliis verbis, quæ passiva significatione gaudent. Sic 240. in αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως passiva significatio obtinet: at 852. αὐδῶμαι licet passiva forma active significat *dico*. Plurima hujus generis recenset Eustathius p. 806.

790. ἀτταταί. Sic est in B. In membr. et in Aldina ἀττατατᾶ. Parum interest hoc an illo modo legatur. Optimum fuisset ἀταττατaὶ, basis iambica.

800. ἀνακυκλουμένῳ. Sic legimus ex sagacissimi viri certa emendatione. Libri omnes habent ἀνακαλουμένῳ, cum gl. παρακαλοῦντι. Lectio et interpretatio perinde mendosa et inepta est. Vide Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 91. Dubitat Berolinensis editor an ἀνακυκλεῖσθαι de flamma dici possit. Quippini? quum *rotantes flammas*, et *globos flammarum* Horatius et Virgilius non refugerint. Sed ἀνακυκλουμένῳ si suspectum habeatur, quanto magis explodendum ἀνακυλιομένῳ, quod significatione nihil aut parum differt, prosodiæ autem ratione in hunc versum intrare non potest? κυλίω penultimam producit, nec synizesis hîc locum habet.

ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φής, παῖ;
τί φής; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὤν, τέκνον, κυρεῖς;
ΝΕ. ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά.
ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἥδ' ἐμοὶ
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον.
ΝΕ. θάρσει, μενοῦμεν.
ΦΙ. ἦ μενεῖς;
ΝΕ. σαφῶς φρόνει.
ΦΙ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
ΝΕ. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί 'στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
ΦΙ. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.
ΝΕ. ἐμβάλλω μενεῖν.
ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε—
ΝΕ. ποῖ λέγεις;
ΦΙ. ἄνω—
ΝΕ. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
ΦΙ. μέθες, μέθες με.
ΝΕ. ποῖ μεθῶ;
ΦΙ. μέθες ποτέ.
ΝΕ. οὔ φημ' ἐάσειν.
ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς.
ΝΕ. καὶ δὴ μεθίημι. τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς;
ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκ ἔτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἐᾷ.
ΝΕ. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦτό φησι, διὰ τὸ τὸν χρησμὸν εἶναι, μηδέτερον αὐτῶν μόνον πορθήσειν τὸ Ἴλιον.

814. ΕΚΕΙΣΕ ΝΥΝ Μ' ΕΚΕΙΣΕ. διὰ τούτων ἔοικεν ὁ Φιλοκτήτης παραφρονεῖν ὑπὸ τῆς νόσου. ΤΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΙΣ. τί ἐκτὸς φρενῶν γέγονας;

818. ΤΙ ΔΗ ΠΛΕΟΝ ΦΡΟΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ὠφελιμώτερον ἐμοῦ.

820. ΟΥΚ ΕΤ' ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ Μ' ΕΑι. εἰπὼν ταῦτα ὁ Φιλοκτήτης ἐκοιμήθη.

821. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΕΟΙΚΕΝ. ἔοικεν ὁ ὕπνος τὸν ἄνδρα οὐκ εἰς μακρὰν καταλήψεσθαι. ΥΠΤΙΑΖΕΤΑΙ. κλίνεται, ἢ ὀπίσω ῥίπτεται. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΚΡΟΥ. νεῦρον ῥαγὲν ἀπὸ τοῦ ἄκρου ποδὸς αἷμα ἀνίησιν.

ἔξειν. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,
ἱδρώς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς
αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
ἕκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΧΟ. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων, *στροφή.*
εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις,
εὐαίων, εὐαίων ἄναξ·
ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν,
ἃ τέταται τανῦν.
ἴθι, ἴθι μοι παιών.
ὦ τέκνον, ὅρα γε ποῦ στάσει,
ποῖ δὲ βάσει, πῶς δ' ἐμοὶ
τἀντεῦθεν φροντίδος. ὁρᾷς
ἤδη, πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ, οὕνεκα θήραν
τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.

827. ΥΠΝΕ Δ' ΑΛΓΕΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΔΑΗΣ, ἤγουν ἄπειρε. ΕΥΑΗΣ. εὔπνους. ΕΥΑΙΩΝ. εὐμενὴς, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα. ΟΜΜΑΣΙ Δ' ΑΝΤΕΧΟΙΣ. κάτεχε, φησὶ, τὸ ὁρατικὸν, ὅπερ νῦν ἥπλωται καὶ διαχεῖται τῇ τοῦ ὕπνου ἀχλύϊ. τὴν τοιαύτην δὲ αἴγλην, ἥ τις νῦν τέταται, ἀντέχοις τοῖς ὄμμασι, ἤτοι ἐναντιωθείης τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι νῦν. ἢ ΑΙΓΛΗΝ λέγει τὸν ὕπνον, τὸν γενόμενον αὐτῷ παραχρῆμα, ὅς ἐστιν αὐτῷ αἴγλη καὶ φῶς, ἀπαλλάττων τῶν ὀδυνῶν. ΟΡΑ ΠΟΥ ΣΤΑΣΗι. ποῦ στήσῃ τῆς γνώμης, ποίας γνώμης κρατήσεις. ΤΑ'ΝΤΕΥΘΕΝ. τὰ μετὰ ταῦτα. ΠΩΣ ΟΡΑιΣ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖς; ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΙ ΠΑΝΤΩΝ. ἐπεὶ ἡ μετὰ εὐκαιρίας σύνεσις, πολλῶν ἐπικράτειαν ἐν ἑτοίμῳ καρποῦται. ὁ δὲ νοῦς· ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὁ εὐκαίρως ἐπιμελούμενος πολλοῖς εὐδοξίαν σύνεγγυς παρέχει. ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. πλησίον. ΑΡΝΥΤΑΙ. ἀποφέρεται.

840. ΤΗΝΔ' ΑΛΙΩΣ ΕΧΟΜΕΝ. τὴν θήραν τῶν τόξων μάτην ἔχομεν, χωρὶς τοῦ Φιλοκτήτου πλέοντος. ΚΟΜΠΕΙΝ Δ' ΕΣΤ' ΑΤΕΛΗ. τὸ δὲ ἐννοεῖν καὶ ἐπαγγέλλεσθαι ἀτέλεστα ψευδόμενον, αἰσχρὸν ὄνειδος.

830. Versus est tetrameter dactylicus: proinde scriptum oportuit ἀντίσχοις, non, ut in libris est, ἀντέχοις.

[Scholion in membr. ἐναντιωθεὶς τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι τανῦν. In scholiorum editione Romana perperam insertum fuit καὶ, quod deletum volueram.]

833. ὅρα γε. Particula in veteribus codd. et in Aldina omissa. In proba scriptura conspirarunt hîc librarii, quod raro contigit: ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Quemadmodum in Aj. 1237. legi debet ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος.

838. παρὰ πόδα. id est εὐθέως. Sic veteres libri. Triclinius παρὰ πόδας, quod perinde est. Verum sontica non erat causa cur mutaret.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ ξὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.
ΧΟ. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται· ἀντιστρ.
ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,
βαιάν μοι, βαιὰν, ὦ τέκνον,
πέμπε λόγων φάμαν· ὡς πάντων
ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον,
κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα
ἐξιδοῦ, ὅ τι πράξεις.
οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, ταυτὰν
εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι
ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.

845. ΒΑΙΑΝ ΜΟΙ. μικρὰ καὶ ἠρέμα μοι, φησὶ, διαλέγου, μή ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος. ΕΥΔΡΑΚΗΣ ΥΠΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ ταχὺ ἀναβλέψαι καὶ ἐγερθῆναι. ἀντὶ τοῦ, ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ νόσῳ ταχέως βλέπει· ἤτοι ὁ νοσῶν ταχέως ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνίσταται. λείπει δὲ τὸ ὡς. βούλεται γὰρ λέγειν, ὥστε λεύσσειν. ΥΠΝΟΣ. ΑΥΠΝΟΣ. ὡς μὴ ἡγεῖσθαι τοῦτον ὕπνον ὑπάρχειν. ΜΑΚΙΣΤΟΝ. μέγιστον, εὐσύμβολον, σύμφορον. ΕΞΙΔΟΥ. θεώρησον, βλέψον. πλεονάζει γὰρ ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τούτων, ἐξεπίστασο, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἐκδίδαξον, ἀντὶ τοῦ δίδαξιν. ΟΙΣΘΑ ΓΑΡ ΟΝ Γ' ΑΥΔΩΜΑΙ. διὰ μέσου τοῦτο εἴρηκε. γινώσκεις ὃν αὐδῶμαι, ἀντὶ τοῦ αὐδῶ καὶ λέγω, ἤγουν τὸν Φιλοκτήτην. ΕΙ ΤΑΥΤΑΝ ΤΟΥΤΩι ΓΝΩΜΑΝ. εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἴρειν τὸν Φιλοκτήτην ἐντεῦθεν. ΑΠΟΡΑ ΠΥΚΙΝΟΙΣΙΝ. ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. λείπει οὖν ὁ καί. γράφεται ΠΥΚΝΟΙΣΙΝ, ἵν' ᾖ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἄπορον:

849. ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον. *Sed quam potes maxime.* μάκιστον idem est quod μέγιστον. Nihil fœdius, nihil ineptius excogitari posse opinor Triclinii interpolatione: Ἀλλ' ὅ τι δύναιο μάκιστον· Κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον· Λάθρ' ἐξιδοῦ ὅ τι πράξεις. Istæccine tamdiu pro Sophocleis haberi potuisse!

852. Aldus et veteres codd. habent: οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν τούτῳ— metro corrupto. Versus esse debet tetrameter dactylicus. γὰρ initio positum refertur ad suppressam partem sententiæ, quæ sic plene enuntiari debebat: εἰ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις τούτῳ, ὃν οὐκ ὀνομάζω, οἶσθα γὰρ ὅν γ' αὐδῶμαι.

854. μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. Falsa est Scholiastæ interpretatio: ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. Hoc per se quidem non usquequaque verum est, siquidem prudentia eo maxime commendatur, quod qui ea pollent, ex rerum angustiis facilius se expediant: verum est a sententia Chori longe alienissimum. Is enim statim ostendit facillimum esse, quod facto opus censet, quodque Neoptolemo suadet, nempe ut dormientem nihilque sentientem Philoctetam in navem transportet. Hæc summa est totius sermonis Chori, qui de industria obscure loquitur, ne, si quid forte suorum verborum percipiat expergefactus Philocteta, insidias sibi strui sentiat. Plana sunt, si quid recte judico, omnia, ita ut valde mirer a veteri enarratore tam præpostere accepta fuisse. οἶσθα γὰρ ὅν γ' αὐδῶμαι, *scis enim quem loquor:* εἰ τούτῳ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις, *si cum eo idem sentis.* Ista de Ulysse, neutiquam de Philocteta, intelligenda. Quis, nisi fungus sit, dubitare queat, an ΟΝ et ΤΟΥΤΩι ad eamdem personam referantur? μάλα τοι γίγνεται τοῖς πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη ἄπορα, *maxime evenit prudentibus ut dispiciant res diffici-*

οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἐπῳδός.
ὡ᾽νὴρ δ᾽ ἀνόμματος,
οὐδ᾽ ἔχων ἀρωγὰν,
ἐκτέταται νύχιος,
(ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός.)
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ᾽ ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷς, βλέπει. καίρια φθέγγου·
*τόδ᾽ ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ,

855. ΟΥΡΟΣ. ἐπιτήδειος καιρός. ΑΝΟΜΜΑΤΟΣ. ἐστέρηται τοῦ φωτός. ΕΚΤΕΤΑΤΑΙ ΝΥΧΙΟΣ. ἐπεὶ κατὰ νύκτα καθεύδουσι, παρὰ τοῦτο εἶπε· τὴν ἡμέραν νύκτα ἄγων, ἀντὶ τοῦ, κοιμώμενος. τὸ δὲ ἑξῆς. ἐκτέταται νύχιος οὐ χερὸς οὐ ποδὸς ἄρχων, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τῶν μελῶν δυνάμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν. ΑΛΕΗΣ ΥΠΝΟΣ ΕΣΘΛΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἀλέαν τοῦ ἡλίου, σύμφορος ἡμῖν ἐστι, καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός. τοῦτο δὲ καθ᾽ ἑαυτόν φησιν. ΑΛΕΗΣ. θερμός· παρὰ τὴν ἀλέαν. Ὅμηρος· (Ὀδ. ρ΄. 23.) ἀλέη τε γένηται. ΤΟ Δ᾽ ΑΛΩΣΙΜΟΝ. τὸ δὲ ἀγρεύσιμον, ὅ ἐστι πέρας, ἀνάκειται τῇ ἐμῇ φροντίδι. ΠΟΝΟΣ Ο ΜΗ ΦΟΒΩΝ. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον ἔχων, κράτιστός ἐστιν· ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον ὁρῶν. ἀντὶ τοῦ, μὴ φοβηθῶμεν, πάντα γὰρ ἀνύσομεν.

les. Id est, *si cum Ulysse sentis hunc virum ad Trojam esse abducendum, tibi, qui prudens es, statim apparebit, quî te ex hac difficultate extrices.* Infinitivus ἐνιδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit γίγνεται, ἐγγίγνεται, ἔξεστι, ἔστιν, aut simile.

856. ὡ᾽νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

862. ὁρᾷς. *Vides, viden'.* Sic mediæ sententiæ in colloquiis inseri solet ὁρᾷς, ut apud Comicum Nub. 355. Καὶ νῦν, ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ᾽ ἐγένοντο γυναῖκες. Anacreon Od. ix. Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου Ἐπιστολὰς κομίζω. Pessime vulgo ὁρᾷ, βλέπει—Sequitur καίρια φθέγγου, *opportuna edice,* id est *quæ tempori conveniant, quæque e re nostra sint jube.* Vulgo legitur φθέγγει. In membr. superscriptum pro varia lectione φθέγγῃ. Prius non modo sensu cassum est, verum etiam plane barbarum: forma enim activa φθέγγω Græcis nullo fuit in usu. Alterum φθέγγῃ ipsum quoque ineptissimum est, *opportuna loqueris.* Atqui ne verbum ille quidem unum dixerat.

863. τόδ᾽ ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι. *Hocce, hoc negotium, res quam agimus:* ἁλώσιμόν ἐστι, id est, ἁλῶναι δύναται, *capi, confici potest:* ἐμᾷ φροντίδι, *solertiæ meæ, per meam solertiam;* vel, si mavis, *meo judicio.* Non patitur linguæ indoles nec usus, ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur.* Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur: verum ἐστὶ, quæ ellipsis omnium est frequentissima. Innuit Chorus se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἁλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Œd. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν.

[Τόδ᾽ ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ. Πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος. Sic distingui debuit: male excusum divisim τὸ δ᾽. oportuit τόδ᾽, quod valet *hocce, hoc negotium, res quam agimus:* ἁλώσιμόν ἐστι, id est ἁλῶναι δύναται, *capi, confici potest:* ἐμᾷ φροντίδι, *solertiæ meæ, per meam solertiam.* Non patitur linguæ indoles, nec usus ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur.* Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur: verum quod simplicissimum est, et ellipsi omnium frequentissima, ἐστὶ, hoc sensu: *Negotium hoc, ô fili, mea solertia confici potest: labor absque metu optimus.* Sic vertere debui ex Græcis bene scriptis et distinctis in apographo meo, quod ante oculos non habui, quum versionem describerem: quod in ea dedi, nauci non est. His verbis innuit Chorus, se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque

πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτιστος.
ΝΕ. Σιγᾶν κελεύω, μηδ᾽ ἀφεστάναι φρενῶν·
κινεῖ γὰρ ὡνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.
ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ᾽ ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γάρ ποτ᾽, ὦ παῖ, τοῦτ᾽ ἂν ἐξηύχησ᾽ ἐγὼ,
τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα
μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ᾽ ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνέγκειν, οἱ ᾽γαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ᾽, εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ᾽ ἐν εὐχερεῖ
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
σύ μ᾽ αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἵν᾽, ἡνίκ᾽ ἂν κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ ποτὲ,

868. ΟΙΚΟΥΡΗΜΑ. φυλακὴ, παρουσία. ΕΞΗΥΧΗΣΑ. ἐνεθυμήθην, ἐνόμισα. ΕΝ ΕΥΧΕΡΕΙ ΕΘΟΥ. ἐν ἐλαχίστῳ. ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ ΓΕΜΩΝ. πεπληρωμένος σὺ τῆς ἐμῆς δυσοσμίας. ΚΟΠΟΣ Μ᾽ ΑΠΑΛΛΑΞΗι. ὅταν με ὁ κάματος ἀφῇ. γράφεται ΚΟΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΧΘΩ.

maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἀλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Œd. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν· Canticum hoc interpretes misere solicitos habuit: at nullus se magis contorsit, quam auctor Observationum in Philoctetæ versiones, Historiæ Academiæ nostræ insertarum T. xxxi. p. 156. Multa movendo nihil promovet vir optimus, qui Divam Criticam tristem semper expertus est, quoties Græcos Poëtas emendare aut interpretari in animum induxit.]

866. ὡνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

870. τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς. Sic primus edidit Henr. Stephanus. In codd. nostris omnibus scriptum, ut excuderunt Aldus et Turnebus, ἐλεεινῶς quatuor syllabis. Proba forma est, librariis incognita, et ubique obliterata, quam adstruxit illustris editor Homerici hymni in Cererem ad v. 283. Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν. Comicus in Ranis 1063. Τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι᾽ ἀμπίσχων, ἵν᾽ ἐλεινοὶ Τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ᾽ εἶναι. Stephani emendationem merito suo retinuimus, quia probabile non est, quum ita proclive esset anapæstum vitare, Tragicum nulla necessitate adactum altera forma usum fuisse.

872. εὐφόρως. Aldus et codd. εὐπόρως, cujus adverbii significatio aliena videtur. Elegans est Eldikii conjectura εὐλόφως, quod pro εὐλόγως reponendum videtur in Euripidis fragmento ex Antigona: Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόφως φέρει Τὸν δαίμον᾽, οὗτος ἧσσόν ἐστ᾽ ἀνόλβιος. Vide scholia antiqua ad Aj. 61. Contrariæ significationis adverbio usus est Euripides Troas. 305. —κάρτα τοι τοὐλεύθερον Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά. Verum hæc conjectura nimis ab antiquæ scripturæ vestigiis recedit: prætuli εὐφόρως, quod satis tuentur observata in minoribus scholiis ad Aj. 51. et El. 255. Facile etiam reponi poterat εὐπετῶς ex Terei Fragm. xi.

ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
ΝΕ. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι·
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτως σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾷν.
ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, κἄμ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς·
τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὑπὶ νηῒ γὰρ
ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
ΝΕ. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἵστω τε, καὐτὸς ἀντέχου.
ΦΙ. θάρσει. τό τοι ξύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
ΝΕ. παπαί· τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;
ΦΙ. τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
ΝΕ. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
ΦΙ. ἀπορεῖς δέ του σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
ΦΙ. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος

891. ΟΫ́ΠΙ ΝΗΙ ΓΑΡ. ἱκανὸς αὐτοῖς γενήσεται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νηῒ συνεῖναί μοι καὶ συνναίειν ἐμοί.
893. ΙΣΤΩ ΤΕ Κ'ΑΥΤΟΣ ΑΝΤΕΧΟΥ. ἵστασο καὶ ἀντιλαμβάνου.
895. ΠΑΠΑΙ ΤΙ ΔΗΤΑ. ἀδημονεῖ ὁ Νεοπτόλεμος, ἐννοῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾷν τὸν Φιλοκτήτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν Ἴλιον, οὐκ ἔτι ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπηγγείλατο.
899. ΠΑΘΟΥΣ. λέγει τῆς ἀπορίας ἀντὶ τοῦ, ἀπορῶν τυγχάνω.

884. τὰ συμβόλαιά σου. In B. T. σοι, haud deterius. *Signa, quæ tibi inerant: signa, quæ dabas.*

895. Hic versus in veteribus libris sic legitur: παπαί· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; in B. δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθάδε λέγε. Solœca est lectio. δρῷμ', quod valet δρῷμι, optativus est, qui sine particula ἂν in hac formula adhiberi non potest. Infra 1393. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν; Structuræ legibus non repugnaret, si δρῷμ' accipi posset pro δρῷμαι in subjunctivo; sed mediam hujus verbi formam nescio: præterea non placet scabrum τοὐνθένδε γε. Genuinam procul dubio lectionem restituimus: Παπαί· τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;

896. ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ; Mallem legere λόγων.

900. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος. Sic libri omnes. Nescio in qua editione Toupius viderit οὐδ' ἡ σὲ—unde novam lectionem procudit plane infacetam, τοῦδ' ἡ σὲ δυσχέρεια τοῦ νοσήματος. Morata est ista formula οὐ δὴ, ut et illa quæ sæpius occurrit οὐ δή που. Vim in versione expressi. Minime sollicitandæ hæ voces. Mallem equidem articulum nomini δυσχέρεια adjungi, et nisi multum venustatis esset in Neoptolemi responso, ubi eamdem vocem repetit, ἅπαντα δυσχέρεια, crederem haud male hîc legi posse, Οὐ δὴ τὸ δυσχερές σε τοῦ νοσήματος. Sed ni-

ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
ΝΕ. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ.
ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν;
ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν.
ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.
ΝΕ. οὐδέν σε κρύψω. δεῖ γάρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
ΦΙ. οἴ μοι, τί εἶπας;

901. ΜΗ Μ' ΑΓΕΙΝ ΝΑΥΤΗΝ ΕΤΙ. ἐρωτηματικῶς.
902. ΑΠΑΝΤΑ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ. ἐκείνην, φησὶ, δυσχέρειαν λέγω προσεῖναι ἀνδρὶ, τῷ ξένον τι τῆς ἑαυτοῦ διανοίας διαπραττομένῳ. ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΦΥΣΙΝ. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν.
904. ΤΟΥ ΦΥΤΕΥΣΑΝΤΟΣ. τοῦ Ἀχιλλέως.
907. ΟΥΚΟΥΝ ΕΝ ΟΙΣ ΓΕ ΔΡΑΙΣ. ἐν οἷς πράττεις οὐκ ἔσῃ αἰσχρός· ἐν οἷς δὲ φωνεῖς, φοβοῦμαι.
909. Α ΜΗ ΔΕΙ. τὰ ἀληθῆ. ΛΕΓΩΝ ΑΙΣΧΙΣΤ' ΕΠΩΝ. ἀπατῶν.
910. ΕΙ ΜΗ 'ΓΩ ΚΑΚΟΣ. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλεύομαι, προδώσει με οὗτος ὁ ἀνήρ.
912. ΛΙΠΩΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ. οὐχ ὅτι καταλείψω σε ἄχθομαι, ἀλλ' ὅτι λυπερῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν. ἐπὶ Τροίαν δέ φησι.

hil omnino mutandum. Articulum sæpe negligunt Tragici, ubi sermonis perspicuitati nihil detrahit ejus omissio.

913. *πέμπω, deduco, transveho.* Frequentatum Homero verbum hac significatione, ut Il. α'. 390. Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηῒ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ Ἐς Χρύσην πέμπουσιν. et Odyss. δ'. 559. Οὐ γὰρ οἵ παρὰ νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι, Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Hinc πομπὸς *deductor* supra 500. Ceterum hìc codd. omnes mei habent πέμπω. Sola Aldina πέμπων, librarii vel typothetæ errore.

916. καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον. Mendam Aldinæ editionis, cujus immunes sunt codices, miror nec a Turnebo nec a Stephano sublatam fuisse καὶ τῶν, quum tamen ex metri lege vitium manifestum esset.

917. τί εἶπας. In B. τί γ' εἶπας. Inserta particula ex librarii libidine. Offendebat eum hiatus, ut et Valckenarium qui hìc legi malebat τί μ' εἶπας. Sed nimis delicati fuerunt. Vide supra ad v. 733. Euripides sub persona Menelai apud Comicum in Thesmoph. 902. Γύναι τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας., et secundo post versu: Τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει. In Concion. 436. καὶ τί εἶπέ;

ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.
ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;
ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξ' ἐμοί.
ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὁρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.
ὤ μοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι·

921. ΠΟΛΛΗ ΚΡΑΤΕΙ. πολλὴ γάρ ἐστιν ἀνάγκη ταῦτα διαπράξασθαι.

925. ΤΩΝ ΓΑΡ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τῶν κρατούντων γὰρ φροντίζω μᾶλλον ἢ σοῦ. διὸ οὐ δώσω σοι ταῦτα.

927. Ω ΠΥΡ ΣΥ. παρὰ τὸ ὄνομα. Πύῤῥος γὰρ ἐκαλεῖτο πρώην ὁ Νεοπτόλεμος.

927. *ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα.* Sic libri omnes. Miror sane Valckenario suspectas fuisse tres postremas voces, quarum loco comicum *παιπάλημα* reponi volebat in nota ad Eurip. Hippol. 406. Longe ineptissimum est Grammaticorum commentum, isto convicio *ὦ πῦρ σὺ, ὁ mera pernicies,* alludi ad Neoptolemi nomen, qui etiam Πύῤῥος appellatus fuit. Tanquam oraculum ex tripode excepit hoc Brumœus, qui ad Græculi mentem vertit haud ineleganter, *O rage digne de ton nom!* quorum ejus verborum sensum non assecutus est Gallici Philoctetæ auctor, qui versionem istam aspere reprehendit, cujus ipse rationem non perspexit. Quia ignis rerum omnium est celerrimus destructor, appellatio tribuitur ei, qui damnum quantum maximum intulit: nihil ultra quærendum est. Eadem ratione *ignem* eum appellat, qua senex apud Plautum de servo vaferrimo, qui hero suo bis os subleverat, eumque pecunia emunxerat, ait: *Volcani irati est filius: quaqua tangit, omne amburit.* *πᾶν δεῖμα, terror merus,* dicitur is, a quo extrema omnia metuenda. *τέχνημα* ineptum esset intelligere de instrumento cum relatione ad Ulyssem artificem, tanquam si jam nosset Philocteta confictum ab Ulysse dolum, et subornatum ab eo Neoptolemum. Solemne est schema, qua res ponitur pro persona, ut in Œdipo T. *παιδουργία* pro *παιδουργὸς,* in Ajace *ἄλημα* pro *ἀλήτης,* aliaque hujus generis multa.

933 *μή μου 'φέλῃς.* Triclinius imperitissime *μή μ' ἀφέλῃς,* versu ruente.

934. *προσφωνεῖ.* Aldus mendose *προσφωνεῖν.*

ἀλλ᾽, ὡς μεθήσων μήποθ᾽, ὧδ᾽ ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ᾽, οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ᾽ ὅτῳ λέγω.
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἷ᾽ ἔργ᾽ ὁ παῖς μ᾽ ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως·
ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ᾽, ἐς Τροίαν μ᾽ ἄγει·
προθείς τε χεῖρα δεξιὰν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ᾽ ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ᾽ ἄγει·
κοὐκ οἶδ᾽ ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
εἴδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἷλέν μ᾽· ἐπεὶ οὐδ᾽ ἂν ὧδ᾽ ἔχοντ᾽, εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ᾽ ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρὴ ποιεῖν;
ἀλλ᾽ ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ᾽ ἐν σαυτοῦ γενοῦ.
τί φής; σιωπᾷς. οὐδέν εἰμ᾽ ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·

935. ΑΛΛ᾽ ΩΣ ΜΕΘΗΣΩΝ. οὕτω μοι πάλιν προσέχει ἀναιδῶς, ὡς μὴ ἐάσων καὶ δώσων τὰ τόξα. ΞΥΝΟΥΣΙΑΙ. διατριβαί. ΚΑΤΑΡΡΩΓΕΣ. διεσχισμέναι, κοιλώδεις. ΥΜΙΝ ΤΑΔ᾽. ὑμῖν ταῦτα λέγω. οὐ γὰρ οἶδα ἄλλον, πρὸς ὅν τινα ἀποδύρομαι.

946. ΕΝΑΙΡΩΝ ΝΕΚΡΟΝ. σφάττων νεκρόν· κατὰ τὴν παροιμίαν.

953. ΨΙΛΟΣ. τόξων γυμνός. ΟΥΚ ΕΧΩΝ ΤΡΟΦΗΝ. τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γιγνομένην οὐκ ἔχων τροφήν. ἄνευ τροφῆς οὖν, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τόξων.

935. πάλιν, εἰς τοὐπίσω. πάλιν ὁρᾷν, *avertere vultum.* Possit etiam simpliciter hîc ὁρᾷ accipi, ut supra 862. βλέπει, jungendo πάλιν cum μεθήσων. ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ὁρᾷ, ὡς μήποτε μεθήσων πάλιν.

937. καταῤῥῶγες. gl. διεσχισμέναι, κοιλώδεις.

939. τοῖς εἰωθόσιν. gl. κλύειν ἐμοῦ δηλονότι.

944. φήνασθαι. gl. δεικνύναι.

945. ὡς ἄνδρ᾽ ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ᾽ ἄγει. Sic emendate scriptum in B. In ceteris libris pronomen με alienam in sedem translatum fuit.

946. ἐναίρων νεκρόν. Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diogenes Laërtius in Menedemo ii. 135. Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάντεων, νεκροὺς αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε.

950. ἐν σαυτοῦ γενοῦ. Sic membr. eleganter. Vulgo ἐν σαυτῷ. Comicus Vesp. 642. Ὥσθ᾽ οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κᾆστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. ubi ante nos male legebatur ἐν αὑτῷ. Hujus constructionis tria exempla ex Aristide profert Abreschius Animadv. in Æschylum p. 174.

952. σχῆμα πέτρας. Periphrasis similis illis quas ad Trach. 908. observavimus. Tria adverbia αὖθις αὖ πάλιν eleganter junguntur ἐκ παραλλήλου. Comicus in Nub. 975. εἶτ᾽ αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι. Frequentissimum est αὖθις αὖ, ut εἶτ᾽ αὖ.

ἀλλ᾽ αὐανοῦμαι τῷδ᾽ ἐν αὐλίῳ μόνος,
οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ᾽ ὀρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοῖσίδ᾽· ἀλλ᾽ αὐτὸς τάλας
θανὼν, παρέξω δαῖθ᾽, ὑφ᾽ ὧν ἐφερβόμην,
κἄμ᾽, οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν·
φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,
πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ᾽, εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
ἤδη ᾽στὶ, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ᾽ ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕ. οἴ μοι, τί δράσω; μή ποτ᾽ ὤφελον λιπεῖν
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.

ΦΙ. οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ᾽ ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν αἰσχρά. νῦν δ᾽ ἄλλοισι δοὺς,
οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.

ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες;

ΟΔ. ὦ κάκιστ᾽ ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ᾽ ἐμοὶ πάλιν;

954. ΑΛΛ᾽ ΑΥ ΘΑΝΟΥΜΑΙ. γράφεται ΑΛΛ᾽ ΑΥΑΝΟΥΜΑΙ, οἷον ξηρανθήσομαι. ΠΑΡΕΞΩ ΔΑΙΘ᾽. ἐγὼ εἰωθὼς ἐσθίειν τὰ θηρία, βρωθήσομαι νῦν ὑπ᾽ αὐτῶν. ΡΥΣΙΟΝ ΤΙΣΩ. ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ὅμηρος· (Ἰλ. λ΄. 673.) ῥύσι᾽ ἐλαυνόμενος. ΓΝΩΜΗΝ ΜΕΤΟΙΣΕΙΣ. μετανοήσεις.

964. ΠΡΟΣΧΩΡΕΙΝ. ὑποχωρεῖν, πεισθῆναι.

972. ΝΥΝ Δ᾽ ΑΛΛΟΙΣΙ ΔΟΥΣ. νῦν δὲ ἄλλοις δοὺς τὰ κακὰ, οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τὰ ἐμὰ ἐμοὶ δούς.

974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ ΑΝΔΡΕΣ. μετανοήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἤθελε δοῦναι τῷ Φιλοκτήτῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ· ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ θεασάμενος αὐτὸν ταῦτά φησιν, ΟΥΚ ΕΙ ΜΕΘΕΙΣ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΑΥΤ᾽ ΕΜΟΙ ΠΑΛΙΝ;

954. *αὐανοῦμαι.* Optimam lectionem a Scholiasta memoratam exhibet Triclinii recensio, quo magis miror a Turnebo spretam fuisse. In aliis libris legitur *ἀλλ᾽ αὖ θανοῦμαι*, quod ex nostra lectione depravatum præ ea sordet. In El. 819. *αὐανῶ βίον.* In Comici Ran. 1084. *ὥστ᾽ ἐπαφαυάνθην γελῶν*, *risu enectus sum.*

959. *ῥύσιον.* Hesych. apposite ad hunc locum, *τίμημα.*

972. *τὸ ἑξῆς· πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν τὰ αἰσχρὰ ἔοικας ἥκειν.*

975. Non satis accurate distinctus

ΦΙ. οἴ μοι, τίς ὡνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;
ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦγ', ὃν εἰσορᾷς.
ΦΙ. οἴ μοι· πέπραμαι, κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.
ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα.
ΟΔ. τοῦτο μέν,
οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;
ΟΔ. ἢν μὴ ἕρπῃς ἑκών.
ΦΙ. ὦ Λημνία χθών, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,

978. ΠΕΠΡΑΜΑΙ. πεπραγμάτευμαι.
987. ΗΦΑΙΣΤΟΤΕΥΚΤΟΝ. τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἔνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός. ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ. λείπει κόλπων, ἢ τόπων.

est hic versus, qui sic excudi debuit: Οὐκ εἶ, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί, πάλιν; Ordo est enim, οὐκ εἶ πάλιν, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί; *recedere, abire* est πάλιν ἰέναι. Miror quî Berolinensi editori in mentem venerit hunc versum ad Philoctetæ partes referre, quasi πάλιν ad μεθεὶς pertineret, quod manifeste cum priori verbo εἶ jungendum.

976. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; Mirum non est Philoctetam audita Ulyssis voce ipsum statim agnoscere, quippe quem a Mercatore audiverat mox adfuturum. At in Gallica fabula, in qua importune nugaci illi Mercatori partes ademptæ fuerunt, nec quidquam audivit miserabilis Heros, quo suspicari possit Ulyssem adventurum, quum primum subitus hic in scenam irrumpit, statim eum ille de forma novit, quod prodigii loco habendum. Vulgo in hoc versu legitur τίς ἀνήρ; mendose.

978. πέπραμαι. Sic libri omnes. Falsa est conjectura Abreschii in Animadv. ad Æschylum p. 189. πέπραγμαι. Confer versum hujus fabulæ 579. et Antig. 1036.

983. στελοῦσι. gl. πέμψουσι.

984. τολμίστατε. Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus edidit, τολμήστατε, cum glossa τολμηέστατε, quod Heathii quidem opinioni favet. Verum fallitur uterque. Orta varietas ex similitudine soni vocalium ι et η in vitiosa recentiorum Græcorum pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa ψευδίστατος, κλεπτίστατος, ἄλγιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ὕψιστος, a ψευδὴς, κλέπτης, ἄλγος, ἔχθος, οἶκτος, ὕψος, sic a τόλμη, τόλμιστος, τολμίστατος. Attica sunt formæ anomalæ, quæ non ad grammaticos canonas de regularibus superlativis exigenda. Nulla obstat analogia, quin credam Græcis adhibitum fuisse, lexicographis incognitum, nomen τόλμος, *audax*, unde formatum esset τολμίστατος, ut λάλος, λαλίστατος. Alicunde forte exprometur: verum in Æschyli Persis 994. proprium est, non appellativum.

988. ἐκ τῶν σῶν. gl. τόπων.

Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.
ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς.
ΟΔ. οὐκ· ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα.
ΦΙ. οὔ φημ' ἔγωγε.
ΟΔ. φημί. πειστέον τάδε.
ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους.
ΟΔ. οὐκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
ΦΙ. οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.
ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις;
ΦΙ. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.
ΟΔ. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.
ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷός μ' ὑπῆλθες· ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί,

997. ΟΥΚ. ΑΛΛ' ΟΜΟΙΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐ δοῦλον, ἀλλ' ἄριστον. καὶ μετὰ ἀρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε πορθῆσαι. τοῦτο δὲ προτρεπτικόν.

1002. ΠΕΤΡΑι ΠΕΤΡΑΣ. πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου, ἄνωθεν πεσὼν ἀπὸ πέτρας.

1003. ΜΗ 'ΠΙ ΤΩιΔ' ΕΣΤΩ. μὴ ἔστω ἐπὶ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ ἐξουσία τοῦ κατακρημνίζεσθαι.

1004. Ω ΧΕΙΡΕΣ. δεδεμένος ταῦτά φησιν. ΣΥΝΘΗΡΩΜΕΝΑΙ. ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι. Ω ΜΗΔΕΝ ΥΓΙΕΣ. ὦ δόλιε Ὀδυσσεῦ. ΑΝΑΞΙΟΝ ΜΕΝ ΣΟΥ. ἀνάξιος ἦν, φησὶ, περιπατεῖν μετὰ σοῦ, τοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι, τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.

992. τιθεῖς. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis, ut in impressis, τιθείς. Antiquo verbo τιθέω utuntur poëtæ, cujus eadem est ratio, quæ verbi ἱέω, de quo notata ad Œd. T. 628. Exstat apud Theognidem v. 280. πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων. Apud Pindarum Pyth. viii. 14. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ. Apud Euripidem multis in locis, ut Heracl. 691. Herc. F. 712. Alcest. 908. Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 895. Perperam in Aldina vox θεοὺς, ubi repeti debebat, omissa.

999. ἢν χρῇ. Subjunctivus est χρῇ. Perperam vulgo excusum χρή.

1001. τί δ' ἐργασείεις; Aldus et veteres codd. Ulyssi hæc verba tribuunt. Triclinius perperam Neoptolemo. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ'. Accusativus κρᾶτα neutrius generis est hic et alibi, ut Antig. 764. quod Eustathius observat ad Il. Θ'. p. 700. l. 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
ὃς οὐδὲν ᾔδη πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', ὅμως
εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας, νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὐβάλου
ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.
ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι.
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὔθ', ὅτι ζῶ ξὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε, καὶ τῶν Ἀτρέως
δισσῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,
ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἑκόντα πλεύσανθ', ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην,
ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῂς, κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.

1014. ΑΦΥΗ. ἄκακον ἀπὸ φύσεως. ΕΝ ΖΩΣΙΝ ΝΕΚΡΟΝ. ἤτοι ὅτι κοιμώμενον αὐτὸν εἴασαν, ἢ διὰ τὸ πάθος.

1025. ΚΛΟΠΗι. ἀπάτῃ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 132.) κλέπτε νόῳ. ΖΥΓΕΙΣ. ὑποταγείς. ὁ δὲ νοῦς· καί τοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν.

1028. ΩΣ ΣΥ ΦΗιΣ. οἱ Ἀτρεῖδαί με ἐξέβαλον, ὡς σὺ λέγεις. ΚΕΙΝΟΙ ΔΕ ΣΕ. οἱ δὲ σέ φασιν. σὺ μὲν, φησὶν, ἐκείνους αἰτιᾷ· ἐκεῖνοι δὲ σέ.

1010. ᾔδη. Perperam vulgo ᾔδει.

1012. οἷς. Id est δι' ἅ. Dativus causæ. Vide ad Antig. 1019.

1014. κοὐ θέλονθ'. In B. κοὐκ ἐθέλονθ'.

1023. πρὸς σοῦ τε. Perperam Triclinius πρὸς σοῦ γε, et altero versu διπλῶν, pro veteri lectione δισσῶν.

1027. ἑπτὰ ναυσί. Ex Homero in catalogo navium: Τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς, Ἑπτὰ νεῶν.

1028. ἄτιμον ἔβαλον. Sic veteres codd. recte. Gl. ἐξέβαλον, unde orta Triclinii prava lectio, ἔκβαλον.

1029. τί μ' ἀπάγεσθε; Sic libri omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus mendose edidit τί ἀπάγεσθε; Pejori menda Stephanus τί ἀπάγετε; Sequentium editorum nullus adeo cordatus fuit, ut ex Aldina veram lectionem reponeret.

πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ἐμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἠδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς, ἐμοῦ.
ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.
ΧΟ. βαρύς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.
ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.

1032. ΠΩΣ ΘΕΟΙΣ. τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι οὐκ ἔστι θῦσαι, τούτου ἐπιστενάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν.

1036. ΕΙ ΔΙΚΗΣ ΜΕΛΕΙ.. εἰ φροντίς ἐστι τῆς δίκης τοῖς θεοῖς.

1040. ΘΕΟΙ Τ' ΕΠΟΨΙΟΙ. οἱ ἐφορῶντές με δυστυχοῦντα.

1046. ΟΥΧ ΥΠΕΙΚΟΥΣΑΝ. οὐκ ἀναδυομένην, οὐκ ἐνδιδοῦσαν ἐν τοῖς κακοῖς.

1048. ΕΙ ΜΟΙ ΠΑΡΕΙΚΟΙ. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι. ΑΝΔΡΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. δοκιμασία, ἐξέτασις. ΧΡΗιΖΩΝ ΕΦΥΝ. γράφεται ΚΡΕΙΣΣΩΝ.

1032. *πῶς θεοῖς ἔξεσθ' αἴθειν ἱερά;* Libri omnes, *πῶς θεοῖς εὔξεσθ' αἴθειν ἱερά;* quod vertunt: *Quomodo diis vovebitis sacra crematuros?* Atqui Philoctetæ ejulatus non impediebant quin voverent, sed quin peragerent sacra. Mendosum esse *εὔξεσθ'* nemo non vidit: mutari debuit in *ἔξεσθ'*, id est *δυνήσεσθε*. Hunc locum inauspicato attigit Piersonus Verisimil. p. 163. ubi legendum opinatus est *κλαύσαντος*: debebat saltem *κλαίοντος*. Sed optimus est *πλεύσαντος*. *Si vobiscum navigavero, quî poteritis victimas adolere?* Scholiastes rationem reddit cur hæc dicat Philocteta, nullo ad singula verba respectu; nec ex ejus explicatione colligi potest, diversam cum a nostra lectionem ob oculos habuisse. Si quid mutandum fuisset, maluissem *ἐμοῦ ξυνόντος*.

1035. *κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ'*—Sic omnino legendum. Perierat vis omnis sententiæ prava librorum lectione, *κακῶς ὄλοισθ'. ὄλοισθε δ'*—

1037. *ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον.* Sic veteres codd. et Aldus recte. Triclinius pessime *ἐπεὶ οὔτ' ἂν*—Metrum laborare credidit, eique consulens id plane perdidit. *ἐπεὶ οὐ* apud poëtas Atticos semper disyllabum est: nisi per crasin voces coalescerent, ingrato hiatu aures læderentur.

1039. Jungenda sunt *ἀνδρὸς ἀθλίου ἐμοῦ.*

1048. *εἴ μοι παρείκοι.* Scholiastes supplet *ὁ καιρὸς*, *opportunitas.* Possit etiam ex præcedente *τοῦδ'* assumi *αὐτός.* *Si mihi is concederet, si mihi operam dare vellet.* Male Triclinius scripsit *παρήκοι.*

οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾷν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδέ σου προσχρῄζομεν,
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν.
ΦΙ. οἴ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς, ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στείχοντα δή.
ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;
ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὢν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;
ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς φαμέν.
ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως,

1058. ΕΓΩ Θ' ΟΣ ΟΙΜΑΙ. οὐ μόνον Τεῦκρός ἐστι τοξότης, ἀλλὰ κἀγὼ ὑπολαμβάνω ἐμαυτὸν τούτων ἔμπειρον εἶναι, οὐχ ἧττον σου. Ὅμηρος· (Ὀδ. θ'. 215.)
εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι.
ΤΟΥΤΩΝ ΚΡΑΤΥΝΕΙΝ. τῶν τόξων. ΤΙ ΔΗΤΑ ΣΟΥ ΔΕΙ. ἀντὶ τοῦ, τίς σου χρεία; ΧΑΙΡΕ ΤΗΝ ΛΗΜΝΟΝ ΠΑΤΩΝ. ἤγουν τῇ διατριβῇ τῆς Λήμνου.

1067. ΠΡΟΣΦΘΕΓΚΤΟΣ. προσφωνηθῆναι ἄξιος.

1070. Η ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ. ἆρα καὶ ὑμεῖς μιμεῖσθε τοῦτον, καὶ ἀνηλεεῖς γενήσεσθε εἰς ἐμέ;

1074. ΑΚΟΥΣΟΜΑΙ ΜΕΝ. τὸ ἑξῆς· ἀκούσομαι πρὸς τοῦδε, ὡς εἰμὶ οἴκτου μεστός· οἷον καταγνωσθήσομαι ὡς ἥττων οἴκτου. ΤΑ Τ' ΕΚ ΝΕΩΣ. τὰ ἐπὶ τῆς νεώς. ΣΤΕΙΛΩΣΙ. κοσμήσωσιν. ΕΝ ΤΟΥΤΩι. ἐν τοσούτῳ. ΤΑΧΕΙΣ. γίγνεσθε δηλονότι.

1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. Nihil, meo judicio, hic desideratur. Marklandus ad Eurip. Suppl. 110. legendum censebat χαῖρ, ὁ τὴν Λῆμνον πατῶν.

πρὸς τοῦδ᾽· ὅμως δὲ μείνατ᾽, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς
στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χ᾽ οὗτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
λῴω τιν᾽ ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον·
ὑμεῖς δ᾽, ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙ. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον — στροφὴ α΄.
θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ᾽
οὐκ ἔμελλον ἄρ᾽, ὦ τάλας,
λείψειν οὐδέ ποτ᾽, ἀλλ᾽ ἐμοὶ
καὶ θνήσκοντι συνοίσει.
οἴ μοι μοί μοι.
ὦ πληρέστατον αὔλιον
λύπας τᾶς ἀπ᾽ ἐμοῦ τάλαν,
τί ποτ᾽ ἄν μοι τὸ κατ᾽ ἦμαρ
ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ᾽ αἰθέρος ἄνω
πλωάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος

1082. ΘΕΡΜΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΓΕΤΩΔΕΣ. ὦ σπήλαιον θερμὸν διὰ τὸν ἥλιον, καὶ διὰ τὸ ψῦχος, παγετῶδες. ἢ οὕτως· ἐν θέρει ψυχρὸν, ἐν δὲ χειμῶνι θερμόν· ἀντὶ τοῦ, ἐπιτήδειον εἰς χειμῶνα καὶ θέρος. ΓΥΑΛΟΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῦθος. κυρίως δὲ γύαλα, τὰ κοῖλα λέγεται. ἀλλ᾽ ἐὰν οὕτω μεταφράσῃς, ἀπίθανον τὸ κοῖλον κοίλωμα, διὸ δὴ τὸ κεῦθος, ἢ τὸ ἄλσος ἀντιμεταφράζομεν. ΚΑΙ ΘΝΗΣΚΟΝΤΙ ΣΥΝΟΙΣΗι. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀπολλυμένῳ μοι σύμφορον ἔσῃ καὶ ὠφέλιμον, καὶ δέξῃ με ἀποθανόντα. ἢ οὕτω· σὺν ἐμοὶ ἔσῃ καὶ ὄψει με ἀποθανόντα, ὑπερβολικῶς, οἷον, καὶ μετὰ θάνατον συνελεύσῃ μοι, καὶ οὐ καταλείψεις με. ΤΙ ΠΟΤ᾽ ΑΥ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΤ᾽ ΗΜΑΡ. τί ἄρα τρόφιμόν μοι καθ᾽ ἡμέραν ἔσται; οὐ γὰρ ἐπικρατῶ ἐμαυτόν. ἢ οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα. ΣΙΤΟΝΟΜΟΥ. σῖτον νέμοντος, τροφέως. ΠΟΘΕΝ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

1092. ΕΙΘ᾽ ΑΙΘΕΡΟΣ ΑΝΩ. τὸ ἑξῆς· εἴθε αἰθέρος ἄνω ἕλωσί με ὀξύτονοι δρομάδες διὰ πνεύματος. τινὲς δὲ οὕτω· μετὰ ὀξυτόνου πνεύματος ἕλωσί με. ὀξύτονον δὲ λέγει πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνως βοᾶν. γράφεται δρομάδες, αἱ καταιγίδες· τινὲς δὲ, πτοχάδες, ἵνα τὰς Ἁρπυίας σημαίνωσι, διὰ τὸ ἀεὶ πεινῆν. ΠΤΩΚΑΔΕΣ. γράφεται πτωκάδες, πρωτάδες, πτωχάδες, δρομάδες. αἱ Ἅρπυιαι ἐπιθετικῶς, διὰ τὸ ἐπεμπίπτειν, ἢ διὰ τὴν φωνήν. εἰ δὲ γράφεται πτωχάδες, αἱ ἀεὶ πεινῶσαι. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ πτωχοί.

1085. συνοίσει. gl. ὠφέλιμον ἔσῃ.

1089. τί ποτ᾽ ἄν μοι ἔσται. Sic emendate scriptum in B. in reliquis τί ποτ᾽ αὖ μοι. Frequentissima est harum vocularum permutatio.

1093. πλωάδες. Aldus et codd. πτωκάδες. Aliæ præter hanc lectiones Scholiastæ memorantur, πτωχάδες, πρωτάδες, δρομάδες, quæ sunt omnes falsæ. De postrema, quam metrum respuit, res confecta est. Harpyiias intelligi apud omnes constat. Hæ cur poëtæ πτωκάδες, seu πτωχάδες dictæ fuerint, nullam rationem video. Num quia πτώσσουσι, *fugiunt et abscondunt se?* vel quia semper esuriunt, ut πτωχοὶ, *mendici?* sunt istæ derivationes longe ineptissimæ. Librariorum imperitia

ἕλωσί μ᾽. οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἴσχω.
ΧΟ. σύ τοι, σύ τοι κατηξίω- στροφὴ β'.
σας, ὦ βαρύποτμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ τᾷδ᾽
ἀπὸ μείζονος·
εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι,
τοῦ λῴονος δαίμονος εἵ-
λου τὸ κάκιον ἑλεῖν.
ΦΙ. ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ᾽ ἐγὼ ἀντιστρ. α'.
καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤ-
δη μετ᾽ οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
ναίων ἐνθάδ᾽ ὀλοῦμαι,
αἶ αἶ αἶ αἶ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πτανῶν ἀπ᾽ ἐμῶν ὅπλων

1095. ΣΥ ΤΟΙ ΚΑΤΗΞΙΩΣΑΣ. σὺ σαυτῷ περιεποιήσω τὴν νόσον. σὺ σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας, ὦ δυστυχέστατε. σὺ σαυτῷ κατηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπό τινος ταύτῃ τῇ τύχῃ ἐνέχῃ, ἢ συνέχῃ, μείζονος σοῦ. διὸ μηδένα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυτόν· ἐξῆν γάρ σοι ἀκολουθήσαντι, τὰ κακά διαφυγεῖν. ΕΥΤΕ ΓΕ ΠΑΡΟΝ ΦΡΟΝΗΣΑΙ ὅτε γε παρόντος σοι σωφρονεῖν, καὶ τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ λῴονος δαίμονος λαβεῖν, τὸ κάκιον εἵλου, τὸ μὴ ἐλθεῖν. ΛΩιΟΝΟΣ δὲ ΔΑΙΜΟΝΟΣ λέγει, τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου.

1103. ΛΩΒΑΤΟΣ. ἐπίπονος. ΟΣ ΗΔΗ ΜΕΤ᾽ ΟΥΔΕΝΟΣ. τὸ ἑξῆς· ὃς ἤδη ἐνθάδε ὀλοῦμαι μετ᾽ οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρὸς εἰσοπίσω τάλας ναίων. ὁ δὲ νοῦς· ἄρα ἐγὼ δύστηνος ἐνταῦθα ἀπολοῦμαι ἀνθρώπων κεχωρισμένος. ΟΥ ΦΟΡΒΑΝ ΕΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ στιβαδοποιούμενος, ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν.

depravata fuit lectio. Ex eodem corruptelæ fonte manavit in Homeri Epigr. ix. vitiosum πτωχάσιν, seu πτωκάσιν, ubi Ernestus erudite ostendit legendum esse πλωάσιν. Apollonio πλωάδες appellantur aves Stymphalides, Argon. ii. 1054. Idem Harpyiis inditum nomen, quia et ipsæ in insula habitabant, et, tanquam marinæ volucres, volatu maria trajiciebant. Sagaciter conjicit Berolinensis editor, pro πρωτάδες in veterum criticorum commentariis scriptum olim fuisse πλωτάδες, quo nomine Harpyiias indigetari, ab insularum appellatione, in quibus sedes habebant, quæ primum Πλωταὶ dictæ, nomen mutarunt, et a Boreadarum conversione Στροφάδες appellatæ fuerunt. Vide Apollonii Argon. ii. 295. Ingeniosa et erudita conjectura hæc est, sed fidejussore caret; vellem antiqui poëtæ, vel saltem grammatici auctoritate suffultam eam videre. Idcirco πλωάδες prætuli. Hesychius: Πλοάδες. (Leg. Πλωάδες.) τῶν ἐπερχομένων τινὲς οὕτω καλοῦνται. Mirarer, ni huc respexisset.

1094. οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἴσχω. Sic bene Heathius. Vulgo, reclamante metro, ἰσχύω.

1109. ἀπ᾽ ἐμῶν ὅπλων. Cur hæc lectio Heathium offenderit, non video. Sane ejus conjecturæ ἐπ᾽ ἐμῶν ὅπλων structuræ leges repugnant. Græcum non est ἐπίσχων ἐμῶν ὅπλων μετὰ χερσὶν pro *manus injiciens meis armis*. In Œdipo Col. 856. ἐπίσχες αὐτοῦ ξεῖνε male vertit, *in eum manus injice, hospes.*

κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχων. ἀλλ᾽ ἐμοὶ ἄσκοπα
κρυπτά τ᾽ ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ᾽ ἀνίας.
ΧΟ. πότμος σε δαιμόνων τάδε, ἀντιστρ. β′.
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ᾽
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν
ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ᾽ ἄλλοις.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει,
μὴ φιλότητ᾽ ἀπώσῃ.
ΦΙ. οἴ μοι μοι· καί που πολιᾶς στροφὴ γ′.
πόντου θινὸς ἐφήμενος,
γελᾷ μου, χερὶ πάλλων
τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
τὰν οὐδείς ποτ᾽ ἐβάστασεν.
ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,

1111. ΑΣΚΟΠΑ. ἀπροσδόκητα, δόλια, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι. γράφεται δὲ καὶ ΑΨΟΦΑ, ἀπὸ τοῦ μὴ ψοφεῖν, ἀντὶ τοῦ λαθραῖα. ΚΡΥΠΤΑ δὲ ΕΠΗ φησὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Εἰς τὸ αὐτό. ἀλλά μοι τὰ ἀφανῆ καὶ κρυπτὰ δολίας φρενὸς ὑπέδυ με. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλά μοι ὑπέδυ ἄσκοπα κρυπτά τε ἔπη δολερᾶς φρενός. ΙΔΟΙΜΑΝ ΔΕ ΝΙΝ. ὡς κατευχόμενος. γένοιτο δή μοι τὸν παραίτιον τούτων, ὧν πάσχω, τὸν ἴσον χρόνον δυστυχῆσαι, τῆς ἐμῆς λαχόντα ἀνίας. δεῖ δὲ κατὰ πληθυντικὸν ἀκούεσθαι, ἐμὰς λαχόντ᾽ ἀνίας. ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρας ἡ τοιαύτη φράσις.

1116. ΠΟΤΜΟΣ ΣΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. λείπει ἡ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ τύχη τις τοῦτό σοι κεκλήρωκε, καὶ οὐχ ὑπ᾽ ἐμοῦ δεδόλωσαι. κατὰ κοινοῦ τὸ ΕΣΧΕ. τὸ δὲ ἑξῆς· πότμος σε δαιμόνων τάδ᾽ ἔσχεν· οὐδέ σε δόλος ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἐμῆς. ὁ δὲ νοῦς· παῦσαι τῶν καταρῶν τούτων, ὦ Φιλοκτῆτα, μὴ διὰ τούτων κτήσῃ ἡμᾶς ἐχθρούς. θεὸς γὰρ τῆς δυστυχίας ταύτης παραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε δόλῳ ὑπεισελθόντες, οὔτ᾽ ἄλλο τι πραγματευσάμενοι. ΑΡΑΝ ΕΠ᾽ ΑΛΛΟΙΣ. δεῖ ἀκούεσθαι ἐπὶ τῶν μάτην καταρωμένων. σαυτῷ γὰρ ἐγένου αἴτιος. δεῖ δὲ καὶ οὕτω· καταρῶ τοῖς ἄλλοις, καὶ μὴ ἡμῖν. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΜΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΛΕΙ. μέλει μοι τὸ παραινέσαι σοι, ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν φιλίαν. οἷον, οὐ θέλω σε ἐχθρὸν ἡμῖν καταστῆσαι· ἢ ὡς παραινοῦντές φασι, μὴ ἀπώσῃ τὴν φιλίαν ἡμῶν.

Quin id significat *subsiste hic, hospes.* Quo tendebat, procliviori via pervenisset legendo, οὐ πτανῶν ἐπ᾽ ἐμῶν ὁπλῶν κραταιὰς ἔτι χεῖρας ἴσχων. Sed proba est librorum lectio, et neutiquam solicitanda: οὐκ ἴσχων φορβὰν ἀπ᾽ ἐμῶν πτανῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν, scilicet ὄντων.

1125. γελᾷ μου, pro καταγελᾷ μου. Simplex pro composito. Alibi occurrit γελᾷν τινι, pro ἐγγελᾷν. Exempla vide in nota ad Comici Equites 696. Pro χερὶ Aldus et veteres codd. habent χειρὶ minus bene.

ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἴσχεις, τὸν Ἡράκλειον
ἄθλιον ὧδέ σοι
οὐκ ἔτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον·
ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ,
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας,
στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ', ὅσ' ἐφ'
ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.
ΧΟ. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· στροφὴ δ'.

1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, τὸν τοῦ Ἡρακλέους διάδοχον. ἢ ἐμὲ, τὸν τῷ Ἡρακλεῖ ἆθλον ποιήσαντα τὴν πυρὰν, καὶ ὑφάψαντα αὐτήν.

1140. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΙ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστι, τὸ ἀληθὲς ἐν καιρῷ λέγειν. ΔΙΚΑΙΟΝ γὰρ νῦν φησι τὸ ἀληθές. ΕΥ δὲ, τὸ ἐν καιρῷ. ὀφείλει δὲ καὶ ὁ ἀκούων μὴ ἐκφαυλίζειν τὰ λεγόμενα. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ὁ μὲν Νεοπτόλεμος τὸ ἀληθὲς εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκτήτης ἐξευτέλισεν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθοῦ μὲν ἀνδρός ἐστι τὸ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντα δὲ μὴ φθονεῖσθαι· ὅτι οὐκ ἔδει σε τῷ Νεοπτολέμῳ φθονεῖν, εἰπόντι τὰ δίκαια. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΚΑΙΟΝ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστι τὸ λέγειν τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲ, καὶ σὲ ὁμολογεῖν, ὅτι εὖ πέπρακται, ἀκούοντα δὲ τούτων, μὴ φθονερόν τι καὶ ὀδυνηρὸν ἐπιφθέγξασθαι. ΕΙΣ ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ. συμμάχων δηλονότι. ΤΟΥΔ' ΕΦΗΜΟΣΥΝΑι. τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ ἑξῆς· τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ ἤνυσε κοινὰν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1130. ἐλεινόν. Perperam vulgo ἐλεεινὸν reclamante metro.

1132. τὸν Ἡρακλείον ἄθλιον. Sic in membr. scriptum, superposita varia lectione: γρ. ἆθλον, quam agnoscunt B. et Aldus. In Triclinii recensione ἄεθλον. Sunt istæ lectiones ineptissimæ. Futiles disputationes referre piget quibus occasionem dederunt: nobis satis est veram lectionem restituisse, τὸν ἄθλιον Ἡράκλειον, supple διάδοχον, ἕταιρον, vel simile quid: *miserum Herculis socium.* Hoc conjectura assecutus est Parisinus editor.

1134. ἐν μεταλλαγᾷ. Sic B. T. In membr. μεταλλαγῇ.

1138. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' —Id est, μυρία αἰσχρὰ ἀνατέλλοντα ἀπ' αἰσχρῶν. Transitivum est ἀνατέλλοντα. gl. ἀναπέμποντα.

1140. Trium horum versuum sententiam sic exponit H. Stephanus: *Quod quis bene et rite fecerit, æquum est id dicere tale esse: quum autem quispiam id dixerit, minime invide calumniari oportet, quod alioqui rite factum esse negare non possumus.* Proinde verborum ordinem sic instituit: δίκαιόν τοι ἐστιν εἰπεῖν μὲν τὸ ἀνδρός τινος εὖ· εἰπόντος δὲ ἄλλου, δίκαιόν ἐστι μὴ ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν. Neutiquam hoc mihi placet. Scholiastæ explicationem præfero, quam in versione secutus sum, nisi quod εὖ cum eo non accipio pro ἐν καιρῷ, quod maxime reprehendit, et merito quidem, Stephanus; sed pro *plane, aperte.* Quod autem ad vocum trajectionem attinet, in melicis apud nostrum similes aliæ occurrunt, quo vitio, si modo vitium est, haud magis immunis est Stephani expositio, quam Scholiastæ, juxta quam verba sic ordinanda sunt: ἀνδρός τοι ἔστιν εἰπεῖν μὲν εὖ τὸ δίκαιον· εἰπόντος δὲ ἄλλου, ἀνδρός ἐστι μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλῶσσας ὀδύναν. Jam vide utra in expositione voces magis trajiciantur. τὸ δίκαιον bene Scholiastes interpretatur τὸ ἀληθὲς, qua potestate nomen illud frequentissime adhibetur. Heathius Stephani judicium secutus vertit: *Quæ in homine* (id est in Ulysse) *bona sunt æquum est eloqui, et dum eloquar, te non effundere invidiosam linguæ petulantiam.* Ista in Græcis reperiet, si quis me sagacior est. Sane non video, qui indefinito

εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
κεῖνος εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς, τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ
κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν.
ΦΙ. ὦ πταναὶ θῆραι, χαροπῶν τ' ἀντιστρ. γ'.
ἔθνη θηρῶν, οὓς ἔχει
χῶρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκ ἔτ' ἀπ' αὐλίων
πελᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκὰν,
ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν.
ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν.
ἕρπετε, νῦν καλὸν
ἀντίφονον κορέσαι στόμα, πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.

1146. Ω ΠΤΗΝΑΙ ΘΗΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ὦ πτηνῶν ἄγραι. ἀγρεύει γὰρ καὶ πτηνά. ΦΥΓΑι Μ' ΟΥΚ ΕΤ' ΑΠ' ΑΥΛΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι φεύξεσθέ με, οὐκ ἔτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ μοι. ΑΛΛ' ΑΝΕΔΗΝ ΟΔΕ ΧΩΡΟΣ. ἀνειμένος καὶ ἡπλωμένος, ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνεῖται. ἀντὶ τοῦ, ἀδείᾳ ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται. ΦΟΒΗΤΟΣ. φόβον ἐμποιῶν. ΣΑΡΚΟΣ ΑΙΟΛΑΣ. ποικίλης, διὰ τὰ τραύματα. ΤΙΣ ΩΔ' ΕΝ ΑΥΡΑΙΣ. τίς θρέψεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν. ὑγιῶς δὲ ἔχει, περιττευούσης τῆς ΕΝ προθέσεως.

ἀνδρὸς Ulysses designetur, quum proxime sequens κεῖνος de Neoptolemo omnino accipiendum sit. Parisinus editor, qui aliorum placitis ægre acquiescit, sibi non temperavit, quin Heathii explicationi aliquid de suo adderet. Hic itaque genitivum ἀνδρὸς non a τὸ εὖ regi vult, sed a suppressa præpositione περὶ, ut sit: δίκαιόν ἐστιν εἶπειν μὲν περὶ ἀνδρὸς τὸ εὖ, *dicere de homine quod bonum est.*

1143. κεῖνος εἷς. Inserta vulgo inutilis particula δὲ, quam metrum respuit.

1144. τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ. Sic Aldus et veteres codd. Pessime Turnebus e Triclinio, a quo tamen parumper discessit, edidit εὐφημοσύνᾳ. At in Triclinii recensione scriptum τοῦδ' εὐφημοσύναν, quod ne quis mala fortuna, aut librarii errore contigisse opinetur, en ipsum Græculi scholion: τοῦδ' (Ὀδυσσέως) εὐφημοσύνην ἤνυσε, κοινὴν εἰς φίλους ἀρωγήν.

1149. φυγᾷ. Ordo est: οὐκ ἔτι πελᾶτέ μοι φυγᾷ ἀπ' αὐλίων ὑμετέρων. Bene scholiastes interpretatur φυγᾷ, μετὰ φόβου.

1153. ἐρύκεται. gl. κατέχεται. In T. διὰ τῶν χειρῶν κατέχεται. Has expositiones confirmat Hesychius, apud quem hæ glossæ reperiuntur: ἐρύκειν, κατέχειν. ἔρυξας, κατέσχες. Ab ἐρύω derivatur ἐρύκω propter affinem significationem, docente H. Stephano in Thesauro. Proinde necessitatem non video legendi cum Berolinensi editore ἐρύεται.

1155. Ordo est: ἕρπετε πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Interposita sunt verba νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα. Sic in Antig. 30. οἰωνοῖς εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὧδ᾽ ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς,
ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος;
ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον ἀντιστρ. δ'.
εὐνοίᾳ πάσᾳ, πελάταν.
ἀλλὰ γνῶθ᾽, εὖ γνῶθ᾽, ὅτι σοι
κῆρα τάνδ᾽ ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ᾽

1161. ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐγκρατὴς ὢν, εὐπορῶν.

1163. ΕΙ ΤΙ ΣΕΒΗι ΞΕΝΟΝ. ἑαυτὸν δέ φησιν ὁ Χορὸς, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ᾽ εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ, φίλος ἡμῖν γενοῦ. ΑΛΛΑ ΓΝΩΘ᾽. οὕτω τινὲς στίζουσιν· ἄλλα γνῶθ᾽, εὖ γνῶθι. οἷον, τὰ ὄντα σοι μάνθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. ὁ δὲ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δὲ, ἵν᾽ ᾖ οὕτω· πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον πελάταν, πέλασον πάσῃ εὐνοίᾳ. γνῶθι δὲ, ὅτι κῆρα τήνδ᾽, ὅ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεστιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. οὗτος δὲ ταῦτα λεγόντων συνίησιν, ὅτι παραινοῦσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν· πρὸς ὃ ἀνακράζει τὸ ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΙΝ.

1160. *ἐν αὔραις*. Abundat præpositio, quod scholiastæ observatum. Sed quæ huc pertinent verba in alienum locum translata fuerant, addita nempe scholio ad v. 1169.

1161. In Aldina legitur: *μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα.* Ned quidquam discrepant codices. Lectio manifesto depravata a librario, qui ad sensum modo attendit, et metra floccifecit. Versus esse debent anapæstici; prior dimeter, alter parœmiacus, quales sunt strophici. Contigit hîc, quod alias sæpissime, ut repetenda vox omitteretur *μηκέτι*. E glossemate est *κρατύνων*, quod in versum intrare non potest: nam media longa est. Quid multa? scripserat Tragicus: *Μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς, Ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος.* Emendationem hujus loci periclitatus est Heathius, cui conatus cessit infelicissime: *Μηκέτι, μηδενὸς κρατύνων ὅσα Πέμπει βιόδωρός γ᾽ αἶα.* Tales versus si quis reperiret alicubi absque auctoris nomine, nedum Athenis in scena cantatos eos fuisse crederet, vix Tzetza aut quopiam hujus farinæ politicorum versuum sartore dignos eos deputaret. Parisinus editor simplicissimam rationem reperit hujus loci persanandi, *legendo γαῖα propter metrum.*

1165. *ἀποφεύγειν*. Triclinius e scholio in textum transtulit *ἀποφυγεῖν*, qua lectione versus pessum datur. Sabauditur *πάρεστι*.

1167. *οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν*. Id est *ὥστε βόσκειν αὐτὴν*, vel *εἰς τὸ βόσκεσθαι*. Mirum est hic offendisse viros doctos. Vide Suidam in *Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς*, ubi hanc locutionem exemplis illustrat, inter quæ tanquam ex Tragico nostro duos senarios profert, qui sunt Euripidis in Medea 321. *Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ᾽ αὔτως ἀνὴρ, Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.* Ad quem locum Scholiastes: *ῥᾴων φυλάσσειν. ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς.* Quod sequitur, *ἀδαὴς δ᾽ ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ*, interpretes frustra exercuit. Nimis licenter editor nescio quis Cantabrigiensis *ἔχει* pro *ἔχειν* supposuit, quod futilissimum commentum probat Heathius, unde hunc sensum extudit: *misere enim alitur morbus: stultus vero mille habet ærumnas quibuscum habitat.* Sed hoc leve est præ Berolinensis editoris conjectura, qui sic totum locum constituit: *οἰκτρὰ γὰρ βόσκων, ἀδαὴς δέχῃ μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοίκει.* et vertit: *sed morbum alens excipis innumeros dolores, quibuscum habita, si ita tibi videtur.* Malum, quod in ista versione vocis *ἀδαὴς*

ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.
ΦΙ. πάλιν, πάλιν παλαιὸν
ἄλγημ᾽ ὑπέμνασας,
ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ᾽ ὤλεσας; τί μ᾽ εἴργασαι;
ΧΟ. τί τοῦτ᾽ ἔλεξας;
ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γαῖάν μ᾽ ἤλπισας ἄξειν.
ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ᾽ ἤδη.
ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγ-
γειλας, ἑκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν, ἴωμεν,
ναὸς ἵν᾽ ἡμῖν τέτακται.
ΦΙ. μὴ, πρὸς ἀραίου
Διός, ἔλθῃς, ἱκετεύω.
ΧΟ. μετρίαζ᾽.
ΦΙ. ὦ ξένοι,
μείνατε, πρὸς θεῶν.
ΧΟ. τί θροεῖς;
ΦΙ. αἶ αἶ αἶ αἶ· δαίμων, δαίμων.

1169. ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΑΙΟΝ. πάλιν τῶν τῆς Ἰλίου με τόπων ἀνέμνησας, ἢ τῶν οἰκείων κακῶν. Ω ΛΩΙΣΤΕ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΝΤΟΠΩΝ. ὦ βέλτιστε τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ἢ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα.

1174. ΕΙ ΣΥ ΤΑΝ ΕΜΟΙ. λείπει ἡ εἰς, ἵν᾽ ᾖ, εἰς τὴν μισουμένην μοι.

1178. ΦΙΛΑ ΜΟΙ ΦΙΛΑ. φίλα μοι βουλομένῳ, ἡδέως ἀποπλεῦσαι κελεύεις. ΝΑΟΣ ΙΝ᾽ ΗΜΙΝ ΤΕΤΑΚΤΑΙ. ὅπου ἡμῖν ἀφῖκται ἡ ναῦς. ἐπὶ τῆς ναὸς, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ναῦν.

1182. ΠΡΟΣ ΑΡΑΙΟΥ ΔΙΟΣ. ἀρὰ, ἡ εὐχή. ἀραῖος οὖν, ᾧ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὃν ἐπικαλούμεθα ἀρώμενοι. ὥσπερ δὲ ἱκεσίου λέγουσι, τοῦ τοὺς ἱκέτας ἐποπτεύοντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοὺς ἀρωμένους ἐπισκοποῦντος. ΕΛΘΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλθῃς.

1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ. ἡσύχαζε.

nullam rationem habuit! ἀδαὴς et οἰκτρὰ referuntur ad κῆρα τάνδ᾽, quod nomen inde repetendum: οἰκτρὰ γάρ ἐστιν (ἡ κὴρ) ὥστε βόσκειν αὐτὴν, ἀδαὴς δέ ἐστιν, ἤγουν οὐ δύναται δαῆναι, ἔχειν, ὅ ἐστιν ὑπέχειν, ὑπομένειν, μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ. Horatius dixit *indocilis pauperiem pati*, ut Tragicus noster ἀδαὴς ἔχειν ἄχθος. A sensu non aberravit Parisinus editor: verum quod censet, minime necessarium est pro δ᾽ ἔχειν legere δὲ σχεῖν. Metrum absque ea mutatione sartum tectum est. Antithetici versus sunt antispastici trimetri catalectici.

1181. ναὸς a suppressa præpositione ἐπὶ regi censet Scholiastes, et sic glossa exponit, ἴωμεν ἐπὶ τῆς ναὸς, ὅπου ἡμῖν τέτακται. Nec rejicienda hæc explicatio, quam in versione secutus sum. Vide supra ad v. 206. Possit tamen ab ἵνα genitivus ναὸς pendere: ἴωμεν ἵνα τῆς ναὸς ἡμῖν τέτακται.

ἀπόλωλ᾽, ὦ τάλας.
ὦ πούς, πούς, τί σ᾽ ἔτ᾽ ἐν βίῳ
τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ᾽ ἐπήλυδες αὖθις.
ΧΟ. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ
τῶν πάρος, ὧν προὐφάνης——
ΦΙ. οὔ τοι νεμεσητὸν ἀλύοντα
χειμερίῳ λύπᾳ,
καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.
ΧΟ βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
ΦΙ. οὐδέποτ᾽, οὐδέποτ᾽, ἴσθι τόδ᾽ ἔμπεδον,
οὐδ᾽ εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βροντᾶς αὐγαῖς μ᾽ εἶσι φλογίζων.
ἐῤῥέτω Ἴλιον, οἵ θ᾽ ὑπ᾽ ἐκείνῳ
πάντες, ὅσοι τόδ᾽ ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ᾽, ὦ ξεῖνοι,
ἕν γ᾽ ἐμοί, ἕν γ᾽ ἐμοὶ εὖχος ὀρέξατε.
ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ᾽ ἔπος;

1189. ΤΟ ΜΕΤΟΠΙΝ. *μετὰ ταῦτα, μετόπισθεν.* ΕΠΗΛΥΔΕΣ. *αὐτόματοι.*

1191. ΤΙ ΡΕΞΟΝΤΕΣ. *τί πράξοντες ἐναντίᾳ γνώμῃ ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον.*

1194. ΧΕΙΜΕΡΙΩι ΛΥΠΑι. *ταραχώδει πάθει. μεταφορικῶς. οὐκ ἔστι, φησὶ, μεμπτὸν τῷ δυστυχοῦντι καὶ παραφθέγγεσθαι.*

1197. ΙΣΘΙ ΤΟΔ᾽ ΕΜΠΕΔΟΝ. *τοῦτο γίγνωσκε ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ᾽ εἰ αὐτὸς ὁ Ζεὺς μετέλθοι με ταῖς βρονταῖς, τουτέστιν οὐδ᾽ εἰ κεραυνοῖ με ὁ Ζεὺς, ἂν μὴ ἔλθω. γράφεται καὶ* ΑΥΓΑΙΣ, *ταῖς βροντῶν αὐγαῖς ταῖς κεραυνίαις. ἔστι μὲν λαβεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τοῦ βροντήσας, καθάπερ ἐν Ὑδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν, ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν.*

1192. *ὢν προὐφάνης*—Libri omnes *ὧν προὔφανες*, absque ullo sensu. Chori sermonem abrumpit Philocteta, quid ille dicere velit præsentiens: *ὢν πρὸ τοῦ ἐφάνης ἐντρεπόμενος μηδέν.*

1199. *βροντᾶς αὐγαῖς* Codd. *βρονταῖς αὐταῖς*, quod inepte depravatum ex veteri lectione Scholiastæ memorata, *βροντᾶς αὐγαῖς*. Confunduntur perquam frequenter in codd. *γ* et *τ*. Maxime in his ipsis vocibus, cujus rei exempla vide in notis ad Plutarchi Romulum p. 76. ubi Heracliti dictum de anima exponitur, *αὐγὴ γὰρ ξηρὴ, ψυχὴ ἀρίστη.* Postquam *αὐγαῖς* in *αὐταῖς* mutatum fuit, oportuit ex *βροντᾶς* facere *βρονταῖς*. Judicii Heathium laudo, cui codicum lectio magis placet: mihi insulsa videtur præ altera, quam Valckenarii sagacitati debemus.

1202. In Aldina et in veteribus codd. legitur: *ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ᾽ ὦ ξένοι ἔν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.* Non sunt sane anapæstici isti versus, ut esse debent: eis nec Triclinii, nec Heathii medicina sanitatem restituit. *ξένοι* mutandum in *ξεῖνοι*, quæ formæ passim a librariis confusæ: tum ad mendarum illud genus *tam late patens* attendendum, de quo vide notam ad Œd. T. 1096. cujusque modo exemplum insigne dedi in v. 1161. Hic iterum omissæ fuerunt, quæ repeti debebant voces: vide jam quam belle, quam vivide decurrant anapæsti et sententia: *Ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ᾽, ὦ ξεῖνοι, Ἕν γ᾽ ἐμοὶ, ἕν γ᾽ ἐμοὶ εὖχος ὀρέξατε.*

ΦΙ. ξίφος, εἴ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι προπέμψατε.
ΧΟ. ὡς τίνα ῥέξῃς
παλάμαν ποτέ;
ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα * τ'
† ἄρθρα τέμω χερί.
φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.
ΧΟ. τί ποτε;
ΦΙ. πατέρα ματεύων.
ΧΟ. ποῖ γᾶς;
ΦΙ. ἐς Ἅιδου.
οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν
λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀρωγὸς, εἶτ' οὐδέν εἰμι.
ΧΟ. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;

* τ' deest ed. 1. 2. † κἄρθρα ed. 1. 2.

1205. ΓΕΝΥΝ. ἀντὶ τοῦ πέλεκυν, ἢ γενῆδα, ἢ ἀξίνην.
1207. ΠΑΛΑΜΑΝ. πρᾶξιν, ὅθεν καὶ παλαμᾶσθαι· ἢ τέχνην.
1209. ΦΟΝΑι. θανατιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ.
1215. ΟΣ ΓΕ ΣΑΝ ΛΙΠΩΝ. ὅστις ποτὲ καταλιπών σε ἐπὶ τῷ βοηθεῖν τοῖς Ἕλλησιν, οὐκ ἔτι οὐδὲν εἰμί. ΙΕΡΑΝ ΛΙΒΑΔΑ. τὴν τοῦ ἐπιχωρίου ποταμοῦ.
1218. ΕΓΩ ΜΕΝ ΗΔΗ. ἐντεῦθεν διπλοῦν ἐστι τὸ ἐπεισόδιον. ΣΤΕΙΧΩΝ ΑΝ ΗΝ. ἐπορευόμην ἄν. τὸ δὲ ΣΟΙ παρέλκει.
1222. ΗΝΤΙΝΑ ΚΕΛΕΥΘΟΝ ΕΡΠΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ποῖον τόπον ἀπέρχῃ. ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ. ἐξ ὑποστροφῆς. τοῦτο δὲ ὁ Νεοπτόλεμος, ἀποδοῦναι βουλόμενος τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσσεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

1209. νόος. Perperam Aldus et membr. νόσος.
1217. εἶτ' οὐδέν εἰμι. Sic vere Heathius pro mendosa librorum lectione ἔτ' οὐδέν.
1218. ὁμοῦ, ἐγγύς. Vide ad Antig. 1180.

ΝΕ. ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ—
ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν οὔ σοι πρέπον;
ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.
ΟΔ. τὸν ποῖον; ὤ μοι· μῶν τι βουλεύῃ νέον;
ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν· τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ—
ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
ΝΕ. παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν—
ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τι που δοῦναι νοεῖς;
ΝΕ. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.
ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.
ΟΔ. τί φής, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
ΝΕ. δὶς ταυτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω, πάντ' ἀκήκοας λόγον.
ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
ΝΕ. τί φής; τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;
ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
ΝΕ. σοφὸς πεφυκώς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφά.
ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;
ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ, πράσσων τάδε;

1238. ΑΝΑΠΟΛΕΙΝ Μ' ΕΠΗ. *τὰ αὐτὰ λέγειν. ἀπὸ τῶν δεύτερον πολούντων τὴν ἠροτριασμένην γῆν.*

1229. *τὸν ποῖον.* Sic etiam scriptum est in Triclinii recensione. In Turnebi editione operarum incuria, ut videtur, excusum fuit *τὸ ποῖον*, quæ menda per subsequentes omnes propagata fuit.

1235. *κερτομῶν, χλευάζων.* Theocritus in Thyrside 62. *κοὔτι τυ κερτομέω.*

1236. *τἀληθῆ λέγειν.* Id est *τὸ ἀληθῆ λέγειν.* Vide supra ad v. 108.

1239. *ἀρχὴν* hic et aliis omnibus in locis, ubi comitem habet particulam negantem, valet *omnino.* De hac loquendi forma erudite disseruit Lennepius ad Phalaridis Epist. xvi. Sic Ant. 92. *ἀρχὴν οὐ πρέπει, omnino non decet.* Vide etiam El. 439.

1245. *δρασείεις σοφά.* Sic legendum. *σοφὸν* e præcedente versu repetitum manifestus est librarii error. In B. *ἠβουλόμην*, quod Atticum quidem, sed Tragicis non frequentatum.

ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ΟΔ. οὔτ' ἄρα Τρωσὶν, ἀλλά σοι μαχούμεθα.
ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον.
ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπιψαύουσαν;
ΝΕ. ἀλλὰ κἀμέ τοι
ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ' ἔτι.
ΟΔ. καί τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
ΝΕ. ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ὤ μοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων.
ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
ΝΕ. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτ' ἐμοῦ
τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.
ΝΕ. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,

1252. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι τῇ σῇ χειρὶ, ἤγουν τῇ δυνάμει, ταῦτα ποιεῖν.
1262. ΑΜΕΙΨΑΣ. καταλιπών.
1272. ΠΙΣΤΟΣ, ΑΤΗΡΟΣ ΛΑΘΡΑ. πιστὸς ἐν τοῖς ἔξω λόγοις· κλέπτης δὲ ἐν τοῖς εἴσω. ΑΤΗΡΟΣ. βλαβερός. παρὰ τὴν ἄτην.
1273. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΜΗ ΝΥΝ. δόλιος φανοῦμαι δηλονότι.

1251. τὸν σὸν φόβον, *terrorem quem tu mihi vis incutere: tuas minas.* Vide notata ad Antig. 597. Male Johnsonus vertit, *nihil metuo, quod tu.*

1252. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν. Vulgo male hæc accipiuntur: sensum explanat scholion in Reg. membr. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέψω σοι. *Facere tua manu,* tantumdem est ac *permittere ut facias.* πείθομαι τὸ δρᾶν eadem ratione dictum ac paulo ante σε κωλύσει τὸ δρᾶν. Neutro in loco subaudiendum κατά. In B. perperam hic versus Ulyssi tributus est.

1264. τοῦ κεχρημένοι. Mendose in membr. et in Aldina κεχρημένου.

πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.
ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ, ἃ 'ν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.
ΝΕ. οὕτω δέδοκται;
ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.
ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι.
ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ.
ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
ΝΕ. ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.
ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
ΝΕ. τοὔργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως
ἐπῃσθόμην;

1275. ΜΗ ΛΕΞΗΙΣ ΠΕΡΑ. μὴ περαιτέρω εἴπῃς. ὅσα γὰρ ἂν εἴπῃς, μάταια λέξεις.
1288. ΔΟΛΟΥΜΕΘΑ. ἀπατώμεθα.
1293. ΩΣ ΘΕΟΙ ΞΥΝΙΣΤΟΡΕΣ. μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι ὃ ποιῶ, εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ἀτρειδῶν.

1275. παῦε, *desine*. Perperam Aldus, metro reclamante, παῦσαι, quod ex interlineari glossa ortum. Atticum est παῦε, pro παῦσαι. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 269. Euripidem Ione 534.
1284. ἔχθιστος. Sic libri omnes. Non satis causæ video, cur Piersonus ad Mœridem p. 135. suspectam habuerit hanc lectionem, cujus in locum sufficit αἴσχιστος. Verum est quidem hæc nomina commutari, cujus rei exemplum est in Aj. 1059.

ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.
ΦΙ. ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
ΝΕ. ἂ ἆ, μηδαμῶς. μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.
ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην.
ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
ΝΕ. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοί.
ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν, ψευδοκήρυκας, κακοὺς
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ', ὅτ' ἦν,
ἤκου' ἄριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.
ΝΕ. ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε,
αὐτόν τ' ἔμ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,

1298. ΕΑΝ Τ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΙΣ. θέλῃ δηλονότι. οὐκ εἶπε δὲ τὸ θέλῃ, ἵνα μὴ δόξῃ συμψηφίσασθαι αὐτοῦ τῷ βουλεύματι.

1306. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ. ἀντὶ τοῦ ψευδοπρεσβευτάς· ἢ ψευδῶς κηρυσσομένους καὶ ἐγκωμιαζομένους. φησὶ γοῦν· οὐ γενναῖον ἄνδρα φονεύσω. πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν Ἑλλήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν ἐστίν.

1300. ἆ ἆ, μηδαμῶς. Sic scriptum oportuit. In accentu peccavit Aldus ἇ ἇ. Hesychius: ἆ ἄ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.

1301. μέθες με χεῖρα. Schema, quod vocant καθ' ὅλον καὶ μέρος. Vide ad Œd. T. 717.

1302. οὐκ ἂν μεθείην. In B. μεθείμην. Proclivis in harum formarum permutatione lapsus. Vide Marklandum ad Euripidis Iphig. A. 310. ubi, ut et hìc, nihil interest utro modo legatur, quod ostendimus ad Com. Vespas 416.

1304. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοι. Nisi quis cucurbitas lippiat, videat necesse est sic poëtam scripsisse. Codicum, quos vidi, omnium lectionem Aldus exhibuit, καλὸν τοῦτ ἐστίν. Voculas τόδ' et τοῦτ' sæpissime confuderunt librarii, unde hic versus turpiter claudicabat. Crurifragio eum non exemit infelix Turnebi conjectura, ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν, οὔτε σοι. Pro spondeo in quarto pede substituit pyrrhichium, ignorans scilicet nominis καλὸς priorem ab Atticis poëtis semper corripi.

1314. ἥσθην σε εὐλογοῦντα. Supple ἀκούων. Vide ad Aj. 790. In Triclinii recensione scriptum ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. In B. πατέρα τὸν ἐμὸν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio.

ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτείρειν τινά.
σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν
νόσου βαρείας, ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος

1316. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΙ ΤΑΣ ΜΕΝ ΕΚ ΘΕΩΝ. πᾶς ἄνθρωπος ἐκ θεοῦ πάσχων, ἀνέγκλητός ἐστιν· ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν, ὥσπερ σὺ, οὐδὲ ἐλέους ἄξιοι τυγχάνουσι.

1325. ΓΡΑΦΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ΕΣΩ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. α'. 297.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ΣΥ ΓΑΡ ΝΟΣΕΙΣ. σὺ γὰρ, ὦ Φιλοκτῆτα, νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας, πλησίον ἀπελθὼν τοῦ ὄφεως, τοῦ φυλάττοντος τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ οὐκ ἔστι σοι ἴασις, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν.

1330. *ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος.* Libri omnes *ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος*, manifesta menda. *ὡς ἂν* nihil aliud significare potest quam *ut:* sensus autem hîc flagitat *ἕως ἂν, ἔς τ' ἂν*, *dum, donec, quamdiu.* Præterea *αὐτὸς ipse* inficetum est. Scaligeri conjectura *ἕως ἂν ὡὐτὸς ἥλιος*, nauci non est: hoc est mendam menda commutare. *ἕως* semper est disyllabum; proinde versum intrare non potest. Tum quid sibi vult *ὡὐτὸς ἥλιος, idem sol?* Num sol mutatur? Legendum, ut jamdudum monuimus ad Euripidis Phœnissas 89. *ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος.* In aprico stabant ante Philoctetæ antrum, et solem ostendens hoc dicit Neoptolemus, *hic sol, quem adspicis.* Sic in Ajace Teucer v. 1389. cœlum ostendens ait: *τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ*—*τοῦδε, δεικτικῶς*, ut hîc *οὗτος ἥλιος.* Plautus Bacchid. iv. 4. 48. *Si tu* ILLUM SOLEM *sibi solem esse dixeris*—ad quem locum ita Salmasius: ILLUM SOLEM, *δεικτικῶς. Hæc loquens manus ad solem histrio tollebat. Hoc* absolute optimis Latinis scriptoribus sæpe *cœlum* significat *δεικτικῶς.* Comicus in Curculione i. 3. 26. *Nam* hoc *quidem edepol haud multo post luce lucebit.* et in Amph. i. 3. 45. *Luciscit* hoc *jam.* Mirifice confirmatur hæc emendatio Aristidis responso ad Mardonii legatos, quod sic refert Plutarchus: *τοῖς δὲ παρὰ Μαρδονίου τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρις ἂν* ΟΥΤΟΣ, *ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις.* Herodotus vero haud minus apposite nostræ lectioni: *νῦν δὲ ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι,* ΕΣ Τ' ΑΝ *ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ τῇπερ καὶ νῦν ἔρχεται, μήκοτε ὁμολογήσειν ἡμέας Ξέρξῃ. ὡς ἂν* pro *ἕως ἂν* nullus scriptor Atticus adhibuit. Unicum affertur exemplum e Thucydidis loco, qui male acceptus fuerat l. viii. cap. i. ad quem vide Dukeri notam p. 507. Auctor Doctrinæ particularum p. 1204. tradit simplex *ὡς* temporis durationem indicare posse et reddi per *dum.* Exempla e libris sacris, quibus sanctiores non doctiores

ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν,
νόσου μαλαχθῇς τῆσδε· καὶ τὰ Πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλοὺς,
Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς,
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν;
οἴ μοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρήνεσεν;

1331. ΤΑΥΤΗι ΜΕΝ ΑΙΡΗι. ταύτῃ μὲν ἀνατέλλῃ, ταύτῃ δὲ δύνῃ· ὅ ἐστι, διὰ παντός.
1344. ΚΑΛΗ ΓΑΡ Η 'ΠΙΚΤΗΣΙΣ. ἡ κτῆσις τῆς δόξης. καλὸν κτῆμα ὠφεληθῆναί σε κατ' ἀμφότερα, κλέος κτώμενον ἐκ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου, καὶ θεραπευόμενον.

fimus, non attingo: verum ubi Plato ait, ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Ibi ὡς valet non *quamdiu*, sed *quum*, quæ frequentissima est significatio. Magis idoneum exemplum subministrare poterat Anacreon, qui in Od. iv. canit: ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, μύρισον. *Dum adhuc vivo, quando adhuc vivo.* et xv. ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστί. Sed scriptor Ionicus Anacreon sermonis Attici norma non est.

1333. Ἀσκληπιδῶν. Sic Aldus et membr. in quibus tamen scriptum a prima manu fuisse videtur Ἀσκληπιαδῶν, ut est in aliis libris; sed litera prorsus erasa, quæ fuit inter ι et δ, ut discerni non possit, quænam ea fuerit. Toupius ad Suidam i. 130. a poëta scriptum fuisse contendit Ἀσκληπιᾶν, tanquam si Æsculapii filios Ἀσκληπιοὺς, *medicos*, appellasset: quod ipse sibi habeat. Sane equidem Aldi lectionem præfero. Observo simili errore apud Pindarum Pyth. v. 37. scriptum fuisse in plurimis libris Βαττιαδᾶν, ubi, metro flagitante, debuit esse Βαττιδᾶν, quod nunc legitur: tametsi horum patronymicorum diversa ratio est. Nam a Βάττος regulare est Βαττίδης, ut ab Ἀσκληπιὸς, Ἀσκληπιάδης. Sed in his nominibus late patet licentia.

1348. τί μ' ἔτι δῆτ'—Sic distingui debuisse voces nemo non animadvertere poterat, quod tamen primus monuit Toupius ad Suidam i. 141. In Aldina, ut in B. τί με τί δῆτ'—In aliis codd. τί με δῆτ' ἔχεις—claudicante versu.

ἀλλ᾽ εἰκάθω δῆτ᾽; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς, τάδ᾽ ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ᾽ ἰδόντες ἀμφ᾽ ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ᾽ ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ᾽ ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει.
ἀλλ᾽ οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
καὶ σοῦ δ᾽ ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
χρῆν γάρ σε μήτ᾽ αὐτόν ποτ᾽ ἐς Τροίαν μολεῖν,
ἡμᾶς τ᾽ ἀπείργειν, οἵ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ᾽ ἀναγκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ᾽, ἅ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.

1354. ΤΑ ΠΑΝΤ᾽ ΙΔΟΝΤΕΣ ΑΜΦ᾽ ΕΜΟΙ ΚΥΚΛΟΙ. *τὰ περὶ ἐμὲ πάθη εἰδότες ἐνιαυτοὶ, τοῦ αἰῶνος χρόνοι.* ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ Τ᾽ΑΛΓΟΣ. *οὐ λυπεῖ με τὰ φθάσαντα, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα δυσφορῶ.* ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΓΝΩΜΗ. *οἱ γὰρ ἔχοντες φαύλην τὴν γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται.* ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. *θαυμάζω σοῦ, ἀντὶ τοῦ, καταγιγνώσκω σου.*

1354. *κύκλοι* perperam scholiastes accipit, *annos* exponens, quod ineptum est. Alii cum Camerario non melius Philoctetam suos oculos alloqui censuerunt. Astrorum alloquitur orbes. Hunc locum optime convertit Georgius Ratallerus: *O circuli cœlo micantes, qui mala, Quibus miser agitor, videtis omnia, Hæc quomodo vos sustinebitis?* Perperam in membr. et in Aldina ἀμφ᾽ ἐμοῦ.

1357. *τοῦ Λαερτίου.* Aldus et veteres codd. *τῷ.*

1362. *θαυμάσας ἔχω τάδε.* In Aldina et veteribus codd. *τόδε*, haud melius.

1364. *οἵ γέ σου καθύβρισαν.* Perperam in libris *οἵ τέ σου.*

1365. *πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ*—Quæ olim ab homine ineptissimo inferta fuerunt, sustuli. Non tanta incogitantia fuit Tragicus noster, ut in dramate omnium quot quot sunt perfectissimo, sibi ipsi tam stolide contradiceret, inutili mentione cujuspiam facti, quod toti fabulæ œconomiæ repugnat, eamque subverteret. Nihil omnino eorum, quæ ad Trojam gesta fuerant, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: litem Ulyssis cum Ajace de Achillis armis prorsus ignorabat: quin ipsi supra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum fuisse. Præterea color ipse adsuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ignorat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisse opinatur: *Πατρὸς γέρας συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον Αἴανθ᾽ ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ*—

1366. *κἄμ᾽*—Aldus minus bene *καί μ᾽*—Hic autem habit *τάδε*, ut membr. Contra Triclinius *τόδε.*

χ᾽ οὕτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κοὐ, κακοὺς ἐπωφελῶν,
δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
ΝΕ. λέγεις μὲν εἰκότ᾽· ἀλλ᾽ ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ᾽ ἐμοῖς λόγοις,
φίλου μετ᾽ ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ᾽ ἐκπλεῖν χθονός.
ΦΙ. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;
ΝΕ. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ᾽ ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους, κἀποσώσοντας νόσου.
ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῄς ποτε;
ΝΕ. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ᾽ ἐσορῶ τελούμενα.
ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνῃ θεούς;
ΝΕ. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ᾽ ἂν ὠφελούμενος;
ΦΙ. λέγεις δ᾽ Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ ᾽π᾽ ἐμοὶ τόδε;
ΝΕ. σοί που φίλος γ᾽ ὢν, χὠ λόγος τοιόσδ᾽ ἐμοῦ.
ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς *ἐχθροῖσί μ᾽ ἐκδοῦναι θέλεις;
ΝΕ. ὦ ᾽τὰν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
ΝΕ. οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ᾽ οὔ σε μανθάνειν.

* ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι ed. 1. 2.

1374. ΘΕΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΑ. διὰ τὴν Ἑλένου μαντείαν.
1378. ΕΜΠΥΟΝ. δίυγρον, διὰ τὸ ἕλκος, πύου πεπληρωμένην, ὅ ἐστι σήψεως. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ᾽ οὐδὲ πρὸς ἐκείνους ἄπει, ἀλλὰ πρὸς τοὺς θεραπεύσοντάς σε.
1387. ΔΙΔΑΣΚΟΥ. μάνθανε, φησὶ, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαίρεσθαι.

1379. κἀποσώσοντας. Libri omnes male κἀποσώζοντας.

1381. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ᾽ ἐσορῶ τελούμενα. Libri veteres κάλ᾽ ὁρῶ claudicante versu. In Triclinii recensione pejus adhuc καλῶς ὁρῶ. Dictum fuit supra ad v. 1304. nominis καλὸς priorem Atticis poëtis semper corripi: estque hoc certissimum. Nec minus certum videri debet rectam emendandi viam nos iniisse, omissam a librario præpositionem compositi verbi reponendo. Scripserat Tragicus non ὁρῶ, sed ἐσορῶ. Centies ad minimum in his dramatibus occurrunt ἐσορᾶν, ἐσιδεῖν eadem potestate qua simplicia ὁρᾶν et ἰδεῖν, ut sæpe in glossis declaratur. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 70. Parisini Editoris conjecturam silentio prætereo, ne quis Menedemi dictum in me torqueat, νεκρὸν ἐπισφάττεις.

1382. Aldus καταισχύνειν, qua in scriptura vestigium deprehendi possit antiquæ formæ Atticæ καταισχύνει pro καταισχύνῃ.

1384. τόδε. Sic recte in B. quod vel absque codice reponi debebat: nam pronomen hoc jungendum cum ὄφελος. Perperam in aliis libris τάδε.

1385. χὠ λόγος τοιόσδ᾽ ἐμοῦ. Sic membr. et Aldus. In aliis libris ἐμοί.

1388. γιγνώσκω. Sic emendate in membr. scriptum, non ut vulgo, γινώσκω. Vide notam ad Com. Ranas 52.

ΦΙ. ἔγωγ᾽ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.
ΝΕ. ἀλλ᾽ ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ᾽, ὅρα.
ΦΙ. οὐδέποθ᾽ ἑκόντα γ᾽ ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
ΝΕ. τί δῆτ᾽ ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σέ γ᾽ ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν, ὧν λέγω;
ὡς ῥᾷστ᾽ ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῇς, ἄνευ σωτηρίας.
ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ᾽, ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἃ δ᾽ ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτ᾽ ἐμοὶ πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε, μηδ᾽ ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας. ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.
ΝΕ. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν.
ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.
ΝΕ. ἀντέρειδέ νυν βάσιν σήν.
ΦΙ. εἰς ὅσον γ᾽ ἐγὼ σθένω.
ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;
ΦΙ. μὴ φροντίσῃς.
ΝΕ. τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
ΦΙ. ἐγὼ παρὼν—
ΝΕ. τινα πρὸς ὠφέλησιν ἔρξεις;
ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους—
ΝΕ. πῶς λέγεις;
ΦΙ. εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας.
ΝΕ. ἀλλ᾽, ὦ φίλε,
εἴ γε δρᾷς ταῦθ᾽, ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

1401. ΤΕΘΡΗΝΗΤΑΙ ΛΟΓΟΙΣ. γράφεται ΓΟΟΙΣ. πολλὰ διὰ Τροίαν πέπονθα, φησίν.
1402. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. ἐπὶ τὴν πατρίδα. ἀπατᾷ δὲ, καὶ θέλει ἄξαι εἰς τὴν Τροίαν.
1404. ΑΙΤΙΑΝ ΔΕ ΠΩΣ. πῶς, φησὶν, ἀναίτιος γένωμαι τοῖς Ἕλλησι; ΧΩΡΑΝ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. τὴν Σκῦρον.

ὀλεῖς Attica futuri forma est pro ὀλέσεις.

1393. Nisi δρῷμεν optativus esset, solœca esset oratio, quia in hac formula subjunctivus adhibetur sine ἂν, et optativus cum ἄν. Perinde solœca essent τί ἂν δρῶ, et τί δρῴην, quum rite dicatur τί δρῶ, et τί δρῴην ἄν. In Aldina excusum δρῶμεν, quia in veteribus libris ι, quod subscribere solemus, fere omittitur.

1401. γόοις meliorum librorum est lectio, cujus ex depravatione orta altera Scholiastæ memorata, λόγοις. Hanc habet Triclinii recensio, altera superscripta.

1406. In B. προσωφέλησιν scriptum una voce.

1407. Voces ὦ φίλε in Aldina et in

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
αἴῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.
τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν, οὐρανίας
ἕδρας προλιπὼν,
τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ' ὁδὸν, ἣν στέλλῃ·
σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὁρᾷν.
καὶ σοὶ, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ
πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκας.
ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν

1411. ΦΑΣΚΕΙΝ Δ' ΑΥΔΗΝ. *ὑπολάμβανε, φησὶν, ὁρᾷν τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.*

1432. ΤΟΞΩΝ ΕΜΩΝ ΜΝΗΜΕΙΑ. *ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἀριστείων κἀμὲ τίμησον.* ΠΡΟΣ ΠΥΡΑΝ ΕΜΗΝ. *τὴν ἐπὶ τῇ Οἴτῃ.*

codd. non comparentes, ex conjectura addidi, ut integer fieret octonarius, quod quidem longe præstare videtur Triclinii, seu potius Turnebi interpolationi: nam in illius recensione sic scripti sunt hi versus: Πῶς λέγεις; εἶρξω πελάζειν τουτουσὶ τῆς σῆς πάτρας. Ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα. In secundo nihil differunt veteres codd. nec Aldus. Particulam γε, metro flagitante, jam inseruerat Turnebus.

1415. τὰ Διός τε φράσων. Sic recte tres codd. Absque iis reponi poterat copula quam impressi omittunt cum versus ruina.

1429. ἐκλαβών. In tribus codd., ut in Aldina, ex frequentissimo librariorum errore, ἐκβαλών.

1430. πλάκας. Sic membr. In ceteris πλάκα.

κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
παρῄνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν.
ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον,
οὗτος σὲ, καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλ' ἅπαντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. οὐ γὰρ ἡὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
κᾂν ζῶσι, κᾂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανεὶς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. κᾀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων, χώραν καλέσω.
χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλὴς,
οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην

1441. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΤΑ ΠΡΟΣ ΘΕΟΥΣ. αἰνίττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν γὰρ τῇ τοῦ Ἰλίου ἁλώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, προσφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ Ἑρκείου Διός.

1448. ΤΙΘΕΜΑΙ. συγκατατίθεμαι.

1452. ΣΤΕΙΧΩΝ ΧΩΡΑΝ ΚΑΛΕΣΩ. ἀσπάσομαι ἀναχωρῶν. ΞΥΜΦΡΟΥΡΟΝ ΕΜΟΙ. τὸ φρουρῆσάν με καὶ φύλαξαν. ΚΤΥΠΟΣ ΑΡΣΗΝ. ἰσχυρὸς, ἔντονος. ΕΡΜΑΙΟΝ ΟΡΟΣ. δύναται πάντα τὰ ὄρη Ἕρμαια καλεῖσθαι, ὅτι νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος ὁ Ἑρμῆς. ἔστι δὲ καὶ Ἕρμαιον οὕτως ἐν Λήμνῳ καλούμενον. ἐμοὶ δὲ, φησὶ, πολλὰ βοῶντι καὶ τὸ Ἕρμαιον ὄρος ἀντεφθέγξατο. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον.

1436. συννόμω. gl. ἅμα νεμόμενοι.

1443. οὐ γὰρ ἡὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. In Tragici exemplaribus perquam absurde legitur ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. Optime Dawesius et post eum Toupius e Kusteri Suida in Εὐσέβεια, sublata ineptissima menda, veram lectionem restituit. Euripides in Temenidis: Ἀρετὴ δὲ, κᾂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ' οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος.

1449. πράσσειν. Perperam codices et impressi πράττειν. Quin mendose etiam in Aldina μέλετε.

1456. ἐτέγχθην. Libri omnes ἐτέγχθη, quod per me retineat, si cui pla-

κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
νῦν δ', ὦ κρῆναι, Λύκιόν τε ποτὸν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
κἄμ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
γνώμη τε φίλων, χὠ πανδαμάτωρ
  δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
ΧΟ. χωρῶμέν νυν πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

1461. ΓΛΥΚΙΟΝ ΤΕ ΠΟΤΟΝ. τινὲς ΛΥΚΙΟΝ ΠΟΤΟΝ γράφουσιν. ἔστι δὲ ἡ οὕτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίου Ἀπόλλωνος· ἢ, οἷον ἐν ἐρημίᾳ, ὑπὸ λύκων πινόμενον.

1463. ΔΟΞΗΣ. τῆς οἰήσεως. ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες, οὐδὲ ἐλπίσαντες τελειοῦσθαι, ὥστε ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν. ΓΝΩΜΗ ΤΕ ΦΙΛΩΝ. τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ Νεοπτολέμου. ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΔΑΙΜΩΝ. τινὲς τὸν Ἡρακλέα νοοῦσιν· ἔνιοι τὴν Τυχήν.

cet magis. Quippe nihil obstat quin *κρᾶτα*, quod neutrius generis esse vidimus ad v. 1001. hic sit nominativus verbi: verum et sonus gratior est, et elegantior structura, si legatur *ἐτέγχθην*, quemadmodum in Aj. 1208. *ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας*.

[1461. *γλύκιον* vox est nihili. Remansit me imprudente et nolente mendosa lectio quam corriget sedulus lector, literam abradendo. Vera lectio est *λύκιόν τε πότον*. Vide modo Scholiastam et Suidam in *Λυκεῖον πότον*.]

1469. In membr. et in Aldina, *χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς*. In B. *χωρῶμεν ἤδη*. Ortum hoc ex glossa, et refertur ad *νῦν* vel ad *δή*. In Triclinii recensione scriptum *χωρῶμέν νυν*. gl. *δή*. Isti duo pro *ἀολλεῖς* perperam habent *ἀολλέες*.

1471. *σωτῆρας* masculinum ad Nymphas refertur. Sic apud Æschylum S. Th. 321. *εὐπραξία σωτήρ*. Apud Nostrum Œd. T. 80. *τύχη σωτήρ*. In Antig. 1074. *λωβητῆρες Ἐριννύες*. Vide supra ad 223.

Ad primum Dramatis versum meminit Scholiastes noster Euripidis Philoctetæ, cujus pauca quædam fragmenta exstant in Musgravii editione legenda. Œconomia diversa a Sophoclea, non ita simplici ac deducto filo; sed plurium personarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus *πάθους* habuisse videtur. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. cap. xi. et Dionis Chrysost. orationes lii. et lix. Ex Æschyli Philocteta tres versus servavit Stobæus Floril. Grotii p. 493. ad Regii codicis fidem sic legendos: *Ὦ Θάνατε παιὰν, μή με ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν.* *Ne, ne tuum, oro, Mors, repellas supplicem. Tu sola desperata medicaris mala: A te receptos nullus attingit dolor.* Ista omnia in rem suam convertit noster Tragicus. Vide hujus dramatis v. 1348. Philoctetis ad Trojam fragm. i. et Œd. Col. 955.

ΤΕΛΟΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὧδε τροφεὺς, δεικνὺς Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν᾽ ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί.
τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις· τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ᾽, Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΟΝ τὸ λέγειν, ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἡ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστῃ δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγός· τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἡ Ἀθηνᾶ. ἅπαντα δὲ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής· τὸν τόπον τῆς σκηνῆς· τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο· τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας· τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. φησὶ γὰρ ὑποκατιών· Πυλάδη, τί χρὴ δρᾷν ἐν τάχει βουλευτέον.

1. Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ. πολλάκις παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι. καὶ νῦν δηλοῖ πρὸς τίνα ὁ λόγος, ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρόσωπον. ΝΥΝ ΕΚΕΙΝ᾽ ΕΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. προσοχὴν ὁ λόγος ἀπεργάζεται, σκοπούντων ἡμῶν, τί δήποτε προθυμεῖται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

4. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΡΓΟΣ. Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην· (Ἰλ. δ΄. 52.)

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

οἱ δὲ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν. Ἄλλως. Ἄργος ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ. ΠΑΛΑΙΟΝ δὲ, ἢ ὅτι Ἄργος, ὁ προπάτωρ αὐτῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀντιποιοῦνται εἶναι. ἔστι δὲ ἔτι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεικνύμενον, καὶ λεγόμενον, ὡς ἀπ᾽ οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε κατηνέχθη.

6. ΤΟΥ ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ. οὐκ ἀπ᾽ ἄλλου τινὸς ποιεῖται τὴν δεῖξιν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἄργει ἀγορὰν, ἐν ᾧ καὶ τὸ πῦρ ἀπόκειται, περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν. ἔστι δὲ καταντικρὺ τοῦ Νεμείου Διός. παραγενόμενοι οὖν εἰς Ἄργος, ὁ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει· (λέγων ἔστιν οὐκ ἄπωθεν τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ᾽ ἐξ ἀπόπτου φαίνεται.) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας ἐξ ἀριστερᾶς ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσι. Λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι τὸν θεὸν, καὶ τοὺς ἐπιβούλους τῶν ποιμνίων φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει· οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι αὐτοῦ τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους· ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαί φασι λύκους, ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι. ΟΥΞ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσιν Ἥρας ναός· ἐκ Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι, διὰ Κορίνθου πεποίηνται ὁδ[ό]ν.

V. 2. ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί. Æschylus Choëph. 213. Εἰς ὄψιν ἥκεις, ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.

4. τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις. Sic scriptum in E. vere, ni fallor. τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶν, ὃ ἐπόθεις. Vulgo legitur τὸ γὰρ—et aliter distinguitur. In fine versus τόδε ad sequens pertinet ἄλσος. Accipi autem hîc potest Ἄργος, pro regionis no-

ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾷν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾷν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,

9. ΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥΣ. Ὅμηρος· (Ἰλ. η'. 180.) πολυχρύσοιο Μυκήνης. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΝ. ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

14. ΤΟΣΟΝΔ' ΕΣ ΗΒΗΣ. τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας δηλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίου οὔπω βαδίσαι δυναμένου.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΣΤΡΩΝ. ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν· μελαίνης νυκτὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν. ὡς τὸ (Ἰλ. ε'. 726.) ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ἢ οὕτως· ἐκλέλοιπε τῶν ἄστρων ἡ μέλαινα εὐφρόνη. ἵν' ᾖ τὸ ΑΣΤΡΩΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ.

mine: at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenas promiscuo nomine appellare solent. Strabo p. 377. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Infra, v. 1459. Μυκηναῖοι et Ἀργεῖοι ejusdem urbis sunt incolæ.

9. Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobæum Floril. Grotii p. 169. Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ Ὀλυμπία· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ, Σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νόμιζέ σε.

12. Eustathius ad Il. γ'. 238. αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. ista observat p. 410. Ὅρα, ὅτι Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύσαντος, Σοφοκλῆς τὴν ὅμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὅμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι. ὅμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα. καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών.

19. Schema hujus versus infra ad v. 758. ἀντίπτωσις appellatur a Scholiasta. Vide ad Œd. T. 833.

21. ξυναπτέον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam i. 87. *Conferenda nobis sunt consilia*: non, *conferte consilia*. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ξυνάπτετον λόγοισιν, ut vulgo legitur.—ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν—Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Superscripta in quibusdam glossa ἐσμὲν, quæ in aliis codd. librariorum stupore textum invasit. Primitivam formam ἐμὲν tuetur Grammaticus antiquus cujus observationem in minoribus scholiis edidi: ἀναλογώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ΕΣΜΕΝ πλεο-

ἵν᾽ οὐκ ἔτ᾽ ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ᾽ ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ᾽ ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ᾽ ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ᾽ ἱκόμην τὸ Πυθικὸν

22. ΑΚΜΗ. σπουδή. πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν τοῖς ἔργοις, ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23. Ω ΦΙΛΤΑΤ᾽ ΑΝΔΡΩΝ. διδάσκει ἡμᾶς μεθ᾽ οἵων ἀνδρῶν δεῖ τὰ ἀπόῤῥητα ποιεῖν καὶ λέγειν. ΣΗΜΕΙΑ ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ. τοῦ εἶναί σε πιστὸν εἰς ἡμᾶς.

26. ΕΝ ΤΟΙΣΙ ΔΕΙΝΟΙΣ. ἐν τοῖς πολέμοις. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΕΠΗι. ἀκολουθεῖς. διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως εὐβουλίαν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΥ. εἴ τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεῦσθαι, μεθάρμοσον, ὅ ἐστιν, ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάνυ αὐθέκαστος φαίνεται.

32. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΝΙΧ᾽ ΙΚΟΜΗΝ. διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λεῖπον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν. ΑΣΚΕΥΟΝ ΑΥΤΟΝ. ἢ αὐτὸν τὸν Αἴγισθον ἀπαρασκεύαστον ὄντα, ἢ τὸν Ὀρέστην. οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμβῆναι.

νασμῷ τοῦ σ. Tuetur etiam Eustathius, cujus quædam huc pertinentia excerpam ex commentario in Odys. γ΄. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ· Δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲν, ἐστέ. ἡμάρτηται δὲ καθ᾽ Ἡρακλείδην τὸ ἐστέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δείκνυστε ἢ φαστὲ, οὕτως οὐδὲ ἐτὲ, ἐστέ—εἶτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τοῦ ἐμὲν, ὅθεν γίνεται τὸ ἐσμὲν, λέγει ὅτι Ὅμηρος μὲν σὺν τῷ ι ἔφη, ἀπήμονες εἰμέν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Γρῆες ἐμέν· ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. Ista, ut opinor, nunquam legerat Rich. Dawesius, qui Miscell. Crit. p. 281. ἐμὲν pro ἐσμὲν ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto quam Ionica scripto. Verum primitivum ἐμὲν in quacunque dialecto, et quibuscunque poëtis permissum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius reponendum censebat, ὡς ἐνταῦθ᾽ ἴμεν, merito Toupius ineptum esse affirmat. Sed fallitur ipse, quum ἐσμὲν legendum esse, et hujus vocis priorem corripi posse, statuit; quod falsissimum est. Si quis Tragicorum et Comicorum quæ supersunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptæ fidei excitabit correptæ vocalis brevis ante consonantes σμ, στ, nec uspiam reperiet ἐσμὲν prima brevi. Longa est nuperi Parisini editoris hanc in rem disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta sumit ex poëtarum depravatis versibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ipsum eos dimetiri nesciisse, aut perperam legisse, demonstravi in nota ad Thesmoph. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomicis Græcis p. 200.

24. γεγώς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472.

μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

40. ΙΣΘΙ ΠΑΝ. περιέργασαι τὰ πραττόμενα. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ ΓΗΡΑι ΤΕ. τοῦ πιθανοῦ χάριν οὕτως εἶπε. ΗΝΘΙΣΜΕΝΟΝ τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἂν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλήν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον· οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνῶσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

45. ΠΑΡ' ΑΝΔΡΟΣ ΦΑΝΟΤΕΩΣ. τὸν Φωκέα προθεὶς, ἐπήνεγκε Φανοτέα, ἀπὸ τοῦ ὅλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων, ὁμοίως τῷ· (Ὀδ. θ'. 362.)

ἡ δ' ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομειδὴς Ἀφροδίτη,
ἐς Πάφον.

ἐλέγοντο γὰρ ὁλοσχερέστερον μὲν Φωκεῖς· ἐπὶ μέρος δὲ Κρισαῖοι, Φανοτεῖς. πόλεως δὲ ὄνομά φασι τὸ Φανοτέως. ΔΟΡΥΞΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φίλων. κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

34. *ἀροίμην* futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aoristo *ἀραίμην* producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad Œd. T. 792.

36. *ἄσκευον ἀσπίδων.* Vide ad Œd. T. 191.

43. *οὐδ' ὑποπτεύσουσιν.* Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensionem scriptus est. In unico C. diphthongo *ου* superscriptum *ω*, pro variæ lectionis indicio; sed glossa ad probam directa, *ὑπονοήσουσιν.* In Aldina perperam excusum *ὑποπτεύουσιν,* quæ menda in Juntina sublata fuit, reposito *ὑποπτεύουσιν.* Primus Turnebus invexit *ὑποπτεύσωσιν,* genuinum id esse opinatus scilicet, quia præcedit verbum subjunctivi modi *γνῶσι.* Verum purum putum solœcismum esse ostendimus in nota ad Comici Lysistr. 704.

46. *δορυξένων.* Eustathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ὁ γὰρ, ἤγουν οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον· ἢ δριμέως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι τοῦ Ἀγαμέμνονος φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὡς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάριν δουρὸς, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπό τινων. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine *δορύξενος* *hospitem* simpliciter significare. Sic Ægeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea 688. Κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ' ἄψοῤῥον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας
φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.

47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩι. μὴ σμικρολόγως τις ἐπιλάβηται, ὡς κελεύοντος ἐπιορκεῖν, τοῦ ποιητοῦ. δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ, τὸ πᾶν δόλῳ πράσσειν παρακελευομένῳ, ὥστε ἐν οἷς δοκεῖ ἐπιορκῶν δυσσεβεῖν, διὰ τούτων εὐσεβεῖ, πειθόμενος τῷ θεῷ. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος, ὡς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καταβῆναι ἐς τὰ Πύθια. ἀνῆκται δὲ τοῖς χρόνοις. ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα, ἑξακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον. ΕΞ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. βιαίως, οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταυτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. ΑΘΛΟΙΣΙ ΠΥΘΙΚΟΙΣΙ. τοῖς χρόνοις ἀνῆκται. νεώτερος γὰρ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών. πιθανὸν δὲ τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζεσθαι. ΩΔ' Ο ΜΥΘΟΣ. ἡ ἔκβασις τοῦ λόγου, ἢ τὸ κεφάλαιον. ΕΣΤΑΤΩ. δεδόχθω.

51. ΩΣ ΕΦΙΕΤΟ. ὡς ἐκέλευσεν, ὁ Ἀπόλλων δηλονότι. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις. λέγοι δ' ἂν χλιδὰς, ἤτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, οἵ εἰσι τρυφὴ τῆς κεφαλῆς· ἢ παρ' ὅσον τρυφὴ καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

54. ΤΥΠΩΜΑ. τὸ ἄγγος, τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀστέα Ὀρέστου ἀπέκειτο. ΚΛΕΠΤΟΝΤΕΣ. ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι. Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 132.) κλέπτε νόῳ.

47. ἄγγελλε δὲ προστιθεὶς, ἀγγελίαν δηλαδὴ, ὅρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ.—ἐξ ἀναγκαίας τύχης. βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαῖα. θάνατος, ἢ δουλεία, ἡ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485.

52. λοιβαῖσι πρῶτον. Sic Aldus et Scholiastes cum duobus codd. In aliis λοιβαῖς τε πρῶτον.

57. φέρωμεν. Sic ex indole linguæ invitis librariis legendum. ἥξομεν πάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἡδεῖαν φάτιν. Solœcum est quod vulgo legitur φέροιμεν. Particulæ ὡς, ὅπως, ἵνα, *ut* significantes, cum optativo non construuntur, nisi præcedat verbum temporis præteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82.

61. ῥῆμα κακὸν, *male ominatum dictum* recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinæ. Helenæ roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059. Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανών; respondet Menelaus: Κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, Ἕτοιμός εἰμι, μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν. Nostri κακὸν ῥῆμα, idem est ac illius κακὸς ὄρνις. Proinde culpanda non est hæc sententia, ut illa quam e Tragico nostro profert Plutar-

ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ᾽, ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.
ὣς κἄμ᾽ ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ᾽, ἐχθροῖς, ἄστρον ὣς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ᾽, ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ᾽ ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ᾽ εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ᾽, ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρτὴς, πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
καὶ μή μ᾽ ἄτιμον τῆσδ᾽ ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ᾽ ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ᾽ ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νὼ δ᾽ ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ᾽ ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοι μοι δύστηνος.

62. ΗΔΗ ΓΑΡ ΕΙΔΟΝ. Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ, λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς τεθνηκὼς εἴη· καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ᾽ Ἅιδου τινὰ ἐτερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν Ἅιδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ἦν ὁ Ἑρμοῦ, εἶτα Εὔφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος ὁ Σάμιος, εἶτα Πύῤῥος ὁ Δήλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο οὖν ἀποτείνεσθαι ἔοικεν ὁ Σοφοκλῆς. ἔνιοι δὲ οἴονται ἀπιθάνως, εἰς Ὀδυσσέα ἀποτείνεσθαι. οὐ γὰρ πέπρακταί τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ. ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, μὴ καὶ τῶν θαυμαστῶν εἶναι δόξῃ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ μύθῳ παλαιῷ τετόλμηκέ τι κακόηθες εἰπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς τοὺς καθ᾽ ἑαυτὸν, ὃ μᾶλλον ἥρμοζε κωμῳδίᾳ.

68. ΔΕΞΑΣΘΕ Μ᾽ ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΑ. ἐπ᾽ εὐτυχίᾳ με δέξασθε, ὥστε ταύτας τὰς ὁδοὺς τελεσθῆναι. ἢ οὕτως· δέξασθέ με εὐτυχοῦντα, καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταύταις ταῖς μηχαναῖς. ΑΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον.

75. ΝΩ Δ᾽ ΕΞΙΜΕΝ. ἐξιέναι βούλονται, διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Χοροῦ. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. ἐφ᾽ ἑκάστου πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον, ὁ καιρός ἐστιν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γιγνόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

chus: Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ. et ista Diphili apud Stobæum: Καιρῷ τιθέμενον ψεῦδος ὡς καρπὸν φέρει. Confer Nostrum in Æthiopibus i.

66. δεδορκότα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius p. 1259. extrema, participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ὁραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν· ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος.

73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd. In Aldina γέρων.

75. Pindarus Pyth. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

ΠΑΙ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.
ΟΡ. ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;
ΠΑΙ. ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.
ΗΛ. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου

78. ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΩΝ. τὸ ἑξῆς· ἔνδον θυρῶν. θαυμαστῶς δὲ ὁ γέρων οὐκ ἐπιβέβηκε τῷ ἀληθεῖ· ἀλλ' ἀποστῆσαι βουλόμενος τὸν Ὀρέστην, ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ ΤΙΝΟΣ φησίν.

80. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ὑπὸ νεότητος Ὀρέστης παράγεται φιλοπευστεῖν· ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρήσιμον σκοπεῖν ἀναγκάζει. ΑΝΑΚΟΥΣΟΜΕΝ, ἐπακούσομεν.

82. ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἅμα μὲν εἰς τὸ χρήσιμον συμβουλεύει πείθεσθαι τῷ θεῷ. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· διελύθη γὰρ ἂν τὸ πᾶν, ἐξ ἀρχῆς μηνυθέντος Ὀρέστου.

86. Ω ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ. ὀλόφυρσίς ἐστι τῆς Ἠλέκτρας ἐν ταῖς μονῳδίαις, ὅπερ σύνηθες τοῖς τραγικοῖς, κινητικὸν τοῦ πένθους. τοῦτο δὲ τὸ πρόσωπον εὔνουν ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι. ἐπεὶ δὲ ἀηθές ἐστι πρὸς τοὺς θεατὰς, ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα διαλέγεσθαι, ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς θεοῖς, ἢ μάρτυρας τῶν θρήνων καλοῦσα, πρὸς τὰ στοιχεῖα ποιεῖται τὸν λόγον. καὶ οὕτως ἡμῖν δηλωθήσεται, ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ τὸν πατέρα. ἰσόμοιρον δέ φησιν εἶναι τὴν γῆν τῷ ἀέρι, παρ' ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ· συνέστραπται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθείη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡσιόδειον· (Θεογ. 126.)

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανόν.

ἰσόμοιρον δὲ γῆς ἀέρα, τὸν σκότον φησὶν, ἵνα τὸ ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ ἀντιδιαστέλληται. ΚΑΙ ΓΗΣ φησὶν ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γάρ ἐστιν ἀήρ· ἢ ὅτι γῆ καὶ ἀὴρ στοιχεῖα· ἰσότιμα γὰρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀλλήλοις. τινὲς δὲ, ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα. ἰσόμοιρος οὖν, διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχόθεν τῆς γῆς. καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρῴδηκεν. τὸ δὲ ΑΗΡ τὸ α συνέστειλε διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον. ὦ φάος ἁγνὸν, ὅσα μοι σύνοιδας θρηνούσῃ καὶ κοπτομένῃ. τὸ δὲ κατάλληλον οὕτως· ὡς πολλὰς μὲν ᾠδὰς ᾔσθου, πολλὰς δὲ πληγὰς αἱμασσομένων τῶν στέρνων.

89. ΠΛΗΓΑΣ ΑΝΤΗΡΕΙΣ. τραγικώτερον δέ πως ἀπήγγελται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐ-

83. *πειρώμεθ' ἔρδειν*. Perperam in impressis *ἕρδειν* cum spiritu aspero.

89. *ἀντήρεις πλαγὰς στέρνων*, *percussiones oppositas pectoris*, seu *oppositi pectoris planctus*. Quippe ut ictu lædatur pectus, oppositum illi esse debet, quo ictus infligitur. Bene monet Heathius *ἀντήρης* non derivari ab *ἐρέσσω*, sed unice ab *ἀντί*. Terminatio illa *ηρης* permultorum vocabulorum nihil aliud est quam paragoge. At pleraque omnia Grammatici composita esse somniarunt a substantivo et verbo, seu *ἐρέσσω*, seu *ἄρω*. Recti devius ad hunc locum Scholiastes, doctius ad Antig. 1136. *κισσήρεις* interpretatur *κισσοφόροι*. Adjectivum est a *κισσὸς* deductum, non compositum a *κισσὸς* et *ἄρω*. Idem statuendum de *πετρήρης*, *τυμβήρης*, et aliis hujus formæ, quorum plurima recenset Valckenarius ad Phœnissas 90. Ad sensum bene *ἀντήρεις* exponitur in glossa *ἀντιτύπους*.

στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χὡ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
στυγερῶν τε γόων, ἐς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων

τῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον τῶν στέρνων ἐλαυνομένας. ἢ ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον. ΗιΣΘΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἔμαθες. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. διὰ τούτων ἡ ἐπίτασις. ΟΠΟΤΑΝ ΔΝΟΦΕΡΑ. ὅσα μὲν, φησὶ, διὰ νυκτὸς κλαίω, αἱ εὐναὶ ἴσασιν· ὅσα δὲ δι' ἡμέρας, ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς. λέγει δὲ, ὅτι οὐ διαλείπω οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας κλαίουσα. ΥΠΟΛΕΙΦΘΗι, παρέλθῃ.

94. ΟΣΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ. κατὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως. ἰδοὺ γὰρ ἔγνωμεν, ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, καὶ διὰ τί θρηνεῖ. ΟΝ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ, παρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ· (407.) Οὔτε με ἀνάρσιοι ἄνδρες—καὶ τὰ ἑξῆς. πάνυ δὲ περιπαθὴς ὁ λόγος, εἰ καὶ πολεμίων πικροτέρα ἐφάνη Κλυταιμνήστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. πάνυ γὰρ περιπαθὲς τὸ ἐπὶ τηλικούτου καὶ τοσαῦτα διαπραξαμένου εἰπεῖν, ΟΠΩΣ ΔΡΥΝ ΥΛΟΤΟΜΟΙ.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΝΙΣΕΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπέκτεινε. ξένια γὰρ Ἄρεος, τραύματα, φόνοι, καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέεσσι λυγρὰ χαριζόμενοι. ΑΠ' ΑΛΛΗΣ Η'ΜΟΥ. εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος παράκειται, αὕτη γε, διὰ τὸ πάνυ ἀλγεῖν, οὐδένα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν γεγονότων οἴεται, ἢ μόνην αὐτήν.

102. ΑΔΙΚΩΣ ΟΙΚΤΡΩΣ ΤΕ. ἔν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδίκως, ΑΙΚΩΣ. καὶ οἰκτρῶς μὲν, διὰ τὸ βίᾳ, καὶ ἐπιβουλευθέντα· αἰκῶς δὲ, ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσατο. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΕΝ ΔΗ ΛΗΞΩ. ὁ νοῦς· ἀλλ' οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρομένη, ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω, ὥστε μὴ ἀηδόνος τρόπῳ ἠχώ τινα προπέμπειν τῶν θρήνων πρὸ τῶν πατρῴων θυρῶν.

96. οὐκ ἐξένισεν. Sic Scholiastes bene. Aldus et plerique codd. ἐξείνισε: in meo ἐξένισε.

102. αἰκῶς auctore Scholiasta reposui, apud quem perperam scriptum ἀεικῶς, de quo videbimus infra ad v. 216. In Tragici exemplaribus deterior lectio obtinet, ἀδίκως. Ad ἀεικῶς pertinet glossa in D. ἀνάπαιστος.

104. ἐς τ' ἄν. gl. ἕως ἄν. Mirari subit nemini librario hic libuisse scribere ὡς ἄν. Vide ad Aj. 1117. et Philoct. 1330.

ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ᾽ ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ᾽ ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ᾽ Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι᾽ Ἑρμῆ, καὶ πότνι᾽ Ἀρὰ,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ᾽, ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
κἀμοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ᾽ ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτος στροφὴ α΄.

112. ΣΕΜΝΑΙ. εὐφήμως, ὡς καὶ τὸ Εὐμενίδες.

120. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ ΑΧΘΟΣ. ἢ τὸ καταβαροῦν καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύναμαι. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ἀκούειν δεῖ οὕτως τὸ ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ὅπερ ἂν εἶχεν ἐκεῖνος φέρειν παρὼν, ὥστε κοινῇ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν. μόνη γὰρ φέρειν οὐκ ἔτι ΣΩΚΩ, ἀντὶ τοῦ ἰσχύω· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ σώζω.

121. ΙΩ ΠΑΙ ΠΑΙ. πάροδός ἐστι Χοροῦ γυναικῶν, τῇ Ἠλέκτρᾳ συναχθομένων. ΔΥΣΤΑΝΟΤΑΤΑΣ, τῆς ἐξωλεστάτης. οὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. ΤΙΝ᾽ ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί τήκῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; ΑΘΕΩΤΑΤΑΣ, ἀσεβεστάτης. Ο ΤΑΔΕ ΠΟΡΩΝ. λίαν αἰδήμων ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸν Αἴγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν. καὶ γυναικῶν ἐστιν ἴδιον, μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἁμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. καὶ τὸ ΕΙ ΜΟΙ ΘΕΜΙΣ ΤΑΔ᾽ ΑΥΔΑιΝ λίαν ἠθικὸν καὶ ἁρμόζον γυναιξίν. ἐπεὶ κατ᾽ ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ δυσφημεῖν, φησίν· εἰ δίκαιόν ἐστιν, οὕτως εὔχομαι.

107. *μὴ οὐ* semper est monosyllabum. Inepte Triclinius harum vocularum priorem præcedenti versui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus.

113. *αἳ τοὺς*—Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinii stupor articulum *αἳ* ejecit, sine quo nec metrum, nec sententia constat. Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendi facere debebant. Non animadverterunt systema hoc anapæsticum minus regulare esse, quippe in quo præter solita metra, basin, parœmiacum, et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce. Ut autem hos versus digessit Triclinius, ne versus quidem sunt: *Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες, Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.* claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat cæsura. In priore scribere saltem debebat Græculus *Ἐρινύες*, unico *ν*; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripi nequit.

118. *κἀμοί.* Minus bene vulgo *καί μοι.*

121. *δυστανοτάτας.* Schol. *ἐξωλεστάτης* recte. Vide Musgravium ad Euripidis Herc. Fur. 1349.

Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς
ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.
ΗΛ. γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων. ΟΙΔΑ ΤΕ. οἶδα, φησὶν, ἃ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτῃ τῷ προκειμένῳ, ΗΚΕΤ' ΕΜΩΝ ΚΑΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ΕΑΤΕ Μ' ΩΔ'. τοιοῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθαι θρηνεῖν. ΑΛΥΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος· (Ὀδ. σ'. 332.)

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

123. ὧδ' ακόρεστ'—Neutrum plurale ἀκορέστα vice adverbii, ut infra 164. ἀκάματα. Œd. C. 1560. ἐπίπονα. Aj. 197. ἀτάρβητα, aliaque permulta quæ passim occurrunt. Elegantior lectio, quam ut librario vel Græculo cuipiam accepta referri debeat, e sincero antiquitatis fonte in unicum codicem derivata fuit. In quatuor aliis ἀκόρετον reperi, quod ut præ altero sordet, Aldinæ tamen lectioni ἀκόρεστον utique præferendum erat.

[ἀκόρετον. Aldus, metro reclamante, ἀκόρεστον. Illud est in membr. D. E. meo. Negat vocem esse Græcam Heathius, pertenditque ἀκόρεστον legi debere penultima vel brevi, vel pro brevi habita; utrumque falsissime. Nam ἀκόρετος, non minus quam ἀκόρητος et ἀκόρεστος dici, similium vocum analogia ostendit: tum certum est, si quid aliud in re metrica et critica, vocalem ante literas στ nullum poëtam Atticum corripuisse. Verum in hoc loco facile est litem dirimere, admissa alia lectione, eaque sane quam eleganti, quam suppeditat cod. T. ubi sic in contextu liquido scriptum est, nullo diversæ lectionis apposito indicio: Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγάν. Esset ἀκόρεστα neutrum plurale, vice adverbii, ut infra 164. ἀκάματα, in Œd. Col. 1560. ἐπίπονα, et in Aj. 197. ἀτάρβητα. Eligant eruditi utra lectio magis placeat. Ego plurium præstantiorumque codicum fidem haud invitus sequor.]

124. τὸν Αγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγὰν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Æschylum p. 57.

129. In Aldina legitur ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri omnes agnoscunt, hic, ut infinitis aliis in locis, e glossa irrepsisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γένεθλα, in aliis γενέθλα, ut infra 226. In E. γέννεθλα. In T. sic versus legitur: ὦ γένεθλα γεναίων τοκέων. Voci γεναίων superscripta glossa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Est tamen hæc ipsissima lectio quam commendat Heathius, versumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei concedendum non est, nisi ostendat anapæstum in dactylico versu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, et E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector: versumque sic lego: Γενέθλα γενναίων τοκέων. cum antistrophico congruit: Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς. uterque dimeter est anapæsticus catalecticus, non qualis esse debet parœmiacus in regulari systemate, qui ante catalecticam syllabam anapæstum semper habet, sed quales multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba catalectica vel spondeo vel dactylo subjicitur.

οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ᾽, οὔ τι με
φυγγάνει, οὐδ᾽ ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ᾽ ἄθλιον.
ἀλλ᾽, ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀλύειν,
αἶ αἶ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟ. ἀλλ᾽ οὔ τοι τόν γ᾽ ἐξ Ἀΐδα — ἀντιστρ. α'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ᾽ ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ᾽ ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ΗΛ. νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ᾽ ἐμέ γ᾽ ἁ στονόεσσ᾽ ἄραρε φρένας,

137. ΑΛΛ᾽ ΟΥ ΤΙ ΤΟΝ Γ᾽ ΕΞ ΑΙΔΑ. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 524.)

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟΙΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ. ΟΥΤΕ ΓΟΟΙΣ ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεούς. καὶ Αἰσχύλος· (Νιόβῃ.)

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ΕΦΙΗι, ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνους καὶ πένθη;

147. ΑΛΛ᾽ ΕΜΕ Γ᾽ Α ΣΤΟΝΟΕΣΣ᾽ ΑΡΑΡΕ. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ. ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· (Βατρ. 103.) σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει; τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶ, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. ΑΤΥΖΟΜΕΝΑ. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Ὅμηρος· (Ὀδ. τ'. 518.)

ὡς δ᾽ ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

131. ξυνίημι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptæ ι in verbo ἵημι, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Æschylum S. Th. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hîc erat scribere: Οἶδα τε καὶ ξυνέηκα τάδ᾽—

137. οὔ τοι τὸν πατέρ᾽ ἀνστάσεις. Euripid. Alcest. 1007. Τόλμα δ᾽· οὐ γὰρ ἀνά- ξεις ποτ᾽ ἔνερθεν Κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω. Ex Homero sumpsit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. ω'. 550. Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα. Tædiosus essem, si Triclinii ineptias omnes memorare et refellere vellem. Codd. omnes veteres in secundo post hunc versu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

147. ἄραρε est aoristus secundus: nam in præterito medio secunda semper producitur.

ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟ. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, — στροφὴ β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἵα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιον ὃν ἁ κλεινὰ

ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν περιθρυλλουμένην ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γιγνόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. ΣΕ Δ' ΕΓΩΓΕ ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μερίζω σέ. ΕΝ ΤΑΦΩι ΠΕΤΡΑΙΩι. τουτέστιν ἀπολιθωθεῖσα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 615.)

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς.

155. ΠΕΡΙΣΣΑ. πρὸς τὸ ἄχος περισσὴ, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. περισσῶς, φησὶν, ὀδύρῃ παρὰ τούτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι. ΟΙΑ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ. ἢ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι (Ἰλ. ι'. 144.) τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ, ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας, τέσσαράς φησι. ΚΡΥΠΤΑι Τ' ΑΧΕΩΝ. ἢ μετοχή ἐστι τὸ ΑΧΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι· ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. ΒΗΜΑΤΙ. ἀντὶ τοῦ ὁδῷ, πομπῇ.

148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται. Omissa est in veteribus codd. particula, quam Triclinius recte ob metrum inseruit. ἀτυζομένα. gl. ταραττομένη.

150. σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic optime in membr. scriptum. Perperam vulgo σὲ δ' ἔγωγε—

152. Aldus et plerique codd. αἶ αἶ, δακρύεις. In meo αἰὲν, cum gl. ἀεί. Alteri lectioni in August. apposita nota γρ. αἰέν. Unde lego meliore sententia, αἰεὶ δακρύεις.

153. οὔτοι σοι μούνᾳ. Cicero Tuscul. iii. 33. "Ne illa quidem firmissima consolatio est, quanquam et usitata est, et sæpe prodest: *Non tibi hoc soli.*" Sane frequentissima est apud Tragicos hæc mærentium consolatio. Euripides Med. 1016. Οὔ τοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων. Hippolyto 841. Οὐ σοὶ τάδ', ὦ 'ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά· Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος. Alcestide 423. Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν, Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

160. ὄλβιον ὃν ἁ κλεινὰ—Vulgo legitur ὄλβιος, et hic versus cum tribus sequentibus Electræ partibus contribuitur perquam absurdo errore. Si enim confideret Electra fratrem suum ita reversurum, ut his versibus declaratur, non ita mærore conficeretur, nec spem prope omnem abjiceret. Nihil magis alienum est a mente et opinione Electræ. Sunt ista revera Chori miseram virginem consolantis. Verum non ex sententia modo apparet, ineptissimam esse illam personarum divisionem, sed etiam ex eo quod totius chorici cantici œconomiæ adversatur. Quippe constat tribus strophis, totidem antistrophis, et epodo; quod neutiquam perspexit stolidus ille Triclinius, cujus de

γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.

ΗΛ. ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
προσμένουσ', ἄτεκνος
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστρ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,

164. ΑΚΑΜΑΤΑ. ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. λέγοι δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει. ἢ οὐ κεκμηκότως.

166. ΟΙΧΝΩ. περιέρχομαι. ΜΥΔΑΛΕΑ. διάβροχος τοῖς δάκρυσιν. ΑΝΗΝΥΤΟΝ. ἀτελείωτον. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ' ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. ὧν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν· διέσωσε γὰρ αὐτόν. ὧν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἴγισθον.

176. ΩΙ ΤΟΝ ΥΠΕΡΑΛΓΗ ΧΟΛΟΝ. ᾧ τινι, τῷ Διΐ, τὸν ὑπεραλγοῦντα, τὸν ἄγαν ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμουσα, μὴ ὑπερβολῇ χρῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δεινοῖς, μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν. ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε. ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε, μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἔχθρας. ΧΡΟΝΟΣ ΓΑΡ ΕΥΜΑΡΗΣ. ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται· ἐνίοτε δ' οὖν μετ' ὀλίγον ἀνυομένου τοῦ χρόνου ἥξει Ὀρέστης· ἢ εὐχερής ἐστιν ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. ΚΡΙΣΑΝ. Φωκικήν.

Sophoclis metris somnia pro oraculis habuit Turnebus, et qui eum secuti sunt editores. Unaquæque stropha et antistropha inter Chorum et Electram ita divisa est, ut utrique personæ tot versus in stropha, quot in antistropha tribuantur. Hic in antistropha ix. postremi versus Electræ partibus cedunt, quæ in stropha ix. versibus auctiores esse non debent. Egregia hæc restitutio acumini debetur ingeniosi mei amici Thomæ Tyrwhitti. Præterea ego non ὄλβιος, sed ὄλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa prædicatio non præsens tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχέων ἐν κρυπτᾷ ἥβᾳ, ὄλβιος—Qui *mæret*, sane *beatus* non est: sed *quem olim beatum*—sensum diserte versio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων *mærens* præcedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀκέων, quod reponi vult, ineptum esse judico. ἀχέων legit etiam Eustathius, qui χρῆσιν hanc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur ad Homerum p. 440.

174. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est iambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio et iambo, hic est dactylus et anapæstus. In D. singulis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo apposita nota ἰαμβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔστι præ suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. ii. 2. 63. *Est profecto deus, qui, quæ nos gerimus, auditque et videt.*

μήθ᾽ οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ᾽ ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκτὰν
παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ᾽ ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.
ΗΛ. ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀρκῶ·
ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἇς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ᾽, ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ᾽ ἐφίσταμαι τραπέζαις.
ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ, στροφὴ γ΄.

Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος. ΒΟΥΝΟΜΟΝ. βοῶν θρεπτικήν. ΑΠΕΡΙΤΡΟΠΟΣ. ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ (Ἰλ. β΄. 295.) περιτροπέων ἐνιαυτός. ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ὀρέστης ἀπερίτροπος, ὃς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κάτω θεός· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου τιμωρηθήσονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνῃρημένου προσδόκα. τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος, ἐπὶ μὲν Ὀρέστου, ἀνεπέλευστος· ἐπὶ δὲ Πλούτωνος, ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν. πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. λ΄. 328.)

ἔνθ᾽ ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω.

τὸ ἑλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστιν. ἀλλ᾽ ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου, ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν. ΟΥΘ᾽ Ο ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΧΕΡΟΝΤΑ. οὔτε ὁ Ἅιδης ἀνεπίστροφος (ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος) τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν· ἀλλ᾽ ἔχει ἐπιστροφὴν, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται.

184. ΑΛΛ᾽ ΕΜΕ ΜΕΝ Ο ΠΟΛΥΣ. οἷον, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς, καὶ ὁ πλείων με, φησὶ, βίος ἀπολέλοιπε, μηδέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην, ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται. ΑΣ ΦΙΛΟΣ ΟΥΤΙΣ ΑΝΗΡ. ἤτοι ἧς φίλος οὐδεὶς προΐσταται· ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν εὐλαβούμενοι, ἢ ἐκεῖνο·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

ΕΠΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ μέτοικος. ΑΝΑΞΙΑ. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος. ΟΙΚΟΝΟΜΩ. ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τοὺς πατρῴους οἴκους. ΩΔΕ ΜΕΝ ΑΕΙΚΕΙ. δεικτικῶς τὸ ΩΔΕ. ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ λεληθότως ἐμφαῖνον τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

193. ΟΙΚΤΡΑ ΜΕΝ ΝΟΣΤΟΙΣ ΑΥΔΑ. ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρὸς οἰκτρὰ ἐγένετο, εὐθέως ἀναιρεθέντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΑΥΔΑ. οἰκτρά σοι οὖν γέγονεν ἡ φωνὴ, ἡ ἀγγέλλουσα περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός· οἰκτρὰ δὲ καὶ περὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ. οἷον, οἰκτρὰ πέπονθας, καὶ ὅτε ἤκουσας παρεῖναι Ἀγαμέμνονα, προσδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται· οἰκτρὰ δὲ, ὅτε καὶ ἡ πρᾶξις γέγονε, καὶ ἀνῃρέθη. ΑΝΤΑΙΑ ΓΕΝΥΩΝ. ὅτε ἀνταίαν ἐπλήγη ἀπὸ γενύων παγχάλκων, ὅ ἐστι πελέκεων· γένυς γὰρ εἶδος πελέκεως. ΔΟΛΟΣ ΗΝ Ο ΦΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ ὁ φρασάμενος, ἐπινοησάμενος. ὁ δὲ

οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.
ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·
ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χεροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·

ἀνελὼν, ἔρως· δι' ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνεῖλον Ἀγαμέμνονα. δόλος ὁ φρασάμενος τὴν ἑστίασιν, ἐν ᾗ ἀνηρέθη. ΠΡΟΦΥΤΕΥΣΑΝΤΕΣ. προσκεψάμενοι, προκατασκευάσαντες. ΜΟΡΦΑΝ. μορφὴν, τύπον. τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἢ τὴν ὄψιν, ἣν εἰργάσατο τοῦ φόνου. ΕΙΤ' ΟΥΝ ΘΕΟΣ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χορὸς τὸ μὲν πρᾶγμα λέγει· τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

201. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΙΝΑ. ὦ ἡμέρα ἐκείνη ἐλθοῦσα ἐμοὶ ἐχθίστη, ἡ μάλιστα μεμισημένη πασῶν ἡμερῶν. τὸ δὲ ΠΛΕΟΝ περισσόν. Ω ΔΕΙΠΝΩΝ ΑΡΡΗΤΩΝ. τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, φησὶ, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ὀλέθρῳ, ἃ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. ΕΚΠΑΓΛΑ ΠΑΘΗ. μεγάλα. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΡΟΙΝ. τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου. ΑΙ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΕΙΛΟΝ ΒΙΟΝ. πάνυ περιπαθῶς. αἵτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον, καὶ προέδωκαν τοῖς ἐχθροῖς. ΠΟΙΝΙΜΑ. ποινῆς ἄξια. ποινὴ δὲ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων. Ὅμηρος· (Ἰλ. ί. 628.)

καὶ μὲν τίς κε κασιγνήτοιο φόνοιο
ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος·
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας,
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ποινὴν δεξαμένου.

196. γενύων. Græcis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hìc et infra 485. ut Philoct. 1205. pro *securi* accipitur. Eadem tralatione γνάθος *cuneo* tribuitur ab Æschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐθάδη γνάθον. Quin etiam *igni* rerum omnium edaci, in Choëph. 321. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

205. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχῃ. Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit.

206. αἰκεῖς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo ἀεικεῖς. Tum χειροῖν, non χεροῖν legendum. Versus est anapæsticus.

210. ποίνιμα. gl. ἀντέκτισιν ἔχοντα.

μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονaίατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.
ΧΟ. φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντιστρ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.
ΗΛ. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω

211. ΑΓΛΑΙΑΣ. ἡδονῆς, δόξης.

213. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ. ὁ Χορὸς ἐπιτιμᾷ τῇ Ἠλέκτρᾳ μὴ ἄντικρυς ταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου χωρεῖν. ΟΥ ΓΝΩΜΑΝ ΙΣΧΕΙΣ. οὐ νοεῖς, οὐ γιγνώσκεις, φησὶν, ἐξ οἵων ἀγαθῶν εἰς τί ἀνιαρὸν ἐλήλυθας; ΟΙΚΕΙΑΣ. ἤτοι τὰς συγγενικὰς, ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν. ΣΑι ΔΥΣΘΥΜΩι ΤΙΚΤΟΥΣ' ΑΕΙ. σαυτῇ γεννῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμεῖταί σου ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὔσης. ΤΑ ΔΕ ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΟΙΣ ΟΥΚ ΕΡΙΣΤΑ. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως· ταῦτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἐριστὰ τοῖς κρατοῦσίν ἐστι. τουτέστι, τὴν περὶ τούτων φιλονεικίαν πρὸς τοὺς κρατοῦντας ποιεῖσθαι, ἀσύμφορον. ΠΛΑΘΕΙΝ. πελάζειν.

222. ΕΞΟΙΔ', ΟΥ ΛΑΘΕΙ ΜΕ. τοῦτο τὸ ἔπος, φησὶν, οὐ λανθάνει με· ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον· διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινὰ φθέγγεσθαι. ΤΙΝΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων; ὥστε μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὔσῃ, παρηγορίαν τινα ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων. οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοούσας. Ω ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ γενεά. ΤΙΝΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ ΚΑΙΡΙΑ. παρὰ τίνος φρονοῦντος καίρια, ἤγουν συμφέροντα. ΑΝΕΤΕ. ἐάσατε. οἷον παύσασθέ με παραμυθούμεναι. ἢ οὕτως· ὑμεῖς με παραμυθούμεναι ἄνετε, ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ μὴ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. ΤΑΔΕ ΓΑΡ ΑΛΥΤΑ. τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἐστὶν, ὅ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ

216. ἀϊκῶς. Perperam in libris ἀεικῶς, ut paulo ante ἀεικεῖς. Hesychius: ἀϊκῶς, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς. ἀπὸ τῆς αἰκίας.

220. οὐκ ἐριστὰ, id est οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. Sensus est igitur: ταῦτα δὲ οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχουσι, ὥστε τοῖς δυνατοῖς πλάθειν. οὐκ ἄξιόν ἐστι περὶ τούτων τοῖς δυνατοῖς ἐρίζοντα πελάζειν, seu ἐρίζειν. Ovum ovo similius non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius et Parisinus editor: ille πελάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credidit Heathius primam in πλάθειν corripi, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesum 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, ut et in 347. 914. 923. prima producitur. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. xxix. Ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλῆξι τεράμνοις Πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.

221. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς. Geminata præpositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.

ταύτας ἄτας,
ὄφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι καίρια;
ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,

θρηνεῖν ἔσομαι. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ ΩΔΕ ΘΡΗΝΩΝ. ἔν τισι κεῖται ΑΝΑΝΟΜΟΣ, οἷον ἀεὶ γενομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὔποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· οὐκ ἔσομαι ἀνήριθμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμήσομαι. ἢ οὕτως· ἀνάριθμος, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δαψιλέσι χρωμένη αὐτοῖς.

236. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ ἔχει τόδε τὸ κακὸν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν; πρὸς γὰρ ἄμετρον κακὸν καὶ ἀμέτρων δεῖται θρήνων. ΚΑΚΟΤΗΤΟΣ, τῆς συνεχούσης με. ΜΗΤ' ΕΙΗΝ ΕΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς ἀμελοῦσι τῶν γονέων. μὴ εἴη μοι ταύτης τῆς τιμῆς, τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι τοῦ παντὸς ὀδύρεσθαι. τουτέστι μὴ θέλοιμι ἔχειν τιμὴν ὑπὸ τούτων. ΜΗΤ' ΕΙ ΤΩι ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ ΧΡΗΣΤΩι. μήτε εἴ τινι ἀγαθῷ καὶ χρηστῷ πρόσκειμαι φίλῳ, συνοικοίην εὔκηλος. οἷον, μηδὲ εἰ ἀγαθός τις ἐστὶν, ᾧ ἐγὼ πρόσκειμαι, μηδὲ τούτῳ συνοικοίην εὖ, ζηλοῦσα αὐτὸν καὶ ἀποδεχομένη, εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο. μήτε οὖν αὐτὴ γενοίμην, μήτε, εἰ ὁ ξυνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη, ζηλοίην τὰ ἐκείνου, ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων. ἢ οὕτως· μηδὲ εἰ συνοικοίην χρηστῷ τινὶ ἀνδρὶ,

225. ὄφρα με βίος ἔχῃ. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat in strophico versu 205. ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujusce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος.

226. τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα. Sic edidit Aldus, ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codd. veteribus. Versus est dimeter anapæsticus. Proinde in strophico 206. vere emendavimus Heathius et ego: Θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν. Istis versiculis inauspicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam ii. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit αἰκεῖς legendum esse. Videat jam Parisinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probæ notæ librorum consensu nixam Triclinii næniis præferunt. Scripserat stolidus ille Græculus: Τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα. et in strophico versu: Θανάτους ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν. Novus noster Triclinius ista, tanquam si e tripode edictata fuissent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et ἀεικεῖς per synizesin disyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro discipulum!

227. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte scriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut mendosa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκοῦσαί μ' ἔπος, omni structuræ violata lege: hoc Turnebus bonæ codicis sui lectioni ἀκούσαιμ' prætulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια.

πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ᾽ ἔβλαστ᾽ ἀνθρώπων;
μήτ᾽ εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ᾽, εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ᾽ εὔκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ᾽ ἂν αἰδὼς, ἁπάντων τ᾽
εὐσεβία θνατῶν.

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ᾽ ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ᾽ ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ᾽, ἡ βία γὰρ ταῦτ᾽ ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ᾽ ὁρῶσα πήματ᾽, οὐ δρῴη τάδ᾽ ἂν,
ἅγὼ κατ᾽ ἦμαρ καὶ κατ᾽ εὐφρόνην ἀεὶ

ζηλώσαιμ᾽ ἂν τὰ ἐκείνου ἡσυχάζουσα, καὶ κατέχουσα τοὺς ἐπὶ τῷ πατρὶ γόους. ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙΜΟΥΣ. τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόων τὰς πτέρυγας ἴσχουσα ἐκτίμους, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τιμῆς. ἀλλ᾽ ἐν τῷ τιμᾷν τοὺς πατέρας εἴην ἰδία τῶν γονέων. ΠΤΕΡΥΓΑΣ δὲ ΟΞΥΤΟΝΩΝ ΓΟΩΝ εἴρηκε, διὰ τὸ ταχύ. ἅμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. ὀξυτόνους δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν, καὶ τὸ εἰς ὀξὺ τείνεσθαι, τουτέστιν εἰς ἄκρον ἐλθεῖν. ΕΙ ΓΑΡ—ΕΡΡΟΙ Τ᾽ ΑΝ. ἥ τε αἰδὼς ἔῤῥοι, καὶ ἡ περὶ πάντας εὐσέβεια, εἰ τῶν ἀδίκως ἀνῃρημένων μὴ τιμωρία ἔσται.

253. τὸ ΣΥ ΝΙΚΑ πάνυ ἀναγκαίως, ἵν᾽ ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τῇ Ἠλέκτρᾳ, ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ᾽ ἑαυτὴν παραλήψεται.

254. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΜΕΝ. αἰδοῦμαι. εἰ δοκῶ ὑμῖν βαρέως πενθεῖν, καὶ ἀπαραμυθήτως ἔχειν. ΑΛΛ᾽ Η ΒΙΑ ΓΑΡ. ἐπείπερ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνενδότως θρηνεῖν, περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βούλεται.

259. ΑΓΩ ΚΑΤ᾽ ΗΜΑΡ. ἀναγκαίως κέχρηται τῷ νοήματι. ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ παρελθόντι, εἰκὸς καὶ παύσασθαι τὸν ἀδημονοῦντα. ὁπότε δὲ αὐτὴν οὐ

248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας. Dimeter iambicus, sic scriptus et declaratus in D. Perperam Aldus δώσουσ᾽—

250. εὐσεβία θνατῶν. Versus dactylicus. Si cum Aldo legas εὐσέβεια, trochaicus erit. In præc. v. τ᾽ ἂν valet τοι ἄν.

θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἡδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ', ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε

μόνον τὰ τοῦ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ τὰ Αἰγίσθου ὁσημέραι γιγνόμενα, εἰκότως παρατείνει καὶ τὸ πενθεῖν.

263. ἀνιαρὸν λίαν τὸ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ. ὅτι ἀδικοῦμαι οὖσα ἐν τοῖς ἐμαυτῆς. ΚΑΙ'Κ ΤΩΝΔ' ΑΡΧΟΜΑΙ. καὶ βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον, τὸ καὶ τούτοις ὑποτετάχθαι.

267. ΟΤΑΝ ΘΡΟΝΟΙΣ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος ἐβασίλευσεν. Ὅμηρος· (Ὀδ. γ'. 303.)

Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρείδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἑπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.

ΦΟΡΟΥΝΤ' ΕΚΕΙΝΩι ΤΑΥΤΑ. οὐχ ὅμοια βασιλικὰ, ἀλλὰ τὰ ἐκείνου. πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθὲς, καὶ ἐς ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μείρακα τοῦ πατρός. ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑΣ. τὸ τῆς ἀσεβείας Αἰγίσθου κατηγόρημα, εἰ σπένδει θεοῖς, ὅπου ἄδικος φόνος εἴργασται. ΙΔΩ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ζηλοτυπίας μεστὸν τὸ πρᾶγμα· κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ ΕΝ ΚΟΙΤΗι ΠΑΤΡΟΣ.

271. ΑΥΤΟΦΟΝΤΗΝ. γράφεται ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ. τὸ δὲ ΗΜΙΝ παρέλκει Ἀττικῶς.

275. ΤΛΗΜΩΝ. τολμηρὰ, ἀναιδής. ΕΥΡΟΥΣ' ΕΚΕΙΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὸ ΕΥΡΟΥΣΑ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἷον ἡδέως αὐτὴν θεωμένη. οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαιδεκάτην εἶναί φασι μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἑβδόμῳ Ἀργολικῶν.

272. τὸν αὐτοέντην. Hæc lectio scholiastæ memorata, vulgatæ αὐτοφόντην præferri digna erat. Vide Lexicon in Αὐθέντης.

273. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί. Idem hîc significat ταλαίνῃ, ac secundo abhinc versu τλήμων.

278. τότε, *olim*. Vide notam ad Comici Lysistr. 1023.

πατέρα τὸν ἁμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὑτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.—
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥ τις ἐκ χερῶν
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.—
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

283. ΚΩΚΥΩ. δακρύω. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ. ἐφ' ᾧ ὠνομάσθη. ΟΣΟΝ ΜΟΙ ΘΥΜΟΣ. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος·

Οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

287. ΓΕΝΝΑΙΑ. εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν.

289. Ω ΔΥΣΘΕΟΝ. καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ. δύσθεον δὲ, ἀσεβές. ΠΑΤΗΡ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. οὐκ ἀνῃρέθη φησὶν, ἀλλὰ τέθνηκε, τῷ προσχήματι τῆς λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

299. ΥΛΑΚΤΕΙ. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. Ο ΚΛΕΙΝΟΣ. κατὰ εἰρωνείαν. ΣΥΝ ΓΥΝΑΙΞΙ. συνεργούσης γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὅμηρος· (Ὀδ. ω', 97.)

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

281. ἔμμην' ἱερὰ, sacra quæ singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα. Hesychius: ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

301. ἡ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 662. Sic ibidem 927. πᾶν δεῖμα.

ἐγὼ δ᾽ Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ᾽ ἀεὶ
παυστῆρ᾽ ἐφήξειν, ἡ τάλαιν᾽ ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τ᾽ ἐμοῦ
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ᾽ εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ᾽ ἐν τοῖς κακοῖς
πολλή γ᾽ ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.
ΧΟ. φέρ᾽ εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ᾽ ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
ΗΛ. ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ᾽ ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ᾽ ἀγροῖσι τυγχάνει.
ΧΟ. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ᾽ ἔχει.
ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος, ἱστόρει τί σοι φίλον.
ΧΟ. καὶ δή σ᾽ ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῄς·
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
ΗΛ. φησίν γε· φάσκων δ᾽, οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.
ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ᾽ ἀνὴρ πράσσων μέγα.
ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ᾽ ἔσωσ᾽ ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.
ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ᾽ ἀρκεῖν φίλοις.
ΗΛ. πέποιθ᾽, ἐπεί τ᾽ ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ᾽ εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ

303. ΤΩΝΔΕ ΠΡΟΣΜΕΝΟΥΣ᾽ ΑΕΙ. γράφεται,

Ἐγὼ δ᾽ Ὀρέστην προσμένουσ᾽ ἀεί ποτε.

305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ. τὰς παρούσας. ΕΝ ΟΥΝ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. θαυμαστῶς καὶ ἀνθρωπίνως δικαιολογεῖται, ἐπεὶ οἱ ἐν δεινοῖς καὶ ἔξω λογισμοῦ τινὰ πράσσουσι, καὶ εἰς θεοὺς ἀσεβῆ φθέγγονται.

310. ΦΕΡ᾽ ΕΙΠΕ. ἐπεὶ θρασυτέρῳ λόγῳ ἡ Ἠλέκτρα κέχρηται, ὁ Χορὸς βουλόμενος περὶ Ὀρέστου πυθέσθαι, ἐρωτᾷ εἰ πάρεστιν Αἴγισθος.

312. Η ΚΑΡΤΑ. ἐν ἤθει· οἷον, πολλοῦ γε δεῖ. ΜΗ ΔΟΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦ. δαιμονίως ᾠκονόμηται τοῦτο πρὸς τὴν χήρωσιν Κλυταιμνήστρας. τὸ δὲ εἴργεσθαι ἐξόδου, περιπαθὲς μὲν πρὸς τὴν μείρακα, χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

317. ΤΟΥ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. λείπει ἡ περί. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. βραδύνοντος.

320. δύναται τὸ ΟΚΝΕΙΝ Ὁμηρικῶς εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. (Ἰλ. ε΄. 255.)

Ὀκνείω δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκειάων.

ΠΡΑΣΣΩΝ. ἐπιχειρῶν πράσσειν.

323. ΕΠΕΙ Τ᾽ ΑΝ. ἐπεί τοι ἄν.

324. ΜΗ ΝΥΝ ΕΤ᾽ ΕΙΠΗΙΣ. οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τἀναντία φρονούσης τῇ

309. πολλή γ᾽ ἀνάγκη. Sic in E. At in membr. in quatuor aliis veteribus, et in Triclinii recensione πολλή τ᾽ ἀνάγκη, cum particulæ declaratione τοι.

322. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in Œd. Col. 262. Hesychius: ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ.

τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,

Ἠλέκτρα. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁρῶσιν ἐναγίσματα βαστάζουσαν, τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἑξῆς λόγων.

328. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ ΤΗΝΔΕ. τὸ ἑξῆς· τίνα φάτιν φωνεῖς; ἐπίτηδες δὲ τοῖς ἀγρίοις ἤθεσιν ἀντιπαρατάττουσι πρᾶα, καθάπερ νῦν τῷ Ἠλέκτρᾳ Χρυσόθεμιν συνέζευξε, καὶ τῇ Ἀντιγόνῃ τὴν Ἰσμήνην, ἕνεκα τοῦ διαποικίλλειν ταῖς ἀντιῤῥήσεσι τὰ δράματα.

335. ΥΦΕΙΜΕΝΗ. μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ. ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. Εἰς τὸ αὐτό. ὑφήσειν τὸ ἱστίον, οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἱονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι. ΤΟ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. ὁ νοῦς· τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης, εἴ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιπέσῃ;

342. ΜΕΛΕΙΝ. φροντίζειν. ΤἈΜΑ ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ. οἷον, ἃ εἶπες ἐμὲ νουθετοῦσα. ταῦτα ὁποῖά ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ Ἀντιγόνῃ, ὅπου τῇ Ἰσμήνῃ λοιδορεῖ, καί φησιν αὐτῇ τὰ Κρέοντος φρονεῖν. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ. ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φρονεῖν κακῶς, προστιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς· ἢ φρονοῦσαν, τῶν φιλτάτων ἀμνημονεῖν. οἷον θάτερά σε δεῖ ὁμολογῆσαι, ἢ ὅτι κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἑκοῦσα ἁμαρτάνεις, καὶ παρορᾷς. τὸ δὲ ΘΑΤΕΡΑ ἀντὶ τοῦ θάτερον Ἀττικῶς εἴρηται.

345. ἐπεί θ'—Id est ἐπεί τοι. Perperam in Aldina ἔπειθ', quod valet ἔπειτα. —θάτερ'. Sic Aldus et veteres libri, id est θάτερα, Attice, ut πότερα pro πό-

ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἥ τις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ. λείπει ἡ κατά. ΤΗΝ ΤΕ ΔΡΩΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ΕΚΤΡΕΠΕΙΣ. ἡ ἐκ ἀντὶ τῆς ἀπό. ἀποτρέπεις.

354. ΚΑΚΩΣ ΜΕΝ ΟΙΔΑ. κακῶς μὲν ζῶ· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ λυπεῖν τοὺς ἐχθροὺς τοῦτο πράττω· οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν. ΛΥΠΩ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. διὰ τὸ τιμᾶν τὸν πατέρα.

363. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΕΣΤΩ. ἐμοὶ, φησὶν, ἔστω τροφὴ, ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα, καὶ τὴν πείνην ἀπελαύνουσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. ἢ οὕτως· τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτὴν, εἰ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι. ΟΥΔ' ΑΝ ΣΥ ΣΩΦΡΩΝ. οὐδὲ σὺ, εἰ ἐσωφρόνεις, ἁβρῶς ἂν ἔζης ἠμεληκυῖα τοῦ πατρός. ΚΑΛΟΥ. ἀντὶ τοῦ κλήθητι, λέγου, ὀνομάζου.

τερον. Triclinius imperite supposuit θάτερον. Scilicet anapæstum in pari sede tragici senarii non reformidabat.

363. Vulgo legitur: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον Βόσκημα. Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest quem *percommodum* expressisse sibi videtur Heathius hac versione: *Id enim solum mihi pro cibo sit, ut ne me ipsa angam.* Sententia satis inepta Græce sic exprimi debuisset, ἐμοὶ γὰρ ἔστω μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖσθαι, vel τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἐμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν subjici debet persona in quam cadit actio, quæ nisi expressa sit, tota phrasis nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἐμαυτὴν subintelligere: at secus videbatur auctori glossæ in codd. superscriptæ verbo λυπεῖν, τὸν θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poëtæ mentem assecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendosam esse judicarunt, sed quod reponendum esse conjecerunt τοὐμὲ μὴ λιπεῖν, vel μὴ 'λλιπεῖν, nimis abjectum est, et ab Electræ magnanimitate alienum. Unica vocula mutata sententiam restituimus: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον Βόσκημα. *id enim solum mihi pro cibo sit,*

βόσκημα· τῆς σῆς δ᾽ οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδ᾽ ἂν σὺ, σώφρων γ᾽ οὖσα. νῦν δ᾽ ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κοὐδ᾽ ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ᾽, ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛ. φέρ᾽, εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ᾽ ἐμοὶ
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ᾽ ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ᾽ ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ᾽ ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ᾽, εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ᾽ ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ᾽ ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ, χθονὸς τῆσδ᾽ ἐκτὸς, ὑμνήσεις κακά.

370. ΕΙ ΣΥ ΜΕΝ ΜΑΘΟΙΣ. εἰ συγκεράσετε τοὺς τρόπους, εὖ ἂν ἔχοι. ἡ μὲν γὰρ αὐστηρὰ, ἡ δὲ ἀνειμένη.

372. ΗΘΑΣ ΕΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἐν συνηθείᾳ εἰμί. ΤΩΝ ΤΗΣΔΕ ΜΥΘΩΝ. τῶν παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων. ΜΑΚΡΩΝ. μεγάλων, ἢ πολυχρονίων. ΣΧΗΣΕΙ. ἐφέξει, κωλύσει. ΓΟΩΝ. γράφεται καὶ ΛΟΓΩΝ.

381. ΚΑΤΗΡΕΦΕΙ. κατεσκεπασμένῃ, σκοτεινῇ. ΕΝ ΚΑΛΩι. ἔγκαιρον. νῦν, φησὶν, εὔκαιρόν ἐστι καλῶς φρονῆσαι.

quod eos angam. Dixerat paulo supra λυπῶ δὲ τούτους. nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit eis molesta esse.

364. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. August. λαχεῖν. Hæc verba sæpe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis μέρος· rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Œd. Col. 450. Ἀλλ᾽ οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου. Sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν hîc prætuli, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi: Οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;

378. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus, unico adstipulante codice. In aliis τοι cum superscripta glossa σοι. Si genuinum esset τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen τοι Atticis poëtis inusitatum est. Hæ voculæ sæpissime permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871.

379. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; perperam in impressis λήξοις.

381. προσόψει. Eustathius p. 1839. ubi de adverbiis ἐνταυθοῖ, ἐνταῦθα disserit, hunc locum citans κατόψει legit.

382. ὑμνήσεις κακά. gl. θρηνήσεις τὰς δυστυχίας. Eustathius p. 634. τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς· ὑμνήσεις κακά· ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ (1275.) τοιαῦτ᾽ ἐφυμνῶν· ἤγουν δυσφη-

πρὸς ταῦτα φράζου, κἀμὲ μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
ΗΛ. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;
ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.
ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
ΗΛ. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
ΧΡ. καλόν γε μέν τοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.
ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;
ΗΛ. οὐ δῆτα. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.

387. ΑΛΛ' ΕΞΙΚΟΙΤΟ. ἁρμόζει μάλιστα τὸ πρόσωπον Ἠλέκτρας τῇ Ἀντιγόνῃ.
391. ΑΦ' ΥΜΩΝ. πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκαταλέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἱρουμένην.
393. ΚΑΛΟΣ ΓΑΡ. εἰρωνεύεται ἐν ἤθει.
401. ΤΑΥΤ' ΕΣΤΙ ΤΑ'ΠΗ. κακῶν ἐστιν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη.
403. ΝΟΥ ΚΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ συνέσεως κούφη.

μῶν. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Εὐριπίδης. (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην· ἤγουν κακολογοῦσαι. καί, ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνοι· αἱ κατὰ τῶν ἀῤῥένων ὕβρεις δηλαδή. Ultima χρῆσις ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ.

385. δή με. Sic codd. omnes veteres. In impressis μοι, ut est in Triclinii recensione. Imperite sane mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696. Ταυτί με ποιοῦσ', οἴμοι τί λέγεις; Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς. Pro δὴ in Triclinii recensione est γὰρ, quod in E. a secunda manu in locum alîus particulæ erasæ substitutum.

399. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinianus. Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet solœcam arbitratus est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμωρούμεναι. Imperite. Mulier si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926.

ΧΡ. χωρήσομαί τ' ἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
ΗΛ. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.
ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὑφόρει ποτὲ
αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ

411. ΣΥΓΓΕΝΕΣΘΕ. συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν κἂν νῦν. ἀκούσασα δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείματά τινα τῇ Κλυταιμνήστρᾳ γέγονε, θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἂν νῦν παριστάναι.

414. ΠΛΗΝ ΕΠΙ ΣΜΙΚΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ πλὴν ὀλίγων.

418. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΟΜΙΛΙΑΝ. ὡς αὖθις αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος. ΕΦΕΣΤΙΟΝ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέστιν ἐπ' οἶκον. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩι. τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν, ἀποτροπιαζομένους τῷ ἡλίῳ διηγεῖσθαι τὰ ὀνείρατα. ΗΛΙΩι. ἀντὶ τοῦ ἡμέρᾳ. ἤκουσα, φησὶ, τοῦ ὀνείρου, ἡνίκα ἡμέρας γενομένης διηγεῖτο αὐτό τινι, κἀκεῖνος ἐμοί. ΕΙ ΓΑΡ Μ' ΑΠΩΣΗι. εἰ γὰρ νῦν, φησὶ, δεομένην σου ἀπώσῃ με, κακοῦ σοι τινὸς γενομένου, μετὰ ταῦτα αὐτὴ μετελεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

405. ἐμπορεύῃ. Perperam Aldus, ut in codice meo scriptum est, ἐκπορεύῃ. Vide ad Œd. T. 456. ἔμπυρα. Suidas: τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Nempe Chrysothemin sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria ferentes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari solebant, quasque moris erat ad tumulum cremare. Rogata Chrysothemis *cui victimas illas ferat*, respondet *a matre se missam ut patris tumulo infundat libamina.* Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Æn. iii. 66. *Inferimus tepido spumantia cymbia lacte, Sanguinis et sacri pateras.* Æn. v. 77. *Hîc duo rite mero libans carchesia Baccho Fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine sacro.* Inde liquet perperam in glossa τάδ' ἔμπυρα exponi ταύτας τὰς σπονδάς.

424. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43. Ἃ και-

δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν.
ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι
κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,

432. ΟΥ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕΜΙΣ. ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ, εἴ τι κακὸν μέλλει γενέσθαι ἀπὸ τῶν ὀνείρων. ΕΥΝΗΝ δὲ, νῦν τὸν τάφον. ΕΙ ΜΗ ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ. καθόλου φησίν· εἰ μὴ τολμηροτάτη πασῶν ἐτύγχανεν, οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πατρὸς, ὃν αὐτὴ ἀνεῖλεν. εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπί τινι λυσιτελοῦντι πράττειν, ᾧ μὴ ὑπουργήσῃς σύ.

νὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα, Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. Medeæ nutrix apud eumdem v. 56. Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, Μηδείας τύχας. Plautus Mercatoris initio: *Non ego idem facio, ut alios in comœdiis Vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii, Aut soli, aut lunæ miserias narrant suas. Quos pol ego credo humanas querimonias Non tanti facere, quid velint, quod non velint.*

427. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. Minus bene ceteri et Aldus πέμπει με κείνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

428. Ab hoc versu incipit Electræ ῥῆσις in Aldina et codd. aliquot, librarii manifesto errore.

434. λουτρὰ, *libamina*, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari qua λοιβαὶ in v. 52. Huc pertinet Hesychii glossa: χθόνια λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Proprie indigetantur hac appellatione aquæ libationes. Dioscorides Epigr. xxxvi. Ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ Λουτρὰ χέῃς· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποτάμους. Vide Meursii libellum de Funere cap. xiv.

435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν. Haud quidquam ineptius est Britannorum conjecturis ποαῖσιν, vel ῥοαῖσιν. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari possit, multaque ex utriusque linguæ scriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel solicitata. Duo tantum promam. Virgil. Æn. vii. 187. *Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat Succinctus trabea.* Lituo *succinctus* non erat; sed *instructus, insignis.* Formam de qua agimus ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davisium ad Ciceronem de Finibus ii. 27. Pindarus Pyth. iv. 184. εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον, οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπών. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπὼν non aptatur, sed extrinsecus accessitur commodum ποιήσας, vel simile.

κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.
ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ
κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,

445. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριάσθη. ἢ ἐπεὶ εἰώθεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναιρουμένων ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. τὸ δὲ ΕΞΕΜΑΞΕΝ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὸ κάρα αὐτοῦ τὰς κηλίδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν. οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὅμηρον, ἐπεί φησιν ἐκεῖνος· (Ὀδ. δ'. 535.)

Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύσασθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτοι τῆς ὑποθέσεως. Ἄλλως. εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον, ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποταμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕστερον τὶ δεινὸν παρ' ἐκείνων. ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Ἄλλως. ΚΗΛΙΔΑΣ ΕΞΕΜΑΞΕΝ. ἢ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τοῦ ξίφους τὰς κηλίδας, ἢ τῇ τοῦ φονευομένου, ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλίδας ἀποτρεπόμενοι. Ἄλλως. ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι, τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ περὶ τὰς μασχάλας αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτὰ, ἵνα, φασὶν, ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος· (Ἀργον. δ'. 477.) ἐξάργματα τάμνε θανόντος. ὁ Ἰάσων τοῦ Ἀψύρτου.

448. ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΜΕΘΕΣ. προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἐπὶ τὸ εὑρεῖν τὸν βόστρυχον Ὀρέστου.

438. *σωζέσθων*. Sic in meo. Ceteri omnes, ut impressi, *σωζέσθω*. Illud prætuli tum euphoniæ gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100. Optimi scriptores quandoque neutra pluralia cum verbis pluralibus construunt.

442. *αὐτῇ* jungendum, non cum *σοὶ*, sed cum *δέξασθαι*, ut sit *δέξασθαι αὐτῇ* pro *δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς*. Pronomini *σοὶ* superscripta glossa *τινί*. Bene. Secunda persona pro tertia incerta et indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero necesse est *δέξεσθαι* contra librorum omnium fidem legere. Vide quæ notavimus ad Æschyli Persas 738. et ad Euripidis Phœnissas 899.

443. *γέρα*, ultima longa, non ob metri necessitatem, ut falso tradit auctor glossæ in veteri cod. *μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον*, verum ob contractionem ex *γέραα*. Vide quæ notavimus ad Euripidis Bacchas 921. Sic plurale *τέρα* apud Apollonium Argon. iv. 1410.

445. *ἐπὶ λουτροῖσιν*. gl. *ἐπὶ καθάρσει*. —*κάρᾳ* dativus est. *ὑφ' ἧς θανὼν ἐμασχαλίσθη, καὶ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλῖδας αὐτῆς*. Vel, si mavis, *κἀπὶ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλῖδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαξεν*. Prior ratio magis placet, juxta quam utriusque verbi idem nominativus est.

κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως
ἅ᾽χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπιτνοῦσα, γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
καὶ παῖδ᾽ Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ᾽ ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ᾽ αὐτῇ δυσπρόσοπτ᾽ ὀνείρατα.
ὅμως δ᾽, ἀδελφὴ, σοί θ᾽ ὑπούργησον τάδε
ἐμοί τ᾽ ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν

451. ΑΛΙΠΑΡΗ ΤΡΙΧΑ. περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ΑΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι ΛΙΠΑΡΗ, ὅ ἐστιν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα. ΚΑΙ ΖΩΜΑ ΤΟΥ̓ΜΟΝ. σύμφωνον τοῦτο τῷ, (190.) ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ. ΖΩΜΑ δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἔνδυμα, ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας. δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταινίας. ΕΞ ΥΠΕΡΤΕΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μείζονος. ΚΟΙΝΩι ΠΑΤΡΙ. τῷ σῷ καὶ ἐμῷ.

451. *τήνδε λιπαρῆ τρίχα*, id est *τήνδε ἱκέτιν τρίχα*. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum commentariis, quorum meminit Scholiastes, olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissem nisi vulgatæ lectioni *τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ* gravis Hesychii auctoritas patrocinari mihi visa fuisset, in glossa, *ἀλιπαρῆ, αὐχμηρὰν*, quæ procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hesychius menda quæ antiquitus inolevit. *τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ* per metrum stare non potest. Si *τήνδε γ᾽ ἀλιπαρῆ* scripsisset poëta, quæ Heathii conjectura est, id multo minus facile depravatum fuisset, quam proclive fuit ex *τήνδε λιπαρῆ*, facere *τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ*. Causa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius *λιπαρῆ* accepit pro *λιπαρὰν*, *nitidam*, cujus contrarium quum videret prorsus requiri, barbaram vocem excudit *ἀλιπαρῆ*. Nec *λιπαρὴς*, nec *ἀλιπαρὴς* pro *nitidus* et *sordidus*, Græca vocabula sunt. Græcum est *λιπαρὸς*, prima semper brevi: *ἀλίπαρος* caret auctoritate; nescio an exstet uspiam. *ἀλιπαρὴς*, ut dicebam, plane barbarum est, et e Græcis lexicis in posterum, me auctore, eximetur. In *λιπαρὴς*, *λιπαρεῖν* prima semper producitur. *λιπαρὴς* et *λιπαρὸς*, quæ forma parumper differunt, sed prosodia et significatione permultum, alibi confundi observavimus. Vide notam ad Comici Lys. 673. Similis menda sublata fuit in Luciani libello Ῥητόρων διδάσκαλος, cap. 9. ubi barbarum illud *τὸ ἀλιπαρὲς* inficete vertebatur *squalorem*: nunc vero legitur *τὸ λιπαρὲς*, quod ibi significat *assiduitatem*. *λιπαρὴς θρὶξ*, hic dicitur, ut infra, 1378. *λιπαρὴς χεὶρ*, *supplex manus*. *λιπαρεῖν τινα*, *supplicare*. Vide Æschylum Prom. 1012. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452.

457. *ἀφνεωτέραις*. In D. *ἀφναιωτέραις*, mendose pro *ἀφνειοτέραις*. Librario obversabatur usitatior forma *ἀφνειός*. Sed et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνεωτέραις παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος, θεώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ.

462. *ἐμοί τ᾽ ἀρωγά*. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius inepte *κἀμοί τ᾽*, quod illi Turnebus relinquere debebat.

πάντων, ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.
ΧΡ. δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾷν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων *στροφή.*
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
χεροῖν κράτη· μέτεισιν, ὦ
τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
ὕπεστί μοι * θάρσος,

* θράσος ed. 1. 2.

466. ΤΟ ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. οὐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονεικεῖν περὶ τοῦ δικαίου, ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο ὄντας ἐρίζειν. δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πείθεσθαι. ἢ τὸ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ ἀντὶ τοῦ, οὐ παρέχει πρόφασιν. Ἄλλως. οὐ δισταγμοῦ, φησὶ, καὶ ἀμφιβολίας προσδεῖται τοῖς δύο, πότερον δεῖ τούτων ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι. ΣΙΓΗ ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. εὐλαβὴς οὖσα ἡ Χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν Χορόν. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΝΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπιχείρησιν.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ. ἀνόητος. ὁ Χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου προμαντευόμενος, θαῤῥεῖν παραινεῖ τὴν Ἠλέκτραν. Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ ΔΙΚΑ. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἢ τοῖς συνετοῖς προγιγνωσκομένη. μέτεισι, φησὶ, παρέχουσα τούτοις δύναμιν, ὡς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, φησὶ, τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς· ἀλλ' ἐπεξελεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν. ΟΥΔ' Α ΠΑΛΑΙΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἡ χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ἑλοῦσα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἥξει κατὰ τῶν δρασάντων. ΓΕΝΥΣ δὲ, εἶδος πελέκεως.

464. πρὸς εὐσέβειαν, *pie.* Sic Lucianus in Toxaride πρὸς ἀχθηδόνα, *moleste.* Plutarchus in Coriolano πρὸς ὕβριν, *contumeliose.*

467. ἐπισπεύδειν. Sic Tragici exemplaria omnia. Apud Stobæum in sermone *de Veritate* legitur etiam in codd. ἐπισπεύδει perperam. Hunc locum Toupius ad Suidam ii. 133. ridicule vertit, constructione sic ordinata: τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Mira sane phrasis, longeque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam ægre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nuspiam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus antiquus: τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν, ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾷν.

479. ὕπεστί μοι θάρσος. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius

ἁδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων.
οὐ γάρ ποτ᾽ ἀμναστεῖ γ᾽ ὁ φύσας
Ἑλλάνων ἄναξ,
οὐδ᾽ ἁ παλαιὰ χαλκόπληκτος
ἀμφάκης γένυς,
ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.

perperam θράσος supposuit, quod metri lex minime requirebat. Differunt θράσος et θάρσος, *audacia* et *confidentia*. Quæ nomina etsi perpaucis exemplis ostendi possit a Poëtis promiscue adhibita fuisse, quemadmodum in Philoct. 104. θράσος pro θάρσος accipiendum, nulla tamen hic erat causa cur vox signatior ejiceretur.

480. κλύουσαν. Sic Aldus et codd. omnes, præter antiquissimum, in quo κλυούσᾳ librarii errore. Si quis mala re magna mactari non reformidat, tædium subeat legendi Parisini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnsoni conjecturam, multis obrutam nugis, κλυούσᾳ. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non existimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo placet mihi, sic formas poëtici sermonis variari per ἀκαταλληλίαν, unde nulla oritur obscuritas. Schema est, quod vocant σολοικοφανὲς, quo constructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hic verbale positum est pro verbo: ὕπεστί μοι θαρσεῖν ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων. Vel subintelligitur verbum e proximo nomine arcessendum: ὕπεστί μοι θάρσος, ὥστε θαρσεῖν ἐμὲ κλύουσαν—Simile est in Euripidis Medea 813. —σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ᾽ ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Ibi si legeretur, ut nihil vetabat poëtam scribere, —σοὶ δὲ συγγνώμη λόγων Τῶνδ᾽ ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. geminum gemellum exemplum esset. Nihil frequentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini sæpe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto obliterari potuit. In Antig. 1001. legitur, Ἀγνῶτ᾽ ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ Κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ. Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat κλαζόντων, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis Iphig. T. 954. scripserat Tragicus: Ἐλθὼν δ᾽ ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ᾽ οὐδεὶς ξένων Ἑκὼν ἐδέξαθ᾽ ὡς θεοῖς στυγούμενον. Imperitæ librarii curæ debetur vulgata lectio, ἐλθόντα δ᾽ ἐκεῖσε. Variatur constructio, quæ frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi ἐλθὼν δ᾽ ἐκεῖσε est pro ἐλθόντος δ᾽ ἐμοῦ ἐκεῖσε. In Œd. Col. 1120. τέκνα φανέντ᾽ ἄελπτα, est pro τέκνων φανέντων ἀέλπτως. Et sic facile expeditur difficultas in Æschyli loco Choëph. 408. quem post Pauwium temere sollicitat, et pejus adhuc corrumpit idem Sophoclis Parisinus editor: Πέπαλται δ᾽ αὖτ᾽ ἐμοὶ φίλον κέαρ Τόνδε κλύουσαν οἶκτον. quem ad hunc modum resolvas: κλυούσης δ᾽ ἐμοῦ τόνδ᾽ οἶκτον, πέπαλται αὖτέ μοι φίλον κέαρ. Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. κλύουσαν apud Sophoclem defendit, apud Æschylum mutari vult in κλύουσα: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum φίλον κέαρ connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structuræ, nec metri ratione quidquam mutandum est; versus est choriambicus, ut duo sequentes.

485. ἀμφάκη. Dorismum invitis libris restitui. Huc respexit Hesychius in mutila glossa Ἀμφακῆς, quæ sic scribi debuit: ἀμφάκης γένυς, ἀξίνη.

ἥξει καὶ πολύπους ἀντιστρ.
καὶ πολύχειρ, ἁ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις,
χαλκόπους Ἐριννύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει,
μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἤ τοι
μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκ-
τὸς εὖ κατασχήσει.
ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν ἐπῳδός.

488. ΗΞΕΙ. ἡ Ἐριννὺς, ἡ ἐκείνῳ τῷ φόνῳ ἀκολουθήσασα. οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. ἐν ὑπερβολῇ τοῦτο ἔθηκεν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται ΠΟΛΥΠΑΙΣ. ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ Ὀρέστῃ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ ΠΟΛΥΠΑΙΣ ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἡ πολλὰ κακὰ τίκτουσα. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ. ἡ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων.

492. ΑΛΕΚΤΡ' ΑΝΥΜΦΑ. δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, ἀντὶ τοῦ, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. ΕΠΕΒΑ. ἤτοι ἐπὶ τῆς Ἐριννύος ἐστὶν ὁ λόγος. ἐπέβη γὰρ ἐπὶ ἁμιλλήματα γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα· ἐπέβη δὲ τούτοις, οἷς οὐ θέμις. οὓς οὐκ ἐχρῆν, εἰς γάμον ἤγαγεν ἡ Ἐριννὺς, διόπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται. ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον· τὸ δὲ ΟΙΣΙΝ ΟΥ ΘΕΜΙΣ ἐπὶ τῶν γάμων. φησὶν οὖν ὅτι ἐπέβη γάμοις ἡ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ ΤΟΙ Μ' ΕΧΕΙ. τὸ ΤΟΙ σύνδεσμος παραπληρωματικός. λείπει δὲ τὸ ἐλπὶς, ἢ θάρσος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν προειρημένων, Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμνήστραν, τοῦτο τὸ ὄναρ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν. ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψεγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικόν. Ἄλλως. θαῤῥῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν, αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ ὄνειρος· παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὀφθέν. ΤΟΙΣ ΔΡΩΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΩΣΙΝ. ὑμῖν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρώσαις καὶ συναχθομέναις. ΤΕΡΑΣ. τὸ τοῦ ὀνείρου τέρας λέγει. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΟΝΕΙΡΟΙΣ. τοῖς ἐκφοβοῦσι τοὺς ὁρῶντας, ὅταν ὦσι δεινοί. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ. τοῖς τῶν ὀνείρων. ΕΥ ΚΑΤΑΣΧΗΣΕΙ. οὐ τοῖς ἑωρακόσιν, ἀλλὰ τῇ Ἠλέκτρᾳ.

504. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. οἷον ἦν καὶ τὸ πρῶτον· (10.)
Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

488. ἥξει καὶ πολύπους. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Inepte Triclinius particulam δὲ infersit, quæ Heathio fraudi fuit, de hujus versiculi metro disputanti. Est revera, ut strophicus, choriambicus incipiens a spondeo.

495. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum ignorasse πρὸ sæpe idem valere ac ὑπέρ.

πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παγχρύσων δίφρων
δυστάνοις αἰκίαις
πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς,
οὔ τις πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ.
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ', ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
ἐμοῦ γε. καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.

φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδαμείαν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου· καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ ΙΠΠΕΙΑ. πολύπονος γενομένη πᾶσιν Ἀργείοις. καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ, λεγων· Ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾷ. ΑΙΑΝΗ δὲ, θρηνητικὴ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἲ αἴ. ΕΥΤΕ ΓΑΡ Ο ΠΟΝΤΙΣΘΕΙΣ. ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν· ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτήμονας δόμους. ὁ γὰρ Ἑρμῆς, πατὴρ Μυρτίλου, ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαις. ΑΙΚΙΑΙΣ. αἰκισμοῖς, ὕβρεσι. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ παντάπασι.

516. ΑΝΕΙΜΕΝΗ. ἄνεσιν ἔχουσα. πανταχόθεν δὲ διαφόροις ἐξαλλαγαῖς τὸν ἔλεον Ἠλέκτρας διαγράφει ὁ ποιητής. ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡμῶν λέγειν.

522. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὕβρεως. ἄρχειν hîc valet προκατάρχειν, ut apud Homerum, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων. id est Eustathio interprete p. 241. προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχειν, καὶ κατάρχειν λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχειν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ὅμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦρσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Hæc χρῆσις sumpta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra 252. ἄρξασά τι λυπηρόν.

πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ᾽ ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ᾽ ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ᾗ χρῆν σ᾽ ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ᾽ ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ᾽ ἔσπειρ᾽, ὥσπερ ἡ τίκτουσ᾽ ἐγώ.
εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ᾽ οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ᾽ ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ᾽ ἀντ᾽ ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
τἄμ᾽, οὐκ ἔμελλε τῶνδ᾽ ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ᾽ ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν᾽ ἵμερον τέκνων,

526. ΕΞ ΕΜΟΥ. ΚΑΛΩΣ. ἴδιον ῥητορικῆς τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν δεδραμένων ἐπεισφέρειν αἰτίαν. οὐχ ὡς δίκαια δὲ πραττούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἀργὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

539. ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ. Ἑρμιόνη καὶ Νικόστρατος. λαμβάνονταί τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησίν· οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι:

ἣ τέκεθ᾽ Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
ὁπλότατον δ᾽ ἔτεκε Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος.

οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμνήστρας.

542. Η ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΑΙΔΗΣ. τὸ ἑξῆς· ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων δαίσασθαι πλέον ἱμερόν τινα Ἅιδης ἔσχεν, ἢ τῶν ἐκείνης; ΠΑΡΕΙΤΟ. ἠμελεῖτο, παρῃρεῖτο.

525. πατὴρ γὰρ—*Hæc longe a vulgatis diverso sensu accipio*, ait Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in modum, quem non fert sermonis indoles. Ex præcedentibus quædam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατὴρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ᾽ ἀεί.

528. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recensio. Hic legere ei placuit εἷλε, κοὐκ ἐγὼ—Quinto post versu pro ἡ τίκτουσ᾽, quæ codd. omnium lectio est, supposuit ἡ τεκοῦσ᾽, spreta temporum ratione. ὥσπερ ἡ τίκτουσ᾽ ἐγὼ valet ὥσπερ ἐγὼ, ὅτε ἔτικτον.

534. Perperam in Aldina τοῦ, χάριν τίνος—In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων—Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.

537. ἀντ᾽ ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, *fratris vice*. Temere Heathius mutat in αὐταδέλφου.

ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.
ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γ' ἔμ', ὡς ἄρξασά τι
λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δ' ἔμ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φὴς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας· ἀλλά σ' ἔσπασε
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·

550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ. κακόβουλος. ΓΝΩΜΗΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. οἷον λογισμῷ χρησαμένη δικαίῳ, τότε δηλονότι ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ ΨΕΓΕ, ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα ἔγνωσαν.

552. ΕΡΕΙΣ ΜΕΝ ΟΥΧΙ ΝΥΝ. οὐκ ἂν εἴποις ὡς λυπήσασά με τοιαῦτα ἀντακήκοας. ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν, σὺ προκατῆρξω εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

556. ΕΙ ΔΕ Μ' ΩΔ' ΑΕΙ ΛΟΓΟΙΣ. εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπυνθάνου, εἰ τὸ λέγειν σοι ἐφίημι, οὐκ ἂν ἦς λυπηρά.

558. ΠΑΤΕΡΑ ΦΗΙΣ ΚΤΕΙΝΑΙ. ὡς ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. καὶ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου, εἴ γε δικαίως· δεύτερον ὅτι οὐ δικαίως, ἀλλὰ πεισθεῖσα Αἰγίσθῳ. δείκνυσι δὲ, ὅτι ἀκουσίως ὁ Ἀγαμέμνων ἔθυσε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι. ΩΣ ΟΥ ΔΙΚΗΙ Γ' ΕΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ· (528.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἷλε. ΕΣΠΑΣΕ. παρήγαγε, παρέπεισεν. ΩΙ ΤΑΝΥΝ ΞΥΝΕΙ. αὕτη γὰρ ἀπόδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

563. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ. λείπει ἡ διά.

546. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis codd. κακοτρόπου, quod olim perperam in textum intuli.

554. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina et plerique veteres codd. In meo neutra particula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.

557. λυπηρὰ κλύειν. Eadem structura ac οἰκτρὰ βόσκειν in Philoct. 1167.

ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὑμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.

567. ΕΞΕΚΙΝΗΣΕΝ. ἐξεδίωξεν.

575. ΑΝΤΙΒΑΣ. ἀντιπαρατάττομενος, καὶ μὴ βουλόμενος. διὰ τῆς λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

577. ΕΙ Δ' ΟΥΝ. πιθανῶς κατασκευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἀναιρεῖσθαι, κατὰ σαυτῆς νομεθετεῖς. ΠΡΩΤΗ ΘΑΝΟΙΣ ΑΝ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΑΛΛ' ΕΙΣΟΡΑ. ὅρα, φησὶ, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς ἀδικημάταν ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

567. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξενίκησεν, quod quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est.

571. ὡς perperam Johnsonus vertit *donec*, qua potestate hæc particula ab Atticis nunquam adhibetur.

575. μόλις. In D. μόγις. Significatione differre hæc adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucydidem p. 470. n. 85.

581. In Aldina hîc et tertio post versu excusum τίθῃς. In aliquot veteribus libris scriptum τίθης, quod neutiquam solœcum est. Nam μὴ cum indicativo construitur. Exemplis quæ protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iphig. A. 1545. Ione 1545. In D. subjunctivus est τιθῇς, quod ob usitatiorem structuram præferri debet.

583. εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Sic recte Turnebus edidit. Codd. omnes et Aldus habent τυγχάνεις, solœce: vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχάνεις.

ἀλλ᾽ εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ᾽ ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ᾽ οὗ
πατέρα τὸν ἁμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ᾽ ἔχεις.
πῶς ταῦτ᾽ ἐπαινέσαιμ᾽ ἄν; ἢ καὶ τοῦτ᾽ ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ᾽, ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι, τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ᾽ οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἱεῖς γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ᾽ ἔγωγε δεσπότιν,
ἢ μητέρ᾽ οὐκ ἔλασσον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἣ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
ὁ δ᾽ ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ᾽, εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἂν, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθι. τοῦδέ γ᾽ οὕνεκα
κήρυσσέ μ᾽ εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε στόμαργον, εἴτ᾽ ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

595. ΟΥΔΕ ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ ΕΞΕΣΤΙ ΣΕ. ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ, ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς, κἀκείνην ἐκμειλισσομένη φησὶν, ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνεις γὰρ, ὡς λοιδορουμένη. τὸν ἔλεγχον οὖν νουθεσίαν ὠνόμασεν.

608. ΕΙ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ. εἰ γέγονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἔνοχος, στόμαργος καὶ ἀναιδὴς, ὡς σὺ φῂς, οὐ καταισχύνω σου τὴν φύσιν, ἐλάττων σου οὖσα· ἀλλ᾽ ὁμοία σοι φανήσομαι. ζηλῶ σε, φησίν· ὥσπερ γὰρ σὺ κατὰ Ἀγαμέμνονος Αἴγισθον ἔθρεψας, οὕτω κατὰ σοῦ τὸν Ὀρέστην ἐγώ.

596. ἱεῖς. Aldus et plerique veteres codd. ἵεις. Ceteri ἵης. Vide ad Œd. T. 628.

600. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notæ non melioris ξυννόμου.

609. Homerus in Odysseæ sine: μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος. ubi hæc observat Eustathius: Ὅτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ᾽ ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκ ἔτ' εἰσορῶ.
ΚΛ. ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
ΗΛ. εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδ' ἔμ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὁθ' οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
ΚΛ. ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τἄμ' ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;
ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
ΚΛ. ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ'· οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

610. ΟΡΩ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. ὁ Χορὸς τεθαυμακὼς ἐπὶ τοῖς λόγοις, φησίν· Ὁρῶ μένος πνέουσαν τὴν παῖδα· εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεστιν, τούτου τοῦ μένους φροντίδα οὐκ ἔτι ὁρῶ γιγνομένην ὑπό τινος. εὐσχημόνως δὲ ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν τὸν λόγον ἀποτείνουσιν. ἀντιλαμβανομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου, φησίν· Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; ΟΥΚ ΕΤ' ΕΙΣΟΡΩ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐννοῶ.

614. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ὑπὲρ ἐπιτάσεως· ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γονεῦσιν, ἀλλ' οὐ ταύτῃ παρθένῳ οὔσῃ ἔπρεπε τηλικαύτῃ. ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΑΤΕΡ. ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

618. ΕΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. κἀγὼ, φησὶν, αἰσθάνομαι ἐπονείδιστα πράσσουσα, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν ὥραν. ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΜΕ. ἐμφατικώτερον τὸ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ. διὰ τῆς προθέσεως.

622. Η Σ' ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΑ'Μ' ΕΠΗ. ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτὴν, ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμνήστρα.

627. ΕΥΤ' ΑΝ ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΜΟΛΗι. πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν Αἴγισθον, ὑπὲρ τοῦ παῤῥησίαν δοθῆναι τῇ κόρῃ.

628. ΟΡΑιΣ. οὐκ ἐμμένεις οἷς πρότερον εἶπας. ἔφη γάρ· (556.) Καὶ μὴν ἐφίημι.

ἐῤῥέθη ἀντιστρόφως κατά τι σκῶμμα, Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φυσιν. ὡς γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαύλους, παῖς κακῶν ἴδρις κατ' ἐκείνους γενόμενος.

614. καὶ ταῦτα τηλικοῦτος. Johnsonus vertit, *idque tantula ætate*. Inepte, si quid recte judico. Electra xxv. annos ad minimum nata erat. τηλικοῦτος vox media est, et tam de majore, quam de minore ætate dicitur.

628. μεθεῖσα. In C. παρεῖσα. gl. ἐνδοῦσα.

ΚΛ. οὔκουν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ᾽, ἐπειδὴ σοί γ᾽ ἐφῆκα πᾶν λέγειν·
ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδ᾽ ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ᾽, ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι.
ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ᾽, ἡ παροῦσά μοι,
πάγκαρπ᾽, ἄνακτι τῷδ᾽ ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄκουε. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει᾽ ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ᾽ ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

632. ΕΩ, ΚΕΛΕΥΩ. δεῖ γὰρ προκόπτειν τὴν ὑπόθεσιν· διὸ οὐ ποιεῖται πλείονας ἀντιῤῥήσεις. πιθανῶς δέ· οὐ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἡττώμενον.

634. ΕΠΑΙΡΕ ΔΗ ΣΥ. πρὸς θεράπαινάν φησι. ΘΥΜΑΤΑ. θυμιάματα. ΠΑΓΚΑΡΠΑ. ἐπίπαν ὄσπρια ἔθυον τοῖς θεοῖς. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΕ. ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται. ΒΑΞΙΝ. λόγον. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ. οὐκ εἰς τὸν Χορὸν ἀποτείνεται, ἀλλ᾽ εἰς τὴν Ἠλέκτραν.

642. τὸ ΜΑΤΑΙΑΝ οὐκ ἔστι ψευδῆ, ἀλλ᾽ ἀνωφελῆ. τί γὰρ πράξει, τοὺς κρατοῦντας διαβάλλουσα. ΜΑΤΑΙΑΝ γοῦν κενὴν λέγει, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν δύνασθαι πρᾶξαι. ΩΔ᾽ ΑΚΟΥΕ. οὕτως ἐμοῦ λεγούσης. ΤΗιΔΕ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ τρόπῳ.

645. ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ. ἢ διπλῆν ἐχόντων φύσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. τ΄. 562.)

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων.

δύναται δὲ τὸ ΔΙΣΣΩΝ καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν, ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης, καὶ τὸ μὲν ἓν φάσμα ἡγησαμένης εἶναι, ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν ἀποτροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν· τάχα δὲ καὶ ἕτερον αὐτὴν κεκίνηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ εὔχεται τῷ Ἀπόλλωνι, ὅπερ οὐδὲ ἐξεῖπε πρός τινα, οὐδὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. ἢ ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν. ἔλυσε δὲ αὐτὸ, εἰποῦσα·

εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ᾽ ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

636. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus et codd. omnes veteres præter C. in quo ἃ pro ὧν, quod et Triclinius prætulit. Supra 431. ὧν ἔχεις. 763. ὧν ὄπωπ᾽, metri lex ne mutarentur obstitit. Vide quæ notavimus ad Comici Vespas 907.

645. δισσῶν, *duplicium*, id est *ambiguorum*. Sic Lucianus in Alexandro p. 218. διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων.

646. πέφηνεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glossema est genuinæ vocis, cujus locum etiam invaserat in Æschyli Prom. 111.

καὶ μή, με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς.
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.
ΠΑΙ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστὶν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
ΠΑΙ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων. ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑΙ. ὦ χαῖρ' ἄνασσα. σοι φέρων ἥκω λόγους

652. ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ. τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὔχεται. διὰ δὲ τοῦ πληθυντικοῦ, τοῦ ΦΙΛΟΙΣΙ, τὸ τολμηρὸν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν. ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ. ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον, ἐὰν μὴ ᾖ τὸ ΟΙΣ ΞΥΝΕΙΜΙ ΝΥΝ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον· φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν. τὸ δὲ ΔΥΣΝΟΙΑ. ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμὲ, ἢ ἀπ' ἐμοῦ εἰς αὐτούς. ΕΥΗΜΕΡΟΥΣΑΝ. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν.

657. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ὀρέστου ἔοικεν εὔχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ὀρέστου, ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται ἐφηδομένη. ῥητέον οὖν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἥξοντα ζῶντα· τότε δὲ, ὡς κατὰ ἀποθανόντος παῤῥησιάζεται ἄφοβος γενομένη.

660. ΞΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ὁ παιδαγωγὸς ἥκει πλασόμενος τὰ περὶ τοῦ θανάτου Ὀρέστου. τὸ δὴ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστὶν, οὔτε ἀποικτιζομένου παντάπασιν, οὔτε ἡδομένου, ἀλλ' ὡς ξένου. εὐκαίρως δὲ ἥκει ἔξω οὐσῶν ἀμφοτέρων· πρῶτον, ἵνα μὴ δισσολογοίη, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων. πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ, ὡς ἀγνοῶν.

664. ΠΡΕΠΕΙ ΓΑΡ ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. στοχάζεται ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βασιλείων.

662. ἤκασας. Vulgo εἴκασας. Atticam formam reposui. Vide notam ad Comici Nubes 350.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, *decora est videri ut regina*: id est *reginæ similis est.* Hoc significatu frequentatur verbum πρέπω. Pindarus Pyth. ii. 69. Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ Πρέπεν οὐρανίᾳ Θυγατέρι Κρόνου. Euripides Bacchis 905. Μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μιᾷ. Ibidem 1177. Πρέπει γὰρ, ὥστε θῆρος ἀγραύλου φόβη. ut hic πρέπει εἰσορᾶν, sic apud Æschylum Suppl. 727. Πρέπουσι δ' ἄνδρες νήϊοι μελαγχίμοις Γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. ubi πρέπουσιν ἰδεῖν, *conspicui sunt.*

ἤδεις, φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω, τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.
ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑΙ. τέθνηκ' Ὀρέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. τί φὴς, τί φὴς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
ΠΑΙ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.
ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑΙ. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ. λείπει ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπεδεξάμην.

675. ΤΙ ΦΗιΣ, ΤΙ ΦΗιΣ; οἱ ἡδέως ἀκούοντες λόγου, κἂν πάνυ σαφῶς ἀκούσωσι, δὶς καὶ τρὶς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται. ΜΗ ΤΑΥΤΗΣ ΚΛΥΕ. οἷον, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰπεῖν τὰ ἑξῆς.

679. ΤΩι ΤΡΟΠΩι ΔΙΟΛΛΥΤΑΙ. ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἡδομένων. μαθόντες γὰρ τὸ πᾶν, καὶ τὸ κατὰ μέρος ἡδόμενοι πυνθάνονται. ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος λέγων Ἑλληνικοῦ.

682. ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ. οὔπω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών.

674. οἲ ἐγώ. Sic præstantissimi e veteribus codd. absque elisione, ut Aj. 803. et passim. Eadem est ratio, quæ in τί ἐστι; τί εἶπας; de quibus vide ad Philoct. 733. 917. et quæ notavimus ad Æschyli Persas 515.

676. τότε, *dudum*. In Triclinii recensione scriptum νῦν τε καὶ πάλαι λέγω. altera superscripta lectione. Illa in August. quoque nostræ superscripta.

682. πρόσχημα, inquit Budæus, *decus* significat *et rem visendam*. Herodot. l. v. 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Plutarchus in Camillo de Veiis: ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυῤῥηνίας ἡ πόλις: quod ab interprete male acceptum. Apud eumdem in Fabio, Magister equitum, æquato sibi cum Dictatore imperio, gaudet ἐπὶ τῷ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ προπηλακίσθαι δι' αὐτόν. Eadem significatione simplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachæ initio: Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις. Ἑλλὰς ἀγὼν, *conventus Græcorum*. ἀγὼν *certamen* hic non significat, quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Adjective sumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223.

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἓν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,

686. ΔΡΟΜΟΥ Δ' ΙΣΩΣΑΣ. τοῦ ἐκ ποδὸς δρόμου. τινὲς δολιχόν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέστην, ὅς ἐστιν εἴκοσι στάδια, εἴκοσιν ἐτῶν ὄντα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποιήσατο. Ἄλλως. οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. ἀντὶ τοῦ, ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

691. ΠΕΝΤΑΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἅλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην. ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρᾳ.

686. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod quid sit, nemo adhuc diserte potuit exponere. Quæ in scholiis afferuntur explicationes sunt futilissimæ. Cursus qui δολιχὸς appellabatur, diu post heroïca tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter criticos. Probabile est fuisse xxiv. stadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poëtam tam obscuro ænigmate significare voluisse, tot stadia Orestem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσιν hîc *ætatem* significare? glossa ἤγουν δραμὼν ἁρμοδίως τῇ αὐτοῦ φύσει nihil expedit. Unius literæ mutatione sententiam restituit Musgravius felici conjectura ad Euripidis Phœn. 1153. proposita: Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα. Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariæ impertit Antipater Sidonius Epigr. xxxix. Ἦ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου Ἠΐθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ ἐνὶ σταδίῳ. Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφέσει, *metam carceribus cursu jungere.* Librario fraudi fuit elisio τῇ 'φέσει, quod quum non caperet, notius substituit φύσει.

689. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Hæc est codicis mei lectio, quam vulgatæ τοιοῦδ' præfero. In T. superscripta varia lectio ἔργ οὐδὲ κράτη, quam D. in contextu exhibet. Glossa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαύτην ἰσχύν. quæ explicatio ad nostram lectionem refertur. Eam descripsi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦδ'.

690. βραβῆς. Vulgo βραβεῖς. Vide ad Œd. T. 18. Quæ sequuntur verba δρόμων διαύλων πεντάεθλ' non carent difficultate. Intelligenda sunt, tanquam si scriptum esset, ὅσων γὰρ ἀγώνων νενομισμένα πένταθλα οἱ βραβεῖς εἰσεκήρυξαν, τούτων—Pro ἀγώνων posuit δρόμων διαύλων, quia *cursus* certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, et signabantur singulæ Olympiades athletæ nomine, qui stadio vicerat: itidem *Quinquertii* pars erat nobilissima *cursus duplicati stadii*, hujusque certaminis nomine ceteræ quatuor *Quinquertii* partes synecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut aiunt, τὸ ὅλον. Orestes hîc fingitur primum vicisse *stadio*, postea eodem die *pentathlo* certasse, qua in commissione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. xiii. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris, tom. iii. p. 247. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Verti debuit: *Quorumcunque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum,* etc.

ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγὼν,
εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
'φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
'φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι

696. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. ὅμοιον τοῦτο τὸ Πινδαρικόν· (Πυθ. β'. 91.) θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα.

700. ΕΙΣΗΛΘΕ ΠΟΛΛΩΝ. φιλοτίμως, διὰ πιθανότητα, ταῦτα ἐπεργάζεται.

703. ΚΑἈΚΕΙΝΟΣ. ὁ Ὀρέστης.

706. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικε πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον. ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέπλασται. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θρᾳκῶν. Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 749.)

τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

ΑΘΗΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. προσχαρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν Ἀθηναίοις λέγων.

716. ΩΣ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙ. ὑπεκδράμοι, οἷον πρῶτος τοῦ δρόμου γενέσθαι. ΧΝΟΑΣ δὲ,

699. τέλλοντος. gl. ἀνατέλλοντος.

703. Θεσσαλὰς ἔχων. In D. ἄγων, quæ lectio in T. alteri superscripta.

706. Αἰνιάν. et infra 724. Αἰνιᾶνος. Perperam Aldus et plerique codd. habent Αἰνειὰν et Αἰνειᾶνος, ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emendate Αἰνιὰν, Αἰνιᾶνος, quod asserit Eustathius ad Homeri catalogum p. 335. Vide Stephanum Byzant. in Αἰνία —λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuisse docet Eustathius p. 524.

χνόας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγμαθ᾽ ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ᾽ ὑπ᾽ αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,
ἔχριμπτ᾽ ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ᾽ ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ᾽ Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ᾽ ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ᾽ οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
κλύδων᾽ ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.

τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ΙΠΠΙΚΑ δὲ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ. φυσήματα, πνεύματα, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον ἅρμα. σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται. λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων. τὸ δὲ χνόας βαρέως. τὰ γὰρ εἰς η δισσύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται· χνόη, φθόη, χλόη. τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἔχει δασύ.

720. ΣΤΗΛΗΝ. τὸν λίθον τὸν καμπτῆρα. ΕΧΡΙΜΠΤ᾽ ΑΕΙ ΣΥΡΙΓΓΑ. ὅ ἐστι προσεπέλαζε τῷ καμπτῆρι ἀεὶ τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ. ΣΕΙΡΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ τῷ καμπτῆρι τὸν ἀριστερόν.

724. ΑΣΤΟΜΟΙ. σκληρόστομοι. ΕΚ Δ᾽ ΥΠΟΣΤΡΟΦΗΣ. ἐξ ὑπαντήσεως ἐκείνων ὑποστρεφόντων. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ. τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη.

730. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. τῶν πτωμάτων. ΔΕΙΝΟΣ ΗΝΙΟΣΤΡΟΦΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος. πρὸς εὔνοιαν δὲ τῶν ἀκροωμένων ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς Ἀθηναῖον. ΕΞΩ ΠΑΡΑΣΠΑι. φυλαξάμενος, φησὶ, τούτοις συμπεσοῦσιν ἐμπεσεῖν, ἔξω ἀπ᾽ αὐτῶν παρασπᾷ. ΚΑἸΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. ἀνασειράζει, κατέχει. ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν, χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει, στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν. οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ᾽ ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ὕστερος ἠρέμα ἤλαυνε.

719. ἤφριζον.—Hinc Virgilius Georg. iii. 111. *Humescunt spumis, flatuque sequentum.*

726. τελοῦντες, non ad solum Æniamem, sed etiam ad Barcæum refertur. Nam Ænian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed quum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcæus sextum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impegere. Est itaque τελοῦντες nominativus pendens, vice genitivi absoluti. ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, τελούντων αὐτῶν ἤδη ἕκτον καὶ ἕβδομον δρόμον. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules victorias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων: et metam, δωδεκάγναμπτον τέρμα δρόμου ἵππων.

727. συμπαίουσι. Mendose Aldus συμπταίουσι.

ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντε ζυγὰ
ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἑλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ

735. ΤΩι ΤΕΛΕΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. οἷον πιστεύων, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται· ἢ νομίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν. ΚΑι᾽ΞΙΣΩΣΑΝΤΕ. ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Ἀθηναῖος.

743. ΛΥΩΝ ΗΝΙΑΝ. χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι. ΑΞΟΝΟΣ ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ. τὸ λεπτὸν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος. εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρὰ Ἀπολλωνίῳ. (Ἀργον. α'. 757.)

ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο.

734. ὑστέρας ἔχων. Aldus et codd. ad unum omnes ὑστέρας δ' ἔχων. Melius esset cum Heathio legere ὑστέρας δ' ἔχων. Verum neutra particula opus est, nec ullam agnoscit August. codex quem hîc sequimur. Librarius de suo infersit δὲ, ob præcedens μέν. Vide ad Trach. 844. Reduplicatio est, quales jam multæ observatæ fuerunt, in ἔσχατος ἤλαυνε, ὑστέρας ἔχων πώλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha 393.—ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς, Πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστέραν οὖσαν, φέρῃ. Ibi voces ὑστέραν οὖσαν sine ullo sententiæ detrimento tam bene omitti poterant, quam hîc voces ὑστέρας ἔχων πώλους. Faceta est conjectura Parisini editoris; Ἤλαυνε δὲ ἄνατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων—Hominis temeritatem satis mirari nequeo, qui Tragici Græci emendationem in se suscipit, paremque se huic negotio putat, et tamen ignorat, talem hiatum, qualis in δὲ ἄνατος est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicum in superstitibus omnibus Atticæ scenæ reliquiis exemplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλαυνε δ' ἄνατος, et tum claudicaret versus in secundo pede.

738. κἀξισώσαντε ζυγά. Sic bene in scholiis legitur. Tragici exemplaria pluralem pro duali habent, qui hîc elegantior est.

739. τότ' ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is qui Triclinii recensionem habet. Turnebus tamen pravum πότ' ex Aldina retinuit. Correlativa sunt τοτὲ, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel alteri cognatæ significationis adverbio opponi, infra v. 752. ubi solum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico suspectum fuit. Pro ἄλλοτ' οὐρανῷ conjecit ἀλλὰ τοὐρανῷ, quod equidem cum eo non accipiebam pro τὰ, sed pro τῷ οὐρανῷ. Verum conjecturæ non est locus. E præcedenti φορούμενος πρὸς οὖδας satis intelligitur, impliciti loris cadaveris crura modo in solo porrecta fuisse, modo sursum jactata.

πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ', ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων· ἔς τε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
ΧΟ φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.
ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
ΠΑΙ. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ καὶ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.
ΠΑΙ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν.

751. ΛΑΓΧΑΝΕΙ. γράφεται καὶ ΤΥΓΧΑΝΕΙ.

757. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩι. καὶ ἵνα ἀξιόπιστος εἴη ὁ ἄγγελος, ἵνα πάλιν τὸ περιπαθὲς εἴη τῇ Ἠλέκτρᾳ. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ σποδὸν δειλαίαν μεγίστου σώματος.

766. Ω ΖΕΥ. ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἥδεται. διὰ δὲ τὸν Χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

757. κήαντες. Sic Aldus et veteres codd. omnes, partim ut edidimus, partim cum ι subscripto κῄαντες. In C. a prima manu scriptum fuerat καίαντες. In Triclinii recensione est κείαντες. Homerica forma est ἔκηα, unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κέαντες, quod in Euripidis Rheso ex codd. auctoritate restituit Musgravius: Ἀλλ' ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν. Vide Piersonum ad Mœridem p. 231.

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν. Comicus in Lysistr. 884. οἷον τὸ τεκεῖν. Vulgo legitur οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Nimis languidum est istud γάρ. Pro τέκῃ Triclinius habet τέκοι, quod in D. superscriptum. Vide not. ad Œd. Col. 593.

ΚΛ. οὔ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· κἄμ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δ' ἐμοὶ
φόνους πατρῴους, δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ', (ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.) νῦν ἕκηλά που,
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;
ΚΛ. οὔ τοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.
ΗΛ. ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.
ΚΛ. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.
ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
ΚΛ. πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
ΠΑΙ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

781. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ὁ ἐπιγενόμενος.

783. νῦν δὲ—νῦν ἕκηλά που. Intermedia in parenthesi sunt. Eleganter repetitur, ut sæpe, adverbium νῦν· sed addita posteriore loco particula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὴ ᾿κηλά που, quod vulgato melius non est.

792. Νέμεσι. Sic Aldus et præstantissimi e veteribus codd. In aliis Νέμεσις. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum ἄκουε. Ineptum scholion quod ad hunc versum vulgavit Johnsonus, consulto omisimus.

797. πολλῶν ἂν ἥκοις. Perperam in August. et in Triclinii recensione ἥκεις. In E. εἴης, quod e glossa quam edidimus, ortum.

ΚΛ. ἥκιστ᾽· ἐπείπερ οὔτ᾽ ἐμοῦ καταξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽ εἴσω· τήνδε δ᾽ ἔκτοσθεν βοᾶν
ἔα τά θ᾽ αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
ΗΛ. ἆρ᾽ ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ᾽ ὀλωλότα;
ἀλλ᾽ ἐγγελῶσα φροῦδος. ὢ τάλαιν᾽ ἐγώ·
Ὀρέστα φίλταθ᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας θανών.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ᾽ ἀπεστερημένη,
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ᾽ οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ᾽· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ᾽ ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν θάνω,
λύπη δ᾽, ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ᾽ οὐδεὶς πόθος.
ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ — στροφὴ ά.

802. ΤΗΝΔΕ Δ᾽ ΕΚΤΟΣΘΕΝ ΒΟΑΙΝ ΕΑ. τοῦτο οἰκονομικῶς. εἰ γὰρ ἀπορήσασα ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ἀπέκλινεν ἑαυτὴν, διελύετο ἂν ἡ ὑπόθεσις.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (173.) παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἠλέκτραν, ἔλεγε· Θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει· ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ τὰ ἑξῆς. νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας, καὶ προτεθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀρέστην συμφορᾶς, εἰκότως παρακεκινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἴ γε περιορῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα· καὶ τὸν μὲν Ἥλιον, ὡς πάντα ἐφορῶντα, παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία, ὡς πάντων δεσπότην ὄντα. δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανὸν, καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι· ὃ δὴ κωλύει ὁ Χορὸς, ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ᾽ ΑΥΣΗΙΣ.

814. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρὸς ἤδη. Particulæ ἦ δὴ in unam vocem librarii errore coaluerant.

821. ἢν θάνω. Sic optime legebat Scholiastes, quem vide ad v. 975. Tragici exemplaria habent ἢν κτάνῃ. Quanto præstantior sit nostra lectio ex membrorum diserta oppositione apparet: χάρις ἢν θάνω, λύπη ἐὰν ζῶ.

823. Hic versus et tres sequentes vulgo tribuuntur Choro, manifesto errore. Ab Electra eos proferri debuisse

	ποῦ φαέθων	
	Ἅλιος, εἰ ταῦτ᾽ ἐφορῶντες	
	κρύπτουσιν ἕκηλοι;	
	ἒ, ἕ· αἶ, αἶ.	
ΧΟ.	ὦ παῖ, τί δακρύεις;	
ΗΛ.	φεῦ.	
ΧΟ.	μηδὲν μέγ᾽ ἀΰσῃς.	
ΗΛ.	ἀπολεῖς.	
ΧΟ.	πῶς;	
ΗΛ.	εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς	
	Ἀΐδαν ἐλπίδ᾽ ὑποίσεις, κατ᾽ ἐμοῦ	
	τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.	
ΧΟ.	οἶδα γὰρ ἄνακτ᾽ Ἀμφιάρεων	ἀντιστρ. ά.
	χρυσοδέτοις	
	ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν·	
	καὶ νῦν ὑπὸ γαίας—	
ΗΛ.	ἒ, ἔ. ἰώ.	
ΧΟ.	πάμψυχος ἀνάσσει.	

826. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ. οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Ε Ε, ΑΙ ΑΙ. θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα τὸν ἀδελφόν. ἐλεεινὸν δὲ λίαν τὸ τοιοῦτον μέλος.

831. ΑΠΟΛΕΙΣ. ἀποκναίεις με, φησὶν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. δαιμονίως δὲ τοῦτο ἐπήγαγεν. οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπιτιμήσεων, ἐρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεοὺς, ἐπεὶ καὶ τελέως ἀμηχανεῖ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τοὺς θεοὺς βλασφημῶν· καὶ γὰρ εἷς ἦν τῶν θεοσεβεστάτων· ἀλλ᾽ ὥσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμήσεσιν, ὡς ψυχραῖς, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μετριάζειν αὐτὴν ἀξιοῦσιν.

837. ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ΕΡΚΕΣΙ. ταῖς διὰ χρυσοῦ γενομέναις τέχναις τοῦ δοθέντος ὅρμου Ἐριφύλῃ, διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἔξοδον, διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀπάτας. ἢ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων φησὶν, οἷον τοῖς χρυσῷ δεδεμένοις καὶ κατεσκευασμένοις, ἅπερ ἕρκη εἶπεν, οἷον, περιφράγματα καὶ τείχη, ὧν οὐκ ἐξέφυγεν Ἀμφιάραος, ἀλλ᾽ ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς. ἢ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ, τῷ ὅρμῳ, ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος· τὸ δὲ ΕΡΚΕΣΙΝ, οἷον τοῖς δεσμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἀπὸ τοῦ ὅρμου γενομένῃ. ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΠΑΤΑΙΣ. ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτῃ· ἢ καθόλου τὸν χρυσὸν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν. θαυμαστῶς δὲ εἴκασεν, ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλετο. Ἄλλως. ΟΙΔΑ ΓΑΡ ΑΝΑΚΤ᾽ ΑΜΦΙΑΡΕΩΝ. ὁ Χορός φησιν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ ἐστί τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῷ φησιν ἔσεσθαι, διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

840. Ε Ε. οὐ προσιεμένη οὐδὲ τοὺς τοιούτους λόγους, θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα.

841. ΠΑΜΨΥΧΟΣ ΑΝΑΣΣΕΙ. ἀντὶ τοῦ, πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἳ δὴ ἐν χρείᾳ

liquet ex Chori subjecta admonitione *μηδὲν μέγ᾽ αὔσῃς*, quæ ad ista Electræ verba refertur. Inepte Johnsonus vertit, *ne altum nimis clamaveris*. Recte glossa: *μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἴπῃς*. Vide scholia ad Aj. 386.

838. *ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν*, *mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum.* Allusio esse possit ad monile Eriphylæ datum. Addita in Aldina et in codd. vox *ἀπάταις* a mala manu est et ejici debuit: tam sententiæ inutilis est quam metro.

841. *πάμψυχος ἀνάσσει.* Cicero de

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.

ΗΛ. ἐδάμη—

ΧΟ. ναί.

ΗΛ. οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
φὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἔσθ'·
ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. στροφὴ β'.

ΗΛ. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε στυγνῶν τ' ἀχέων.

καθεστᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς. ἢ ΠΑΜΨΥΧΟΣ, ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὅ ἐστιν, αθάνατος.

842. ΦΕΥ. μνησθεῖσα τῆς Ἐριφύλης ἡ Ἠλέκτρα, ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ ἤθει αὐτῆς δυσχεραίνουσα. ΦΕΥ ΔΗΤ' ΟΛΟΑ ΓΑΡ. ὁ Χορὸς συγκατατιθέμενός φησιν, ὅτι δικαίως ἀνεβόησας· ὀλοὴ γὰρ ἦν ἡ Ἐριφύλη. ὅρα δὴ οὖν εἰ ἔπραξέ τι ὁ Χορός. ἀπέσπασε γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν, ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα. ΕΔΑΜΗ. ἡ Ἐριφύλη δηλονότι. ὁ δὲ λόγος ἀποφαντικός. ὁ Χορὸς δὲ, ὡς πυνθανομένης, ἐπάγει τὸ ΝΑΙ.

346. ΟΙΔ', ΟΙΔ'. ΕΦΑΝΗ. οἶδα ὅτι ἐδάμη. ἐφάνη γὰρ ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῷ φόνῳ, τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρός. ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς πάρεστιν, ἀποθανόντος Ὀρέστου. ὁ μὲν οὖν Χορὸς παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀμφιαράῳ, ἵνα ἡ Ἠλέκτρα εὔελπις εἴη περὶ τοῦ πατρὸς, ὅτι τεύξεται τιμῆς τινος· ἡ δέ φησιν ὅτι Ἀμφιάραος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἔτυχε τιμωρίας. πάνυ δὲ περιπαθῶς τὸ πάθος τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς ἑαυτὴν μεταφέρει, διὰ τοῦ ΕΜΟΙ Δ' ΟΥΤΙΣ.—ΜΕΛΕΤΩΡ. φροντιστὴς, ᾧ ἐπιμελὲς γέγονε μετελθεῖν τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον, τοῦ Ἀμφιαράου.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ. καὶ τοῦτο εἶδος παραμυθίας, τὸ εἴ τι παραχωρεῖν τοῖς λυπουμένοις, καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν, ὡς ἐπὶ ἀπαρηγορήτοις κακοῖς.

850. ΚΑΓΩ ΤΟΥΔ' ΙΣΤΩΡ. κἀγὼ τούτου ἐπιστήμων εἰμὶ, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι. Ἄλλως. οἶδα, φησὶν, ὅτι δειλαία εἰμὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. ΠΑΝΣΥΡΤΩι. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά· ἢ τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ. ΠΑΜΜΗΝΩι. τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν εἰμὶ, οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο, καθὸ πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῆ παρέμεινεν.

Divinatione i. 40. *Amphiaraum autem sic honoravit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur.* πάμψυχος glossa exponit ζῶν, recte. ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν. Nempe quia, ut Homerus ait de Tiresia, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. *Misera miserarum*, id est, *miserrima es.* Perperam Johnsonus vertit: *misera, miserias sustines.* Geminatio ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad Œd. T. 465.

852. In Aldina δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων. et sic codd. metro claudicante. Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. librarii errore frequentissimo, quo αι et ε confunduntur, scriptum ἀχαίων. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχέων. Glossa in E. ἀλγῶν. In mendosum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit ut mendam animadverteret: inde fecit Ἀχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, apposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc *metro convenire, et ad sententiam non ineptum esse* dicit Heathius. Ineptissimus itaque sim ego, qui non videam quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiisse affirmo, nec unquam in ullo

ΧΟ. εἴδομεν ἃ θροεῖς.
ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ—
ΧΟ. τί φῄς;
ΗΛ. ϖάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτόκων
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.
ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιστρ. β'.
ΗΛ. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι;
ΧΟ. ἄσκοπος ἁ λώβα.
ΗΛ. πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν—
ΧΟ. παπαί.
ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.
ΧΡ. Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.

854. ΜΗ ΜΕ ΝΥΝ ΜΗΚΕΤΙ. *μηκέτι οὖν με, φησὶ, παρηγορήσετε, ὅπου γε οὐ πάρεισιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαὶ, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν.* ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ. *τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων. ἢ τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων. τινὲς, τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ* ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ *ηὔξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης, γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος.*

861. ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ. *ταῖς λευκόποσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χοροῦ* ΠΑΣΙ ΘΝΗΤΟΙΣ ΕΦΥ ΜΟΡΟΣ, *ἀντιτίθησιν ἡ Ἠλέκτρα· Ἆρα οὖν οὕτω πέπρωται τοῖς θνητοῖς τελευτᾷν ἐν ταῖς ἁμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς;* ΤΜΗΤΟΙΣ ΟΛΚΟΙΣ. *τμητοῖς λώροις, τοῖς ἱμᾶσιν. ὁλκοὺς οὖν, ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς εἱλκύσθη.*

864. ΑΣΚΟΠΟΣ. *ἀπροόρατος ὁ θάνατος.*

865. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΚ. ΕΙ ΞΕΝΟΣ. *τοῦ Χοροῦ εἰπόντος, Ἀπροΐδης ἡ κατὰ τὸν ἀγῶνα λώβη, ἡ Ἠλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν, ὅτι δὴ πέπονθεν ἀπροσδοκήτως, ἐπ' ἀλλοδαπῆς τελευτῶν καὶ ἐμοῦ χωρίς.* ΚΕΚΕΥΘΕΝ. *ἀντὶ τοῦ κρύπτεται.*

871. ΥΦ' ΗΔΟΝΗΣ ΤΟΙ. *ἡ Χρυσόθεμις παραγέγονε, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὑροῦσα. τοῦτο τὸ πρόσωπον εἰσήγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἡ ὀλόφυρσις ἡ Ἠλέκτρας γένηται.* ΣΥΝ ΤΑΧΕΙ ΜΟΛΕΙΝ. *λείπει ἡ ὑπέρ. ὑπὲρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.*

Tragici probo exemplari exstitisse. *πανσύρτῳ παμμήνῳ* accipe pro *διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον.*

856. *τί φῄς;* additum in Aldina et in veteribus codd. *αὐδᾷς δὲ ποῖον;* ineptum centonem a mala manu assutum fuisse nemo non videt.

866. *ἄτερ ἐμᾶν χερῶν.* Sic bene codd. ut metrum flagitat. Mendose Aldus *χειρᾶν.*

871. *ὑφ' ἡδονῆς σοι.* Aldus et codd. *τοι* male. Vide supra ad v. 378. Eleganter abundat *σοὶ*, ut sæpe. Accipi etiam potest pro *σοῦ χάριν*, vel pro *πρὸς σέ.*

φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.
ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;
ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμὶν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
ΧΡ. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;
ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ΗΛ. τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
ΧΡ. πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσ' ἐμοῦ,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.
ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,

875. ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΣΥ ΠΗΜΑΤΩΝ. τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπείαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἴασις. κατ' οὐδένα οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

878. ΚΛΥΟΥΣ', ΕΝΑΡΓΩΣ. ἐπὶ τοῦ κλύουσα πρὸς βραχὺ διαστικτέον, ἵν' ᾖ· πάρεστ' ἐναργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσα ἐμοῦ.

888. ΘΑΛΠΗι. ἀντὶ τοῦ παρακόπτεις τὰς φρένας, ὡς ἐν πυρετῷ. ΑΝΗΚΕΣΤΩι δὲ ΠΥΡΙ, ὡσεὶ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι. ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ὀρέστην ἤδη ἀπολωλότα.

893. ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. τὸν ἐκ πολλοῦ ᾠκοδομημένον. ΠΗΓΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ. πολὺ γάλα, ὡς τὸ δακρύων πηγὰς, ἀντὶ τοῦ πολλὰ δάκρυα. ΘΗΚΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. τὴν σορὸν λέγει, ἔνθα τὸ λείψανον ἐτέθη. ΝΕΩΡΗ. νεωστὶ ἠρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινὸς, καὶ ὥραν ἔχοντος νέαν.

878. ἐναργῶς cum πάρεστι jungendum, non cum κλύουσα. gl. πάρεστι φανερῶς, ὥσπερ ὁρᾷς ἐμὲ ἐναργῶς παροῦσαν.

879. ἀλλ' ἦ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἦ cum signo tamen interrogationis in fine sententiæ. Ista quid differant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932.

888. ἀνηκέστῳ. δεινῷ, μανιώδει. In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρά. Homericum est epitheton. Il. ό. 217. Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ad quem locum Eustathius: Ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος. ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς, τοῦ χόλου, ἐῤῥέθη αὐτό. et έ. 394. Τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. In Œd. T. 98. propria significatione adhibetur: ἀνήκεστον μίασμα, id est ἀθεράπευτον.

ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾷν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.

903. ΣΥΝΗΘΕΣ ΟΜΜΑ. ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν.

909. ΤΩι ΓΑΡ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΠΛΗΝ Γ' ΕΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥ ΤΟΔΕ. τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοστρύχου κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελοῖον. πιθανῶς οὖν ἐπάγει, ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ, ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος, τὰ τοιαῦτα προσήκει.

914. ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γιγνόμενα τοῦ πατρός. ΤΑ'ΠΙΤΙΜΙΑ. γράφεται ΤΑ'ΓΛΑΙΣΜΑΤΑ.

896. πάντων. Glossa omissam præpositionem supplet ἀπὸ, et κύκλῳ abundare docet. Superscriptum περισσόν. θήκην exponit τὸν τάφον.

901. νεωρῆ nihil aliud significat quam νέον, ut Œd. Col. 730. Hîc vice adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Hesychium perperam scriptum pro νεαρόν.

914. οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic ex indole linguæ omnino legendum. Solœce vel inepte vulgo οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod significaret Clytæmnestram fecisse id, quod plane fecisse neganda est. Ex vi sententiæ vertit Johnsonus, *neque, si fecisset, latuisset*, quem quidem sensum Græca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, quidquid ogganniat Parisinus editor. Quam sæpe imperiti librarii potentialem ἂν omiserint, indices nostri ostendunt in Aristophanem et Sophoclem.

ἄγ᾽, ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὡὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν δ᾽ ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.
ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ᾽ ἐποικτείρω πάλαι.
ΧΡ. τί δ᾽ ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
ΗΛ. οὐκ οἶσθ᾽ ὅποι γῆς οὐδ᾽ ὅποι γνώμης φέρῃ.
ΧΡ. πῶς δ᾽ οὐκ ἐγὼ κάτοιδ᾽, ἅ γ᾽ εἶδον ἐμφανῶς;
ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτήρι᾽ ἔῤῥει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ᾽ ὅρα.
ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τάδ᾽ ἤκουσας βροτῶν;
ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ᾽ ὤλλυτο.
ΧΡ. καὶ ποῦ ᾽στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ᾽ ὑπέρχεται.
ΗΛ. κατ᾽ οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
ΧΡ. οἴμοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ᾽ ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
ΗΛ. οἶμαι μάλιστ᾽ ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ᾽ Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.
ΧΡ. ὦ δυστυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ᾽ ἔχουσ᾽ ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ᾽ ἄρα
ἵν᾽ ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ᾽ ἱκόμην,
τά τ᾽ ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ᾽ εὑρίσκω κακά.

919. ΥΠΑΡΞΕΙ ΚΥΡΟΣ. ἐπιτυχίαν ἄρξει.
929. ΟΥΔΕ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΧΕΡΗΣ. ὅ ἐστιν, οὐ κατὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερὴς ὀφθεὶς, καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν. γράφεται καὶ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΜΕΝΗΣ.
933. ΜΝΗΜΕΙ᾽ ΟΡΕΣΤΟΥ. τοῦ Ὀρέστου μνημόσυνα.

916. ἄγ᾽, ὦ φίλη. Male vulgo legitur ἀλλ᾽ ὦ φίλη. Istud ἀλλ᾽ ab oscitante librario e præcedenti versu repetitum fuit. Valckenario obsecutus sum bene monenti ad Hippol. 288. θάρσυνε. Verbum hoc quod transitive solet adhiberi, hìc neutrum est, et passive significat. Vide Musgravium ad Euripidis Rhesum 639. Heracl. 16. et quæ notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041.

917. οὐχ ὡὐτὸς αἰεί. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. Ut αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret quam *illis, ipsis*, nequaquam vero accipi posset pro *iisdem;* ita αὐτὸς sine articulo nihil aliud esset quam *ille, ipse*, non vero, quod sententia flagitat, *idem*.

919. κῦρος. gl. βεβαίωσις.

921. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδέως καὶ τερπνῶς. Sic supra 369. πρὸς ὀργήν. Cum variis substantivis πρὸς adverbii vicem fungitur. Vide supra ad v. 464.

923. κάτοιδα. gl. ἀκριβῶς γιγνώσκω.

924. τἀκείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic accurate scriptum est in codd. Perperam in impressis τὰ κείνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Var. Lect. iv. 29. τἀκ κείνου legendum decernit.

933. τινά. gl. ἄνθρωπον φίλον δηλαδή.

ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ᾽· ἐὰν δ᾽ ἐμοὶ πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
ΗΛ. οὐκ ἔσθ᾽ ὅ γ᾽ εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ᾽ ἄφρων ἔφυν.
ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
ΗΛ. τλῆναί σε δρῶσαν ἃ ᾽ν ἐγὼ παραινέσω.
ΧΡ. ἀλλ᾽ εἴ τις ὠφέλειά γ᾽, οὐκ ἀπώσομαι.
ΗΛ. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.
ΧΡ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.
ΗΛ. ἄκουε δὴ νῦν, ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστὶν, ἀλλ᾽ Ἅιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἔγωγ᾽, ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντά γ᾽ εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
φόνου ποτ᾽ αὐτὸν πράκτορ᾽ ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
ξὺν τῇδ᾽ ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,

942. ΩΝ ΕΓΩ ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλής εἰμι. φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι, οἷον ἀξιόχρεως, δυναμένη ἀναδέξασθαι.

944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ. τοῦτο τῷ προτέρῳ ὅμοιον,

ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

945. ΕΥΤΥΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνεται.

946. ΞΥΝΟΙΣΩ. συμπονήσω. τοῦτο συνῳδὸν τῷ·

τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;

947. ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΑΙ ΠΟΙΕΙΝ. γράφεται ΤΕΛΕΙΝ.

953. ΠΡΑΚΤΟΡΑ. ἔκδικον.

943. ἃ ᾽ν, id est ἃ ἄν. In codd. sic fere scribi solet, ἂ᾽ν, quæ quidem scriptura melior. Quippe quum duæ voculæ per crasin in unam coalescant, geminato accentu usus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, scriptum est, ut edidimus, ἂ᾽ν ἐγὼ παραινέσω, ut nesciam unde in Aldinam irrepserit pronomen σ᾽, quod a male feriato homine insertum fuit sustentando versui, qui hoc fulcro non indiget.

951. ἔγωγ᾽—Vulgo minus bene ἐγὼ δ᾽—Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίῳ θάλλοντά τ᾽ εἰσήκουον. Copulæ non est locus, nisi post βίῳ distinguatur, hocque nude positum censeatur per ellipsin præpositionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ, καὶ θάλλοντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco prætuli lectionem cod. D. βίῳ θάλλοντά γ᾽ εἰσήκουον.

953. πράκτορα. gl. ἀπαιτητὴν, ἐκδικητήν.

956. ὅπως μὴ κατοκνήσεις. Sic liquido in membr. et in E. ad Attici sermonis normam. Solœce vulgo κατ-

Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ,
πάρεστι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέν τοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾷν.
λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,

958. ΠΟΙ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα χρόνον.

964. ΟΥ ΓΑΡ ΩΔ' ΑΒΟΥΛΟΣ. προειποῦσα τὰ δεινὰ, τὸ χαλεπώτερον ἐπιφέρει, ὡς οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπὶς ἔνεστι.

975. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΣΤΩΝ. ὅρα ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἠλέκτρας, ὅτι πάντα τέθεικε τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ αὐταῖς παρέσται, ἀνελούσαις τὸν Αἴγισθον· τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξῄρηκεν, ὁποῖα πείσονται ἁλοῦσαι. καίτοι ἦν κατὰ τὸ πάθος τῆς Ἠλέκτρας κἀκεῖνα προσθεῖναι, ὅτι καλόν μοι ἀποθανεῖν οὕτω δυστυχούσῃ, ὁποῖα καὶ πρόσθεν ἔλεγεν· (821.) ὡς χάρις μὲν, ἂν θάνω, λύπη δ', ἐὰν ζῶ. ἀλλ' ᾔδει τὸ περίφοβον τῆς Χρυσοθέμιδος, ὥστε ἑκοῦσα τοὺς δειλοτέρους τῶν λόγων ὑπεξεῖλεν, ὥστε μηδὲ εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστῆσαι.

977. ΙΔΕΣΘΕ ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τάσδε. ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς. τὼ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 778.)

Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

ΠΡΟΥΣΤΗΤΗΝ ΦΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, αἵ τινες προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

ὀκνήσῃς. Legitimam particularum ὅπως μὴ cum futuro indicativi constructionem, sæpius a nobis adstructam, ignorarunt homines plerique, qui Græcos auctores notis onerarunt magis quam illustrarunt. Vide quas nugas agat Reitzius ad Luciani Anacharsidem p. 896. ubi legitur optime: καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ.

962. ἄλεκτρα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbiis.

977. τώδε τὼ κασιγνήτω. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem in

ὢ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὢ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐστήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾷν ἅπαντας, οὕνεκ' ἀνδρείας, χρεών.—
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ,

981. ΤΟΥΤΩ—ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ταύτας.

984. ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΟΙ ΝΩ. ἤγουν οὕτως ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσαις καὶ θανούσαις.

ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Multus est ad Homeri versum in scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali. τούτους de duabus feminis nemo Græce dixit. Pausaniæ locus qui laudatur in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Melibœa puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniæ loco p. 417. Χλωρὶς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἕνα περιγένεσθαί φασι τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit l. ii. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paulo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, nunquam, apud Atticos saltem, feminino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cujus exemplum est supra 399. Πεσούμεθ', εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμενοι. De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους μετῆλθες ἡμᾶς; non *de se ipsa et filia* loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi solœce admodum θανούμενον ἐμέ; et invenuste prorsus diceret θανουμένας ἡμᾶς. Exempla ubi ad νέκυς et νεκρὸς structura refertur, ἀπροσδιόνυσα sunt, quia *cadaver* sive maris sive feminæ, nihil unquam aliud est quam *cadaver*. Nec saniori judicio exemplum e Comici Concionantibus petitum, ubi mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debent. Plautus *Quis ea est* bene dixit ætatis suæ more. Nam veteribus Latinis *quis* utriusque generis est, ut ablativus *qui*. θεὸς Græcis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, *ducente Deo:* et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structuræ varietas, nec generis enallage, qualis in τώδε κασιγνήτω. Nam sive *deo*, sive *dea* scripserit Virgilius, semper manserit *ducente*. Quam aliena ista omnia sint a schemate de quo hic agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota sæpe doctos viros abusos fuisse animadverti, quo insulsissimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quæ notavi ad Antig. 986.

979. εὖ βεβηκόσιν. Hesychius: εὖ βεβηκότι, εὐσταθεῖ.

983. οὕνεκ' ἀνδρείας. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione. Turnebus tamen dedit ἀνδρίας.

985. μὴ 'κλιπεῖν. Perperam in veteribus codd. μὴ λιπεῖν, vera lectione glossæ loco superscripta ἐκλιπεῖν.

ξύγκαμν᾽ ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,
παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ᾽, ὅτι
ΖΗΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.
ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.
ΧΡ. καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν᾽ αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ᾽ ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ᾽ ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ᾽ ὁπλίζῃ, κἄμ᾽ ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐκ ἀνὴρ ἔφυς·
σθένεις δ᾽ ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ᾽ ἡμέραν,
ἡμῖν δ᾽ ἀποῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ᾽, εἴ τις τούσδ᾽ ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ᾽ ἐπωφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ὁ Χορὸς ὑπερτεθαυμακὼς τὸ τολμηρὸν τῆς Ἠλέκτρας φησὶν, ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας δεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

993. ΕΣΩΖΕΤ᾽ ΑΝ ΤΗΝ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ. οὐ σώζει, φησὶ, τὴν εὐλάβειαν· ἀλλ᾽ ἔστι θρασεῖα καὶ ῥιψοκίνδυνος. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ΑΥΤΗ Θ᾽ ΟΠΛΙΖΗι. λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὁπλίζεσθαι, ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσαν, εἰ μὴ μόνον θράσος. ΓΥΝΗ ΜΕΝ. ταῦτα πάντα ὅμοια τοῖς ἐν Ἀντιγόνῃ. εἴ τις παραβάλοι, εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ᾽ ΕΛΑΤΤΟΝ. τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον. ΔΑΙΜΩΝ ΔΕ. τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαιότερον, ὡς οὐδὲ ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκὸς, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης. ΑΠΟΡΡΕΙ. ἐλαττοῦται, μαραίνεται.

1005. ΛΥΕΙ ΓΑΡ ΗΜΑΣ ΟΥΔΕΝ. οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησίν· οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται. ΔΥΣΚΛΕΩΣ ΘΑΝΕΙΝ. ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ᾽ αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. χ΄. 462.)

Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην.

994. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς.

997. οὐκ ἀνήρ. Sic bene in D. ut et in Triclinii recensione. In ceteris, ut apud Aldum, οὐδ᾽ ἀνήρ. Mox χερὶ codd. omnium, præter Triclinii, lectio est. Perperam in libris ἔλαττον.

1005. λύει, subaudito τέλη, λυσιτελεῖ. Plene dixit in Œdipo T. 316. ἔνθα μὴ τέλη λύει. Nude sic posito λύει utitur Euripides Medea 571. 1112. 1362. Alcestide 639.

οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ᾽ ὅταν θανεῖν
χρήζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ᾽ ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ᾽ ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄῤῥητ᾽ ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.
ΧΟ. * πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ᾽
ᾔδη σ᾽ ἀποῤῥίψουσαν ἁπηγγελλόμην.
ἀλλ᾽ αὐτόχειρί μοι, μόνῃ τε δραστέον
τοὔργον τόδ᾽· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ᾽ ἀφήσομεν.
ΧΡ. φεῦ·
εἴθ᾽ ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
ΗΛ. ἀλλ᾽ ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι᾽ αἰῶνος μένειν.

* πείθου ed. 1, 2.

1007. ΑΛΛ᾽ ΟΤΑΝ ΘΑΝΕΙΝ ΧΡΗιΖΩΝ. ὅρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς. ΕΙΤΑ ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ᾽ ΕΧΗι ΛΑΒΕΙΝ. οὐ τὸ τοῦ θανάτου δεινὸν, ἀλλ᾽ ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν, ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκφυγεῖν, τότε μηδὲ τούτου τύχῃ. τοιαῦτα οὖν πεισόμεθα, ὧν ὁ θάνατος αἱρετώτερος.

1018. Α᾽ΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἃ ἠξίουν. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησίν. ΑΛΛ᾽ ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ ΜΟΙ. παρατήρει κἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν, ὡς καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ.

1007. ὅταν θανεῖν χρήζων τις. Ex vi sententiæ intelligitur supplendum esse adverbium εὐκλεῶς.

1015. πιθοῦ. Sic recte in C. In aliis libris πείθου minus Attice.

1018. ᾔδη. Perperam in codd. et in impressis ᾔδειν. Vide ad Œd. T. 433. Librorum veterum auctoritas hîc si desideraretur, confirmari posset nostra lectio scriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomæ Mag. in quo legitur ᾔδη. Idem Grammaticus ἐπαγγέλλεσθαι hîc αἰτεῖν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis i. 2. 8. Σωκράτης δ᾽ ἐπηγγείλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν. ubi a sensu plane aberravit interpres.

1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Aldus πάντα γὰρ κατειργάσω, et sic codd. ad unum omnes. In solo C. sinceræ lectionis remansit vestigium: πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πᾶν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens, particula ἂν, quæ, salvo sensu, per linguæ indolem abesse non potest. Nam πάντα κατειργάσω nihil aliud valet, quam *omnia confecisti:* neutiquam vero *omnia confecisses.* Vide supra ad v. 914. et quæ notavi ad Æschyli Prom. 622.

ΗΛ. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.
ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς.
ΗΛ. ἀλλ᾽ οὔ ποτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.
ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.
ΗΛ. ἄπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ᾽ ἔξειπε σῇ.
ΧΡ. οὐδ᾽ αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ᾽ ἐγώ.
ΗΛ. ἀλλ᾽ οὖν ἐπίστω γ᾽ οἷ μ᾽ ἀτιμίας ἄγεις.
ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὒ, προμηθείας δέ σου.
ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ᾽ ἐπισπέσθαι με δεῖ;
ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ᾽ ἡγήσει σὺ νῷν.
ΗΛ. ἦ δεινὸν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς, ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.
ΗΛ. τί δ᾽; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. ἀλλ᾽ ἔστιν, ἔνθα χ᾽ ἡ δίκη βλάβην φέρει.
ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
ΧΡ. ἀλλ᾽ εἰ ποιήσεις ταῦτ᾽, ἐπαινέσεις ἐμέ.
ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ᾽, οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

1026. ΕΙΚΟΣ ΓΑΡ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ. εἰκὸς γὰρ τὸν κακῶς ποιεῖν ἐπιχειροῦντα, καὶ πάσχειν κακῶς. τοῦτο δὲ Πινδαρικόν· (Νεμ. δ᾽. 51.) ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

1028. ΧΩἸΤΑΝ ΕΥ ΛΕΓΗιΣ. οἷον ἔσται καιρὸς, ὅτε με εὐφημήσεις· ἤτοι πεισθήσομαι καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς.

1036. ΑΤΙΜΙΑΣ ΜΕΝ ΟΥ. οὐκ ἀτιμάζω σε, ἀλλὰ προνοοῦμαί σου.

1039. Η ΔΕΙΝΟΝ ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέγουσαν δοκεῖν ἐξαμαρτάνειν. ἐπεὶ δὲ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς λέγει, δοκεῖ δὲ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ ἐκδικίας τοῦ πατρὸς, πρὸς τοῦτο ἡ Ἠλέκτρα· Δεινόν ἐστι σύμφορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν, ἄδικα πράσσειν καὶ ἁμαρτάνειν· ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις εἰς Ἠλέκτραν τρέπει ἐν τῷ ἑξῆς στίχῳ· ΕΙΡΗΚΑΣ ΟΡΘΩΣ Ωι ΣΥ ΠΡΟΣΚΕΙΣΑΙ ΚΑΚΩι. τῷ ἁμαρτάνειν. λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρεπῆ, ἐν αὐτοῖς ἁμαρτάνεις. ἀλυσιτελῆ γὰρ ἐπιχειρεῖς ποιεῖν.

1044. ΑΛΛ᾽ ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤΑ. οἷον, τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα, ἐπαινέσεις με σύμφορά σοι βουλεύσασαν.

1026. πράσσειν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo. Perperam Aldus πράττειν.

1029. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. et E. estque in D. etiam hæc lectio alteri inde depravatæ μάθῃς superscripta. Sic apud Comicum sæpe scriptum τί μαθών; ubi oportuit τί παθών;

ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;
ΗΛ. βουλῆς γάρ ἐστιν οὐδὲν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.
ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους — στροφὴ ά.
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρω-
σι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;
ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν

1046. ΠΑΛΙΝ. εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

1052. ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ κοινωνήσω.

1056. ΟΤΑΝ ΓΑΡ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. ρ΄. 32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

1058. τὸ ΑΝΩΘΕΝ ἢ τόπου, ἢ χρόνου ἐστίν. ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι. οἰκεῖον δὲ τῷ Χορῷ ἀγανακτοῦντι ἐπὶ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παραλαβεῖν λόγον, ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις φυσική τις ἐστὶ φιλοστοργία· ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἄστοργος. τὸ δὲ ἑξῆς· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ὁρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς, ἀφ' ὅτων τε ἂν βλαστῶσι, καὶ ἀφ' ὧν ἂν ὄνησιν εὕρωσιν· ἐπὶ τῶν τέκνων τὰ δύο· ἀφ' ὧν τ' αὐτοῖς βλαστῶσι τὰ τέκνα, ἀφ' ὧν τε καὶ ὄνησιν εὕρωσι. λέγονται δὲ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς βαστάζειν τοῖς πτεροῖς, ἕως ὅτου πτεροφυήσωσι. ΤΕΛΟΥΜΕΝ. καλῶς ὁ Χορὸς καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τούτοις, καθ' ὧν τὸν λόγον πεποίηται.

1047. ἐστιν οὐδὲν—Hoc ordine collocatæ voces in D. concinnius quam in aliis οὐδέν ἐστιν.

1053. ἢν τυγχάνῃς. Sic Aldus et codd. veteres recte. In Triclinii recensione scriptum εἰ τυγχάνεις.

1060. τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν—Id est τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ' ὧν—In meo scriptum τροφὰς, et in margine τροφούς. Unde olim non male conjecisse mihi videbar τροφῶν, *parentum*. Postmodo nihil mutandum esse vidi.

1061. ὄνασιν. Dorismum in hac voce usitatam restitui. Minus bene in libris ὄνησιν.

1063. In Aldina et in veteribus codd. οὐ μὰ τὰν—Verum μὰ non admittit metrum, et salva phrasi abesse potest. Vide ad Œd. T. 660.

καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη·
ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων ἀντιστρ. ά.
νοσεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέκνων
διπλῆ φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξι-
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα, τὸν ἀεὶ, πατρὸς

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται ἀθῷοι οἱ περὶ Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. Ω ΧΘΟΝΙΑ. οὐ τὴν ἐπίγειόν φησιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρῆσαι δυναμένην. ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ' ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Ὀρέστην. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν τεθνηκέναι. ΑΧΟΡΕΥΤΑ. ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειεν. ΟΝΕΙΔΗ δὲ, τὰ πένθιμα ὀνείδη· ἐπειδὴ ὄνειδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐπιχαίρειν Ὀρέστῃ.

1070. ΟΤΙ ΣΦΙΣΙΝ ΗΔΗ. ἡ ἀπόδοσις πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν. ἄγγειλον οὖν, φησὶν, ὅτι τὰ κατ' οἶκον νενόσηκε, καὶ οὐκ ἔστιν ὑγιῆ. ΟΥΚ ΕΤ' ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ. οὐκ ἔτι ἴσα φρονοῦσιν, ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμεναι· ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας. ΣΑΛΕΥΕΙ. κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν. μόνη δὲ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ. λείπει ἡ περί· περὶ τοῦ πατρὸς στενάχουσα, ὡς τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. χ'. 424.)

Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός.

τὸ δὲ ἑξῆς· ἀεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα. ἢ ΤΟΝ ΑΕΙ, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.

1065. δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι. Aldus et codd. omnes ad unum habent δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. In D. ἀποίνητοι, cum glossa, ἀτιμώρητοι. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repræsentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Superscripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus adnoscit. ἀποίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus, et merito quidem: est enim altera probabilior. Sed sive ἀπόνητοι, sive ἀποίνητοι legatur, nunquam hic versus alieni mangonii expers cum antistrophico congruet, qui trimeter est dactylicus: Ἀ πανόδυρτος ἀηδών. Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in ἀηδὼν produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur: Δαρὸν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι. Nec sane video quî hac scriptura corrumpatur sententia: *haud longe aberit, quum laboribus et molestiis exercebuntur.*

1067. κατά μοι βόασον. Abundat μοι, ut sæpe, eleganter.

1070. σφίσ' ἤδη. Perperam in Aldina et veteribus codd. σφίσιν. In D. σφίσι γ'.

1071. νοσεῖ. Sic libri veteres omnes. Triclinius æquandi metrorum studio νοσεῖ δή.

1075. τὸν ἀεὶ, subauditur χρόνον. Genitivus πατρὸς non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus arcessendo, pendet, verum ab adjectivo δειλαία, vel, si mavis, a suppresso ἕνεκα. Sic infra 1209. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolide futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ἠλέκτρα, οἶτον ἀεὶ πατρὸς δειλαία στενά-

δειλαία, στενάχουσ', ὅπως
ἁ πανόδυρτος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,
διδύμαν ἑλοῦσ' ἐριννύν.
τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι;
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, στροφὴ β'.
εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ,
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα,
δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ,
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.
ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ, ἀντιστρ. β'.
πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-

1078. ΟΥΤΕ ΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΜΗΘΗΣ. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ὅ ἐστιν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας ψυχῆς, καὶ ῥιψοκινδυνοῦσα. ΤΟ ΤΕ ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ ΕΤΟΙΜΑ. ἑτοίμη καὶ τῆς ὄψεως στέρεσθαι, τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων· ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποθανεῖν ἑτοίμη, καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. καὶ τοῦτο λέγει ΔΙΔΥΜΗΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. ἢ ἐπὶ τοῦ θανάτου τὰ δύο· ἑτοίμη μὴ βλέπειν αὐτοὺς, ἀλλ' ἐν σκότει γενέσθαι τοῦ θανάτου, ἐν τῇ αὐτῇ ἐριννύϊ γενομένῃ τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅ ἐστι διπλῆ ἐριννύς. Ἄλλως. ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

1084. ΝΩΝΥΜΝΟΣ. νώνυμνος τῆς εὐκλείας θέλων γενέσθαι. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. οὕτω καὶ σὺ, ὦ παῖ, εἵλου τὸν αἰῶνα πάγκλαυτον. ΚΟΙΝΟΝ. διηνεκῆ καὶ κοινὸν ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς. ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα· οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη.

χουσ'. Glossæ in codd. τὸν ἀεί. χρόνον δηλονότι. δειλαία ἕνεκεν πατρός.

1078. τοῦ θανεῖν. Perperam Eustathius, cujus locum protuli ad Œd. T. 58. legit τοῦ μὴ θανεῖν.

1081. τίς ἂν εὔπατρις. Aldus et veteres codd. male τίς ἂν οὖν.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, id est καταπολεμήσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθοπλισαμένα, quia supra v. 996. θράσος ὁπλίζεσθαι dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ὁπλίζῃ significat *induis*, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam insulsis conjecturis Tragicum olim adulterasse. Paulo ante πάγκλαυστον Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652.

1088. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ. Aldus et codd. veteres præpositionem ἐν omittunt, quam metro flagitante reposui. Absorpta fuerat a sequenti voce, quod confirmat glossa ἐν μιᾷ φήμῃ. Triclinius inficete ἑνί γε λόγῳ.

1091. πλούτῳ τε. Perperam Aldus et plerique veteres libri καὶ πλούτῳ.

ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡ. Ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
ΟΡ. Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
ΟΡ. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαιν'. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλ' ἐμοὶ γέρων
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.
ΗΛ. οἲ ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

1095. Α ΔΕ ΜΕΓΙΣΤ' ΕΒΛΑΣΤΕ. ἃ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε, τούτων ἀποφερομένην τὰ ΑΡΙΣΤΑ. ἢ ΕΡΙΣΤΑι, ἀμφηρίστῳ τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διός· ἢ ἐριστᾷ τῇ εὐσεβείᾳ, ᾗ ἄν τις ἐρίσειεν, ἀντὶ τοῦ περισπουδάστῳ προσφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ εὐσεβείας πράττουσαν. ΤΑι ΔΙΟΣ. γράφεται ΖΗΝΟΣ.

1098. ΑΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Ὀρέστης πάρεστι σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων ὀστῶν ἑαυτοῦ. θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὔλογος πρόφασις γένηται τῆς παρόδου τῷ Ὀρέστῃ, καὶ παρ' αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.

1101. ΙΣΤΟΡΩ. γράφεται ΜΑΣΤΕΥΩ.

1102. ΑΖΗΜΙΟΣ. ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

1094. ἐν ἐσθλᾷ. Sic Aldus et codd. plerique: in aliis ἐπ' ἐσθλᾷ: quidam neutram præpositionem habent. Supra 1056. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς.

1097. τᾷ Διός. Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessum dato metro.

1102. εὖ θ' ἱκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit εὖ γ'—

1107. Φωκῆς. Vulgo Φωκεῖς. Illud reposuimus etiam infra v. 1442.

1111. ἐφεῖτο. gl. ἐνετείλατο. Vide ad Philoct. 619.

ΟΡ. εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.
ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.
ΟΡ. δόθ', ἥ τις ἐστὶ, προσφέροντες. οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ

1117. ΕΙΠΕΡ ΤΙ ΚΛΑΙΕΙΣ. ἀξιοπίστως ἄγαν Ὀρέστης σκληρός ἐστιν, οὐχ οἷον δεῖ ἄγγελον εἶναι, καὶ συναχθόμενον τοῖς ἀτυχήμασιν ἔσθ' ὅτε.

1123. ΔΟΘ'. εἰκὸς αὐτοῖς ἕπεσθαί τινας. περιπαθῶς δὲ λίαν τὸ Η ΤΙΣ ΕΣΤΙ.

1127. ΨΥΧΗΣ ΟΡΕΣΤΟΥ ΛΟΙΠΟΝ. λοιπὸν μνημεῖον. τοῦτο δέ φησι λαβοῦσα τὸ τεῦχος. ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει, λαβοῦσαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστᾶ ὀδύρεσθαι. ΟΥΧ ΩΝΠΕΡ ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ. Ὅμηρος· (Ἰλ. τ'. 288.)

Ζωὸν μέν σ' ἔλιπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα.

1137. ΣΗΣ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ΔΙΧΑ. οἷον τῆς μόνης σου κηδομένης. ὅλα δὲ ἐπιτέταται τῷ πάθει, διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Ὀρέστην· ὡς καὶ Πηνελόπη παρόντα Ὀδυσσέα θρηνεῖ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν οἷς φησί· (Ὀδ. τ'. 209.) Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ἐν τῷ λόγῳ. ἀγνοῶν γὰρ αὐτὴν Ὀρέστης, ἀπολοφυρομένην γνώσεται.

1124. τάδε. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius substituit τόδε.

1127. ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων. Omissum librariorum errore, ut videtur, pronomen restitui.

1134. ὅπως ἔκεισο, *ut jaceres.* Vide quæ notavimus ad Œd. T. 1392.

1138. φίλῃσι. Sic procul dubio scribi debuit, ut paulo infra ξένῃσι. In codd φίλαισι. August. tamen φίλεσι, quod ex forma a nobis reposita depravatum videri possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211.

λουτροῖς ἐκόσμησ᾽, οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ᾽ ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἴ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ᾽ ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
οὔθ᾽ οἱ κατ᾽ οἶκον ἦσαν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ᾽ ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ᾽ ἐκλέλοιπε ταῦτ᾽ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ᾽ ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ᾽ ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ᾽ ἐχθροί· μαίνεται δ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,
ὅς σ᾽ ὧδ᾽ ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,

1145. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. οὐ γὰρ ἦς, φησὶ, τῆς μητρὸς ποτὲ ἢ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ἵνα ἐπὶ τοῦ ΗΣΘΑ διαστείλωμεν. οὐκ ἦσθα τῆς μητρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ. οἷον ἐγώ σοι μᾶλλον ἤμην μήτηρ, ἤπερ ἡ Κλυταιμνήστρα. τὸ δὲ ΦΙΛΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄφελος. Ἄλλως. οὐκ ἦς τῆς μητρὸς φίλος μᾶλλον ἢ ἐμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐ τῇ μητρὶ προσέκεισο μᾶλλον. ἄμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὀρέστου, ἐφ᾽ ᾗ τὸ φίλον εἶναι αὐτὸν, καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχώρει. μικρὸς γὰρ ἦν.

1148. ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd. veteres. Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus edidit ἀδελφὴ σή.

1150. θανόντα σὺν σοί. Aldus et plerique codd. θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. præter Triclinii recensionem, quod præfero. Euripides Herc. Fur. 69. Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ᾽ ἀνέπτατο. Idem Temenidis:—κακοῖσι δὲ Ἅπαντα φροῦδα συνθανόντ᾽ ὑπὸ χθονός.

1160. In digerendis tribus his versiculis Aldinam secutus sum, cui concinunt codd. veteres plerique. In D. aliter digesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius, Οἴ μοι μοι· δέμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ. Ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,

πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ᾿, ὥς μ᾿ ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ᾿, ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ᾿ ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδὲν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ᾿ ἦσθ᾿ ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ᾿πολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.
ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ᾿ Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ᾿ ὀφείλεται παθεῖν.
ΟΡ. φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.
ΗΛ. τί δ᾿ ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ᾿ εἰπὼν κυρεῖς;
ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
ΗΛ. τόδ᾿ ἔστ᾿ ἐκεῖνο, καὶ μάλ᾿ ἀθλίως ἔχον.
ΟΡ. οἴ μοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.
ΗΛ. τί δή ποτ᾿, ὦ ξέν᾿, ἀμφ᾿ ἐμοὶ στένεις τάδε;
ΟΡ. ὦ σῶμ᾿ ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
ΗΛ. οὔ τοι ποτ᾿ ἄλλην ἢ ᾿μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ΗΛ. τί δή ποτ᾿, ὦ ξέν᾿, ὧδ᾿ ἐπισκοπῶν στένεις;
ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ᾿ ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

1171. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ ΠΑΤΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ. πιθανῶς πρόσκειται τὸ ὄνομα τῆς Ἠλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ὀρέστης. οὐ γὰρ μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφή. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ Χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.
1174. ΦΕΥ ΦΕΥ ΤΙ ΛΕΞΩ. ἀναγκαῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ὀρέστην. διεφθάρη γὰρ τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως, σιωπῶντος αὐτοῦ. ΓΛΩΣΣΗΣ. γράφεται ΓΝΩΜΗΣ.
1178. ΤΟΔ᾿ ΕΣΤ᾿ ΕΚΕΙΝΟ. τοῦτο δύναται μὲν καὶ ἡ Ἠλέκτρα λέγειν· εὐπρεπέστερον δὲ τῷ Χορῷ περίκειται, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυτῆς εἴδους εἴπῃ τι. θαυμαστῶς δὲ τὴν μὲν Κλυταιμνήστραν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ σχήματος ὁ ἄγγελος ἐγνώρισεν· οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ἠλέκτραν, διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.
1184. ΩΔ᾿ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΣΤΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀμφ᾿ ἐμοὶ καθορῶν στενάζεις.

Dimetri anapæstici sunt, quorum alter parœmiacus.

1168. ξὺν σοί. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοὶ, quem errorem nullus subsequentium editorum correxit. Vide supra ad v. 378.

1174. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C. recte scriptum ἀμηχανῶν.

1185. ᾔδη. Perperam vulgo ᾔδειν.

ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
ΟΡ. ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.
ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
ΗΛ. ὁθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
ΗΛ. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
ΗΛ. μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.
ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;
ΗΛ. καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
ΟΡ. οὐδ' οὑπαρήξων, οὔθ' ὁ κωλύσων πάρα;
ΗΛ. οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
ΟΡ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
ΟΡ. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
ΗΛ. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
ΗΛ. ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
ΗΛ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.
ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
ΟΡ. οὔ φημ' ἐάσειν.
ΗΛ. ὢ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,

1186. ΕΝ ΤΩι ΔΙΕΓΝΩΣ. ἐν τίνι; ἢ διὰ τί; ποίῳ λόγῳ εἰρημένῳ τοῦτον συνῆψας τὸν λόγον;
1193. ΤΗιΔΕ. εἰς τοῦτο.
1194. ΜΗΤΡΙ Δ' ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ. οὐκ ἴσα πράττει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.
1211. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς μετά.

1186. ἐν abundat, ut supra 1141. et passim.
1189. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω. Sic liquido scriptum in meo codice, ut scribi debuisse monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδέ τ' ἐχθίω.
1194. ἐξισοῖ neutrum significatione passiva, ut Œd. T. 425.
[οὔθ' οὑπαρήξων, vitio excusum fuit me nolente et imprudente: legendum οὐδ', ut est in omnibus libris: rectum est quod sequitur οὔθ' ὁ κωλύσων, quod in plerisque veteribus libris depravatum est, in quibus οὐδ' geminatur.]
1200. ἐποικτείρας ποτέ. In D. ἐμέ
1206. τοῦτό μ' ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοῦτο ἐμέ. Vide supra ad. v. 385.
1207. πιθοῦ. Vulgo πείθου. Vide supra ad v. 1015.

Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
ΟΡ. εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
ΟΡ. οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
ΟΡ. οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.
ΗΛ. ἦ ζῇ γὰρ ὡνήρ;
ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;
ΟΡ. τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς.
ΟΡ. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.
ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου;
ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
ΗΛ. ἔχω σε χερσίν;
ΟΡ. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
ΧΟ. ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1214. ΟΥΤΩΣ ΑΤΙΜΟΣ. ὥστε μηδὲ ὀνομάζειν αὐτὸν δηλονότι.
1215. ΤΟΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΣΟΝ. οὐ σοὶ προσῆκον.
1217. ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ. κατεσκευασμένον. ἀσκήματα γὰρ, τὰ κατασκευάσματα.
1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ. τὸν δακτύλιον.
1225. Ω ΦΘΕΓΜ'. λείπει φίλτατον.

1221. ἦ ζῇ γὰρ ὡνήρ; Perperam vulgo ἀνήρ. In D. liquido scriptum ὡνήρ.

1126. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί. Perperam Aldus ἔχεις, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχῃς. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur.

1230. συμφορὰ vox est media, quæ in utramque partem accipitur. Eusta-

ΗΛ. ἰὼ γοναί, *στροφὴ α΄.*
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
ἐμόλετ᾽ ἀρτίως,
ἐφεύρετ᾽, ἤλθετ᾽, εἴδεθ᾽ οὓς ἐχρῄζετε.
ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ᾽ ἔχουσα πρόσμενε.
ΗΛ. τί δ᾽ ἔστι;
ΟΡ. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.
ΗΛ. ἀλλ᾽, οὐ μὰ τάν γ᾽ ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, *στροφὴ β΄.*
τόδε μὲν οὔ ποτ᾽ ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.
ΟΡ. ὅρα γε μὲν δή, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ᾽ ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
ΗΛ. ὀτοττοτοί. *στροφὴ γ΄.*
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔ ποτε καταλύσιμον,

1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΕΙΔΕΘ᾽ ΟΥΣ ΕΧΡΗΙΖΕΤΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ.

1236. ΣΙΓ᾽ ΕΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕ. ἀντὶ τοῦ, σίγα ἕως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

1237. ΤΙ Δ᾽ ΕΣΤΙ; παράκειται ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον. ἡ μὲν γὰρ γυνή τε οὖσα, καὶ παρὰ προσδοκίαν εὐτυχοῦσα θρασυτέρα ἐστίν· ὁ δὲ ἧττον ἀσφαλής, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιούτῳ κινδύνῳ.

1239. ΑΛΛ᾽ ΟΥ ΤΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. ἡ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὅρα δέ, εἰ οἰκεῖα ταῦτα τῇ Ἠλέκτρᾳ, παρόντος Ὀρέστου, ὁπότε καὶ μόνη οὖσα τοσοῦτον ἐθρασύνετο.

1243. ΟΡΑ ΓΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπὶ τὴν Κλυταιμνήστραν τείνων φησίν, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλεν.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ ΕΠΕΒΑΛΕΣ. ἐπείπερ ὑπέμνησεν αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναιρέσεως διὰ τῶν προειρημένων δύο στίχων, φησὶν ὅτι ἐνέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακόν, ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. ΟΥ ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΛΥΣΙΜΟΝ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ. οὐ καταλυόμενον. ὁ δὲ νοῦς· λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

thius ad Homerum p. 647. συμφορά, οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθή, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ᾽ ἀγαθῷ τό, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Alibi ξυμφορὰ absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu nihil aliud quam ἀπόβασιν significat, ut Œd. Tyr. 44. ubi sententia est non multum absimilis hujus apud Thucydidem i. 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.

1233. Vox γοναὶ in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, semel tantum posita est.

1239. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. ἀλλ᾽ οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis ἀλλ᾽ οὐ μὰ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati pedes versus, qui debet esse trimeter iambicus, cujusque in fine ἀδμήταν stare non potest. Proinde legendum: Ἀλλ᾽ οὐ μὰ τάν γ᾽ ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν. αν accusativi nominum primæ declinationis corripiunt Dores, quorum dialecto utuntur in melicis Tragici.

οὐδέποτε λησόμενον

. . . .

ἁμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.

ΟΡ. ἔξοιδα καὶ ταῦτ᾽· ἀλλ᾽ ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ᾽ ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ — ἀντιστρ. α'.
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
τάδε δίκᾳ χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡ. ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛ. τί δρῶσα;

ΟΡ. οὗ μή ᾽στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, — ἀντιστρ. β'.
μεταβάλοιτ᾽ ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ᾽ ἐσεῖδον.

ΟΡ. τότ᾽ εἶδες, ὅτε θεοί μ᾽ ἐπώτρυναν μολεῖν.

. . . .

ΗΛ. . . . . — ἀντιστρ. γ'.
ἔφρασας ὑπερτέραν

1251. ΟΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΦΡΑΖΗι. ὅταν ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς καὶ καλῇ. ἢ ὁπόταν ἡ παρουσία τούτων ᾖ, καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δὶ ὄχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν, καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ὀρέστου γιγνόμενα.

1254. Ο ΠΑΣ ΑΝ ΠΡΕΠΟΙ. ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δίκῃ λέγειν με ταῦτα. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. γράφεται ΤΑΔΕ ΔΙΚΑι.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ. ποῖον; τὸ ἐλευθεροστομεῖν. τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθεροστομίας.

1259. ΜΗ ΜΑΚΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ μακρῶς.

1260. ΤΙΣ ΟΥΝ ΑΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἂν, φησὶ, σοῦ φανέντος, δικαίως ἕλοιτο ἀντὶ λόγων σιωπήν;

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ. λείπει χάριν. ΤΑΣ ΠΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. τῆς σῆς παρουσίας.

1252. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργον. Manifestam mendam propagavit Stephanus.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus et codd. veteres omnes. Fœdum in modum impudens Triclinii audacia hunc versum corrupit.

1264. θεοί μ᾽ ἐπώτρυναν. Aldus et veteres codd. θεοί μ᾽ ὤτρυναν, syllaba deficiente ad versus integritatem. Metrum suffulsit Triclinius putri tibicine, θεοί γέ μ᾽ ὤτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus, præpositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπώτρυναν, ut paulo infra ἐπῶρσεν.

1265. Tertiam hanc antistrophen

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΟΡ. τὰ μέν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδ' ἐμοὶ φανῆναι,
μή τοι, πολύστονον ὧδ' ἰδὼν,—

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω;

ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσῃς,
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛ. ξυναινεῖς;

ΟΡ. τί μὴ οὔ;

ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.

1275. ΩΔ' ΙΔΩΝ. γράφεται ὧ δι' 'δάν. ΜΗ Μ' ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗιΣ. μὴ ἀποστερήσῃς με, φησὶ, τοῦ μεθέσθαι τῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέσται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σοῦ, καὶ ἀπολαυούσῃ. οὕτω γὰρ ἀπαλλαγήσομαι μετὰ ἡδονῆς. ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσῃς σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγήσομαι.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ ΕΚΛΥΟΝ. ὦ φίλαι, οἵαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον, ἐφ' ᾗ οὔτε σιωπῆσαι ἂν ἠδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ὅμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἔκλυον αὐδὴν, ἣν οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκούειν, οὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν δυναμένη. οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς. λέγει δὲ, περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε ἤκουσεν.

plane exhibeo, ut in Aldina et in veteribus codd. legitur: impudentissime hîc grassata est Triclinii stoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus qui primæ strophæ respondet, ut quintus excidit versiculus strophæ.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius infersit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessario corripi, quæ apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobæum Floril. Grotii p. 321. Τί φῄς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς Τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει, Ἣ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι; Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius infersit γε post μακρῷ, invitis veteribus libris.

1275. In D. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Haud sàtis assequor, quænam sit diversa illa lectio, cujus hîc scholiastes meminit. In codd. omnibus scriptum ὧδ ἰδών. Gl. οὕτως. Si forte quopiam in exemplari scriptum reperit ὡδὶ 'δὼν, pro ὡδὶ ἰδὼν, vitium id fuit scripturæ, quod animadverti dignum non erat.

ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ᾽ ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἃς ἐγὼ οὐδ᾽ ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ᾽ ἐμὲ,
μήθ᾽ ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ᾽ ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ᾽ ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν᾽, ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ᾽, ὅπως μήτηρ σε μὴ ᾽πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ᾽ ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ᾽. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛ. ἀλλ᾽, ὦ κασίγνηθ᾽, ὧδ᾽ ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ᾽· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ᾽ ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ᾽ εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ᾽ οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ᾽ ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ᾽, ὡς

1290. ΜΗΘ᾽ ΩΣ ΠΑΤΡΩιΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχὲς τῆς ταυτολογίας. ἤρκει γὰρ κᾆν ἐκ τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΝ ΕΞΕΙΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γὰρ, φησὶ, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία.
1304. ΔΕΞΑΙΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφεται ΒΟΥΛΟΙΜΗΝ.
1307. ΑΛΛ᾽ ΟΙΣΘΑ ΜΕΝ ΤΑ᾽ΝΘΕΝΔΕ. εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταύτα πεπύσθαι τὸν Ὀρέστην. ΜΙΣΟΣ ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μητέρα δηλονότι.

1292. ἐξείργοι. Sic codd. omnes nostri. Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξαίροι. E scholiastæ expositione suspicari quis possit eum legisse: Ἔργου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
1294. φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι.' In D. φανέντες οἱ κεκρυμμένοι.
1296. οὕτως δ᾽—Glossa, σκόπει, ποίει.

γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυῤῥοοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
ἥ τις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δ' ἔμ' ἄσκοπα·
ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὁρᾷν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡ. σιγᾷν ἐπήνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενὴς,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·

1322. ΣΙΓΑΙΝ ΕΠΗΙΝΕΣΑ. *τινὲς τὸν Χορόν φασι λέγειν ταῦτα.* ΕΙΣΙΤ' Ω ΞΕΝΟΙ. *τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι, ὁ Ὀρέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγᾷν· διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται.* ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΙ' ΑΝ ΟΥΤΕ ΤΙΣ. *τοιαύτην ἀγγελίαν δηλονότι φέροντες, ἣν οὐκ ἄν τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ὀστᾶ, οὐδὲ ἡδέως λάβοι, ὅτι κακή ἐστιν.*

1326. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΜΩΡΟΙ. *ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς, ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίγνονται.*

1328. ΕΓΓΕΝΗΣ. *ἐγγεγενημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους.*

1333. ΠΡΟΣΘΕΝ Η ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. *οἷον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροὶ, ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλεύματα τῆς ψυχῆς.*

1310. *γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.* Sic Aldus et codd. veteres. In C. inverso vocum ordine, *τοὐμὸν φαιδρόν.* Triclinius inepte dedit *φαιδρῷ.*

1311. *μῖσος ἐντέτηκ' ἐμοί.* Elegans metaphora, qua odium aut cupido, tanquam infusa cera, animo adhærere dicitur. Lucianus in morte Peregrini p. 346. *τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.* Est hæc forma passim usitata:

νῦν δ᾽ εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ᾽, ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ᾽, ἀπηλλάχθαι δ᾽ ἀκμή.
ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;
ΠΑΙ. καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.
ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.
ΠΑΙ. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν᾽ ἐνθάδ᾽ ὢν ἀνήρ.
ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
ΠΑΙ. τελουμένων, εἴποιμ᾽ ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.
ΗΛ. τίς οὗτος ἔστ᾽, ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.
ΟΡ. οὐχὶ ξυνιεῖς;
ΗΛ. οὐδέ γ᾽ ἐς θυμὸν φέρω.
ΟΡ. οὐκ οἶσθ᾽ ὅτῳ μ᾽ ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;
ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς;
ΟΡ. οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην, σῇ προμηθείᾳ, χεροῖν.
ΗΛ. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ᾽ ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ᾽ ἐστί. μή μ᾽ ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἄμ᾽ ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ᾽ ἔχων

1338. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. καιροῖς δηλονότι.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΠΟΙΜ᾽ ΑΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον διατρίβειν, ὡς καὶ Ὀρέστης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· (1283.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες. ΚΑΙ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. ὁ νοῦς· καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν· ἅπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

1346. ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΕΣΤ᾽. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἡ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ᾽ ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1349. ΟΥ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΠΕΔΟΝ. οὗ χεροῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ.

rarior vero inversa, qua, animus rei *infundi*, id est, *intabescere* dicitur, ut Trach. 463. εἰ κάρτ᾽ ἐντακείη τῷ φιλεῖν.

1347. ξυνιεῖς. In duobus codd. ξυνίης. in ceteris ξυνίεις.

ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

ΗΛ. ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟ. Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται — στροφή.

1366. ΤΑΥΤΑ. τὰ κατ' ἐμὲ φησί. ΝΥΝ ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΜΟΝΗ. ἐνταῦθα ἀνεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου. ΕΦΕΞΕΤΟΝ. μελλήσετε.
1372. ΟΥΔΕΝ ΑΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ ΟΥΔΕΝ παρέλκει.
1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ. ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤΑ'ΠΙΤΙΜΙΑ. τοὺς μισθούς.
1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΥ ΠΡΟΝΕΜΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προβιβάζει. τοῦ Ὀρέστου δὲ εἰσελθόν-

1365. κυκλοῦσι. Sic Aldus et codd. veteres. Activum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται.

1384. ὅπη προνέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπου.

τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων ἀντιστρ.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·

τος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἄλλως. εἰσεληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. τοῦτο δὲ ἤτοι ὁ Χορός φησι καὶ τῆς Ἠλέκτρας συνεισελθούσης αὐτοῖς, καὶ τὸ ΙΔΕΤΕ πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἔξω οὖσα ἡ Ἠλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἔστι διάλειμμα, ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἄρχεσθαι τοῦ Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. παρατήρει δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονομεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμνήστραν, δι' ἃς προείπομεν αἰτίας· ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ἠλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου, οὐδὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅπερ ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσήγαγεν. ΑΙΜΑ ΦΥΣΩΝ ΑΡΗΣ. οἷον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς, φυσῶν αἷμα καὶ φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον. ΚΑΚΩΝ ΠΑΝΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ. τὸ δὲ ΚΑΚΩΝ οὐχ ὡς κατηγοροῦσά φησιν· ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ Χοροῦ· ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις. ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἤτοι εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν Ἐριννύων. εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Ἐριννύες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν. ΤΟΥΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ. οὐ περὶ τοῦ ὀνείρου τῆς Κλυταιμνήστρας φησί· τοῦτο γὰρ βίαιον. ἀλλὰ τοῦτό φησιν· ἃ κατ' ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα, ἀλλ' εὐθέως τελεσθήσεται.

1391. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. ἡ Ἐριννὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἢ δαίμων τις ἁπλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου· παρέρχεται, φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ὀρέστης. ΕΝΕΡΩΝ δὲ ΑΡΩΓΟΣ. ἤτοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθὸς, ὅ ἐστιν ὑπηρέτις. ΑΡΧΑΙΟΠΛΟΥΤΑ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΕΔΩΛΙΑ. ἑδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΑΚΟΝΗΤΟΝ ΑΙΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Ο ΜΑΙΑΣ ΔΕ ΠΑΙΣ. ὁ Ἑρμῆς αὐτὸν ἄγοι πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα, κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

1388. κύνες μετάδρομοι πανουργημάτων sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra 1349. κύνας appellat. Vide notam ad Œd. T. 391.

1389. Ignoravit Triclinius ultimam in μακρὰν longam esse: alioqui non infersisset suum γε. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra ubi libri omnes veteres habent βεβᾶσιν ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

1393. πατρὸς εἰς ἑδώλια. Antiqua hæc est et genuina lectio a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa ἑδράσματα. Vide Suidam in Ἑδώλια, et Toupii Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet ἑδώλια· verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione.

1394. νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων. Aldus et codd. veteres χεροῖν reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio χειρῶν. Dativus est χειροῖν, quem casum structuræ lex flagitat. Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus Græcis displicuisse formam χειροῖν, quæ, si fidem illi habeamus, aut reperitur nuspiam, aut, sicubi occurrit, commutanda est cum χειρῶν vel χερσὶν, quotiescunque metri lex priorem productam

ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ' ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκ ἔτ' ἀμμένει.
ΗΛ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὥνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
ΧΟ. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;
ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας.
ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;
ΗΛ. φρουρήσουσ' ὅπως

1398. Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.

1400. ΕΣ ΤΑΦΟΝ. εἰς τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέστῃ δοκοῦντι ἀπολωλέναι.

1402. ΣΥ Δ' ΕΚΤΟΣ ΗΙΞΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙ; ἐν τούτοις δῆλον ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ἠλέκτρα.

requirit. Sed ego tali magistro non ita sum credulus, et χειρεῖν Græcæ linguæ non eximam, dum analogiæ ratio potiori auctoritati non cedet. αἷμα hîc *gladium* significare agnoscunt critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non deterruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione persanandum: νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ejus versione perspicuum est. ἐν pro εὖ operarum errore excusum fuisse Heathius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem αἶ ad compendium ponere. Nihil futilius istis conjecturis, quæ audaci metaphoræ, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam alienæ, plebeium putidumque sermonem substituunt. At *sermonem* tamen. Verum quo nomine appellabimus versum quem Tragico largitur Parisini editoris solertia? Νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων. Nemo adeo lippus est, quin videat νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν esse pro τὰν μάχαιραν εὖ νεακονῆ. Similis est structuræ illius apud Comicum nostratem: *d' amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux.* Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione versum restituerit in Aristophanis Acharn. 318. Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν. Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduceret, quod aliter facere non poterat, nisi νεακόνητον haud magis Græcum esse decerneret, quam χειροῖν. Quis risum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem Græce loqui docent? Legi digna sunt quæ de hoc loco scripsit Vir doctus in Miscell. Observ. tom. i. p. 416. Græce dicitur νεηκονὴς et νεηκόνητος, eadem analogia, qua ἀταρβὴς, ἀτάρβητος: ἀδμὴς, ἄδμητος: ἀνωφελὴς, ἀνωφέλητος: ἀμφινεικὴς, ἀμφινείκητος: ἀναλγὴς, ἀνάλγητος: et alia geminæ formæ vocabula, quæ apud hunc Tragicum et passim occurrunt. Metonymia est, similis illi in Phil. 1125. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν, τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν. Utroque in loco is qui efficit, *gladius, arcus,* ex eo quod efficitur, *sanguine,* id est, cæde; *alimento,* id est, confixis feris, avibus, quorum carne vescebatur Philocteta, declaratur. Non alius in hoc dramate pulchrior est versus, nec qualiscunque mendæ magis purus. Qui ei alium substituere non veriti sunt, cogitare saltem debebant, ut subdititius genuinæ indolis præ se ferret quidpiam. Verum si quis Sophoclem interrogaret, an pro suo versum hunc agnoscat, Νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων, vel, si Diis placet, istum, Νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων, exclamaret procul dubio: *Aliter catuli longe olent, aliter sues.*

1398. ὥνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες.

Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
ΚΛ. αἶ αἶ αἶ αἶ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ᾽ ἀπολλύντων πλέαι.
ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ᾽, ὦ φίλαι;
ΧΟ. ἤκουσ᾽ ἀνήκουστα *στροφὴ α΄.*
δύστανος, ὥστε φρίξαι.
ΚΛ. οἴ μοι τάλαιν᾽. Αἴγισθε, ποῦ ποτ᾽ ὢν κυρεῖς;
ΗΛ. ἰδοὺ μάλ᾽ αὖ θροεῖ τις.
ΚΛ. ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.
ΗΛ. ἀλλ᾽ οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ᾽ οὗτος, οὐθ᾽ ὁ γεννήσας πατήρ.
ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε *στροφὴ β΄.*
μοῖρα καθημερία φθίνει, φθίνει.
ΚΛ. ὤ μοι πέπληγμαι.
ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
ΚΛ. ὤ μοι μάλ᾽ αὖθις.
ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ᾽ ὁμοῦ.
ΧΟ. τελοῦσ᾽ ἀραί· ζῶσιν οἱ *στροφὴ γ΄.*
γᾶς ὕπαι κείμενοι.

1404. ΣΤΕΓΑΙ ΦΙΛΩΝ ΕΡΗΜΟΙ. ὁ λόγος ἀποτείνεται εἰς Αἴγισθον. ἔθος δὲ ἔχουσι τὰ γεγονότα ἔνδον ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι· νῦν δὲ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι, οὐκ ἐποίησε τοῦτο. προκείμενον γὰρ τὸ κατὰ τὴν Ἠλέκτραν ἐστὶ πάθος. νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἀναιρέσει τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ θεατὴς ἀκούει, καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίγνεται, ἢ δι᾽ ἀγγέλου σημαινόμενον. καὶ τὸ μὲν φορτικὸν τῆς ὄψεως ἀπέστη· τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἧσσον καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

1407. ΗΚΟΥΣ᾽ ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ. οἰκεῖον τὸ διανόημα γυναικῶν. τὸ δὲ ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ οὐχ ὡς καταγινώσκουσαι τοῦ Ὀρέστου φασὶν, ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.

1413. Ω ΓΕΝΕΑ ΤΑΛΑΙΝΑ. ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ γένους.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ ΑΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχονται αὐτούς. ΥΠΕΞΑΙΡΟΥΣΙ. ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευθέντες.

1403. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, pede mancus est hic versus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς supplevit; melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς.

1414. καθημερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recensione Dorica est forma καθαμερία.—φθίνει, φθείρει. Vox repetenda, in Aldina et codd. aliquot semel tantum posita est.

1416. εἰ γὰρ, *utinam.* εἰ in hac formula valet εἴθε. Vide ad Œd. T. 80. εἰ etiam sine γὰρ eamdem significationem habet, ut Œd. Col. 644. εἴ μοι θέμις γ᾽ ἦν, *utinam mihi liceret!*

1417. τελοῦσ᾽ ἀραί. Aldus et veteres codd. τελοῦσιν contra metri rationem. Iidem in seq. vers. dant γᾶς ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438.

πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ᾽ ὑπεξ-
αιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες.
ΗΛ. καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος. οὐδ᾽ ἔχω λέγειν,
Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ.
ΟΡ. τά γ᾽ ἐν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ᾽ ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ᾽ ἀτιμάσει ποτέ.
ΧΟ. παύσασθε. λεύσσω γὰρ — ἀντιστρ. α΄.
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.
ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψοῤῥον;
ΟΡ. εἰσορᾶτέ που
τὸν ἄνδρ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν;
ΗΛ. οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθὼς . . . .

. . . .

ΧΟ. βᾶτε κατ᾽ ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. — ἀντιστρ. β΄.

1425. ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΙ ΚΑΛΩΣ ΕΘΕΣΠΙΣΕ. οἷον, οὐκ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ ἐπιβαλλόμενος ἔπραξα, ἀλλὰ πειθόμενος τῷ θεῷ.

1428. ΛΕΥΣΣΩ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. οἷον ὑποστρέψαντα. μετεκέκλητο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

1424. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ. τὰν δόμοισι μέν. Deficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplevit, πῶς κυρεῖ γε. Verum inficete prorsus particulam posuit in fine sententiæ. Commodiori sede eam locavi: τά γ᾽ ἐν δόμοισι μὲν—

1427. ὡς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinii etiam recensio recte. In impressis perperam ut in C. ἀτιμάσῃ. ὡς hic cum futuro indicativi construi debet, ut supra 1310. — ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ᾽, ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Utroque in loco glossa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non aliûs modi esse posse, quam indicativi.

1430. In Aldina hic versus totus et sequentes duo Electræ partibus contribuuntur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus. Consentit August. nisi quod errore librarii Electræ persona omissa est quæ versui 1430. præfigi debuit. In omnibus scriptum ἐφ᾽ ἡμῖν, ut manifestum est Oresten dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr. tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ᾽ ὑμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, deteriora quæque probare suetus, bonæ codicis sui scripturæ prætulit. Parisino quoque editori ὑμῖν *melius videtur*, quod profecto non miror.

1431. ἐκ προαστίου. Sic bene Aldus. In codd. perperam scriptum προαστείου, quod Heathius reponi vult: at ostendere oblitus est quî in sine senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosæ superscripta. Vide Suidam in Προάστειον. Euripides Alcest. 848. Τύμβον κατόι ξεστὸν ἐκ προαστίου.

νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ᾽ ὡς πάλιν—
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν, ᾗ νοεῖς.
ΗΛ. ἔπειγέ νυν.
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα.
ΗΛ. τἀνθάδ᾽ ἂν μέλοιτ᾽ ἐμοί.
ΧΟ. δι᾽ ὠτὸς ἂν παῦρά γ᾽ ὡς ἀντιστρ. γ᾽.
ἠπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ᾽ οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὕς φασ᾽ Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ᾽ ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ᾽ ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

1434. ΤΑ ΠΡΙΝ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ. τὰ μὲν πρὶν εὖ θέμενοι, τὰ κατὰ Κλυταιμνήστραν, ὡς καὶ ὑμῖν εὖ εἴη τὰ κατὰ Αἴγισθον.

1437. ΔΙ᾽ ΩΤΟΣ ΑΝ ΠΑΥΡΑ. μὴ ἀνατεταμένως φθέγγεσθαι, ἀλλ᾽ ἐλαφρῶς ἐν τῷ λαλεῖν δεῖ, μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον. ΩΣ ΗΠΙΩΣ. γράφεται ΩΣ ΝΗΠΙΩι. ὡς ἂν μικρῶν παίδων ῥήματα, οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ γεγονὸς κατὰ τὸν οἶκον. ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ ΣΥΜΦΕΡΟΙ. καθ᾽ ὑπέρβατον. συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι᾽ ὠτὸς αὐτοῦ ἐννέπειν, ὡς ἂν ἀνοήτῳ διαλεγόμενον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγόμενόν τῳ νηπίῳ. ἢ πρὸς αἰτιατικὴν μετακτέον· πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέρει τοῦτον, ὡς πρὸς νήπιον, ἐννέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς, ὅπως ἂν ἀπατηθεὶς ἐμπέσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης, τὸν λάθρα κατ᾽ αὐτοῦ γιγνόμενον.

1436. μέλοιτ᾽ ἐμοί. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossa, διὰ φροντίδος ἂν εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ᾽ ἐμοί.

1438. ὡς ἠπίως. Sic Aldus et codd. omnes veteres recte. Gl. λίαν πρᾴως. Versus dimeter est pæonicus duobus constans creticis, ad cujus normam antitheticum in stropha reconcinnavimus, Γᾶς ὕπαι κείμενοι. in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι· quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, hujus versiculi lectionem interpolavit, et pro suo more corrupit, sensumque plane subvertit. Nempe ἤπιον veteri lectioni substituit. Hujus ἠπίως aliam depravationem in libris exstitisse testatur Scholiastes, νηπίῳ, quod vitiosa nuce nemo emerit, nisi νήπιος ipse sit.

1445. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ—Libri omnes καὶ σὲ, menda manifesta. Unicam Electram percontatur; proindo copulæ non est locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum esse.

ΑΙ. ποῦ δῆτ᾽ ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκ᾽ ἐμέ.
ΗΛ. ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ᾽ ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὔκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ᾽ ἄρ᾽ ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν.
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ᾽ ἄζηλος θέα.
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ᾽ εἶπας, οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ᾽ ὁρᾶν,
ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ᾽ ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας.
ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ᾽ ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ᾽, ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ
πεπτωκός· εἰ δ᾽ ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.

1450. ΔΙΔΑΣΚΕ ΜΕ. γράφεται ΜΗΝΥΕ ΜΟΙ.

1457. ΧΑΙΡΟιΣ ΑΝ ΕΙ ΣΟΙ ΧΑΡΤΑ. ἐπισαρκάζουσα λέγει τάδε.

1158. ΣΙΤΑιΝ᾽ΑΝΩΓΑ. κελεύει ὁ Αἴγισθος ἐμφανῶς δεικνῦναι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου· οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. ἐὰν μὴ πείθηται, πρὸς βίαν, κολάσεως τυχὼν, τότε φύσει φρένας, καὶ εἴσεται ὅτι ἄμεινον ἦν πείθεσθαι τῷ κρατοῦντι.

1466. ΑΝΕΥ ΦΘΟΝΟΥ ΜΕΝ. οἷον, ἐφθονήθη, καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης. ΕΙ Δ᾽ ΕΠΕΣΤΙ ΝΕΜΕΣΙΣ, ΟΥ ΛΕΓΩ. εἰ δὲ μεμφόμεθα τοῖς περὶ αὐτῷ συμβᾶσιν, οὐ λέγω.

1451. φίλης προξένου κατήνυσαν. Elliptica locutio, pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον. Vide ad Œd. Col. 1562.

1456. χαίρειν μ᾽ εἶπας. In plerisque veteribus libris pronomen omissum.

1461. ἀνδρὸς τοῦδε, *Orestis.* Jungendi hi genitivi cum ἐλπίσιν, non vero cum νεκρόν. Perperam in impressis hic locus distinctus est. Quæ sequuntur, μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας, προστυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ significant: *neque ingratiis sapere discat, castigatorem me nactus.* Ista Latine et Gallice vertit Parisinus editor, et in utraque lingua a sensu aberravit, πρὸς βίαν, quod ad φύσῃ pertinet, cum κολαστοῦ jungens. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1457.

1465. Perperam in impressis τοῖς κρείττοσιν.

1466. Absurde vulgo legitur: δέδορκα φάσμ᾽ ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationibus subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi v. 456. φθόνος et Νέμεσις idem significant, ut in simili formula τὴν Νέμεσιν προσκυνῶ, de qua vide Berglerum ad Alciphronem p. 139. et τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον apud Nostrum Philoct. 776. Perinde est igitur ac si dixisset: δέδορκα φάσμα εὖ

χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.
ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾷν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλως.
ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
ΑΙ. οἴ μοι, τί λεύσσω;
ΟΡ. τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;
ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων;
ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;
ΑΙ. οἴ μοι, ξυνῆκα τοὔπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ.
ΟΡ. καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.
ΑΙ. ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλ' ἐμοὶ πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν.
ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων

1478. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ. τῷ Ὀρέστῃ.

1483. ΜΗ ΠΕΡΑ ΛΕΓΕΙΝ ΕΑ. περισσὴ γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει ἐκτείνειν λόγους.

πεπτωκός. λέγω μὲν ἄνευ φθονου· εἰ δ' ἔπεστι φθόνος, οὐ λέγω. Egregia hac emendatione nihil verius.

1469. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut apud Aldum, mendose τε, cujus loco Triclinius supposuit γε.

1471. προσηγορεῖν φίλως, *compellare amice, ut cognatum decet.* Aldus et veteres codd. habent φίλος. In plerisque vocandi adverbium ῶ superscriptum glossæ loco. Sane quidem φίλος sæpissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hîc mendosum est. Præstat Triclinii lectio φίλως, ut in Œd. Col. 758. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών.

1478. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Rursus hîc Tragico egregiam operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, quam merito suo recepimus. *Non sentis te dudum cum viventibus quasi mortuis confabulari?* id est, *cum Oreste vivente, quem mortuum opinaris.*

1481. ἐσφάλλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris perperam ἐσφάλου.

1485. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. In Aldina et codd. omnibus legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένον, quod quidem *melius putat* Parisinus editor :

θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
ΟΡ. χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ὡ'γὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
ΟΡ. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.
ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
ΟΡ. τὰ γοῦν σ'· ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.
ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἕρφ'.
ΑΙ. ὑφηγοῦ.
ΟΡ. σοὶ βαδιστέον πάρος.
ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε;
ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν

1488. ΤΑΦΕΥΣΙΝ. ἤγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν. ΩΣ ΕΜΟΙ ΤΟΔ' ΑΝ. τὸ ἄταφον αὐτὸν αἰκισθῆναι.

1495. ΜΗ ΤΑΣΣΕ. μὴ ἐπίτασσε. ΧΩΡΕΙ Δ' ΕΝΘΑΠΕΡ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΣ. πρόφασιν ἱκανὴν εὗρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φονεῦσαι αὐτόν.

verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a suppresso τις. ὁ μέλλων τις θνήσκειν τῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius.

1488. ταφεῦσιν. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odyss. γ'. 255. si domum reversus Ægisthum in vivis adhuc reperisset. Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγαροισιν ἔτετμεν Ἀτρείδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος· Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος· οὐδέ κέ τις μιν Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.

1491. χωροῖς ἂν idem valet ac χώρει. Optativus cum particula ἂν sæpe vim futuri habet, ut Œd. T. 95. 282. Œd. Col. 507. Antig. 1108. Sæpe imperativi. Hîc non magis huic formula χωροῖς ἂν εἴσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoctetæ dicit v. 674. *ingredere*, χωροῖς ἂν εἴσω, et quum in Trach. 624. amice Deianira dicit Lichæ, στείχοις ἂν ἤδη.

1492. νῦν ἐστὶν ὡ'γών. Libri omnes mendose ἀγὼν, cujus vocis quum prior syllaba semper corripiatur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 867.

θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.
ΧΟ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1508. ΩΣ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἠλευθερώθης.

1507. κτείνειν. gl. λέγω τὸ κτείνειν. Nimirum adponitur ad præcedens τήνδε δίκην. De ὅστις ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν relato, vide ad Aj. 760

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

DEPERDITORUM
SOPHOCLIS DRAMATUM
FRAGMENTA.

DEPERDITORUM

SOPHOCLIS DRAMATUM

FRAGMENTA.

ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β.

DUAS hoc titulo fabulas edidit Sophocles. In priore, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem a Junone actus, filiumque Learchum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio se ipsum multans. Vide Apollodorum i. 9. 2. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes, ubi rusticus, quum a Socrate jubetur capiti coronam imponere, ait:

Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ᾽ ὅπως μὴ θύσετε.

ad quem locum in scholiis inter alia hæc leguntur: Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Alius: Ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ Φρίξου. Tertius: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρίξος, δι᾽ ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. Cum istis comparentur, quæ congessit Apostolius ad Proverbium Μὴ θεᾶς ἄνθρωπον, ὡς Ἀθάμας· facile quivis sentiet quem ille descripsit, et Comici enarratores idem Sophoclis drama innuisse, Heathiumque nugari, quum ait *Prioris Athamantis argumentum haberi apud Apostolium Prov.* xiii. 46. *de posterioris vero argumento videnda esse scholia ad Aristoph. Nub.* 256. Utroque in loco una eademque res narratur; recentiorque Apostolius veteres criticos pæne ad verbum exscripsit.

Vide Lexicon in Ἀγχήρης. Βρυαζούσης. Ἔπιπλα. Ἐπισίγματα. Ἕρκεσι. Ἐχρωματίσθη. Ἐψία. Καταγνῶναι. Λευκὴν ἡμέραν.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

I. Stobæus Ecl. p. 127. Theophilus ad Autolycum, lib. ii. cap. 37.

Εἰ δείν᾽ ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.
Δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Hunc qui patravit dira, tantumdem pati
æquum est, sacratum juris ut fulsit jubar.

II. Idem Floril. tit. xlviii. p. 183.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Dat sapere regi turba sapientum comes.

Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur Aristides tom. ii. p. 228. Libanius Epist. xxxiii. Zenobius Prov. v. 98. Agellius xiii. 18. Platonis er-

rorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit tom. ii. p. 173. Operam perdidit Wolfius, quum eum quæreret in superstitibus Sophoclis fabulis.

III. Idem tit. xcviii. p. 409.

Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

Homo flatus est et umbra; præterea nihil.

In edito Stobæo tributus hic senarius Sophocli, sed omisso dramatis titulo. Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι. Similis est sententia in Flagellifero v. 125.

IV. Idem tit cxv. p. 473.

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιούσδ' ἴδοις ἂν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Vetera exemplaria adscriptum habent lemma Σοφοκλ. Οἰδίποδι, falso. Manifestus error Grotium permovit, ut dramatis titulum mutaret, Oïleumque sufficeret Œdipodi, e Cicerone, cujus locum mox proferemus. Sed fefellit eum conjectura. Oïleum nec Sophocles docuit, nec Euripides, cujus tamen inter fragmenta hos versus retulit in quemvis lapsum proclivis Barnesius, ut et duos alios senarios, quos exhibet Stobæus initio tit. xlvi. qui sunt ex Euripidis Syleo. Hominem seduxit Grotii ipsius error in Excerptis p. 396. ubi hi versus designantur tanquam ex Euripidis Oïleo, quos in Florilegio tamen Sophocli adscripserat. Sobrie ista accuravit Musgravius. E Sophoclis Ajace Locro versus hos desumptos esse inter eruditos constat, quo in dramate recitabantur e Chori vel alius persona Oïleum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. Hoc ostendit Cicero Tuscul. iii. 29. " Itaque Oïleus ille apud Sophoclem, qui Telamonem an-" tea de Ajacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus est." De cujus commutata mente sic dicitur:

Nec vero tanta præditus sapientia
quisquam est, qui aliorum ærumnam dictis allevans,
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et præcepta excidant.

Sententiæ summam reddidit Cicero: formam ipsam expressit Grotius strictiori versione:

Plerumque magna præditos sapientia
tales reperias, iste se qualem gerit.
consilia bene dant rebus aliorum malis:
at ubi levis fortuna mutato impetu
crudeli in ipsos verbere intonaverit,
ibi illa cuncta pulchra præcepta excidunt.

V. Schol. Euripidis ad Alcestin 453. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.

Καὶ πέξα καὶ φορμικτά.

καὶ πέξαι δέ τινες ἕτεραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

VI. Schol Comici ad Aves 934. Σπολὰς, διφθέρα ὁποιαοῦν. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ.

καταστίκτου κυνὸς
σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Pollux vii. 70. σπολὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς

Ξενοφῶν ἔφη, καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει· Σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

VII. Vide Lexicon in Ἑλλάς.

ΑΙΓΕΥΣ.

I. Strabo lib. ix. p. 601.

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ
τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν·
Νίσῳ δὲ τὴν ἀνόμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
εἴληχε Πάλλας.

De divisione regni Attici inter Pandionis filios vide Meursium Regni Attici ii. 15. In tertio versu νέμειν, quod *habitare, possidere* significat, pendet ab ὥρισε. Male vulgo legitur νέμων.

II. Scholiastes Comici ad Equites 84.

Ἐμοὶ δὲ λῷστον πῶμα ταύριον πιεῖν,
καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

Hos quidem versus laudat Scholiastes ex Helena Sophoclis legitque in priore αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν. Utrumque male. Sunt ex Ægeo. Vide Casaubonum ad Athenæum p. 234. et Hesychii interpretes ad glossam Ταύρειον πόμα. Eustathius p. 881. l. 21. ἦν δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνομα Τροιζηνίου, Ταῦρος· ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ Ταύριον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ, φασὶ, καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. Lectionem enarratoris Comici secutus Grotius, hos versus sic reddidit:

Potare tauri sanguinem melius mihi,
maledicta quam tot tantaque istorum pati.

Observat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino sanguine, quo sibi mortem consciverit Themistocles, e male intellecto Sophoclis loco ortam esse. Nempe πῶμα ταύριον pro taurino sanguine acceperunt, unde αἷμα ex glossa intrusum fuisse videtur. De Themistocles morte vide Thucydidem p. 90. et Dukeri notam 87.

III. Pollux x. 160. καὶ κέστρα δὲ, σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς·

κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
πλέον ἀλοῆσαι.

Sic legendum; non, ut in Polluce editum est, ἀλοῆσαι πλεῖον· nec πλεῖον ἀλοιῆσαι, ut Heathius.

IV. Stephanus in Χώρα—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ·

ἐκλύομεν. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ.

καὶ ἐν Ἡρακλεῖ·

στρέφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν.

Vide Toupii Epist. Crit. p. 123.

V. Pindari Schol. ad Pyth. ii. 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ·

ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ·

πῶς δῆθ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;

Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium p. 194.

VI. Schol. Homeri ad Odyss. η. 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. (male vulgo ἐν Ἀργεῖ)

ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,
κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα
κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πτερόν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Vide Lexicon in Ἀρύθμων.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

I. Athenæus, p. 122. et ex eo partim Eustathius, p. 752.

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ
λέγω· σὺ δ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, τὰ μὲν
δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

Cupiens tibi suadere, non te cogere,
hæc dico: tu, quod facere sapientes solent,
honesta lauda, sequere quod lucrum ferat.

II. Photius in Lexico Ms. citatus ab Albertio ad Hesychium, tom. i. col. 1472.

Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφ. Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι.

Ultima Glossatoris verba tanquam Tragici versum exhibuit Albertius, miro errore. Eadem habet ex eodem fonte petita, sed omisso fabulæ titulo, auctor Etymol. M. p. 385. initio. Huc pertinet Hesychii glossa: Σφηκοὶ, οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι.

III. Vide Lexicon in Ἄναρκτον. Ἀνθοβόσκον. Ἀπιστεῖ. Ὀρθόπτερον.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Genuinus hic est dramatis titulus, a librariis passim depravatus. Perperam citatur Sophocles ἐν Αἰχμαλώτοις, vel Αἰχμαλώτοισιν, quod posterius quidem ad verum propius accedit. Argumentum e Trojana historia sumptum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanæ mulieres captivæ, ut in Troasin Euripidis: sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama.

I. Harpocration in ἀπομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν·

Δεινότατον ἀπομακτῆρα μεγάλων ξυμφορῶν.

II. Pollux x. 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἀσπὶς μὲν ἡμῖν, λίγδος ὥς, πυκνὸν πατεῖ.

Videnda ad eum locum docta Hemsterhusii nota.

III. Schol. Comici ad Ranas 233. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὡσπερεὶ λύρας.

Pollux iv. 62. Καὶ δόνακα δέ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κέρατος ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκεν· Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὡσπερεὶ λύρας.

IV. Suidas in Ὑπὸ παντὶ λίθῳ—Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Lapide sub omni latet insidians nepa.

Laudat hunc versum Scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium ad quod alludit Comicus Thesmoph. 528.

V. Stephanus in Βωμοὶ—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν, βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι.

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών.

VI. Idem in Εὐρώπη—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ι Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Legendum forte μακράν. *et longe ab Europa.*

VII. Idem: Χρύση, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σοφ. Λημνίαις·

Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι.

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Confudit Stephanus duas Chryses Lemniam et Troïcam. In Lemniarum versu intelligenda Chryse Lemni vicina: in captivis vero Chryse Troïca, quod ostendit adjuncta Κίλλα, urbs agri Trojani. *Salmasius.*

VIII. Vide Lexicon in Αἰχμόδετος. Ἀλιτροσύνη. Ἀμφίλινα. Ἀνηκές. Ἀπειθής. Ἄσεπτον. Ἄχνην. Βαιαί. Ἐμπλεύρου. Ἐνόπαις. Ἐνστερνομαντίαις. Ἐπιμάσσεται. Ἴαννα. Ἱερόλας. Ἱκτορεύσομεν. Φαῦλον.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἢ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Duplici titulo insignita fabula, cujus argumentum fuisse videtur mors Acrisii juxta oraculum a Perseo nepote interempti. Historiam vide in Apollodori Bibliotheca, lib. ii. cap. iv. 4.

I. Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Βοᾷ τις; ὦ ἀκούετ'· ἢ ὑλακτῶ μάτην;
ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Clamatur. exauditis? an frustra obstrepo?
facile anima metuens audit aut fingit sonos.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Ἀλλ' οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Mendacium recusat ætatem pati.

Hunc versum huic Sophocleo dramati adscribit cod. Vindob. et sequentem Aloadis.

III. Idem tit. lxii. p. 237.

Δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ
κῶλον ποδισθεὶς, πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

Fugitivus arctis vinculis coërcitus,
quin quæ placent loquatur, ambigere est nefas.

IV. Idem tit. lxxiv. p. 325.

Ἄλλως τε καὶ κόρῃ τε κ' Ἀργεία γένος,
αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Quum maxime sit virgo, et Argis edita,
Quarum decus silere, vel pauca eloqui.

V. Idem tit. lxxix. p. 339.

Ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει

Animi modesti liberos paucis decet
uti parentes ad suos sermonibus.

VI. Idem tit. cviii. p. 457.

Θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

Ne metue, mulier: multa quæ in somnis mala
apparuerunt nocte, lenivit dies.

VII. Idem tit. cxx. p. 489.

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Amare vitam nemo plus senibus solet.

VIII. Ibidem, p. 491.

Τὸ ζῆν γὰρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιστον γέρας.
θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς.

O nate, vita munus est dulcissimum:
namque homini eidem bis datum non est mori.

Indicem dramatis, e quo hi versus sumpti, dat Regius Stobæi codex.

IX. Idem tit. cxxvi. p. 515.

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

Mortuis vivos decet
Auxilia ferre, quippe morituros item.

X. Hesychius in fine Lexici col. 1603.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

Nempe et tyrannum nemo non fugere expetit.

XI. Athenæus, l. x. p. 466. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλεῖστα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ Τραγικός·

Πολὺν δ' ἀγῶνα πανξένοις κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν,
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

XII. Stephanus in Δώτιον—ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίοις·

Κἀμοὶ τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
ἀγχοῦ προσῆψεν ἐλαφρὸς ἐν δισκήματι.

XIII. Idem. Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

XIV. Vide Lexicon in Ἄδοξα. Ἀκτίτης. Ἀλοίματα. Ἀνταίαν. Ἀπόδρομον. Ἀποφανθείς. Ἀρώματα. Ἄστομος. Βίδην. Ἰλλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Dramatis sincerus titulus est Ἀλέξανδρος, non, ut sæpe citatur, Ἀλέξανδρα. Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hygini Fab. xci.

I. Stephanus in Ἄστυ—ἀπὸ τοῦ ἀστὸς, τὸ ἀστίτης. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ·

οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

βοτῆρα νικᾷν ἄνδρας ἀστίτας.

II. Idem in Ἔφεσος—τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος. εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου. οὕτω καὶ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς.

III. Eustathius p. 533. ubi de nominum in της tono agit: Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Ἀλεξάνδρῳ, Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν.

IV. Vide Lexicon in Δύσαυλος. Θηλάστρια. Μαιεύτριαν. Μνείαν.

ΑΛΗΤΗΣ.

Diversimode scriptus occurrit hujus fabulæ titulus, Ἀλείτης, Ἀλήτης. Posterius ubique observo in Stobæi codice, præterquam duobus in locis, ubi primum scriptum fuerat Ἀλείπτῃ, quod ab eadem manu emendatum in Ἀλήτῃ. Videtur autem esse nomen proprium viri. Nam de fabulæ argumento nihil compertum

habemus. Memoratur Aletes, unus ex Herculis posteris, qui post Heraclidarum in Peloponnesum reditum Corinthum obtinuit; unde Pindaro Olymp. xiii. 17. Corinthii appellantur παῖδες Ἀλάτα. Vide Pausaniam p. 120. Est etiam ἀλήτης nomen appellativum, πλανήτην, *erronem* significans; quo Noster utitur in Œd. Col. Inde petitum acumen dicti, quod in proverbium cessit, δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. Vide Zenobium iii. 22.

I. Stobæus Floril. tit. iii. p. 15.

Ψυχὴ γὰρ εὔνους, καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον,
κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις.

Tranquillus animus, conscius recte sibi,
multa aptus est reperire, quæ vafros latent.

II. Idem tit. xxxv. p. 141.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά.

Contracta multum verba habent sapientiæ.

III. Idem tit. xxxvi. p. 145.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ,
λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς

Quicunque sese semper audiri cupit,
aliis molestus quam sit haud intelligit.

Recte Grotius hos versus designat tanquam ex Sophoclis Alete, quod confirmat adscriptum lemma in cod. Vindob. Gesnerus eos tribuit Euripidi in Dictye.

IV. Idem tit. lxxxviii. p. 361.

Ἀλλ' εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

Si, vera fatus, nobilem te prædicas,
proloquere qui sis, qua domo. nam pollui
sermone nullo celsa nobilitas potest.

V. Idem tit. lxxxix. p. 363.

Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλὸν
εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον.

Clementer es locutus, atque ut te decet.
nam specimen edens clara nobilitas sui,
vanis relictis, solida sectatur bona.

VI. Idem tit. cv. p. 439.

Τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτοῦ,
ἢ μικρὸν, ἤτοι μηδαμοῦ τιμώμενον;
οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταυτῷ μένει.

Quid est quod aliquis alteri sortem datam
summo infimove ponat, aut nullo in loco,
quum nihil in una sede permaneat diu?

VII. Idem tit. cvi. p. 445.

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς·
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα
γεγῶτας, εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν. ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα·
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τούσδε τὴν ἐναντίαν

δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν.
κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγώς.

Malos profanis prosatos genitoribus
florere rebus prosperis, visu grave:
stirpem bonorum rursus ingenio probo,
malis subactos, cladibus mersos premi.
disponere aliter cura debuerat Deûm
mortalium res: nam pios decuit palam
bona largitate consequi cœlestium:
contra, scelestos paria criminibus suis
supplicia aperte luere Diis ultoribus.
ita res secundas nemo jactaret malus.

V. 8. elegantem codicis lectionem restitui, τούσδε. Vulgo τῶνδε. *Quod autem ad scelestos attinet, hos*—Sicque legendum esse jam olim conjecisse desideratissimum Valckenarium ex illius schedis comperio.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Porphyrius Quæst. Homer. i. Σοφ. Ἀλκμαίωνι·

Εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπήβολον καλῶν σε.

II. Plutarchus de audiendis poëtis p. 35. Ἂν δὲ φαίνηταί τις ἐπιλήψεως δεόμενος, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνου, ὥσπερ ὁ τραγικὸς Ἄδραστος, τοῦ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,

Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.

ἀπεκρίνατο·

Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

A. Tu frater illi es, quæ virum occidit suum.
B. At tu interemptor ipse genetricis tuæ.

Hos versus iterum profert Plutarchus in libro de capienda ex inimicis utilitate, p. 88. E Sophoclis Alcmæone petitos esse probabiliter opinabatur Valckenarius.

III. Vide Lexicon in Αἰνῶ. Ἀραίας.

ΑΛΩΑΔΑΙ Σάτυροι.

Sic scribi debet dramatis hujus titulus. Vide Hemsterhusium ad Luciani Contemplantes, p. 494.

I. Stobæus Floril. tit. ix. p. 53.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον.

Justis recalcitrare difficilis labor.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Κακὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

Illiberalis ingenii est simulatio.

III. Idem tit. xiii. p. 83.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

Nam justa lingua maximam vim possidet.

IV. Idem tit. xxxiii. p. 139.

Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.

Tace, puer: bona magna sunt silentii.

V. Idem tit. xxxvi. p. 143.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη.

Quid verba fundis impetu tam prodigo?
semper molestus est supervacuus labor.

VI. Idem tit. xli. p. 161.

Μὴ πάντ᾽ ἐρεύνα· πολλὰ καὶ λαλεῖν κακόν.

Ne sciscitare: multa fari haud expedit.

VII. Idem tit. xliii. p. 163.

Κοὐκ οἶδ᾽ ὅ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν.
ὅταν οἵ γ᾽ ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
καταvικῶνται,
ποία πόλις ἂν τάδ᾽ ἐνέγκοι;

Quæ ad hæc dicam, mens ambigua est,
ubi degeneres vicere bonos,
quænam urbs subsistere possit?

Vide Valckenarium Diatr. Eurip. p. 15.

VIII. Idem tit. liv. p. 207.

Δοκῶ μὲν, οὐδείς· ἀλλ᾽ ὅρα, μὴ κρεῖσσον ᾖ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν,
ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

Nemo, ut videtur. sed vide an non rectius
sit vincere hostem, quamlibet fraude impia,
quam servitutem ferre et imperium pati.

IX. Idem tit. lxxvi. p. 331.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρὸς,
εἴπερ πέφυκά γ᾽· εἰ δὲ μὴ, μείων βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

Tace. mihi illo patre censeri satis est,
sive ille pater est; seu minus, refert nihil,
res credita et recepta plus vero valet.

Recte in Reg. cod. scriptum μείων βλάβη, uti et legendum esse conjecerat olim Gesnerus pro vulgato μείζων. Vide quæ observavi ad Æschyli Prometheum 1021. Grotius dedit τίς ἂν βλάβη; Sunt autem ista Oti vel Ephialtæ ad aliquem qui geminos illos mortali satu editos arguebat, Neptunumque patrem eorum esse negabat.

X. Idem tit. lxxviii. p. 333.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

Proles notha et legitima tantumdem valet,
quicunque probus est, hunc probe natum puta.

Horum senariorum alterum profert Clemens Strom. vi. p. 741. sed interpolatum.

XI. Idem tit. xci. p. 371. et Plutarchus de audiendis poëtis, p. 21.

Τὰ χρήματ᾽ ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους,
αὖθις δὲ τιμὰς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης
τυραννίδος ἐσάγουσιν ἡδίστην ἕδραν.
κἄπειτα δ᾽ οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται
πρὸς χρήμαθ᾽, οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν.
δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα,
καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ, χὤπόθεν πένης ἀνὴρ
μηδ᾽ ἐντυχὼν δύναιτ᾽ ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν.
καὶ γὰρ δυσειδὲς ὄμμα καὶ δυσώνυμον,
γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν, εὔμορφόν τ᾽ ἰδεῖν.

μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
πάρεστιν αὐτῷ, κἀπικρύψασθαι κακά.
Divitiæ amicos comparant mortalibus:
exinde decus famamque: tum facto gradu
ad celsa tendunt imperi fastigia:
nec invenitur, oderit qui divitem;
aut si quis odit, odia dissimulat tamen.
per invia atque pervia ex æquo invenit,
qua penetret aurum: pauper, ut sit maxime
felix, potiri vota quit nunquam sua.
at ore fœdos, nomine aspernabiles,
pulcros, disertos, inclytos nummus facit:
tum facile dives gaudet aut morbo cubat,
utcumque res fert, et sua occultat mala.

V. 3. τυραννίδος ἐσάγουσιν. In cod. scriptum τυραννίδος τ' ἄγουσιν. Grotius prava conjectura dederat θακοῦσιν. Divitiæ ἄγουσιν εἰς ἕδραν. Librarii solemni errore exciderat compositi verbi præpositio. V. 4. cod. dat κἄπειτα. V. 7. δὴ fulciendo versui aptum inseruit Heathius. Male Grotius: καὶ πρὸς τὰ βατά. καὶ οὔποτ' ἂν πένης ἀνήρ. In Plutarchi edit. Aldina legitur καὶ ὁπόθεν· in cod. vero emendate, χὤπόθεν. V. 8. cod. μηδ' εὐτυχῶν. Vera est Plutarchi lectio ἐντυχὼν, hac sententia: καὶ πρὸς τὰ βατὰ, καὶ ἔνθα, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν. *et eo, quo si pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut voto suo potiatur.* Vel etiam ellipsin hoc modo supplere possis: καὶ τυγχάνει ὧν ἐρᾷ ἔνθεν, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν τυχεῖν. V. 9. ὄμμα legitur in cod. Reg. Vulgo σῶμα. V. 10. γλώσσῃ dativus est. Ut εὔμορφον opponitur τῷ δυσειδὲς ὄμμα, sic γλώσσῃ σοφὸν opponitur τῷ δυσώνυμον, quod rariori significatu hîc *prave loquentem* notat. Nescio quid sibi velit Heathius γλώσση casu recto legens, tanquam si de vi non divitiarum, sed eloquentiæ hîc ageretur. V. ult. cod. καποκρύψασθαι.

XII. Ælianus de Nat. Animal. vii. 39. Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα,

Νομὰς δέ τις κεροῦσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν·

ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους
στόρθυγγας εἷρπεν ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλου ἐν τοῖς Ἀλωάδαις. Penultimi versus voces invertit Heathius legens μύξας ἄρασα. Nescio an ob metrum. Sed animadvertere debebat vocem μύξας sic positam senarii secundam sedem tenere, quæ spondeo non magis quam quarta permissa est. Equidem crediderim vocem μύξας, alioquin probam, hîc a Tragico adhibitam non fuisse. Quid, si legamus?

ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους.

XIII. Vide Lexicon in Ἐφυμνεῖς.

ΑΜΥΚΟΣ Σατυρικός.

Vide Lexicon in Λαγός. Σιαγόνος.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Comici ad Ranas 484. Ὠρακιάσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ·

τὸ δ' ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας.

II. Idem ad Vespas 1501. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ·

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.

Forte scripserat Tragicus:

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε χωρεῖ μάντεως.

III. Athenæus, l. x. p. 454. postquam Tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, describentes literarum figuras, ænigmatice personarum nomina designant, Sophoclis meminit rusticum inducentis, qui literarum formas non verbis, sed schematibus et gestu saltando exprimeret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ὀρχούμενον.

IV. Strabo, l. ix. p. 399. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα Ῥαμνοῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Ψωφὶς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι, τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Ex Amphiarao hos versus esse opinatur Meursius, qui et in Alcmæone et in Eriphyla esse itidem potuerunt.

V. Ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Scholiastes Ms. Platonis. Confer Zenobium ii. 14.

VI. Vide Lexicon in Ἁγνίσαι. Ἀλεξαίθριον. Κατεφρόνεε. Πέλον. Τρασιά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 390. et Lexicon in Ἀμφιτέρμως. Ἄτμητον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Vide Lexicon in Παρασάγγαι.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Σατυρική.

I. Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιέπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσιν, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα.—Idem. 36. Τοῦτο τὸ κῆτός ἐστιν ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι· Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

II. Athenæus, l. xi. p. 482. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησίν.

Ἵπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;

Profert etiam hunc senarium Eustathius p. 1205. adjuncta interpretatione: ἱππότης ἥκεις ἢ διὰ πλοίου; Confer Valckenarium ad Herodotum p. 498. 8.

III. Phrynichus Ecl. nom. Att. p. 164. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω·

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

IV. Schol. Theocriti ad Id. iv. 62. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.

V. Hesychius: Κουρίον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ.

Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἠρέθης πόλει.
νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ
θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

Videndi Hesychii interpretes. Κούρειον, juxta Etymol. M. auctorem, καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. Sophocles hîc aliter accepisse videtur pro humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.

VI. Pollux x. 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ Αὐτολίθοισι ληκύθοις ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστρους μονολίθους. Perperam in Onomastico legitur αὐτοχείλεσι nullo sensu. αὐτόλιθος est μονόλιθος, ut in Philoct. 35. αὐτόξυλον ἔκπωμα est ποτήριον μονόξυλον. Nihil verius videtur hac Hemsterhusii conjectura.

VII. Vide Lexicon in Ἀμβλύσκει. Ἀμφίπρυμνον. Ζευξίλεως. Μάσθλητας. Οἰάταν. Σαλητόν.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

I. Eustathius p. 405. e Strabone p. 905. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν ἁλώσει Ἰλίου παρδαλῆν τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἑνέτων εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι, κἀκεῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἑνετικήν. Pertinent ista ad Antenoridas cujus dramatis mentio initio argumenti Ajacis. Male accepta Strabonis verba Fabricio aut nescio cui alii occasionem dedere Sophocli drama affingendi, quo titulo nullum unquam edidit, Ἰλίου ἅλωσιν.

II. Athenæus l. iv. p. 373. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις·

Ὄρνιθα, καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

Vide Lexicon in Ἀφεψιασάμην. Ἐκβαβάξαι.

ΑΤΡΕΥΣ ἢ ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

Sic erat titulus dramatis, non Μυκῆναι, ut vulgo legitur. Posterius nomen a personis, quibus constabat chorus, ut Τραχίνιαι, Φοίνισσαι, Σκύριαι, alia.

I. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum 309.

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται,
θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

Juro per illam, qua alitur ille, ignaviam,
mera femina ipse, sed mares hostes habens.

Μὰ in his versibus, negationi, quæ in amissis versibus præcedebat, confirmandæ adhibetur, ut semper apud veteres et probatos scriptores; quod divinare poterat vir doctus, qui hoc exemplo abusus est in Miscell. Observ. vol. v. p. 281. In Platonis loco quem protulit Berglerus, legendum procul dubio καὶ νὴ Δία.

II. Vide Lexicon in Ἐπισπάσει.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ.

Diversi sunt ejusdem dramatis tituli, quod primus animadvertit acutissimi vir ingenii Joannes Toup Ep. Crit. p. 133. Ad titulum alludit Cicero obscura sententia in Ep. ad Quintum fratrem ii. 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi.* Athenæus lib. iii. p. 365. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit autem, quod liquido e fragmentis apparet, drama satyricum.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λάθα
Πιερίσι στυγερὰ κἀνάρσιος·

ἁ δὲ μνᾶσίς γ' εὐποτμότατος,
θνατοῖς μελέου
ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

Oblivisci
res Piero male grata choro.
meminisse juvat,
et sæcla beans hominum, miseri
confinia continet ævi.

II. Athenæus l. i. p. 17. et ex eo Eustath. p. 1828.

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρα
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

V. 1. ἀμφὶ θυμῷ valet *præ ira*, quod Casaubonum fugisse miror. Vide quæ notavi ad Apollonii Argon. ii. 96. De matularum usu in conviviis, quod Sybaritarum inventum fuisse perhibetur, vide Gatakerum, tom. i. p. 293.

III. Idem l. xv. p. 679.

Οὔ τοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς
φοροῦντα, κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν,
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

Os te perunctum ferre nequaquam decet,
præsertim ephebum, genere tanto, filium
ventris vocari turpe, quum liceat patris.

IV. Idem l. xv. p. 696.

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
κρητῆρ'· ἀνὴρ δ' οὐδεὶς, πρὶν ἂν φάγῃ, καλῶς,
ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται.

V. Schol. Pindari ad Isthm. ii. versum penult. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
ἀπόνειμον.

καὶ πάλιν·

Νέμει τίς οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσε.

Vide Toupium ad Theocriti Epithalamium Helenæ 48.

VI. Pollux x. 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη—πλῆκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ.

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.

VII. Plutarchus Moral. p. 74. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς, οὔ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησίν·

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια
δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος, καὶ ἀποπλεῖν λέγοντος·

Ἐγῷδ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

Vocem ἑδώλια, qua utitur Noster eodem sensu in El. 1393. perperam accepit Grotius, qui hos versus in Excerptis p. 150. sic vertit:

Simulatque transtra classis Iliacæ vides,
trepidas.

Quid expavescas video, non famæ notam ;
sed appropinquat Hector ; haud tuta est mora.

Diversam lectionem ultimi versus commendat Valckenarius ad Phœnissas p. 272. vulgatam præfero. Est autem hoc fragmentum ex Achivorum convivio, quod acute vidit supra laudatus Toupius.

VIII. Herodianus περὶ σχημάτων in Anecd. Gr. I. B. Casp. de Villoison, tom. ii. p. 94. Ἀστεϊσμὸς δέ ἐστι προσποίησις πιθανὴ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἴσηκται λέγων Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει·

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδὲν, οὔθ' ὅπως
φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός·
οὔθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς
κτείνας, ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται·
οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρῶς ἐδαίσατο
τὸν Ἀστάκειον παῖδα, διὰ κάρα τεμών.

Sic legendi hi versus. Nota Tydei immanis feritas, qui occisi ab Amphiarao Melanippi, a quo prius ipse vulneratus fuerat, recisum caput diffidit, et cerebrum sorbuit ; quare Lycophron v. 1066. Diomeden appellat παῖδα τοῦ κρατοβρῶτος ἀτρέστου κάπρου. Vir laudatissimus rerumque bene multarum peritissimus in argumentis Sophoclearum fabularum parum versatus videtur, qui versus istos ab alterutra fabularum desumptos opinatur, quibus ab Ulysse nomen inditum, tanquam si heros nunquam in scenam inductus fuisset aliquis nisi in cognomine dramate. In neutro Ulysse hi versus exstare potuerunt : argumentum utriusque cognitum, actionis tempus, scenæ locus : in neutro Diomdis ullæ partes esse potuerunt. Sunt procul dubio ex Achivorum convivio.

IX. Vid. Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 9. Aj. 190. et Lexicon in Ἀζειῶται. Βέβηλος. Ἐκκεκώπηται. Ἐπιξενοῦσθαι. Ἐπισειούσης. Μάσθλητας. Συμβόλους.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ Σάτυροι.

I. Stobæus Floril. tit. lxiv. p. 263.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ', ἐφίμερον κακόν·
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου, χεροῖν
κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ.
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔτ' ἀφεθῆναί πως θέλει,
οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω γε τοὺς ἐρῶντας ὡὐτὸς ἵμερος
δρᾷν καὶ τὸ μὴ δρᾷν πολλάκις προΐεται.

Amor diei unius ægrimonia est ;
quem posse simili exprimere sic videor mihi.
quoties sereno nascitur cœlo gelu,
gaudet manu tractare concretas aquas
grex pusionum, atque ea voluptas maxima est :
tandem liquescens unda dimitti negat,
quanquam teneri commode manibus nequit.
sic æstus idem saucios amoribus
cogit vicissim pergere et desistere.

Notum proverbium ad quod hîc alluditur. Zenobius v. 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων, ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. Initio fragmenti νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' e codice dedi ; ἐφίμερον ex Meursii correctione. V. 5. codex liquido ποταινίους,

ut erudite conjeceerat Scaliger. Sequens in libris ita depravatus est, ut nulla structuræ legitimæ forma in eo reperiatur: planus sensus, ad quem verba exegi. Hesychius: ἀφεθῆναι, ἀπολυθῆναι.

II. Scholiastes Lyrici ad Nem. iii. 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως, μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας, περιγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων,
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Nam quod malorum non mihi genus imminet?
aqua, ignis, et leo, et draco.

Nescio quî Grotio in mentem venerit, vocem excidisse. Locus, si quis alius, sanus et integer, nec illius, nec Heathii supplemento eget. Non autem ab alio proferri hæc verba potuerunt, quam a Peleo ipso, qui in hac fabula partes agebat, cujus scena in Thessalia esse debuit. Proinde diversa est a Scyriis. Schol. Aristophanis ad Nubes 1064. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Quæ totidem verbis leguntur etiam in scholiis ad Apollonii Argonautica iv. 816.

III. Idem ad Nem. vi. 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο. δίκρουν γὰρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.
δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρικον
Ἀχιλλήïου δόρατος.

Canebantur ista a choro. Primum tantum esse Sophoclis versiculum credidit Heathius, qui forte non satis attente Scholiastæ verba perpenderat.

IV. Scholiastes Comici ad Vespas 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀῤῥένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ·

Παπαὶ, τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας.

Confer Suidam, apud quem Eupolidis versus sic e Photii lexico Ms. scribendus:

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

V. Athenæus l. ix. p. 401. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων·

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Apud Eustathium p. 1872. legitur: Πηλιωτικὸν βρέφος.

VI. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 481. et Lexicon in Ὀμμάτειος πόθος. Ad hanc fabulam respiciebat Ovidius his elegis Trist. ii. 409.

Est et in obscenos deflexa Tragœdia risus,
multaque præteriti verba pudoris habet.
nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
infregisse suis fortia facta modis.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Pollux vii. 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα.

II. Schol. Ms. Platonis: Σαρδάνιος γέλως—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ,

ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνωϊ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺ πελάζοντας φησὶ κατακαίοντα ἀναιρεῖν. ὅθεν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα, τὸν σαρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ. Confer Parœmiographos in Σαρδώνιος γέλως.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad iv. 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην. σύριγξ δέ ἐστιν ἡ πτέρνη. ῥαγείσης οὖν τῆς σύριγγος εἵμαρτο ἀλῶναι αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Δαιδάλῳ. Perperam ibi legitur ἐν Τάλῳ, cujus nominis nulla fuit Sophoclis fabula.

IV. Vide Lexicon in Γοργάδων. Ἐστέφθην.

ΔΑΝΑΗ.

Vide Scholiastam nostrum ad Ajacem initio: et Lexicon in Ἀνθήμερον. Ἀφροδισία. Βράχιστον. Δαιμονίζεσθαι. Ζῆ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Vide Lexicon in Εὐναῖος.

ΕΛΕΝΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

Fabulas quibus argumentum præbuit Helenæ historia, omnes conjungo; nescio quatuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a Comici enarratore ad Equites 84. ubi duos senarios profert, quos supra in Ægeo dedimus. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ laudatur ab auctore argumenti Ajacis, et ita quidem, ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit unquam, debuisse Helenam e Troja ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas. Versus ex Ægeo nescio cur Grotius ad *Helenæ nuptias* retulerit potius quam ad *Helenæ repetitionem*: tam hujus quam alterius esse possint. Ex alterutra videntur esse verba quæ e Tragico innominato profert Eustathius p. 397. Σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος, ὁ εἰπὼν Τραγικός·

ἣν καλλίστην
χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.

I. Schol. Euripidis ad Phœnissas 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει·

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

Solatur aliquid ipsa me vocis nota:
videor Laconem quippe odorari sonum.

II. Erotianus in Lexico Hippocr. Θράσσει . . . ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησί·

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἣ θράσσει γένυν,
ὡς τοῦ μὲν αἰόλον γραφίοις ἐνημμένοις.

Legitimi sunt quidem isti senarii, sed qui sensus ex iis elici possit non video.

III. Strabo l. xiv. p. 952. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης, καὶ κατά τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχῃ.

IV. Plutarchus in comparatione Lycurgi et Numæ p. 163. ubi de puellarum educatione agit, et de φαινομήρισιν Lacænis: Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ

πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνεῤῥαμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο, καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γιγνόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις·

Καὶ τὰν νέορτον, ἇς ἔτ' ἄστολος χιτὼν
θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

Ita Valckenarius in Eurip. Diatribe p. 221. Tragici verba sanitati restituit. Chorici cantici hæc particula non aliunde sumi potuit quam ex *Helenæ repetitione*. Nihil tale de Hermione dudum nupta dici potuit in cognomine dramate.

V. Eustathius p. 1205. ex Athenæo p. 76. Κατὰ τὸ ἄῤῥεν λέγεται ἔρινος, ἡ ἀγρία συκῆ· ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένης γάμῳ, ἔνθα τὸν καρπὸν τῷ τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι, εἰπὼν,

Πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ· ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας. Priorem senarium sic integrari posse opinabatur Casaubonus:

πέπων δ' ἐρινὸς αὐτὸς ὢν ἀχρήϊος.

Sed Ionicum ἀχρήϊος probabile non est adhibuisse Sophoclem. Vertit Grotius:

Caprificus ipse mollis et nulli usui,
alios tuo sermone caprificos facis.

Sensum non magis adsecutus esse videtur, quam Casaubonus, qui proverbium simile esse ait illi apud Terentium: *Tute lepus es et pulpamentum quæris.* ἐξερινάζειν λογῳ est *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Sicque accipit Eustathius: ἀπαίδευτος ὢν ἑτέρους παιδεύεις.

V. Vide Lexicon in Ἀναχαιτίζει. Νένωται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxxviii. p. 153.

φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς, ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

Pressum solent livore rumores mali
in prava potius trahere, quam in recti viam.

II. Idem tit. lxxiii. p. 311.

Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι·
κάκιον ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτὲ
γυναικὸς, ἢ εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

O omne facinus ausa plus quam femina:
nec est, nec olim, si lues surget nova,
ullum erit hominibus femina gravius malum.

Tres hi versus una serie continuantur in Reg. cod.

III. Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cujus versum laudat Cicero Tuscul. ii. 24. Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse:

Audisne hæc, Amphiarae sub terram abdite?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. vi. *Nec Andromacham igitur aut Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant. Sed tamen Ennium, et Pacuvium; et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius. Hinc erroris argui-

tur Davisius, qui ad Tusc. ii. ex Æschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos.

IV. Athenæus l. xiii. p. 584. ubi e Lyncei commentariis Gnathænæ meretricis faceta aliquot dicta refert: Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προαναλῶσαι, ἔφη·

Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Senarius est ex ipso dramate, quod Andronicus histrio modo cum plausu egerat, quemque ipse recitaverat: inde responsi acumen. Æschyli Epigonos Andronicum egisse opinatur Fabricius, qui ejus meminit in notitia Tragicorum deperditorum. Sophoclis drama, ut nobilius, intelligi probabile est.

V. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 378.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

I. Stobæus Floril. tit. i. p. 3.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.

Virtutis una, quæ manet, possessio est.

II. Idem tit. vii. p. 47.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

Nescit bonorum pectus elanguescere.

III. Idem tit. xliii. p. 163.

Ὅπου δὲ μὴ τὰ ῥᾷστ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

Ubi profutura liberum non est loqui,
sed victa cedit civitas pejoribus,
periclitatur sæpe peccando salus.

IV. Idem tit. xcix. p. 417.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ,
ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ;

Homo quid repugnem cladibus cœlestibus,
quum spes miserias nulla sustentet meas?

V. Idem tit. cxviii. p. 485.

Γήρως προσόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν.

Famam senilem crede tutandam tibi.

VI. Clemens Strom. vi. p. 741.

Ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

Abscede: somnus huic malo remedium est.

In Clemente legitur sine sensu: ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου. Conjeceram ἀπῆλθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου. Quod dedi, Valckenario debeo. Grotius verterat: Adi soporem, qui mali hujus remedium est.

VII. Appendix Vat. Proverb. ii. 49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς. Αὕτη Σοφόκλειος. πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα·

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτενῶς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων, καὶ καταπληκτικόν τι δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

VIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæi cod. Ms.

Ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει,
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

I. Eustathius p. 1479. Σοφοκλῆς δὲ, φασὶν, ἐν Ἑρμιόνῃ ἱστορεῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῦ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστῆναι αὖθις αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Confer interpretem Hygini ad fab. cxxiii. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur Scholiastes Euripidis ad Orest. 1687. Hinc colligi potest, quodnam fuerit dramatis argumentum, recuperata ab Oreste Hermione. Proinde ad illud pertinere non possunt versus a Plutarcho servati, a Valckenario restituti, quos exhibui supra in Helenes repetitione.

II. Stephanus: Ἀγυιὰ, τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν—τὸ τοπικὸν, ἀγυιαῖος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ·

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον.

III. Vide Lexicon in Γνωστός.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Fabulæ nomen inditum ab Eumelo heroë. Cognominibus autem ex multis quis ille fuerit, incompertum est. Vide notas ad Ovidii Metam. vii. 390.

Vide Lexicon in Ἀσάμινθος. Ὁδός.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

Euryalus filius fuit Ulyssis et Evippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero a Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. iii. cujus inscriptio est: Περὶ Εὐίππης. ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. et Eustathium p. 1796.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀδόξαστον.

ΖΩΣΤΗΡΕΣ.

Pollux vii. 68. Ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστὴρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους Ζωστῆρσιν ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν· Ἔχοντας εὐζώνους ἔστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Miror ad hæc Pollucis verba nihil observasse doctissimum Hemsterhusium. Quæ in iis tanquam e Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis fabulæ titulus. Nullibi, præterquam hoc in loco, memorantur Sophoclis *Cingula*, sive *Baltei*; nec quid sub tam absurdo titulo latere possit excogitare queo.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σατυρικός.

Hic est sincerus fabulæ titulus in integrum restitutus ab acutissimo Toupio Epist. crit. p. 123. *Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: hinc fabulæ satyricæ nomen et argumentum.* Scripturæ compendia erroribus ansam dedere. Ex Η. ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σ. fecerunt omissa prima litera ἐπὶ Ταινάροις vel Ταιναρίοις. Ex alio compendio ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, fecerunt, omissis duabus mediis, Ἡρακλῆς σατυρικός.

I. Athenæus l. ix. p. 375. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Τοιγαροῦν
ἔδει φυλάξαι, χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

II. Pollux x. 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα, καὶ κληματίδας, καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ·

Συνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα,
μή μοι μεταξὺ προσδεύσειεν.

Sic scribenda Sophoclis verba, quod miror eruditos viros, qui de hoc Pollucis loco egerunt, fugisse.

III. Vide Ægei fragm. iv. et Lexicon in Ἀλαλίαν. Ἀργέμων. Κύκλους. Οὐ κωφίζει.

IV. Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides his verbis, tom. ii. p. 310. Ἤδη δέ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἶτά γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Vide Lexicon in Τοπάζειν. Ὕποφρον.

ΘΑΜΥΡΙΣ.

Thamyris, quem perhibent πρῶτον ἄρξασθαι ἐρᾶν ἀῤῥένων, notus ex Homero Iliad. β'. 595. Hujus mentio etiam in Rheso circa finem:

Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαῤῥοὰς,
λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος φυταλμίοις,
ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας
Πάγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι
Μοῦσαι, μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας
δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκὶ, κἀτυφλώσαμεν
Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνην.

Hic Thamyris aliis appellatur Thamyras, quo nomine Athenæus Tragici fabulam laudat. Ovidius in Arte iii. 399.

Tu licet et Thamyran superes et Amœbea cantu.

At Statius Theb. iv. 182. ubi Homerum æmulatur:

Hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, mutos Thamyris damnatus in annos
ore simul citharaque (quis obvia numina temnat?)
conticuit præceps.

Vide auctores laudatos ad Ovidii Ibin 274. Quibus ex omnibus facile colligitur dramatis argumentum, in quo Sophocles ipse Thamyrin egit. Athenæus l. i. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν, ἣν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδαγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ—καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε.

I. Pollux iv. 75. Μόναυλος, εὕρημα μέν ἐστιν Αἰγυπτίων. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σοφ. ἐν Θαμύρι. Athenæus l. iv. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως·

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
λύρα μόναυλος, ἥ τε [χειμώνων πλέως
ναὸς στέρημα κωμώσης]

Verba uncis inclusa desperata sunt.

II. Athenæus l. xiv. p. 637. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ·

Πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγαδῖδες,
τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν' ἡδυμελῆ.

Vide Valckenarium ad Theocriti Adoniaz. p. 225.

III. Eustathius p. 358. Ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, εἰπών·

Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου.

IV. Ad Sophoclis drama procul dubio pertinent ista apud Plutarchum in libro de ira cohibenda p. 455. Ἀλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίοις, καὶ φίλοις, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νὴ Δία, καὶ θηρίοις, καὶ ἀψύχοις σκεύεσιν, ὡς ὁ Θάμυρις·

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

V. Hexametros duos ex hoc dramate profert Scholiastes noster ad Œd. Col. 378. Vide Lexicon in Κάνναβις. et Athenæi locum prolatum in Mysis.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ·

Ὃς παρακτίαν
στείχων, ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.

Vide Lexicon in Ὄμπνιον.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ἢ ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ. ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula lxxxviii.

I. Stobæi Ecl. p. 129.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

Necessitatem vicerit ne Mars quidem.

II. Idem Floril. tit. xxix. p. 125.

Ὡς νυν τάχος στείχωμεν. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε.

Celeres eamus ergo properanti gradu:
culpanda non est justa festinatio.

Ex indole linguæ et usu ἅψεται legendum est. Male vulgo ἅπτεται, et pravum itidem est, quod Heathius suadet, ἅπτηται.

III. Idem tit. cviii. p. 451.

Πάντων ἄριστον, μὴ βιάζεσθαι θεοὺς
στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

In Cœlites vim non parare est optimum,
sed amare fatum. vetita qui nimium cupit,
sæpe et paratis rebus excussus jacet.

IV. Idem tit. cxiv. p. 471.

Ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονὴ,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

Hæc est voluptas maxima ex sermonibus,
oblivionem induere præsentis mali.

V. Idem tit. cxvi. p. 477.

Καίπερ γέρων ὢν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ
χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν, καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ.

Quamvix senex sim ; nam senectutem solent
consilia recta mensque callidior sequi.

VI. Scholiastes Euripidis ad Phœnissas 238. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασῷ, λέγων οὕτως·

Ἔστι γάρ τις ἐναλία πόλις
γῆς Εὐβοείας, ἔνθα Βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
κεκλημάτωται χῶρος· οἰνάνθης δέμας
εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον,
καὶ κλίνεταί γε, κᾀποπερκοῦται βότρυς·
δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
καλῶς ὀπώρα, κᾀνακιρνᾶται ποτόν.

Prodigiosa illa vitis, cujus meminit etiam Scholiastes noster ad Antig. 1126. in Eubœæ urbe Nysa fuisse perhibetur. Stephanus in Νύσαι—δεκάτη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι.

VII. Vide Lexicon in Ἀκήρυκτον. Ἄλογα. Ἀλωπός. Ἀμόρφωτον. Ἀνταίρουσιν. Ἀπείρονας. Ἀπόθεα. Ἀποπλήκτῳ. Ἀτελῆ. Αὐτόμοιρος. Αὐτόφορτοι. Ἀφοσιώμεναι. Ἐντέλλω. Ἐπαίνους. Ἡγόμην.

ΙΝΑΧΟΣ Σατυρικός.

De argumento vide Toupium Epist. crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248.

I. Stobæus Floril. tit. xlvi. p. 179.

Ἐπήνεσ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

Laudo : sed et tu noveris verbum vetus :
vir clarus humili sæpe de sorte exiit.

Omissum in impresso Stobæo dramatis titulum addunt codices.

II. Dionysius Halic. Antiq. i. 25.

Ἴναχε γεννᾶτορ, παῖ κρηνῶν
πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

III. Athenæus l. xv. p. 668. emendatus a Toupio Epist. crit. p. 57. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα·

Ξένη δὲ κᾀφροδισία
λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

IV. Pollux ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενὼν, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

Πανδόκος ξενόστασις.

V. Scholiastes Æschyli ad Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

VI. Schol. Comici ad Plutum 727. Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος. καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Idem ad v. 807. Σιπύη δὲ, ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε, τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

VII. Idem ad Equites 1147. Κημὸς—ἦν παρόμοιος χώνῃ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

VIII. Idem ad Aves 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος·

Γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

Vide Toupium Epist. Crit. p. 52.

IX. Idem ad Concionantes 80. Τοῦ Πανόπτου. τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

X. Vide Lexicon in Ἀελλόθριξ. Ἀναιδείας. Ἄναντα. Ἀλωπός. Ἀντίπλαστον. Ἀράχνη. Ἀρκὰς κυνῆ. Βοῦ. Ἐπίκρουμα. Κυάμῳ. Παλίνσκιον.

ΙΝΩ.

Ex hoc dramate desumptus videtur senarius, quo facete utitur helluo apud Athenæum l. viii. p. 344. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν εἶπεν·

Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ᾽ ἐξειργάζετο.

In ea quæ præcedit de alio helluone narratiuncula citatur itidem Tragici nostri, absque auctoris et dramatis indicio, versus ex Antigona 714.

Vide Lexicon in Ἄλυτον.

ΙΞΙΩΝ.

Schol. Apollonii ad Argon. iv. 14. Παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. Καὶ Ὅμηρος· Πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην· πολλάκις βεβλαμμένον.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

Iobates rex Lyciæ pater fuit Stheneboeæ. Vide Apollodori Biblioth. ii. 3. et Hygini fab. lvii.

I. Stobæus Floril. tit. cxx. p. 489.

Τὸν Ἅιδαν γὰρ οὐδὲ
γῆρας οἶδε φιλεῖν.
Nam sacra regna Ditis
nec ipsa amat senectus.

II. Vide Lexicon in Ἀφύλλωτον.

ΙΟΛΑΟΣ.

Aristophanes Equitibus, 498.

Ἀλλ᾽ ἴσθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ταῦτα δὲ, inquit Scholiastes, παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου.

ΙΠΠΟΝΟΟΣ.

Dramatis hujus meminit Pollux iv. 111. ubi docet a gravitate Tragœdiæ alienum esse, poëtas de rebus ad semetipsos pertinentibus ad theatrum verba facere ex Chori persona, quæ materia est comicarum Παραβάσεων: id tamen instituisse sæpius Euripidem, at Sophoclem, qui melior eo videri volebat, fecisse rarius,

ut in Hipponoo. Fuit autem Hipponous rex Oleni, Peribœæ pater, quæ ab Œneo vitiata Tydeum peperit. Vide Apollodori Biblioth. i. 8. 4. *Quæ plura ibi narrantur de parentis in filiam ira, argumentum facere potuere tragœdiæ Sophoclis.* Verba sunt Heynii mei in egregio ad Apollodorum Commentario p. 612.

I. Stobæi Ecl. p. 143. et Clemens Stromat. iv. p. 742.

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ᾽ ὁρῶν
καὶ πάντ᾽ ἀκούων, πάντ᾽ ἀναπτύσσει χρόνος.

Studeas nihil celare. quæ videt omnia
et omnia audit, omnia evolvit dies.

Vide Agellii lib. xii. cap. xi.

II. Stephanus: Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφ. ἐν Ἱππόνῳ·

Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

III. Vide Lexicon in Ἀπαλέξασθαι. Ἀπαρθένευτος.

ΙΡΙΣ Σατυρική.

I. Athenæus l. xiv. p. 646. Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον—Σοφ. Ἴριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ᾽ αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

II. Vide Lexicon in Εὔωρος. Μίαν μίαν. Quibus in glossis male citatur Σοφ. Ἔριδι. Drama ab Iride denominatum fuisse videtur.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

I. Stobæus Floril. tit. xxx. p. 135.

Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή·
θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Nullus supinæ fructus est ignaviæ,
nec feriantes adjuvat fautor Deus.

II. Athenæus l. xii. p. 513.

Νόει πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπου ὅπως
πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Intricata et male structa verba corruptelam ostendunt. Grotius in fine prioris senarii legit ὅμως, quod nihil juvat, et sic vertit:

Similem esse polypo crede, qui, prout est lapis
ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

III. Vide Lexicon in Ἀκρουχεῖ. Ἀπυνδάκωτος. Βασιλή. Πενθερός. Ὕποφρον.

ΙΦΙΚΛΗΣ.

Iphicles Amphitryonis et Alcmenæ filius, eodem partu, quo Hercules, editus. Ad hoc nomen diversos fabularum titulos refero, quos in libris corruptos esse opinor. Nam quæ citatur a Scholiasta nostro ad Œd. Col. 791. ΙΦΙΚΛΕΙΑ, nulla fuit; nec quæ a Polluce laudatur ΙΟΚΛΗΣ. Sophocles his in locis citari debuit ἐν Ἰφικλεῖ vel forte ἐν Οἴκλεῖ. Fuit autem Oïcles pater Amphiarai, ad quem confugit nepos Alcmæon, a Furiis maternæ cædis ultricibus agitatus. Vide Apollodorum iii. 7. 5. Nihil in his conjecturis certi; nec magni momenti res est.

I. Pollux x. 39. Καὶ τύλη δὲ παρ᾽ Εὐπόλιδί ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ λέγοντι·

Ἀλλὰ καὶ λινορραφῆ
τυλεῖα.

II. Etymol. M. Βουθοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Ὀνομακλεῖ·

Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη.

Heathio in Hercule Satyrico versus hic hexameter a quovis alio quam a Sophocle profectus videtur. Nescio quare. Num quia hexameter est? At tales in aliis dramatibus erant. Vide in Thamyride.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ Σάτυροι.

Vide Lexicon in Ἐνήλατα. Ὄρμενος. Ῥικνός.

ΙΩΝ.

Stobæus Floril. tit. ciii. p. 425.

Ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι
μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

Nusquam sincera feruntur
bona, præterquam Jovis horto.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ ἢ ΜΙΝΩΣ.

Sincerus hic est fabulæ titulus, quam alii ΚΑΜΙΚΟΣ, alii ΚΩΜΙΚΟΣ inscribunt. Oppidum Siciliæ est Camicus. Vide Stephanum in Κάμικος. A personis quibus constabat chorus denominata fabula, ut Μυκηναῖαι, Λαρισσαῖοι, Cratini Σερίφιοι, qui passim etiam gemello errore Σέριφοι appellati occurrunt. Vide Hemsterhusium ad Pollucem x. 156. Argumentum erat mors Minoïs a Cocali filiabus interempti. Videndi præter Diodorum Sicul. in Dædali historia, Scholiastes Pindari ad Nem. iv. 95. et Pausan. p. 531.

I. Athenæus p. 86. Τῶν στραβήλων μνημονεύει καὶ Σοφ. ἐν Καμικίοις οὕτως·

Ἁλίας στραβήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὑρεῖν.

II. Idem p. 388. Πέρδιξ· τοῦ ὀνόματος ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφ. Καμικίοις·

Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

III. Suidas in Πέρδικος ἱερόν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα. Sophoclem secutus est Ovidius, quem vide Metam. viii. 236.

IV. Clemens Alex. Strom. vi. p. 741.

Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

Fortuna non est socia nil conantibus.

V. Vide Lexicon in Κωχεύουσιν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ Σατυρικός.

I. Suidas: Λευκὴ στάθμη. ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Tuis notabor non magis sermonibus,
amussis alba lapide ab albo quam solet.

II. Idem: Ὄνου σκιά. Καὶ, περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφ. Κηδαλίωνι·

Ὅ τι ἂν γένηται, ταῦτα πάντ' ὄνου σκιά.

III. Athenæus p. 164. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωνα, ἐστὲ
Μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

IV. Vide Lexicon in Αὐτοκτίστους. Δέατος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Fabulam hanc solus ex omni antiquitate laudat Erotianus in Lexico Hippocrateo, ubi hæc leguntur verba: Ἀντεόνθεον. τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. Ἀντέον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων· Τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεοῦ. Sunt ista sane quam corrupta, et nescio emendandi conatum frustratura: huic itaque supersedeo. Sed quid suspicer, interim non celabo: nempe ad superstitem Electram ista pertinere, cujus quum finis sit Clytæmnestræ ultio et mors, hoc titulo potuit a veteribus citari. Prolata ab Erotiano verba, si quo in codice sincera reperirentur, lacunam forte explerent, quæ est in Electra v. 1432. Sophoclis Clytæmnestram laudatam fuisse ab Hesychio in Ἀράβῳ opinati sunt viri quidam docti.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Idem in titulo error qui supra in Αἰχμαλωτίσιν. Κόλχοι laudatur fabula, cujus index Κολχίδες. Sic auctor argumenti Promethei Æschylei: Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις.

I. Stobæus Floril. tit. xxii. p. 115.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

Mortale supra sapere nil hominem decet.

II. Athenæus p. 602. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος·

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

III. Suidas: Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, τὸ ἀνταποδοῦναι. Σοφ. Κολχίσιν·

Ἦ φὴς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

Hic versus sine dubio Medeæ fuit operam Jasoni promittentis, sed sub ea conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim novæ nuptæ maritus vacaret. Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum p. 343.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων οὕτως·

Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος,
καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι,
χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ;

Confer præstantissimi Valckenarii notam ad Euripidis Phœnissas p. 256. Pravam lectionem σφηνώματι inepte tuetur Heathius, quo sensu σφηκώματι repositum fuerit haud assequi se fassus. Scilicet lexica sibi facta non arbitrabatur. Henr. Stephani thesaurus eum edocuisset quid σφήκωμα sit. Hujus dramatis meminit rursus idem Scholiasta, cujus locum damus infra in Scythis.

V. Vide Lexicon in Ἐπαλλαχθεῖσα. Ἧσμεν. Κινάρα. Πέμφιξ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Creüsæ memorantur plurimæ, e quibus quamnam in hoc dramate exhibuerit Sophocles, e superstitibus reliquiis haud facile conjicere est. Probabile est argumentum ex Attica historia petitum fuisse, Creüsamque intelligo Erechthei filiam Xutho nuptam, cujus in Euripidis Ione præcipuæ sunt partes.

I. Stobæus Floril. tit. vii. p. 47.

Ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,
ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

Qui plenus animi fertur in periculum,
Huic lingua constat, mensque non percellitur.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν·
ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἡ 'λήθει' ἄγει,
ξυγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

Aliena vero proloqui nunquam decet:
at vera certam si cui pestem ferunt,
huic danda venia est, si facit quod non decet.

III. Idem tit. xxxviii. p. 151.

Οὔτε γὰρ, ὦ φίλε, γάμον, οὔτ' ὄλβον ἂν
ἔκμετρον ἔνδον γ' εὔξαιμ' ἂν ἔχειν.
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

Non divitiis, non conjugio
mihi contingat superare modum:
quippe infestæ livore viæ.

IV. Idem tit. xci. p. 373.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους, ἄναξ,
ὧδ' ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἷ μακρὸν, βίον
θνητῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως
ἀπρὶξ ἔχονται· κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵ τινες
αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
εἶναι, πένης ὢν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν.

Mirum haud putato, tanta quod lucri tenet
me, Rex, cupido. nam quibus vitæ retro
est longa series, tamen inexhausta siti
lucrum expetiscunt: cuncta mortales habent
opibus secunda. sanitas multis boni
est summa. pauper at nequit, me judice,
recte valere: sonticum hoc adeo est malum.

V. Idem tit. ciii. p. 427.

Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι·
λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ
πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

Justi tenace pulchrius vita nihil;
nil sanitate melius: at nil dulcius
ea quam potiri quæ sibi quisque expetit.

Reg. Stobæi cod. dat v. 2. λῷστον δὲ τὸ ζῆν, quomodo jam emendaverat Piersonus ad Mœridem p. 300. Expressit Sophocles sententiam Theognidis in editione nostra v. 249.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
ἥδιστον δὲ τυχεῖν οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ.

VI. Vide Lexic. in Ἀκουστά. Ἀνέκτημαι. Ἰσοθάνατον.

ΚΡΙΣΙΣ Σατυρική.

Inauditus is est ad hanc usque diem et inexspectatus Sophoclei dramatis titu-

lus, quem suadente elegantissimæ doctrinæ viro Thoma Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicensi, restituimus, in malam rem abire jussis et ΚΡΗΣΙΝ, et ΧΡΗΣΕΙ, et ΧΡΥΣΗι, quibus titulis nullas unquam Tragicus noster fabulas edidit. Jocosum autem hujus satyrici dramatis argumentum expositum habes in Luciani dialogo, cujus eadem est inscriptio, ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Unde jam facile intelligere est, cur Veneris et Minervæ diversus ornatus in eo descriptus fuerit.

I. Athenæus p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ᾽ Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ᾽ ἀρετὴν, ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Inter μύρον et ἐλαῖον quid intersit docet Spanheim ad Callim. L. P. 15.

II. Schol. Comici ad Ranas 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.

Hæc, ut opinor, dicebat Venus Paridi, promittens ei Helenæ nuptias, quam modo pulcerrimam esse significaverat. Proinde absque interrogatione lego. Grotius, cui de dramatis argumento nihil suboluerat, vertit:

Tun' ergo talis imperes huic corpori?

III. Pollux iv. 83. Ἔστι μέν τοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον.

De Hecates cœna vide Hemsterhusium ad Lucianum p. 350.

IV. Ammonius de Diff. Voc. in Βωμός—Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ᾽ ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ. Lego Κρίσει.

V. Apollonii Lexicon Homericum in Ἰονθάδος—Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Κρίσει· (male editum ἐν Χρύσῃ.)

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.

Inde corrigenda Hesychii glossa: Ἐξιονθίζω τρίχα. ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ἴονθος, ῥίζα τριχῶν, ἢ ὑπερέχον.

VI. Vide Lexicon in Βυδοί. Φάρος, qui locus est classicus.

ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

Fabulæ titulus est Κωφοί. Nomen Σάτυροι pars inscriptionis non est, sed a Grammaticis additum, quo indicaretur drama esse satyricum. Vide Bentleii Ep. ad Millium p. 15.

I. Scholiastes Nicandri ad Theriaca p. 40. edit. Aldinæ: Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθον φασίν. Προμηθέα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ᾽ οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα, φάρμακον αὐτοῖς ἀγηρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ, δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσεν ὁ ὄφις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος, ἀπέδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ᾽ ἕκαστον νεάζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδυομένους τὸ γῆρας· τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος, ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἀμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eandem fabulam narrat Ælianus de Nat. Anim. vi. 51.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις·

Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ὄνος ἰσόσπριος. ἔστι δὲ ζῶον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινὲς φασίν. Gallis appellatur *Cloporte*. Facile poterat ignarissimus quisque levem scripturæ mendam in Tragici verbis eluere. Vellem Heathius conjecturæ parisset. Satius erat lexica consulere.

III. Idem ad i. 1126. Ὅτι δὲ Νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Confer Zenobium Prov. iv. 80. Κέλμις ἐν σιδήρῳ, ubi male citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. tom. i. p. 331. 4.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulæ argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica, cap. 23.

I. Pollux ix. 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς, εἶδος οἰκοδομήματος. ἧπου καὶ Σοφ. ἐν Λακαίναις λέγει·

Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα, κοὐκ ἀβάρβαρον.

II. Priscianus l. xviii. Attici, ἄρχω τοῦδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατάρχω. Σοφ. Λακαίναις·

Θεοῖς ἄρ' οὔ ποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν,
ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν,
ξυναινέσαιμ' ἂν ταῦτα. μὴ μάχου βίᾳ.

Male Priscianus in ultimo versu ξυναινῶ ταῦτα.

III. Strabo p. 560. Τὴν δὲ Λὰν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Καὶ Σοφοκλῆς λέγει που·

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

Hos versus ad Lacænas pertinere probabiliter censet Meursius.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

I. Harpocration: Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν— εἶεν ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὶ, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας.

Confer Suidam in Ἀγυιαί: et scholia ad Comici Vespas 870. ad quem locum hos versus protulit Fl. Christianus cum ridicula versione.

II. Scholiastes Comici ad Ranas 678.

Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου
μέδεις πρωνὸς, ἢ γλαυκᾶς
μέδεις εὐανέμου λίμνας
ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι
στομάτων.

III. Dionysius Halic. Antiq. i. p. 38.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
πάρεστ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·
συνοπάζεται δὲ πλῆθος, οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἳ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

In 3. versu proba est lectio ̔νώτου, pro quo Plutarchus Moral. p. 100. aliorsum deflexa sententia citat μότου. κεραυνίου valet κεραυνοβλήτου, *fulminis afflati ventis*, ut loquitur Virgilius Æn. ii. 648. De significatione verbi κυκλεῖ vide Toupii Epist. Crit. p. 31. Emendatos duos ultimos versus damus acutissimi Tyrwhitti certa et eleganti conjectura.

IV. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 129.

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Nihil molesti retinet exactus labor.

Stobæi cod. Vindobon. in quo singulis fragmentis multo distinctius quam in aliis libris præpositi scriptorum et operum tituli, ita ut summe laudanda hac in parte librarii diligentia omnem eximat dubitationem de cujusque fragmenti auctoritate, hunc versum tanquam e Sophoclis Laocoonte designat; et sequentem, cui male adhæret vulgo hujusce titulus, Sophocli nude tribuit, non adjecto fabulæ indice.

V. Vide Lexicon in Καταῤῥάκτης.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poëta lib. i. v. 609. Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λημνίαι πρότεραι, e quibus hanc χρῆσιν profert, emendatam ab Adr. Heringa Observ. p. 235.

Φερητίδης τ' Ἄδμητος, ἠδ' ὁ Δωτιεὺς
Λαπίθης Κορωνός.

II. Schol. Pindari ad Pyth. iv. 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

IV. Etymol. M. Ἄθως, ἀκρωτήριον Θράκης. Σοφ.

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. E Lemniis est hic versus procul dubio. Confer Apollonium Argon. i. 601. Deteriorem lectionem amplexus Grotius Λημνίας ἁλὸς, vertit in Excerptis:

Athos obumbrat Lemnii dorsum maris.

Vide Is. Vossii Observat. ad Melam ii. 2. p. 119.

V. Vide Αἰχμαλωτίδων fragm. vii. et Lexicon in Ἀξύμβλητον. Ἀσάλπικτον. Αὐτὸ δείξει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ad hanc fabulam pertinent versus a Luciano laudati in Convivio p. 436. ubi Hetœmocles Stoïcus ista scripsisse fingitur: Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

Vide Lexicon in Ἀντίβοιον. Ἰξοφόρους. Κυάμῳ. Φίλανδρον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis.

ΜΥΣΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 121.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

Quam dulce miseris, proh, vel ad tempus breve
animo memoriam exuere fortunæ suæ.

II. Idem tit. xcviii. p. 405.

Ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ'
ἥκιστ' ἔχων μακάρτατος.

Nemo est absque laboribus:
felix cui minimum datur.

III. Strabo p. 546.

Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλῄζεται, ξένε,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

IV. Athenæus p. 183. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς, ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως·

Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ· Εὔπολις δ' ἐν Βάπταις φησίν·

Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Eupolidis versus dimetri sunt trochaici.

V. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισύραν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος·

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνώδη στολήν.

VI. Vide Lexicon in Ἄβολος. Ἀποβάθρα. Ἀποσύρει. Ἀπύρου. Ἀστραφής. Ἀφθίτους.

ΜΩΜΟΣ Σατυρικός.

Citatur Sophocles in Μώμῳ et in Κώμῳ. Alteruter titulus ex altero depravatus est. Uter verior sit dijudicare haud facile est.

Vide Lexicon in Ἀλώπηξ. Ἀμφίον. Ἀναστύψαι. Ἄνθρωσκε. Ἀποσκόλυπτε. Ἄρπην.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ.

Duplex inscriptio fabulæ: nam alias citatur ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ, alias ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ. Nauplius audita filii sui morte, Græcorum castra ad Trojam adiit, cumque ab iis frustra petiisset, ut a fraudis auctoribus qua Palamedes damnatus fuerat, pœnas exigerent, in Græciam revertens diversas ad urbes appulit, ubi falsis nuntiis primariorum ducum uxores quæ a mœchis sollicitabantur in crimen impulit. Rem narrat Tzetzes ad Lycophr. 384. Ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ· Αἰγιάλειαν τὴν Διομήδους τῷ υἱῷ Σθενέλου· Μήδαν δὲ τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ Λεύκου. Si diversa fuerunt dramata, ex hoc Nauplii facto sumptum fuerit prioris argumentum: materia autem posterioris nota, fax in Caphareo promontorio edita, qua conspecta Græci a Troja navigantes, portum esse crediderunt, et ad rupes adlisi naufragio perierunt.

I. Schol. Pindari ad Isthm. vi. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς Σωτῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ·

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

II. Stephanus in Ἀσπίς—Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

III. Stobæus Floril. tit. civ. p. 427.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νύξ ἐστιν· εὖ παθόντας εἶθ' ἑτέρα θανεῖν.

Sic scripti sunt hi versus in Reg. cod. Legendum videtur εὖ παθόντα θητέρα θανεῖν, subintellecto χρὴ, aut simili verbo, quod in subsequente versu, ab excerptore prætermisso, subjectum fuisse probabile est. Sententia est: *Infelici nox una mille esse videtur; cui bene est, ei statim altero die moriendum est.* Grotius Græca a se parum feliciter emendata sic vertit:

Mala namque passo mille si felicior
nox una detur, altera mors imminet.

IV. Aristides tom. i. p. 259. de incendio quo deflagravit Cereris templum: Ποίας Ναυπλίου ΠΑΓΑΣ ΥΠΟΠΥΡΟΥΣ, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν;

V. Achilles Tatius Isag. ad Arati Phænom. cap. i. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ,
σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα·
κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα,
κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας
εἰς χίλι'· οὗτος εἰς στρατῷ φρυκτωρίαν,
ὕπνου φυλάξεις, ἔς θ' ἕω σημάντρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς,
τάξεις τε ταύτας, οὐράνιά τε σήματα,
ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων
Ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

Sic optime hos versus disposuit et emendavit Heathius, sagaciter observans eos e Palamede non esse, quum in illo dramate Nauplii personæ locus non fuerit. Ista v. 3. ἔτευξε ἐξ ἑνὸς δέκα, et quæ sequuntur, pertinent ad Palamedis commentum in militari disciplina, quo facilem modum reperit militum multitudinem numerandi, divisam in δεκάδας, πεντηκοντάδας, χιλιάδας: qua de re videndus Dio Chrysost. Orat. de Exsilio p. 225. Grotii versionem, etiamsi Græcis, ut oportuit, digestis, non usquequaque congruat, subjicimus tamen:

Hic Græca docuit castra vallo includere:
numerosque mensurasque certosque ordines
idem ille reperit, et suas rebus notas:
jussitque primum surgere ex uno in decem:
construxit inde quinquies denûm agmina:
millena deinde: signa quin et bellica
disposuit ignes, ante notos nemini.
deprendit astris quis modus, quæ sint viæ,
custodiæ soporis, auroræ indices,
regimenque ratibus in salo natantibus
Plaustri rotatum, et frigus occidui Canis.

VI. Eustathius p. 228. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πεττείαν ἐν Ἰλίῳ

εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν, λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, ἐφ' οὗ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ Παλαμήδει φησίν·

Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε, ξὺν θεῷ
εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένοις,
πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

Nonne hic Deum virtute nos omnes fame
exemit? usum nonne sapientem otii,
laboris intervalla, dedit, ignaviæ
dulcem medelam, tesseram et latrunculos?

Nihil tam apertum est, quam hos versus ad eamdem Nauplii ῥῆσιν pertinere, cujus partem ab Achille Tatio servatam supra protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi sunt. Nihil superest, unde colligere possimus, quænam fuerit harum fabularum œconomia: id tantum apparet, in ea cui materiam dedit Palamedes a Pelasgis infanda sub proditione neci demissus, Nauplii, cujus ex persona ῥῆσις ista recitata fuit, nullas partes esse potuisse. Non enim is in castris Græcorum erat, quando Palamedes Ulyssis fraude oppressus fuit. Ad eamdem ῥῆσιν pertinet etiam versus ille a Polluce, Hesychio, Eustathio, aliisque citatus:

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

Quæ Grotius sic vertit in Excerptis:

Calculi per lineas
qui promoventur quinque, jactusque aleæ.

VII. Vide Lexicon in Ἀνόρεος. Ἐλύμνιον. Ἐπίκοτα. Κατουλάδα. Ναύκληρον. Ὁλκία. Πεσσά. Τρίτος κρατήρ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

I. Eustathius p. 1553. Μάλιστα δὲ, φασὶν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαιριστικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλέων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ τραγικός. ὃς καὶ, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδαξε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαῖρα παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. Hausit ista, ni fallor, ex Athenæi l. i. cujus nos in epitome p. 20. legimus de Sophocle scripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Sic enim legendum cum Casaubono; qui, neque Eustathii recordatus, quum perdoctum conderet dramatum Sophoclis catalogum, velut duo diversa Ναυσικάαν recensuit et Πλυντρίας. Unum fuit duntaxat, inscriptum ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. *Valckenarius ad Eurip. Hippol.* p. 181. Quam superiori loco Eustathius citat fabulam τὰς Πλυντρίας, eamdem in Comment. ad Iliadem p. 381. innuit his verbis: Ὅτι δὲ τὸ σπουδαίως κιθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι μυρίοι καὶ τῶν μεθ' Ὅμηρον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ, ἐν ᾗ προλάμπων Σοφοκλῆς περιᾴδεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλοῦται· ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος, οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν.

II. Vide Lexicon in Ἀναροιβδεῖ. Ἐπενδύτης. Λαμπήνη.

ΝΙΟΒΗ.

I. Athenæus p. 601. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον.

ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben Sophoclis intelligendam esse et ipsa formula ostendit ὁ μὲν, ὁ δὲ, quorum prius ad Æschylum, posterius ad Sophoclem referendum: tum Plutarchi locus plane demonstrat Moral. p. 760. Τοῦν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων, ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 13. unde hæc petita.

II. Scholiastes Æschyli ad Prometheum 435. cujus locum emendatum damus infra in Phrygibus.

III. Eustathius p. 1367. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μέν τινας, ἐν Λυδίᾳ· κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Ad hanc fabulam respexit Lutatius ad Statii Theb. lib. vi. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.*

IV. Diogenes Laërt. in vita Zenonis vii. 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως. ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον περιέῤῥηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὔτεῖς; Vide Valckenarium ad Eurip. Phœnissas p. 320.

V. Niobes mentio in his Comici versibus in Vespis 579.

Κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

Verum incertum an Œagrus tragœdus Æschyli, Sophoclisne Nioben egerit.

VI. Plutarchus Symposiacon vi. 6. αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Hos versus e Sophoclis Niobe petitos emendavit Valckenarius in Annotationibus Phalaridis Epistolis præmissis p. x. Quæ de hoc fragmento disputat vir summus ne doctiores quidem legisse pœnitebit.

VII. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 684. et Lexicon in Δερμιστής. Ελύμους. Ἦ ἀντὶ τοῦ ἦν.

ΝΙΠΤΡΑ ἢ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum fuit mors Ulyssis pastinacæ radio icti a Telegono filio. Rem his verbis narrat Eustathius p. 1676. Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως ἡφαιστότευκτον δόρυ ἔχων, οὗ ἀδαμαντίνη μὲν ἡ ἐπιδορατὶς, αἰχμὴ δὲ, κέντρον θαλαττίας τρυγόνος, χρυσοῦς δὲ ὁ στύραξ, καὶ ἐλθὼν ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, καὶ ληλατῶν ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσέως κτήματα, καὶ εὑρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνεῖλεν οὐκ εἰδώς. καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν ἀεὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὖθις ὁ θάνατος, ὃς ἔπεφνεν αὐτὸν, καθὰ καὶ Ὀππιανὸς ἱστορεῖ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ. Pastinacam describit Oppianus Ἁλιευτικῶν ii. 462. unde, quæ de piscis hujus radio, quem βέλος appellat, huc pertinentia habet, describam:

Κεῖνό ποτ' αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπηέσσῃ
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ,
αἰχμάζειν δηΐοις ἅλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ
αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων
πατρὸς ἑοῦ· γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα.
ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσέα, μυρία πόντου

ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις,
τρυγὼν ἀλγινόεσσα μιῇ κατενήρατο ῥιπῇ.

Hanc fabulam Pacuvius Latinam fecit, sed libere, Romanorum tragicorum more, qui, servata Græcorum dramatum œconomia, multa mutabant in moribus et sententiis. Vide Ciceronis Tuscul. ii. 20. Dubitare non debebat Casaubonus, quin Sophocles Νίπτρα ediderit. Verum non est Pacuvium novo titulo NIPTRA inscripsisse fabulam, cui Sophocles indicem fecerat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ, ut aliæ multæ fuerunt fabulæ duplici titulo insignitæ. Νίπτρα citat Suidas in Παρουσία, quod Casaubonum fugerat. Apollodorus Tarsensis eodem titulo Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ tragœdiam scripserat, teste Suida, cujus verba luxata. Vide Hemsterhusii notam ad Thomam M. in Ἀκανθοπλήξ.

I. Stephanus in Δωδώνη—λέγεται καὶ Δωδὼν, ἧς τὴν γενικὴν Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικὰς
γύας τις ἂν πείσειεν.

καὶ δοτικήν·

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

τῆς μέν τοι Δωδώνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ, Δωδωνίς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

Stephani interpretes dramatis titulum imperite verterunt, ULYSSES SPINIS FLAGELLATUS, ULYSSES FLAGRIS CÆSUS. Verti debuit ULYSSES PASTINACÆ RADIO VULNERATUS. Plinius l. ix. sect. 72. *Radius super caudam eminens trygonis, quam nostri* pastinacam *appellant, quincunciali magnitudine. Arbores infixus radici necat: arma, ut telum, perforat: vi ferri, et veneni malo.*

II. Scholiastes Ms. Homeri ad Iliad. ά. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις οὖν ἕξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Ad eumdem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo.

III. Ad hanc fabulam respicit Philosophus in libello de Poëtica, cap. xiv. Ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

IV. Vide Sophoclis vitam, et Lexicon in Ἀθηρόβρωτον. Ἐλαιάεσσα. Παρουσία.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiastes Æschyli ad S. Th. 310. Εἴρηται δὴ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Vide Stanleii notam ad ejusdem Æschylei dramatis v. 223.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Argumentum, Ulysses furorem simulans, ne ad Trojam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν, inquit Scholiastes noster ad Philoct. 1025. Hac de re exstant apud Ciceronem de Officiis iii. 25. Pacuvii versus ex Armorum judicio :

Cujus ipse princeps jurisjurandi fuit,
quod omnes scitis, solus neglexit fidem :
furere assimulavit ; ne coiret, institit.
quod ni Palamedis perspicax prudentia
istius percepset malitiosam audaciam,
fide sacratæ jus perpetuo falleret.

Inde Ovidius Metam. xiii. 36.

Detrectavitque furore
militiam ficto: donec solertior isto,
sed tibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitalaque traxit in arma.

I. Pindarus Isthm. vi. 86.

Τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεταί που κὲν βραχίστοις.

Ad quæ Scholiastes: Μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες· σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ·

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα,
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

Scis cuncta: dixi quidquid injunctum est: brevis
est sermo, summam more qui Argolico exprimit.

II. Vide Lexicon in Ἐμπέραμος. Ἠμαλάψαι. Θρεκτοῖσι. Θριάζειν. Μάγνον.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Una eademque fuit fabula, quæ modo Hippodamiæ, modo Œnomai titulo citatur.

I. Stobæus Floril. tit. xxvii. p. 121.

Ὅρκου δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν, κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν.

Mens excitari jurejurando solet,
ut bina diligenter evitet mala,
culpari amicis, et Deos offendere.

II. Athenæus p. 410. Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ·

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

Huic senario accommodata est Hesychii glossa a Lennepio ad Phalaridis Epist. p. 73. emendata: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Eodem sensu glossam emendavit Toupius ad Suidam iii. p. 40. sed aliquanto minus veteris scripturæ vestigiis insistens.

III. Idem p. 564. Σοφοκλῆς δέ που περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν, φησίν·

Τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
παρὰ σταθμὴν ἰδόντος ὀρθοῦται κανών.

Sunt admodum depravati hi versus apud Athenæum: eos exhibeo, uti emendati leguntur in notis ad Euripidis Hippolytum 468. nisi quod in ult. v. ubi in Athenæo legitur παρὰ σταθμὴν ἰόντος, veram lectionem restitui, quam conjectura leni, facili et certissima adsecutum est ingeniosi Tyrwhitti acumen. Valckenarius legebat παρὰ σταθμὴν ἰσοῦντος, constante itidem metro, nec malo sensu. Studio, ut videtur, doctissimos viros carpendi Toupius ad Theocriti Scholiastem p. 211. tum alia, tum istud ἰόντος tuetur, quod ego prorsus mendosum esse statuo. Eleganti metaphora Theognis dixit: εἶμι παρὰ σταθμὴν ὀρθὴν ὁδόν. Sed qui extra metaphoram loquitur de fabro materiam æquante, non dicit eum *ad perpendiculum ire*, dum amussim dirigit; bene vero, eum *oculo perpendiculum servan-*

tem, amussim dirigere. Toupii reliqua prætermitto, quæ ei nollem excidisse. Hos versus a se parum feliciter emendatos ita vertit Grotius.

Quas illecebras ille, vim venaticam
amoris acre fulgur oculorum gerit?
etiam ille quoties saltat, æquali modo
me contuetur, sicut artificem faber
quum jacit amussim, lineam rectam facit.

IV. Aristophanes Avibus, 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

Hos versiculos Comicum e Sophoclis Œnomao traduxisse Scholiastes monet. Simile votum observes in Œd. Col. 1081. et in Euripidis Hippolyto, 737.

V. Diogenes Laërt. in vita Arcesilai iv. 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι ἀγνοεῖν, ἔφη·

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Nescit latentes transitus ventorum avis
femella, fetus adsit ni in præsentia.

Confer Suidam in Διέξοδοι et in Λήθουσι, ubi demum versus isti emendate scripti leguntur: quod Grotium fugisse miror, cujus versio, in Excerptis videnda, a Græcorum sensu quam longissime remota est. Arcesilaus vocem τόκος alio sensu accipiens, jocum ex ambiguitate petebat, innuens fœneratorem nihil aliud nosse nec cogitare, quam tempus exigendæ usuræ.

VI. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Vide Lexicon in Ἄκεστρον. Δροπά.

ΠΑΝΔΩΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

I. Athenæus p. 476. ubi de voce κέρας *poculum* significante: Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ·

Καὶ πλῆρες ἐκπιὼν τι χρύσεον κέρας
τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

II. Vide Lexicon in Ἐνουρήθρα. Κεχήλωμαι. Ὀργασμός.

ΠΕΛΙΑΣ.

Erotianus in Glossario Hippocrateo: Παιδικὸν πάθος. παιδίαν νῦν, τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί·

Λευκὸν γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γάλα.

ΠΕΡΙΑΛΟΣ.

Vide Lexicon in Καρπομανής.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Clemens Al. Strom. vi. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γεροντανωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν.
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Ego sola servans Pelei Æacidæ larem,
senem guberno semper et manibus rego:
namque ætas hominis ultima in puerum redit.

Profert hos versus etiam, sed minus emendate, Scholiastes Comici ad Nubes 1419. Medii parodia est in Equitibus, 1098. ubi Demus isiciario ait:

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντάγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Vide Toupium Cur. nov. in Suidam p. 33.

II. Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ.

Hos versus in Aves transtulit Comicus 851. e Sophoclis Peleo, teste Scholiasta, illisque sua salse immiscuit.

III. Vide Lexicon in Κυκνῖτις. Λιποψυχεῖν. Μὴ νόμιςον. Ξηραλοιφεῖν.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

I. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Inde excogitari potest fabulæ argumentum, cui titulum fecit Chorus e pastoribus constans.

II. Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Hesych. Βαλλὴν, βασιλεὺς Φρυγιστί.

III. Harpocration in Νάννιον. Ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν·

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν,
θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων νεοσπάδα,
εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν πέτραν.

Leguntur hi versus etiam apud Athenæum p. 587. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητὴν, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν στείχων.

IV. Athenæus p. 319. Τῶν πηλαμίδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν·

Εἶθ' ἡ πάροικος πηλαμὶς χειμάζεται,
πάροικος Ἑλλησποντὶς, ὡραία θέρους
τῷ Βοσπορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Huc referri potest Hesychii glossa: Θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

V. Plutarchus Vit. parall. p. 795. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν·

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

Famulamur illis, qui tamen domini sumus,
quamvisque taceant, nos ea audire est opus.

Ad nullam aliam Sophoclis fabulam melius quam ad Pastores hi versus referri possunt.

VI. Vide Lexicon in Ἀμφήμερον. Ἀναλῶσαι. Βάρις. Βερεκύντα. Θρηνεῖν. Ἰάννα. Κυκνῖτις. Ξανῶ. Φοινικίοις. Ψό.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

I. Etymologicum Regium MS. citatum in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 200.

Πολύϊδος. Οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καὶ ἔστι, φησὶν, πολυΐδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν·

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν·

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ κοιράνῳ.

Eadem nominis scriptura apud Clementem Al. Strom. i. p. 399. ubi inter insignes vates recensetur Πολύϊδος τε ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Μεγάροις, οὗ μέμνηται ἡ τραγῳδία.

II. Euripidis Schol. ad Phœnissas 1290. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι·

Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις.

III. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 127.

Οὔ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.
Citra laborem magna non datur assequi.

Vide Valckenarium ad Phœnissas p. 127.

IV. Porphyrius de Abstinentia l. ii. p. 134. edit. Ultrajectinæ. Clemens Al. Stromat. iv. p. 565.

Ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλὸς, ἦν δὲ κἀμπέλου
σπονδή τε, καὶ ῥὰξ εὐτεθησαυρισμένη·
ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὄλαις παγκαρπία,
λίπος τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώτατον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.
Vesti inerat ovium vellus: inerat vitium
latex, et uva cui suus perstat vigor,
et omnigenerum fructuum collectio,
et pinguis oleæ sudor, et flavens apis
quod multiforme struxit e ceris opus.

Ultimum versum citat Schol. Euripidis ad Phœnissas 116. ubi docet ὄργανον poni pro ἔργον, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Confer Xylandri et Casauboni notas ad Strabonem p. 31.

V. Schol. Comici ad Ranas 596. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

VI. Vide Lexicon in Ἀνταίας. Ἀραῖον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

I. Strabo l. x. p. 721. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

II. Stobæus Ecl. Phys. p. 129. In Excerptis Grotii p. 165. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

Ὧι τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις,
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.
Nigrum relinquens flumen immedicabile

Acherusiæ paludis accessi vadum,
ubi mæsta sævis ripa lamentis sonat.

In primo versu lego ᾧ, *cui*, vel *propter quod*, relatum ad id quod præcedebat. Vulgo legitur sine ullo sensu ἅ. Reposui μελαμβαθεῖς pro vulgato μελαμβαφεῖς, quarum vocum confusionem breviter attigi ad Æschyli Prometheum 219. Valckenario placuit μελαμφαεῖς, cujus omnino adeunda nota ad Phœnissas p. 367.

III. Idem Florilegii tit. xlix. p. 187.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο προρατὴς στρατοῦ
τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος
βροτοῖς ἂν ἔλθοι γ', εἰ δίκην λόγων ὄφλοι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ θνητός τ' ἄν, ἐκ θνητῆς τε φύς,
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

Nemo imperator se potest exercitus
jactare cunctis largitate gratiæ:
nec ipse qui me latius regnat Deus,
seu siccat agros, imbre seu fuso rigat,
in jus vocatus omnibus caussam probet.
mortalis ergo, matre mortali satus,
quînam Jovem ipsum vincerem prudentia?

Tragici sensum dilucide et eleganter expressit Grotius, sed quem e Græcis ægre elicias. In codice sic scriptus est quintus versus: βροτοῖς ἀνελθὼν ἐς δίκην λόγους ὄφλαι. Judicio damnati Atticis dicuntur ὄφλειν δίκην, quod hîc vix locum habere potest. Aptum sententiæ verbum esset δίκην seu λόγον ὑπέχειν. Ceterum æmulatus est Sophocles Theognidem cujus hæc est sententia:

Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαίδη. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1123.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους.

V. Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus p. 42. editionis Oxon. novissimæ: Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάνtασται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achillis umbra, quodque apud Euripidem narratur initio Hecubæ, id Sophocles spectatorum subjecerat oculis.

VI. Vide Lexicon in Ἄπειρος. Ἠκρωτηριασμένοι. Παράρυμα.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Pollux x. 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem vii. 118. Καὶ λατύπους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

Vide Lexicon in Ἐπιτιμητής.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Schol. Pindari ad Pyth. v. 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

I. Macrobius Saturnal. v. 19. Hæc res nonne quæstione digna est, unde Virgilio æneæ falces in mentem venerint? Ponam itaque Virgilianos versus, mox et inde Sophoclis, quos Maro æmulatus est.

Falcibus et messæ ad lunam quæruntur aënis
pubentes herbæ nigri cum lacte veneni.

Sophoclis autem tragœdia id, de quo quærimus, etiam titulo præfert. Inscribitur enim Ῥιζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados æneos refundentem, ipsas autem herbas æneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt:

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς
χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

Et paulo post:

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1213. Ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις παρεισάγει τὸν Χορὸν λέγοντα.

Ἥλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς
ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

O rex Titan, ignisque sacer,
Hecates lumen signantis iter,
fulgens aliis clarius astris,
sacris eadem triviis præses,
quernis foliis et crudorum
spiris redimita draconum.

Nescio quo errore Grotius fragmentum hoc ad Polyxenam retulerit. In scholiis Ms. legitur: τὸ δι' Ὀλύμπου πολλοῦ φέρει καὶ γῆς, καίνουσ'—Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 167.

II. Vide Lexicon in Ἀϊστώσας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ Σατυρικός.

De hac fabula videndus Bentleius Epistolæ ad Millium p. 59.

I. Athenæus p. 489. Καλεῖται δὲ Μάνης, καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως·

Τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

Vide Meursii Græciam ludibundam in κοτταβισμός.

II. Vide Lexicon in Θῆμα. Καρικοί. Πέμφιξ.

ΣΙΝΩΝ.

Vide Lexicon in Αἰθύσσειν. Ἀναιθύσσω. Ἀξέστους. Ἄῤῥητον. Ἐνθρίακτος.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Vide Lexicon in Ζεῦγος.

ΣΚΥΘΑΙ.

I. Schol. Ms. Apollonii Rhodii ad iv. 223. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ τὴν Μήδειάν φησιν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης μικρὸν ὄντα, Ἰάσονος εἰπόντος εἰς τοὺς Ἀργοναύτας ἐνεγκεῖν αὐτόν· ὡς δὲ ἐδιώκοντο, σφάξαι τε αὐτὸν τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ μελίσαντας εἰς τὸν ποταμὸν ἐμβαλεῖν. Σοφοκλῆς ἐν μὲν Κολχίσιν ἐν τῷ Αἰήτου οἴκῳ σφαγῆναί φησι τὸν Ἄψυρτον· ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις οὐχ ὁμομήτριόν φησι τὸν Ἄψυρτον τῇ Μηδείᾳ. Οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς, φησὶ, κοίτης ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε· τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτε Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν. Latentes in his trochaicos tetrametros numeris suis restituit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224.

Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος
τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε· τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

II. Idem ad iv. 248. Ἑκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Τανάϊδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ.

III. Athenæus p. 189. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς Σοφ. Σκύθαις·

Κρημνούς τε καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Observavit Abreschius ad Thucydidem p. 471. hæc ad verbum fere in rem suam transtulisse Virgilium Georg. iii. 276.

Saxa per et scopulos et depressas convalles.

IV. Vide Lexicon in Ἀχίλλειον. Ἀψάλακτος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

I. Notum argumentum fabulæ. Vide Hyginum cap. xcvi. et Philostrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit: Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ. Constabat Chorus e Scyriis puellis, unde fabulæ titulus, qui sæpe perperam scriptus occurrit Σκύριοι, pro Σκύριαι. Joanni Toupio non assentior affirmanti unam fuisse fabulam gemino titulo insignitam *Scyrias* et *Achillis amatores*: cujus rei si quem auctorem habuit, omnino falsus est. Diversas fabulas fuisse vel inde liquet, quod in Ἀχιλλέως ἐρασταῖς inducebatur Peleus, cujus in Σκυρίαις nullæ poterant esse partes. Illa satyrica erat; hæc tragica.

II. Plutarchus Moral. p. 34. et 72.

Σὺ δ' ὦ, τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.

Tun' gentis altum lumen exstinguens trahis
hîc pensa, genitus optimo Graiûm patre?

His verbis sedentem inter puellas in Scyro Achillem increpabat Ulysses. In posteriore Plutarchi loco pro ἀποσβεννὺς legitur e glossemate καταισχύνων. Sunt autem isti versus e Scyriis Sophoclis, quod e stylo et comparatis secum duobus Plutarchi locis satis est probabile.

III. Stobæus Floril. tit. li. p. 199.

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

Juvenes amat raptare Bellonæ furor.

IV. Idem tit. lix. p. 225.

Οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτόν, ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν.
λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Heu miseri vere navigantium natio,
quorum periclis non pares quisquam Deûm,
non Fors hera opibus gratias rependerint.
fluxam sequentes nam levis venti fidem
in magna merces damna projiciunt suas,
donec reperiant lucra, vel mortem oppetant.

V. 1. οἱ v. 3. νείμειεν. ult. ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν auctoritate codicis firmantur, in quo distincte scriptum ἐπὶ ῥοπῆσιν. Credideram olim legendum esse ἐπὶ ῥιπῆσιν. Nunc vero nihil muto. ῥοπὴ hîc sperandi momenta significat. Vox est πολύσημος, quæ in utramque partem accipitur. In Trachin. 82. veteres critici per κίνδυνον exponunt. In 3. versu libri omnes habent πλούτου mendose.

V. Idem tit. cxvii. p. 483.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ,
νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀρχεῖα, φροντίδες κεναί.

Adsunt senectæ multa simul incommoda,
mens vana, cura inefficax, labor irritus.

Horum senariorum alterum laudat Clemens Al. Cohort. ad Gentes p. 73. ubi non ἔργ', sed ὦτ' ἀρχεῖα, *aures inutiles*, legitur.

VI. Idem tit. cxxv. p. 509.

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακὰ,
καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν.
νῦν δ', ὦ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς.

Humana luctu si levarentur mala,
lacrymæque vitam redderent silentibus,
tum fletus auro carior merito foret.
nunc illud autem, mi senex, fieri nequit,
ut jam sepultus redeat in lucis viam.
sin posset, emptus lacrymis dudum pater
mihi redisset.

V. 6. κἀμοι.—πατήρ γε codicis est scriptura. Grotius dedit καί μοι πατήρ τε.

VII. Vide Lexicon in Ἀποστιβής. Αὐτόσιτον. Ἀχρήματον. Εὔπορος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

I. Stephanus. Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

II. Aristophanes Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. Ad quæ Scholiastes, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους·

Οὐρανοῦ δ' ἄπο
ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς.

III. Stobæus Floril. tit. cxxiii. p. 503.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν
ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
ὡς ζῶντος· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
ἔσαιν' Ἐριννὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

Nate, quam mendax tui
me fama casso mulsit oblectamine,
vivum ut putarem! sed fera imposuit mihi
tenebricosa furia falsis gaudiis.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. Ad hoc drama alludit Comicus in Avibus 100. ubi Epopis rostrum ridenti Evelpidi Epops ait:

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέους λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quæ sic Scholiastes: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit Comicus v. 280. ubi hæc habet Scholiastes: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς.

II. Stobæus Floril. tit. x. p. 71.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Pecuniæ avidum est omne barbaricum genus.

II. Idem tit. xiii. p. 83.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς, οὐ σφαλεῖ ποτε.

Confide: promens vera, non erraveris.

Lemma huic versui præfixum in Reg. cod. Σοφοκλ. Τηρεῖ. In alio quo usus est Ruhnkenius noster, adscriptum ἐκ Τειρεσίου, quo nomine nullum Sophocles drama edidit. In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ. eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. x. 12.

IV. Idem tit. xx. p. 107.

Ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραί γ' ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερώτερον.
ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

Amens quidem satis ille: verum ipsæ magis,
quis plus valentem libuit ulcisci virum.
adversitati quisquis iratus suæ
medicamen aptat gravius ægritudine,
non est peritus ille sanandi artifex.

In Reg. cod. lemma adscriptum 1. versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεῖ. Hoc statim 1. versui appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus.

V. Idem tit. xxii. p. 115.

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
τοῦτο κατειδότας ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι.

Nil mortales spirare supra
mortale decet, memores solo
dispensari Jovis arbitrio
homini quodcunque futurum est.

Hos anapæstos e Sophoclis Tereo esse, fidem faciunt duo Stobæi codices.

VI. Idem tit. xxxix. p. 157.

Πολλά σε ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης.

Beatum te puto vitæ, hoc magis
quod dura nescis tristis exsili mala.

Perperam in libris κάλλιστα.

VII. Idem tit. lxviii. p. 283.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἳ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ "νοια τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω, καὶ διεμπολούμεθα
θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία,
χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

Deserta jam nil valeo : sæpe autem meo
in corde volvi, quam sit infesta undique
sors feminarum. ætatis in primordio
vitam puellæ vivimus suavissimam.
nam blanda nutrix semper insipientia est.
maturiores postquam ad annos venimus,
emancipamur, et foras protrudimur
procul paternis Diis, procul parentibus.
hospitibus aliæ damur, at aliæ barbaris,
in fœderatas, aut in externas domos :
et ista noctis unius commercio
probanda nobis omnia ac laudanda sunt.

V. 5. legendum videtur ἡ "γνοια. V. 10. ἀήθη δώματα est lectio codicis. Impressi habent ἀληθῆ. Neutrum sententiæ satis aptum videtur. Quibuscunque moribus sit et qualicunque fortuna utatur vir hospes vel barbarus, cui puella nuptum datur, haud secus *insueta* est, quo ducitur, domus. Si per ἀληθῆ δώματα intelligas virum beatum et bene moratum, nec aliter intelligere possis, nihil est quod conqueratur puella tali conjuncta viro, Acutissime conjicit juvenis egregius felicis ingenii, cujus ante duos annos prodiit libellus emendationum in priscos auctores, scripsisse poëtam : αἱ δ' εἰς σαλευτὰ δώμαθ', *in domos quas fortuna adversa exagitat, calamitatum fluctibus quassatas.* Hanc metaphoram amat Noster. Vide Œd. T. 23. Ant. 163. El. 1074. ἐπίρροθα valet ἐπίψογα, *flagitiosas domos, vituperio dignas.* Quæ significatio Gesnerum latuit, qui vertit, *aut in veras familias, aut auxiliares.* Melior non est Grotii versio. Hunc locum attigit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 628. Eruditio viro suboluit veram vocem latere, quam eruit juvenis Germanus F. Jacobs.

VIII. Idem tit. lxxxvi. p. 355.

Ἐν φύλῳ ἀνθρώπων μί' ἔδειξεν
πατρὸς καὶ μητρὸς ἡμέας ἁμέρα
τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος
ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας,
τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν·
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν
ἔσχεν ἀνάγκας.

Matre editos ac patre communis fovet
lux obstetricatu suo :
nec natus alter altero excellentior :
sed hos atroci verbere
Fortuna sævum tractat : illis in sinum
effundit immensas opes :
sunt servitutis quos sub immiti jugo
pressos tenet necessitas.

IX. Idem tit. xcviii. p. 409.

Τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν ποικιλομήτιδες ἆται
πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις.

Vicibus pingens hominum vitam
varios sumit pœna colores.

X. Idem tit. cx. p. 435.

Μήπω μέγαν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

Ne dic beatum quem mori non videris.

Versus hic ad Tereum pertinet, non ad Tyronem, ad quam fabulam male refertur in Stobæi libris. Eo utitur Cicero ad Atticum iv. 8. Heathius legendum esse contendit μήπω μέγ' εἴπῃς. Nimirum ne anapæstus sit in secunda sede : sed fallitur, ut et Gronovius ad Ciceronem.

XI. Idem tit. cviii. p. 457.

Ἀλγεινὰ, Πρόκνη· δῆλον. ἀλλ' ὅμως χρεὼν
τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

Hæc dura, Procne ; fateor : interea Deûm
decreta placide ferre mortales decet.

XII. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. ubi de variis agnitionibus agit, exemplo utitur e Sophoclis Tereo petito. Locum difficilem, in cujus intellectu non consentiunt interpretes, satis mihi sit indicasse : Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή.

XIII. Vide Lexicon in Αἴγλη. Φάρος.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Σατυρικός.

I. Dionysius Halic. Antiq. libri i. initio : Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποίηται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτόλεμον, ὅσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς δοθεῖσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἑῴου πρῶτον Ἰταλίας, ἥ ἐστιν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀντικρὺ ἁψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἑσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνα λεχθέντα τῶν ἰαμβείων, ἐν οἷς φησι·

Τὰ δ' ἐξόπισθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τέ πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος, Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται.

II. Plinius libro xviii. p. 107. edit. Harduini in fol. Sophocles Poëta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta *laudavit*, ad verbum translata sententia:

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

III. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo l. i. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem serioribus poëtis.

IV. Athenæus p. 67. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τοῦ ταριχηροῦ γάρου. Versus exstat integer in Pollucis Onomastico vi. 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς· τὸν ἰχθύων γάρον. καὶ γάρον τὸν ἰχθυηρόν. Σοφοκλῆς.

V. Idem p. 110. Ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ.

VI. Idem p. 447. ex Causaboni emendatione: Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον, καὶ βρύτον τινὲς καλοῦσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐδιεῖν χαμαί.

VII. Harpocration: Μελίνη, ὀσπρίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ· Κνήμη μελίνης.

VIII. Scholiastes Pindari ad Olymp. x. initio: Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.

IX. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 504. et Lex. in Ἀμάλλαι. Ἀμφιπλίξ. Ἀπυνδάκωτος. Ἀφράσμων. Δαίς. Εἰς ὀρθόν. Ἕλκη. Ζευγηλάτης. Θαιρός. Ἴαννα. Ἰλλυρίς.

ΤΡΩΙΛΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Pindari ad Nem. iii. 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος, καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ πεντεμόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτέ.

II. Pollux x. 165. Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ Σκαλμὴ, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ·

Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

III. Vide Lexicon in Ἀμάσεται. Ἀνδρόπαις. Ἀπέσκη. Ἄπιστος. Ἄσας. Ἀσόλοικον. Ἐλαιοῦται. Ἕρκη. Ἰήϊος. Καταρβύλοις. Ναρόν. Σακοδερμίτης.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

I. Stobæus Floril. tit. lix. p. 227.

Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, χὐπό τῳ στέγῃ
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί;
Possitne majus gaudium a superis dari,
quam terra si te excipiat, et tecto latens
curis solutus audias pluviæ sonum?

Partem hujus fragmenti refert Cicero in Epist. ad Atticum 7. libri ii. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* κᾂν ὑπὸ στέ-

γῃ πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. Sic Sophoclea leguntur in Ciceronis editione, qua utor, Jos. Oliveti, ad quæ nihil ille attulit præter jejunam nescio cujus notulam. Nescio unde in Ciceronem venerit istud κἂν prorsus alienum. Sane in Stobæo tam impresso quam scripto legitur καὶ ὑπὸ στέγῃ, et reliqua, ut ea dedi. Andr. Schottus, qui Ciceronis locum protulit ad Zenobii Prov. iii. 95. dedit etiam καὶ ὑπὸ—Verum insuavem istum hiatum refugiebant Attici poëtæ, quibus solemne καὶ ὑπὸ contrahere in χὐπὸ, priore longa, ob crasin. Scripsisse opinor Sophoclem χὐπό τῳ στέγῃ, posito τῳ pro τινὶ, quod, ut minus frequens, librariis fraudi fuit. Heathio placet καὶ στέγης ὕπο, quæ emendatio minus probabilis est.

II. Stephanus in Χαλδαῖοι.—Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφ. Τυμπανισταῖς·

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

III. Vid. Scholiastam nostrum ad Antig. 980. et Lexicon in Ἀδήμων. Ἀνετῶς. Ἀντιστρέφω. Δράκαυλος. Ἐλύμους.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Stobæus Floril. tit. cv. p. 431.

Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κωλίγῳ χρόνῳ
πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Celebranda laude nullius felicitas
hominis, priusquam sorte defunctus sua
mortalis ævi terminos impleverit.
namque una sæpe quamlibet celsas opes
in plana traxit hora, quum se lubrica
Fortuna solvit, atque sic visum Deo.

ΤΥΡΩ.

Tyronis historiam narrat Homerus Odyss. λ'. 234. ubi tamen nihil est quod in scena exhiberi potuerit. Argumentum fuit Tyro a filiis agnita, quos ex Neptuno pepererat, quosque statim a partu exposuerat, Neleo et Pelia: hi Sideronem Tyronis novercam interfecerunt. Τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρὼ, auctore Apollodoro p. 46. editionis Heynii, cujus in notis omnia collecta quæ ad Tyronis historiam pertinent. Fabulam bis edidit Sophocles, unde modo prior, modo posterior Tyro citatur.

I. Aristoteles de Rhetorica l. ii. cap. 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς·

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.

Ex alia fabula quam e Tyrone senarius hic esse non potest.

II. Comicus in Lysistrata, 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ad quem locum Scholiastes: Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαι τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

III. Scholiastes Euripidis ad Oresten in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγῳδίας ἢ εἰς

θρῆνον, ἢ εἰς πάθη καταλήγει· ἡ δὲ κωμῳδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὅθεν ὁρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον. διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται.

IV. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως. πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια· καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

V. Pollux iv. 141. ubi describit tragicas personas: Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ.

VI. Scholiastes Aristophanis ad Aves 276. Ἔξεδρον χώραν ἔχων] Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

VII. Athenæus p. 99. ubi χορτασθῆναι pro κορεσθῆναι adhiberi ostendit: Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ·

Ὃν τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

VIII. Idem p. 475. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ. Σοφοκλῆς δὲ Τυροῖ·

Προστῆναι μέσην
τράπεζαν ἀμφὶ σιτία καὶ καρχήσια.

Proferuntur hæc etiam a Macrobio Saturn. v. 21. Quæ autem apud Athenæum sequuntur, ipsius verba sunt, rem apud Tragicum narratam obiter explicantis: πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Casauboni errorem corrigit Gataker. tom. i. p. 500.

IX. Stobæus Floril. tit. xx. p. 107.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ.
Sopitus animus in malis multum videt.

X. Idem tit. xlvi. p. 177.

Ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἄνθρωπος κακός.
Non est malus, qui sponte non peccat sua.

Qui præcedit versus Euripidis est in Auge: hic autem Sophoclis in Tyrone. Singulos suis auctoribus tribuit cod. Vindob.

XI. Idem tit. lxxxvii. p. 355.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ
οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς,
οὔτ' ἀχρείων ὁ λίαν κακός·
βροτῶν δὲ πιστὸν οὐδέν.
Tanto in grege mortalium
non semper e vili satu
enascitur mens degener:
non semper e propagine
boni creantur nobili.
nil usque constans: sed vagæ
sunt rebus humanis vices.

XII. Idem tit. xcix. p. 417.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι.
Sæpe æger animus corpori morbos dedit.

XIII. Idem tit. cx. p. 459.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.
σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.
Malum quod urget spargere in vulgus cave:
debetur enim luctibus silentium.

XIV. Idem tit. cxvi. p. 475.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

Senium diesque longa res multas docent.

XV. Ælianus de Nat. Animal. l. ii. cap. 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἁβροτάτη τέ ἐστι καὶ θρυπτικωτάτη. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτήν. ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέν τοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους. Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus xii. 16. versusque ipsos Sophoclis profert xi. 18. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστὶν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἤν τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας. αἰδεῖται γὰρ, καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πεποίηται δέ οἱ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
ἥ τις ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο,
μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο·
κύρσασα δ' ἐν λειμῶνι ποταμιῶν ποτῶν,
ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον, αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένην φόβην.
κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειεν ἂν
οἵαισιν αἰσχύνῃσιν οἷα μαίνεται
πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

Hæc a Tyrone proferebantur, contumelias querente, quibus a noverca Siderone afficiebatur: haud autem minus indigne a librariis mulcati fuerunt hi versus, quos fœde depravatos legas apud Ælianum, et pessime interpolatos in Excerptis Grotii, cui infelicissime omnium cessisset emendandi eorum conatus, nisi manum iis etiam admovisset Reiskius. Descriptos eos habeo perquam accurate e duobus codicibus Bibliothecæ Regiæ. In 1. v. ex λαχανοπώλου pronum erat veram lectionem eruere λαγχάνω πώλου, quod jam occupaverunt Tyrwhittus meus et Heathius. In 5. codicum lectio σπασθεῖσα cassa est, ne quidem pro σπάσασα, σπασαμένη, sensu *ducendi, bibendi* accipienda. Conjectura Heathii ἀφεθεῖσα probari nequit, unde absurdus oritur sensus. Nam quî se equa in flumine videre possit, a quo fuerit abacta? perspicuum est enim nomina ποταμίων ποτῶν pendere a participio cujus in locum librariorum stupor suffecit illud σπασθεῖσα. Quod sententia flagitat reposui, κύρσασα. In 6. uterque cod. habet ἴδῃ, recte. Unus διατετιλμένη: ambo φόβης: mendose. Reliquorum tam concinna est lectio, ut de emendationis veritate nemo dubitare possit, nisi quis forte minus credat vocem φόβην tam paucis interjectis bis a Poëta fuisse adhibitam. Sane in ultimo versu legi mallem τὴν πάρος χλιδήν. Grotius male affecta Græca sic vertit:

At flos capilli periit ita ut herbæ solent.
nam rapuit illum sæva pastorum manus
stabulis in ipsis, atque cervicis decus
populata flavam corporis messem abstulit.
at ipsa prato sparsa simulacrum sui
in amne vidit, et videns exhorruit
sine honore collum et damna desectæ comæ.
equæ misericors aliquis ingemeret vicem,

cernens ut illa præ pudore insaniat,
frustraque mærens perditam quærat jubam.

XVI. Vide Lexicon in Δυσθυμία. Ἐρηνοβοσκός. Ἔχθιμα. Ἤνεγκον. Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ Σατυρική.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λήθην τε καὶ τὴν πάντ' ἀπεστερημένην
κωφὴν, ἄναυδον.

Oblivionem rebus orbatam omnibus
surdam, tacentem.

II. Athenæus p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε—Σοφ. Ὕβρει·

Ἐσθίειν ἐθέλω τὸν Δέλφακα.

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Vide Scholiastam nostrum ad Antigonam v. 1. Philocteten 1197. et Lexicon in Κοινός. Ὄχος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Nullibi, quod sciam, occurrit hic dramatis titulus, præterquam in lexico Ms. Bibliothecæ Cœnobii Benedictini ad S. Germanum Parisiis, cujus excerpta mihi misit doctissimus Ruhnkenius. Vide Lexicon in Ἀποσημῆναι. Ἀρτύματα.

ΦΑΙΔΡΑ.

I. Stobæus Eclog. p. 133.

Περιώσι ἄφυκτά τε
μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν
ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται
κερκίσιν Αἶσα.

Densas multiplicis consilii vias
quarum nemo queat vincula rumpere,
orditur radiis Parca adamantinis.

II. Idem Floril. tit. xvii. p. 95.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τρέπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.

Generosa nullum corda debent gaudium
probare, nisi quod de probis rebus venit.

III. Idem tit. xliii. p. 163.

Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν
πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

Constare nescit patriæ securitas,
ubi superbo jura calcantur pede,
pudorque sanctus; virque verbosus, tenens
manibus habenas callidis, urbem regit.

Emendandi pruritum sedabit Theognis, ad quem Sophocles respexisse videtur:

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.

Profert hos versus Luciani Scholiastes ad Lexiphanem, tom. ii. p. 336. ubi perperam legitur χερσὶν ἔργα κηδεύοι.—χερσὶ dat cod. Reg. pro vulgato χειροῖν.

IV. Idem tit. lxiii. p. 245.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Non in virorum sola Amor se pectora
et feminarum insinuat: ipsas quin Deûm
solicitat animas, et ferum ponti gregem:
nec ipse contra tendere omnipotens Deûm
rex audet; ultro flexus imperium subit.

Tres primos versus tanquam Euripidis profert Clemens Alex. Strom. vi. p. 745. unde eos Grotius Excerpt. p. 485. inter Euripidis fragmenta ex incertis dramatibus retulit, non recordatus se eos jam in Florilegio pro Sophocleis exhibuisse, aliamque dedit versionem:

Non feminarum, non virûm præcordia
Cupido domitat sola, sed Superûm quoque
perurit animos; penetrat et ponti vada.

Clementis in 3. versu recepimus lectionem ταράσσει, quam meliorem judicamus Stobæana χαράσσει. Aristophontis perquam lepidum fragmentum exstat de Amore apud Athenæum p. 563. quem a Diis e cœlo ejectum fingit, quia θεοὺς ἐτάραττε, ἐμβάλλων στάσεις.

V. Idem tit. lxix. p. 287.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σώφρονος
κρεῖσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει.

Uxore prava nulla contingit viro
major calamitas, nec bona majus bonum.
quisque, ut periclum fecit, ita rem judicat.

Hesiodi sententia est in operibus, quem æmulatur Noster:

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.

VI. Idem tit. lxxiv. p. 311.

Ξύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν.

Ignoscite et tolerate: nam quod feminis
est indecorum, par tacere est feminas.

VII. Idem tit. cv. p. 439.

Τὸν δ' εὐτυχοῦντα πάντ', ἀριθμήσας βροτοὺς,
οὐκ ἔστιν ὄντως ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα.

Hominum recense quidquid usquam est gentium:
omni beatum parte non inveneris.

VIII. Idem tit. cviii. p. 457.

Αἶσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἷς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

Nemo, mulieres, dedecus vitaverit,
cui destinata sunt mala imperio Jovis.
morbos ferendum est, quos Deûm mittit manus.

Perperam Grotius vers. 2. ᾧ κε Ζεὺς ἐφορμήσῃ. Cod. καὶ—ἐφορμήσοι.

IX. Vide Lexicon in Ἀγκύραι. Ἄγος. Ἀελλάδες. Ἄκλεπτοι. Ἀπέπτυσε. Αὐτομόλως. Ἀψεφές. Κυλλαίνων. Μῶλυς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑι.

I. Stobæus Floril. tit. cxxi. p. 493.

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

Mors ultima est medicina morborum omnium.

II. Agellius Noctium Atticarum lib. xiii. c. 18. Sophoclis versum e tragœdia laudat, cujus titulus in impressis corruptus est. Mihi certum videtur Sophoclem tragœdiam nullam scripsisse cui titulus fuerit ΦΥΛΕΤΙΔΕΣ. Quæ proferuntur ad hunc locum doctorum virorum conjecturæ, sunt omnes futiles et rejiciendæ. Amplectenda erat lectio codicum eorum in quibus plane scriptum Φιλοκτήτης. Sic autem Agellius : *Sed etiam ille versus non minus notus :*

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.

et in tragœdia Sophocli scriptus est, cui titulus est Φιλοκτήτης, *et in Bacchis Euripidi.*

III. Priscianus lib. xviii. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Ὀσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς.

IV. Vide Lexicon in Δράκοντα. Δρυοπαγῆ. Ζηλῶ. Ῥακτηρίοις.

ΦΙΝΕΥΣ Σατυρικός.

Ad hanc fabulam pertinent quæ leguntur apud Scholiastam Apollonii Rhodii ii. 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεὺς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν, ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὄαρθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Scholiastes noster ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatræ filios appellat.

I. Aristophanes Pluto 635.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ad quem versum Scholiastes ita notat : Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος.

II. Pollux vii. 194. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον, καπηλεῖον εἰρήκασιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ·

Βλέφαρον κέκλεισταί γ', ὡς καπηλείου θύρας.

Vide Toupium ad Suidam ii. 68.

III. Athenæus p. 119. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη·

Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

Jocose de Phineo hoc dictum, cui, ut eum describit Argonauticorum Poëta ii. 200.

πίνῳ αὐσταλέος χρὼς
Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.

Ad eundem plane modum quo de seniculo macie extenuato et rugoso dicimus : *il ressemble à une momie.* Ceterum e paucis hujus fabulæ reliquiis satis clare liquet satyricam eam fuisse. Si Hesychio fides in Ἀχάλκευτα et Stephano in Βόσπορος, bis edita fuit ; sed litera titulo adjecta, quam pro numerali nota acceperunt librarii, olim, ut conjicio, Σ fuit, et compendiose Σατυρικῷ notabat.

IV. Stephanus : Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον·

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

V. Vide Lexicon in Ἀπενώτισαν. Ἀρτύμασι. Ἀχάλκευτα. Καταῤῥάκτης. Μάστακας.

ΦΟΙΝΙΞ.

Argumentum fuisse videtur Phœnix paternam fugiens domum ob imprecationes irati Amyntoris. Rem ipse narrat Phœnix in oratione ad Achillem, Iliadis ix. 447.

Vide Lexicon in Κινάρα. Φορβὰς γυνή.

ΦΡΙΞΟΣ.

I. Stephanus in Ἄστυ.—προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

II. Vide Lexicon in Ἀφελής.

ΦΡΥΓΕΣ.

Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.
Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται.

Fervente bello non nisi fortes solet
Mars pignerare. lingua cui ventosior,
fuga periclum properat antevertere ;
Marsque ipse timidos spernit a sese procul.

In 2. versu ἐναίρειν in codice superscriptum vulgato συναίρειν.

Tragœdiam hoc titulo fecit etiam Æschylus, ad quam pertinet observatio Scholiastæ ejusdem Tragici ad Prometheum 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore. Notum est ex Comici Ranis 941. in Phrygibus Æschyli Achillem sedentem, capite velato et diu tacentem in scena conspectum fuisse : itidemque Nioben ab Æschylo exhibitam fuisse, quod forte Sophocles, quum Nioben doceret, imitatus est. Euripides apud Comicum, ubi Æschylo vitia incipit objicere, hæc ait :

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

Ad quæ veteres Critici hæc notant : Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. Alius : εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλέα, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τρίτου μέρους οὐδὲν φθέγγεται. Inde liquet Æschylei Scholiastæ notam sic scribi debuisse : Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθάδειαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶν Αἰσχύλου, ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Atque hæ sunt Sophoclis fabulæ, quarum in antiquis monumentis memoria exstat. Longe quidem plures Fabricius in catalogo Sophoclis tragœdiarum deperditarum recensuit titulos : sed falsi et conficti sunt perquam inepte, alii ex male acceptis auctorum testimoniis, alii ex scripturæ mendis, ut quum librarii scripserunt Ἀκάμας pro Ἀθάμας: Ἀκύριοι, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριαι: Ἵππωνι pro Ἱππόνῳ. etc.

ΑΠΑΝΙΣ non est titulus dramatis apud Hesych. in Ἀπάνθρωπος: sed initium glossæ, quæ sequi debebat. Fœde mulcatus fuit Hesychius, optimi lexici conditor, a male feriato homine, qui breviarium quod habemus confecit. Ex ista mutila voce nescio quot absurdos titulos commenti sunt interpretes, quibus omnibus catalogum suum auxit Fabricius.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ non est Sophoclis tragœdia: verum Euripidis. Illi solius Stobæi fide tribuitur, cujus in Floril. tit. lix. legitur hic senarius Sophocli adscriptus:

Ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

At in Reg. Stobæi codice lemma huic versui appositum Euripidi eum adjudicat perspicua scriptura Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ. Bene itaque Barnesius eum Euripidei Erechthei fragmentis contulit.

ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ nulla fuit. Vide supra ad Ἀντηνορίδαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ nulla fuit. Male accepta Eustathii verba ad Odyss. p. 1425. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ἰοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, Χώρας ἄνακτας λέγει. Hæc quidem dicit Jocasta, non autem in cognomine dramate, verum in Œdipo T. 911.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ. Nullum fuit hoc titulo Sophoclis drama diversum a Phædra; ut nec ullus fuit Euripidis Atreus diversus a Thyeste. Inde recte accipias Arriani verba in Dissert. Epict. p. 149. Ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρκῇ τὸ φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Φοίνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον. Intellige Atreum in Euripidis Thyeste, et Hippolytum in Sophoclis Phædra; nisi malis transpositas forte voces in sedem suam sic reponere: Ἱππόλυτος Εὐριπίδου τί ἐστι —Ἀτρεύς; τὸ φαινόμενον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ nulla fuit unquam. Casaubono fraudi fuit prava editio scholiorum in Hesiodum. Locum, quo deceptus fuit, uti legi debet, damus infra xcviii. In editione Dan. Heinsii p. 234. b. non comparent voces ἐν Κασάνδρᾳ, quæ addi debebant ad citationem ex Lycophrone.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ. Non fuit hoc nomine drama Sophoclis. Citat quidem Scholiastes Comici ad Ranas versum ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους: sed vitium ibi est e male accepto scripturæ compendio; et legendum ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 49.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ commentitius est titulus. Vide Kusterum ad Suidam in Κατουλάς.

ΤΕΚΜΗΣΣΗ haud minus stulte excogitata fuit quam Ἰοκάστη, ex his Eustathii verbis ad Iliad. λ'. p. 843. Ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, Ὥστε μ' ὠδίνειν τι φρὴς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι, ὠδίνειν εἰποῦσα—quæ pertinent ad Ajacem 794.

EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

I. Stobæus Eclog. p. 119.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Contra Dei ictum non data est homini fuga.

II. Ibidem p. 125.

Τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης

δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ᾽ ἄδικον ἀμείβεται.

Justitia aureo
vultu tuetur semper ac punit malos.

III. Ibidem p. 133.

Κλύετε Μοῖραι,
Διός αἵ τε παρὰ θρόνον ἀγχόταται
ἑζόμεναι.

Audite Parcæ, quæ solio Jovis
magni sedetis proxima numina.

IV. Ibidem.

Ἔζης ἄρ᾽, οὐδὲ γῆς ἔνερθ᾽ ᾤχου θανών;
Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Vivis, nec umbris occubas crudelibus?
Adeo ante fatum nulla vis est casibus.

V. Ibid. p. 141.

Πάντ᾽ ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

Nudata cuncta tempus in lucem trahit.

VI. Ibid. p. 171.

Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα, κρυπτόντων θεῶν,
μάθοις ἄν, οὐδ᾽ εἰ πάντ᾽ ἐπεξέλθοις σκοπῶν.

Divina nunquam discere est, si Dii velint
celare; non si cuncta scrutando eruas.

VII. In Eclogarum Stobæi editione Antverpiensi leguntur ista Sophoclis p. 17.

Χρόνος αὖ χαρὸ ἅμα κρατεᾷ τερμοσύνᾳ βίου
πόλλ᾽ ἂν εὑρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

Emendandi conatus Grotio et Heathio male cessisse mihi videtur: judicent periti, an melius conjecerim:

Χρόνος αὖ μακρὸς ἅμα κραταιᾷ
ἀχρημοσύνᾳ βίου
πόλλ᾽ ἂν εὑρίσκοι σοφὰ μαιομένοις.

VIII. Stobæus Floril. tit. ii. p. 13.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.

Pravos tot inter qui sapit solus perit.

IX. Tit. iii. p. 17.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.

Juvare miseros optimis dignus labor.

Hunc versum Sophocli adscribere debebat Grotius: non autem pravum senarium excudere e Philosophi nescio cujus sententia quæ præcedit in Gesneri editione p. 36. Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ.

X. Tit. iv. p. 27. seqq.

Ἀλλ᾽ οἱ κακῶς πράσσοντες, οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ.

Quos distinent adversa, surdescunt malis,
et clara quæ sunt non vident, nec quum vident.

Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

Nihil scientum vulnus intractabile est.

Ἡ δὲ μωρία
μάλιστ᾽ ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Insipientiæ
jure optimo vocatur improbitas soror.

Ἐνταῦθα μέν τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

Hoc graviter errat ægra mens mortalium,
quod mala mederi posse confidit malis.

Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν, παρὸν θέσθαι καλῶς,
αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων.

Res misera, quum sit recte agendi copia,
tunc quem sibi ipsi sponte damnum arcessere.

XI. Tit. v. p. 35. seq.

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Rei indecoræ nec decora oratio est.

Hunc versum Sophocli diserte tribuit Plutarchus de Aud. p. 47. ubi sic a Grotio conversus est:

Bona verba nasci rebus e fœdis negant.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε.

Gaudere fœdas ob voluptates, nefas.

XII. Tit. viii. p. 53.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

Fortuna adesse non solet pavitantibus.

XIII. Tit. xiii. p. 83.

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.
ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Non est remedium rebus afflictis pudor.
tacens videtur stare ab accusantibus.

Eadem sententia Chorus in Trachiniis 813. Deianiram hortatur, ut objectum a filio crimen dissolvat.

XIV. Tit. xviii. p. 97.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ
ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
φιλεῖ δὲ, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,
ἄκων ἀκούειν ἅπερ ἑκὼν εἶπεν κακῶς.

Quid ista laudas? quisquis immergit mero
sese, fit exsors mentis, atque ira minor:
quantumque cepit gaudii dicens male,
male audiendo jure tantumdem dolet.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89. et Clemente Alex. p. 181.

XV. Tit. xxiv. p. 119.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα.

Furti tenetur quisquis ipso in crimine,
quamvis disertus, debet obticescere.

Ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν
αὑτῷ ξυνειδῇ.

Egregia res est, testis innocentiæ
suus sibi animus.

XVI. Tit. xxviii. p. 123.

Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
ὠδῖνα παίδων· ἀλλ᾽ ἐπὰν λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη.

Abjurat alios denuo partus pati
semianima mulier: sed simul cessit dolor,
quam facile eosdem rursus in casses cadit!
delet peracti memoriam præsens amor.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς.

Nulla improbo conditio jurandi gravis.

XVII. Tit. xxix. p. 129.

Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

Juvant labores, transiit postquam labor.

XVIII. Tit. xli. p. 161.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος.
κλεῖθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ᾽ ἂν εὐπετὲς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.

Quod vis taceri, nolo mihi commiseris:
non habeo claustrum. visne loquar apertius?
tenere lingua quidquid arcanum est negat.

XIX. Tit. xliii. p. 165.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἥσσωνται τέκνων,
οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Ex Piersoni certa emendatione dedi φύσαντες pro veteri lectione φυλάσσοντες, cui nescio cur Grotius suffecerit φυλακτῆρες haud meliori sensu, nec minus reclamante metro. Vertere poterat:

Ubi parentes liberis morem gerunt,
morata non est, ut decebat, civitas.

Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις, καλόν.

Res est honesta patrias leges sequi.

XX. Tit. xlv. p. 175.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ·
μικροῦ δ᾽ ἀγῶνος οὐ μέγ᾽ ἔρχεται κλέος.

Tenens honores eget honestis dotibus:
parvum laborem grande non sequitur decus.

XXI. Tit. liv. p. 205.

Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν.

Dextra valente plus valet sapientia.

XXII. Tit. lxii. p. 237.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ᾽ ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Si corpus istud servit, at mens libera est.

XXIII. Tit. lxiii. p. 239.

Ὦ παῖδες, ἤ τοι Κύπρις, οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ᾽ ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἔστι δ᾽ ἄφθιτος βία,
ἔστιν δὲ λύσσα μαινὰς, ἔστι δ᾽ ἵμερος
ἄκρατος, ἔστ᾽ οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν,

σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, ἐς βίαν ἄγον.
ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι.
ψυχὴ τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει·
ἔνεστι δ᾽ ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ·
νωμᾷ δ᾽ ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν,
ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
τίν᾽ οὐ παλαίουσ᾽ ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;
εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν,
Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων, ἄνευ δορός·
ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

Pueri, Venus quæ dicta, nan tantum est Venus,
sed omnium una nominum vim possidet:
eademque Dis est, visque non superabilis,
eadem furor limphatus, eadem mel merum
amoris, eadem luctus. insunt omnia,
studium, quies tranquilla, violenti impetus.
quorum medullas occupavit, liquitur
his anima. tanti numinis quid liberum?
illa et natantes cærulo pisces salo
et humi vagantum sæcla quadrupedum subit:
illa inter ipsos alites alas quatit:
homines ferasque subjugat, Superos quoque.
nam quem Deorum adorta non tandem obruit?
et si loqui fas, vera sed fas est loqui,
Jovis cor ipsum superat: atque hasta sine,
sine ense cuncta dissipat victrix Venus
mortalium consilia et immortalium.

Primos hujus fragmenti versus recitat Plutarchus Moralium p. 757. In 8. βορὰ Grotii emendatio est. Tam priorum editt. βορὸς lectio est, quam codicis, quem in ceteris secutus sum. Notanda est hypallage πνευμόνων ὅσοις, pro πνεύμοσιν ὅσων. Sic enim ordinanda et supplenda est phrasis: ὅσων γὰρ ἐν πνεύμοσιν ἐντήκεται ἡ Κύπρις, τούτων τίς ψυχὴ οὐ γίνεται τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;

XXIV. Tit. lxvii. p. 275.

Τίς δ᾽ οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ,
γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, ὀγκωθεὶς χλιδῇ;

Nam qui penates sine ope matronæ probæ
effloruerunt copia atque honoribus?

XXV. Tit. lxxiii. p. 311.

Κατ᾽ ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

Virile sapiens femina in vidua domo.

XXVI. Tit. xcvi. p. 385.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Impietas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.

Hi versus supra soccum adsurgunt, et Sophocleo colore nitent. Librarii errore Diphilo tributi sunt, cujus nomen proxime sequenti versui præscribi debuit.

XXVII. Tit. xcviii. p. 395.

Ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὡς οὐδὲν ἐσμὲν, πλὴν σκιαῖσιν εἰκότες,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι.

O misera, vere misera, sors mortalium.
nam præter umbras quid sumus, vel pondera
ignava, palabunda tellurem super?

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Illæsa solis vita concessa est Deis.

Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

Deus alme, quam nusquam ulla vitandi via est
aut insita aut immissa de cœlo mala!

Ζώοι τις ἀνθρώπων,
τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων,
τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει.

Hilaris, quæ nunc lucet, agatur:
crastina nobis est cæca dies.

Hi versus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. cviii. p. 457.

Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, κ' εὖ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

Quod casus offert ponere ex usu suo,
non gemere fortunam, aleatoris boni est.

XXIX. Tit. cxi. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Spes namque multos sola mortales alit.

XXX. Tit. cxviii. p. 485.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεία ξύνεστιν ἡμέρα τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

Non est senecta, quæ sapit grandævitas,
cui mens relucet pasta divina die.
ingens hominibus quæstus est prudentia.

XXXI. Tit. cxxii. p. 497.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Non esse præstat quippe, quam luctus pati.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

Quicunque vitam rebus in miseris amat,
aut timidus ille est, aut dolore occalluit.

XXXII. Tit. cxxiii. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἥξεις, ἐπείγου μηδὲν, εἰς τὸ μόρσιμον.

Illi perempto commori cupio miser.
Sequere: ne tu arcesse, quod fato manet.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæo Ms.

Τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobæum Serm. ciii. p. 563. Ἥ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὔ χρὴ ποτ' ἀνθρώπου
μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι.
τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει—

Sophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud absoluta est. Pro ἀτελὴς in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής. Grotii hæc versio est:

Hominum nimias ne tu nimium
mirator opes: nam populeo
similis trunco, cui vita perit.

XXXV. Idem de Antro Nympharum cap. xviii. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη·

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἄλλη δ' ἔρχεται.

XXXVI. Helladius Chrestom. p. 4. editionis Meursii: Ὅτι ὁ στίχος, ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

ἔστι μὲν Σοφοκλέους. τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη·

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντες φασὶν,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi Comici est, recitat Athenæus p. 441. ubi alia multa facete dicta profert in mulierum temulentiam.

XXXVII. Athenæus l. i. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι— ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν·

Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ
μέσον ἐς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.

Videntur ista derivata ex Hercule ad Tænarum.

XXXVIII. Ibidem p. 33.

Ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε;
ἦ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

O lingua tano quæ taces jam tempore,
quod horruisti facere quo poteris modo?
certe necessitatis immensum est onus,
herile quæ te cogit arcanum eloqui.

XXXIX. Idem. l. ii. p. 39. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησὶ,

Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

Levari calamitas vino solet

XL. Eustathius ad Iliad. λ'. p. 835. Ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμὸς, καὶ τὰ ἄλλα, οὕτω διγενὲς καὶ τὸ μόρον. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ ἐν τῷ,

Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,

ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον·
ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Sophoclis versus sunt teste Athenæo p. 51. et auctore Lexici Ms. in Bibl. Sangerm. cui soli tertius versus debetur in Αἰγύπτιον γῆρας. Non est in Athenæi epitome, quam descripsisse videtur Eustathius: quamquam, si opus integrum habuit, versum illum omittere potuit, ut inutilem rei quam proposuerat confirmandæ.

XLI. Athenæus l. iii. p. 99. et ex eo Eustathius ad Odyss. ψ'. p. 1944. Ἔστι δὲ μόχλος οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεὺς, ὁ καὶ ἐπιβλὴς ἐν Ἰλιάδι. τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷον·

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μόχλος.

Subjicit Athenæus: Κἀν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν·

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

XLII. Idem l. vii. p. 277.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει,
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

Sic a Poëta hos versus scriptos fuisse opinor in Achillis Amatoribus, ubi Peleus narrabat, quo modo Thetide per vim potitus fuisset: et primo quidem describebatur ad litus accedens marina Dea, delphino forte vecta, circumnatante piscium turba, qui dominam caudis adulabant. Facete Sophocleis Athenæus usus est, cujus hæc verba sunt: Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα· κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει σαίνουσιν οὐραίοισιν, οὐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας.

XLIII. Idem l. x. p. 428. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησὶν ὡς ἄρα,

Τὸ πρὸς βίαν πιεῖν
ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.

Bibere nolentem, malum
non lenius est, quam ferre nolentem sitim.

XLIV. Idem l. x. p. 433. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησί·

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς.

XLV. Idem l. xi. in fragmento a Casaubono edito, p. 783. in Ἀρύβαλλος— λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς·

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,
ἣ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ἀρύστεις, τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστῆρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν.

XLVI. Idem l. xv. p. 688. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποίηκε λεγούσας·

Θυμῷ δ' οὐκ ἔτι φαιδρὰ χορεύει
τάρβους θυγάτηρ.

Non ultra animo leve subsultat
nata Pavoris.

Trepidationem, τὴν πήδησιν τῆς καρδίας, filiam Pavoris appellat. Est autem φαιδρὰ neutrum plurale adverbii vice, ut in Œd. Col. 319. quod frequentissimum.

XLVII. Etymol. M. p. 601. extrema: Νεῖκος, ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. Σοφοκλῆς·

Ὕβρις δέ τοι
οὐ πώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο,
ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν.

Etymologici mendas detersit Piersonus ad Mœrin p. 181.

XLVIII. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 286. Ἀβροδίαιτον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς, λέγει·

Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Verbum est ἐμπρέπεις, perperam ab editoribus pro nomine acceptum: non animadversum errorem in versione retulit Grotius:

Qui mentiuntur feminas amictibus.

XLIX. Idem Strom. v. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Notus mihi iste mos Dei: sapientibus
rimanda verbis fata perplexis canit;
contra, rudes simplicius ac brevius docet.

Duos posteriores versus profert Plutarchus Mor. p. 406. Æque vera videretur sententia, si duabus transpositis vocibus legeretur:

σκαιοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ,
σοφοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Sed alterum tuetur auctoritas librorum. In his nihil decerni potest, quum ignoretur a qua persona et qua occasione sententia recitata fuerit.

L. Idem Strom. v. p. 715. et Eusebius P. E. p. 680.

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμένος
πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
ὑπημβρύωσεν· ἀλλ' ὁλοσχερὴς ἀνήρ.
* * * * * *
ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη
ὁ μοιχός . . . .
ὁ δ' οὔτε δαιτὸς, οὔτε χέρνιβος θίγων
πρὸς λέκτρον ᾔει, καρδίαν ὠδαγμένος·
ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.

Ejus parenti namque nupsit Jupiter,
non flavus auro, non olor pluma nitens,
qualis puellæ junctus est Pleuroniæ,
matremque fecit: ast homo plane integer.
* * * * * * * *
notus volucrem postibus gressum intulit
adulter . . . .
non dextra lympham, non cibum lingua attigit:
at pectus acri saucius morsu, torum
init, atque Veneri nocte se tota dedit.

E satyrica fabula Hercule ad Tænarum versus hi derivati esse videntur: non enim de aliis, quam Herculis natalibus, furtivoque Jovis cum Alcmena concubitu in illis agitur. In ultimo versu Eusebius legit ἐθόρνυτο.

LI. Idem p. 722. Justinus de Monarchia, p. 159. edit. Oxon.

Ἔσται γὰρ, ἔσται κεῖνος αἰῶνος χρόνος,
ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθὴρ, ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
ἅπαντα τἀπίγεια καὶ μετάρσια
φλέξει μανεῖσα . . . .
. . . . . ἐπὰν δ' ἄρ' ἐκλίπῃ τὸ πᾶν,
φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθὸς,
γῆ δ' ἑδράνων ἔρημος· οὐδ' ἀνὴρ ἔτι
πτερωτὰ φῦλα βαστάσει πυρούμενος.
κἄπειτα σώσει πάνθ' ἃ πρόσθ' ἀπώλεσεν.

Nam veniet ille, veniet haud dubie dies,
laxabit ignis quum redundantes opes
auratus æther: lege tum spreta furens
terras et illis quidquid est sublimius
depascet ardor: inde quum defecerit
hoc omne, nulla jam ferent undas vada,
neque ulla ramos eriget tellus, neque
exustus aër pascet aligerum genus.
mox reddet idem cuncta qui exitio dedit.

Hi versus non magis sunt Sophoclis, quam illi qui proxime sequuntur, quorum suppositionem abunde demonstravit Bentleius in Epistola ad Millium. Eos certatim alter alterum describentes a Justino usque omnes allegarunt Christianorum dogmatum vindices. Unum Clementem p. 63. et 717. adire satis fuerit.

Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἐστιν θεὸς,
ὃς οὐρανόν τ' ἔτυξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
ἱδρυσάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκέους,
ἢ χρυσοτεύκτους, ἢ 'λεφαντίνους τύπους·
θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
νέμοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Unus profecto est, unus est tantum Deus,
cœli solique machinam qui condidit,
vadumque ponti cærulum et vim spiritus.
at ducta cæco errore gens mortalium
commenta cladis in suæ solatium est
simulacra Divûm facta saxo aut arbore.
vel pondere auri, dente vel Lucæ bovis:
his victimarum sanguinem, his festos dies
quum dedicamus, ea religio creditur.

LII. Idem Strom. ii. p. 494. Εὖ γοῦν ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἅιδου γράφει·

Πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα,
ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
ᾔδη· μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

Heu quam severi pectoris visis Deum,
qui gratiæ largitur aut æquo nihil,
sed jure summo semper et ubique utitur.

Auctorem horum versuum Clementi non nominatum, Sophoclem esse testatur Plu-

archus in Erotico p. 761. Primi in fine a mala manu additæ voces ὡς ἔρωτα litura emendandæ erant. Grotius substituit ὡς ἀῤῥητα: Heathius aliud, ad mentem Latini interpretis.

Quædam apud Clementem leguntur, quæ ille scribendi festinantia et memoriæ lapsu Sophocli falso tribuit. Æschyli versus Choeph. 503. quos in promptu habebat, codice non inspecto, allegavit tanquam Sophoclis, Strom. ii. p. 504. Ibid. p. 574. tragico nostro tribuit sententiam quæ Euripidis est in Œdipo, teste Stobæo Floril. tit. i. Porro p. 726. poëtæ nescio cujus epici hexametros profert duos, e quibus Grotius in Excerptis pravos anapæstos fecit, quos pro Sophocleis nemo agnoscat. Hoc idcirco moneo, ne quis opinetur me imprudentem ista prætermisisse. Heathii, licet in superstitum scenicorum poëtarum lectione valde triti, errores sunt hujus generis non pauci. Sed quis memoria ita polleat, ut quæcunque legerit, simul ac fiunt obvia, statim recordetur apud quem auctorem prius illa viderit? Duo senarii, quos citat Suidas in Ἄξιος λαβεῖν, Euripidis sunt in Medea 321. Versus quem citat in Ψεῦσον, Aristophanis est in Thesmoph. 870. Proverbium quod in voce Ἀηδὼν inter duas Sophocleas χρήσεις importune insertum fuit ab inepto librario, quodque suo loco juxta literarum seriem legitur, pro Sophocleo fragmento venditari non debebat.

LIII. Plutarchus in Timol. p. 252. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων οὐδέν ἐστιν, ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν·

Ὦ θεοί, τίς ἆρα Κύπρις, ἢ τίς ἵμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

LIV. Idem in Pompeio p. 661. et in libro de Aud. poëtis, p. 65. edit. Grotii:

Ὅς τις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Quicunque regis in domum gressus tulit,
jam servus illi est, liber etsi advenerat.

LV. Idem in Alexandro p. 667. Philippus Alexandrum filium πείθειν ἐπειρᾶτο μᾶλλον ἢ προστάττειν, καὶ τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων, τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτυσιν, ὡς μείζονος οὖσαν πραγματείας, καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα,

μετεπέμψατο Ἀριστοτέλην.

LVI. Idem in Demetrio p. 911. 'Ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος ταύτην εἰκόνα ταῖς αὑτοῦ τύχαις παρατίθησιν·

Ἀλλ' οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα,
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χὤταν περ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

At mea Deorum vita præcipiti rota
versatur usque et usque et alternat vices:
ut illa Phœbi, sidus inconstans, soror
servare vultum nescit in noctes duas;
sed ex latente nascitur primum nova,
majorque pulchriorque paullatim venit

at ore postquam fulsit integerrimo,
tabescit iterum, denique in nihilum redit.

LVII. Idem in Artaxerxe p. 1025. Καθόλου μὲν ἴσως τὸ Σοφόκλειον·

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

Res ad malas consilia festinant gradum.

LVIII. Idem in libro de Aud. poëtis edit. Grotii p. 7.

Ἔργου δὲ παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν.

In opere quovis si bonum est primordium,
credibile finem se quoque habiturum bene.

Ibid. p. 11.

Στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλίρροια βυθοῦ.

Ubi reciprocus gurges, et portæ Inferûm.

Ibid. p. 23.

Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.

Lucrum omne dulce, licet emas mendacio.

Perperam Grotius in fine senarii dedit ἔῃ. Eamdem sententiam vide in Æthiopibus i. et Electræ in v. 61. quem Heathius inter incerta fragmenta retulit.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Perferre frugem falsa negat oratio.

Ibid. p. 24.

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.

Honore sæpe et pauper ornari solet.

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς
ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Multis honestis quod decus aut nitor,
si prava mentis consilia educant
vitæ creatrices beatæ
divitias?

Ibid. p. 27.

Ὡς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἅιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Felices nimis,
initia quotquot ista quum conspexerint
eunt ad Orcum. namque eos solos manet
ibi vita; reliquos, miserias præter, nihil.

In fabulæ loco, unde hæc derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνακειμένου, cujus Sophoclem auctorem laudat Scholiastes Comici ad Ranas 347.

Ibid. p. 31.

Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

Mars, ô mulieres, cæcus, hirsutæ suis
velut ore frendens cuncta commiscet mala.

LIX. Idem Moral. p. 77. et 619.

Ὅτῳ δ᾽ ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ.

Vide Valckenarium ad Phœnissas p. 138.

Ibid. p. 84. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς ὑπερβολὰς πρότερον καὶ τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἅπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Tragici verba usui suo accommodavit. At is scripserat non ἅπερ, sed οὕσπερ, ἅσπερ, seu πρὸς ταῦτά γ᾽ οἱ—

LX. Idem libro de Fortuna p. 98.

Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ᾽ εὑρετὰ
ζητῶ· τὰ δ᾽ εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

Discenda disco, et invenienda si qua sunt,
inquiro: voti quæ sunt, a Diis peto.

Ibid. p. 99. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ᾽ εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λεὼς,
οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς
λίκνοισι προστρέπεσθε.

Turba in viam procedite manuaria,
torvo ore quotquot Erganan satam Jove
vannos ferentes mysticas veremini.

Vide Lexicon in Χειρώνακτες et Gätakerum tom. i. p. 493.

LXI. Idem in Consolatione p. 107.

Σὺ δ᾽ ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στένεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει.

Quod occubuerit morte mortalis, doles,
nec scis an ipsum hoc non sit olim e re tua.

LXII. Idem in Conjugial. præc. p. 141. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσιν ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπών· Ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνεῖ μοῦ μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας. πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν·

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ᾽ ἀκοσμία
φαίνοιτ᾽ ἂν εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

Erras, miser, quod istud ornatum vocas:
probrum est, tuæque mentis insolentia.

LXIII. Idem in Quæst. Rom. p. 280. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι κα βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὥς που καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε·

Σὺ δὲ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ.
γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης—

Jactaris ut equus pascuo in læto solet:
tibique venter, os quoque est plenum.

LXIV. Idem de EI apud Delphos p. 394.

Οὐ νάβλα κωκύτοισιν, οὐ λύρα, φίλα.

LXV. Idem de Orac. def. p. 414.—Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὐ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Senario non admodum eleganti sententiam concluserunt:

Θνήσκει δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν, θεοὶ δ᾽ ἄρ᾽ οὔ.

Non Dii quidem moriuntur, at quæ sunt Deûm.

Verbis suis Tragici sententiam expressit Plutarchus, sed ad versus non respexit,

quos a Philostrato conservatos fuisse credidit Gatakerus, non recordatus se eos legisse in Œdipo ad Colonum 607. Est horum sententia prorsus diversa.

Ibid. p. 417.

Οὑμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

Grotius aliter ac Plutarchus accepit, legendo αὑτὸν, et vertit :

Meus
se sponte pullus ad molam salsam tulit.

LXVI. Idem de Ira cohib. p. 458. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ὁ Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησὶν,

Ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων.

Ibid. p. 463. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολούειν. Eumdum senarium laudat rursus in libro de fraterno amore p. 481. Sic eum vertit Grotius :

Deprendere hominum pleraque est vitio obsita.

LXVII. Idem de Animi tranquill. p. 468. Ὥσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ

Πικρᾷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν.

Amaram amaro remedio bilem lavant.

Sic prolatus senarius in præcedenti tractatu p. 463. tacito auctoris nomine : at in libro de Facie in orbe lunæ p. 923. sic legitur, et quidem, meo judicio, rectius :

Πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.

LXVIII. Idem de Garrulitate p. 504. Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πραΰνων, ἠθικῶς τοῦτο εἴρηκεν·

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Non culpo te : male faris, at bene rem geris.

Idem senarius rursus occurrit p. 810. Non aliunde traductus videtur, quam e Syndipnis.

Ibidem p. 511. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσιν, σαυτὸν ἔθιζε σιωπᾶν, μέχρις οὗ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος.

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

Non finis idem consiliis, qui cursui.

LXIX. Idem de Vitioso pudore p. 530. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος· ὥς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν

Ἔπεισας, ἐξέθωψας.

Suasti, esque id eblanditus.

LXX. Idem Sympos. i. problem. 8.

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

In colloquendo tardus appulsus soni
vix ipsa penetrat aurium foramina :
tuetur aliquid eminus, propius nihil.

Ibid. ii. probl. 5. Καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ που περὶ τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερουλκοὶ,
σὺν σάκει δὲ
κωδωνοκρότῳ παλαισταί.

Ibid. viii. probl. 9. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος·

Ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

Sic senarium scribendum esse ostendit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 222. Prava est Grotii conjectura, unde nata versio a Sophoclis et Plutarchi sententia prorsus aliena ·

Quidquid fit usquam, cœpit aliquando id semel.

Ibid. ix. probl. 14. Ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησὶ Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους. Sumpta hæc ex Ulyssis sermone in Dramate, ut opinor, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. Operam luderet, qui ex his verbis integros senarios concinnare vellet. Perspicue nihil video, nisi prioris finem :

Σειρῆνας εἰσαφικόμην.

LXXI. Idem in Amatorio p. 758. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς.

Ibid. p. 768.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι
χαίρουσιν· οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

Tales amicos scilicet qui non habent,
sibi gratulantur; quique habent, optant fugam.

LXXII. Idem in libro An seni sit gerenda resp. p. 792.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος—

Namque æs velut decorum splendet usibus,
quum non habitata tempore concidat domus.

Hac comparatione cum alibi utitur Plutarchus, tum in libro de Occulte vivendo p. 1129. ubi pro εὐπρεπὴς minus bene legitur εὐγενής. Ovidius Amorum i. 8. 51.

Æra nitent usu: vestis bona quærit haberi :
canescunt turpi tecta relicta situ.

Ibid. p. 802. Τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Ista in senarios digessit, aliisque Sophocleis conjunxit, quæ dedimus supra lx. Gatakerus ibi laudatus ad hunc modum:

Λίκνοισι προστρέπεσθε, καὶ παρ' ἄκμονι
τυπάδι βαρείᾳ τὴν ὕλην ὑπήκοον
πληγαῖς τε πολλαῖς δημιουργεῖτ' ἄψυχον.

Sed præterquam minime apparet ista olim sic continuata fuisse, sunt isti senarii non unam ob mendam Sophocle indigni: solet ille primam in ὕλη producere, et media in ἄψυχος nullibi correpta invenitur.

LXXIII. Idem de Herodoti malign. p. 854. Ἀλλὰ

Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXXIV. dem de Solert. anim. p. 959.

Τιθασὸν δὲ χῆνα, καὶ περιστερὰν
ἐφέστιον οἰκέτιν τε.

Ibid. p. 985. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδογμένον ἐστίν·

Εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος
σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Perperam in impressis legitur συγκολλᾶτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. In Valckenarii schedis lectionem e codice enotatam reperio τεκταίνεται, unde in proclivi fuit senarii numeros restituere. Græca male constituit Grotius; verum sententiam eleganter expressit:

Quamvis dissidens sententia
facile jugatur, media si placeat via.

LXXV. Idem in libro contra Epicurum p. 1093. Sophoclis quædam profert a librariis tam male habita, ut non interpretem, sed vatem, desiderent: Μουσομανεῖ δ' ἐλάφθην δ' ἂν, καὶ τῷ ποτὶ δειρὰν, ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων. Ista emendata dabit forte Wyttenbachius in editione operum Plutarchi moralium, quam avide exspectamus. Si quid interea conjicere licet, ad hunc fere modum scripta olim exstitisse videntur:

Μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακέτῳ·
ποτὶ δειράδα
ἔρχομαι ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων.

LXXVI. Scriptor vitæ Homeri in Opuscul. mythol. Thom. Gale p. 367. Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρου (Il. γ'. 65.)

Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπών·

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ὦ τέκνον, ποτέ.

LXXVII. Homeri Scholiastes ineditus ad Il. τ'. 292. cujus locum protulit Valckenarius ad Phœnissas p. 526. Ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πολύ.

In fine senarii codex habet πάντως, Valckenario mutatum in πέλει.

LXXVIII. Eustathius ad Il. φ'. p. 1237. Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται, καὶ διερῷ ποδὶ, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει· καὶ οὔπω δέος,

Εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον.

ὥς φησι Σοφοκλῆς.

LXXIX. Idem ad Odyss. ε'. p. 1538. Λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς τὸ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα. εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quæ tanquam Sophoclis profert, Tragicum minime redolent; Aristophanis potius esse crediderim. Non raro alios pro aliis auctores laudat Eustathius, ut quum p. 867. ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος e Sophocle profert, quæ sunt Xenophontis. Ὄμνυμι (male pro ὄμνυ) πέδον γῆς p. 436. Sophocli tribuit, quod legitur in Eurip. Medea, 747. Æschyli versum in Agamemnone 278. parumper depravatum Sophocli adscribit p. 1872.

LXXX. Cicero ad Atticum ii. 16. Cnæus quidem noster jam plane quid cogitet nescio:

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Grotius vertit:

Non ille modicis tibiis ultra canit,
sed agreste tumidus inflat et sine fibula.

Hos versus, quorum auctorem Cicero non laudat, Sophoclis esse compertum est ex Longino περὶ ὕψους p. 7. editionis Toupii: Γελᾶται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. De tibicinum capistro videndus Salmasius ad Solinum p. 585.

LXXXI. Dionysius Halic. de structura orationis, p. 66. edit. Lond. in 8.

Μύω τε καὶ δέδορκα, κἀξανίσταμαι,
πλείων φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Conniveo, conspicio, consurgo quoque:
nec servor aliis ipse quam servo magis.

LXXXII. Pindari Scholiastes ad Olymp. i. 97.

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.

Idem ad Pyth. ii. 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κάπηλος.

Idem ad Pyth. iv. 215.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

Ibidem 222.

Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ,
Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

Idem ad Nem. x. 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἔσχατον ποτὲ δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον, πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τοῦ πρώτου·

Ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν.

Legitur vulgo ἤδη γὰρ ἕδρα.

Idem ad Nem. xi. 7.

Ὦ πρῶρα λοιβῆς ἑστία.

LXXXIII. Scholiastes Æschyli ad Persas 181.

Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε.

Ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

Prave scriptum vulgo senarium sic restituit Valckenarius, cujus emendationem protulit Piersonus ad Herodianum p. 435.

LXXXIV. Scholiastes Euripidis ad Oresten 491.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς
ἐν χειρὶ θήγετ', ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Absurde vulgo legitur νοτὶς, cui aptari non possunt duo sequentia verba: at cultri acies acuitur et obtunditur. κοπὶς reponendum esse jam viderat Valckenarius ad Hippol. p. 240. Hoc nomen aversati videntur librarii; nam ubi ponendum erat in Antig. 602. pro eo scripserunt κόνις, haud minus inepte. Sic etiam apud Lucianum in Asino 40. ubi legendum absque ulla dubitatione; ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος. meliores libri pro κοπίδος habent κονίδος, eodem errore: at deteriores, quos sequuntur impressi, habent καινίδος, quod Græce perito nemini sincerum videri possit. Præterea male legitur posteriore versu θήγει. Grotius lectionis vitium non animadvertit, sed in versione bonam saltem sententiam dedit, licet Græcis, uti legi debent, minus congruam:

Ævi senilis ira, ceu tenuis vapor,
subito excitari, subito et exstingui solet.

Idem ibid. 603.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

Proverbialis est senarius sine auctoris nomine sæpe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. i. cent. iii. 9.

LXXXV. Idem ad Medeam 33. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς·

Παῖδας μὲν οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει.

καὶ πάλιν·

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur. Hujus Atticismi exempla in superstitibus Sophoclis fabulis occurrunt permulta, geminumque gemellum in Antig. 22.

LXXXVI. Scholiastes Comici ad Nubes 1162. Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν. λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα·

Ζεὺς ἐπὶ νόστον ἄγει
τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν
Ἀτρείδαν.

Sic scribenda et digerenda videntur Tragici verba. Conf. Suidam in Λυσανίας.

LXXXVII. Idem ad Aves 1240. Διὸς μακέλλῃ. τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον,

Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

LXXXVIII. Idem ad Lysistratam 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπακέναι. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος· (Il. ο'. 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῇ χαρᾷ.

Confer Suidam in Τοξοποιεῖν.

LXXXIX. Philo Judæus tom. ii. p. 448. Τὸν ἀψευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, ᾧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσεστι—ἀναφθέγγεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφόκλειον, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρον· Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς. Senarium restituit Grotius.

Ἄρχων δ' ἐμοὶ θεός ἐστι, θνητῶν δ' οὐδὲ εἷς.

Deus imperator, nemo mortalis mihi.

XC. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phænom. cap. i. initio:

Μισῶ γὰρ ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ.

Occulta qui rimatur, odiosus mihi est.

Idem ibid. ubi de astronomiæ inventoribus: Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρέα τὴν εὕρεσιν ἀναφέρει λέγων· Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου, quæ verba ad senarii numeros sic revocavit Grotius:

Στρέφοντα κύκλον ἡλίου πᾶς προσκυνεῖ.

Quisque colit orbem Solis hunc qui vertitur.

XCI. Scriptor vitæ Arati apud Petavium p. 151.

Ἥλιος οἰκτείρειέ με,
ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν,
καὶ πατέρα πάντων.

XCII. Scholiastes Aristidis tom. ii. p. 235. ad hæc verba: Ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος φησί] τὸ Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν ἴσχει, παροιμία· τὸ δὲ Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν, ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι.

Σοφοκλέους ὂν, παροιμιῶδες γέγονε.

XCIII. Strabo l. vii. p. 452. Σοφοκλῆς λέγει περὶ τῆς Ὠρειθυίας, ὡς ἀναρπαγεῖσα ὑπὸ Βορέου κομισθείη

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον—

Hi versus e Phineo desumpti videntur.

XCIV. Idem l. xv. p. 1008.

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει.

XCV. Stephanus. Αἶα, πόλις Κόλχων—ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὧν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας, λέγων,

Εἰς Αἶαν πλέων.

τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

XCVI. Idem. Ἀνακτόριον, Ἀκαρνανίας πόλις—τὸ ἐθνικὸν, Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου·

Ἀνακτόρειον, τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός.

Locus hic perquam mendosus vulgo legitur, in quo Sophoclis senarius plane contrarium illius, quod propositum fuerat, evincit. Nam metri ipsa ratio ostendit Tragicum Ἀνακτόρειον scripsisse, non Ἀνακτόριον.

XCVII. Idem: Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας—τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε·

Τί μέλλετ' Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι;

XCVIII. Scholiastes Hesiodi ad Theogon. v. 30.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον.

παρόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς·

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα.

καὶ Λυκόφρων ἐν Κασάνδρᾳ· (6.)

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Male positæ voces ἐν Κασάνδρᾳ errori, quem supra notavi, occasionem dederunt, quo creditus fuit Sophocles tragœdiam fecisse Cassandræ titulo.

XCIX. Dicæarchus de statu Græciæ p. 16. edit. Jo. Hudson: Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσταταί τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι ταῖς πύλαις ἑπταστόμους,
οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

C. In Excerptis Ruhnkenii e Stobæi codice Ms.

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεὶ,
ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὑτῶν μανθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.

ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα, καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι, κἀποδημοῦντος πατρός.

V. 8. in apographo Ruhnkenii scriptum erat

τὴν χρηστάδ' οὐδ' ἂν τὸν διδακτὸν λάβῃ.

CI. Ex eodem cod. in quo appositus est Dramatis titulus mihi plane incogniti. Sic lemma habet Σοφοκλῆς Φοιωτ.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ,
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά.
ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν.

CII. Ex eodem cod.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

LEXICON SOPHOCLEUM.

LEXICON SOPHOCLEUM,

CONTINENS

MULTA EX DEPERDITIS FABULIS FRAGMENTA ET VOCES TAM EX ILLIS QUAM E SUPERSTITIBUS A VETERIBUS GRAMMATICIS ENOTATAS ET EXPOSITAS.

TO A ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ ἐν Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· (795.)

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι·

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. Col. 1106.)

Αἰτεῖν ἃ τεύξῃ.—*Suidas.*

ΑΒΑΙ. περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφοκλῆς. *Hesychius.* Pertinet ad Œd. T. 899. *Eustathius* ad Ἰλ. β'. p. 278. extrema: Τὴν δὴ ῥηθεῖσαν Ἄβαν Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλούσιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει. παρ' ἐκείνῳ δὲ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί.

ΑΒΕΒΗΛΑ, τά ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lexicon MS. Sangerm.*

ΑΒΟΛΟΝ ἵππον. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.* Confer *Hesychium* in Ἄβολος.

ΑΒΟΥΛΟΣ στάσις. Σοφοκλῆς. *Phrynichi Apparat. Sophist.* Ex Œdipo T. 634.

ΑΒΡΩΤΟΣ, ὁ νῆστις, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vi. 39.

ΑΓΑΖΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΑΜΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἄγαμος. Σοφ. *Idem.*

ΑΓΑΣΜΑΤΑ, σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκγῆς κέχρηται. *Suid.*

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. *Hesychius.* Pertinet ad Trachin. 61. et Aloadas vii.

Τὸν ΑΓΗΡΩ, Σοφοκλῆς. καὶ Πλάτων τὸν ἀγήρω κόσμον. *Pollux* ii. 14.

ΑΓΚΥΡΑΙ, ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφ. Φαίδρα.

Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἀγκύραι βίου.

Lex. MS. Sangerm. et *Hesychius.* In illo dramatis titulus, in hoc senarius omissus.

ΑΓΛΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπε. *Poll.* ii. 109. e Trachin. 1060.

ΑΓΝΙΣΑΙ, τὸ θῦσαι, καὶ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. οὕτως Σοφ. ἐν Ἀμφιαράῳ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesychius.* In illo dramatis titulus omissus.

ΑΓΝΩΤΑΣ φίλους. ἀγνώμονας, ἀνεπιστήμονας. *Hesych.* ex Œd. T. 677.

ΑΓΟΣ, ἅγνισμα θυσίας. Σοφ. Φαίδρα. *Hesych.*

ΑΓΧΑΖΕ, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΧΗΡΗΣ, ὁ ἐγγύς. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀγχιρήνης. Vide not. ad El. 89.

ΑΓΩΓΕΥΣ, ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lexicon MS.*

ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ, ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. *Suidas* ex Aj. 572.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ (cod. Ἀγωνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux* iii. 141.

ΑΔΑΓΜΟΣ, ὀδαξησμὸς, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* e Trachin. 770.

ΑΔΑΣΤΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι (54.) τὰ ἀμέριστα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in Δατῶ.

ΑΔΗΜΩΝ, οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Hesych.*

Ἀδικότροπος ἐρεῖς, καὶ Ἀδικοχρήματος, ὡς Κράτης. καὶ ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ, ὡς Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*

ΑΔΟΞΑ, παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*
ΑΔΟΞΑΣΤΟΝ, ἀνέλπιστον. Σοφ. Εὐρυσάκει. *Hesych.*
ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. *Hesych.*
ΑΔΡΥΝΑΙ, ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*
ΑΔΩΡΑ, κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 665.
ΑΕΙΖΩΝ—Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν, Ἀείζως γενεά. *Lex. MS. Sang.*
ΑΕΙΖΩΝ πένθος ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς, Ἀείζων ἕλκος. *Idem.*
ΑΕΙΡΟΜΑΙ, ἄνω αἴρομαι. Σοφ. Τραχινίαις (216.) *Hesych.*
ΑΕΙΦΟΡΟΣ, ἀειθαλής. Σοφ. Τηλέφῳ. *Hesych.*
Ἄελλα, συστροφὴ ἀνέμου. καὶ ΑΕΛΛΑΙ, φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. M.*
ΑΕΛΛΑΔΕΣ φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. MS. Leydense* citatum a Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 291.
ΑΕΛΛΑΔΩΝ ἵππων. ταχέων. Σοφ. Οἰδίποδι Τ. *Hesych.* Ἀέλλάδων, ταχέων. *Etymol. M.* Depravata est apud *Suidam* scriptura in Ἀελλώδεις ἵπποι. Legendum, Ἀελλάδες ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad Œd. T. 467.
ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ, ποικιλόθριξ· ἢ παρεώρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.*
ΑΕΛΠΤΟΝ, ἀνέλπιστον. ἢ σκληρὸν, δυσχερές. Σοφ. *Suid.* ex Aj. 648.
ΑΖΕΙΝ, τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* Lege αἰάζειν.
ΑΖΕΙΩΤΑΙ, ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφ. Συνδείπνῳ. *Hesych.*
ΑΖΗΣΙΑ. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφῆ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΘΑΥΜΑΣΤΩΣ. Σοφοκλῆς εἶπεν. *Idem.*
ΑΘΕΜΙΣΤΑ καὶ ἀνόσια δρᾷν, Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*
ΑΘΕΩΣ διέφθαρται. ἀντὶ τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Σοφ. (Œd. T. 254.) Τῆσδε γῆς ὧδ' ἀθέως διεφθαρμένης. οἷον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. *Phrynichi Appar. sophist.*
ΑΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ ὄργανον. τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. *Hesych.* Integer senarius exstat in scholiis ad Odyss. α'. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρας τὸ κίνηθρον, λέγων οὕτως·

Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

Profert eum Eustathius quoque p. 1675. ubi de forma nominis quædam addit ad grammaticam spectantia.
ΑΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, ΕΘΡΑΧΘΗ Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. MS. Sang.*
ΑΙΓΛΗ, χιτών. Σοφ. Τηρεῖ. καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Hesych.*
ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασείειν. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*
ΑΙΚΑΛΛΟΝΤΕΣ. σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς καὶ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ. *Phrynichi Appar. sophist.*
ΑΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1394.) Αἷμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Hesychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἷμα φησίν. *Suidas.*
ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς ὧδ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματόῤῥοφος;

Lex. MS. Sangerm.
ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*
ΑΙΜΥΛΟΣ—Πλάτων Αἱμύλος Ἔρως φησὶ, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*
ΑΙΝΩ, παρίημι, παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.* Αἰνῶ, παραιτοῦμαι. Σοφ. *Suidas.*
ΑΙΟΛΗ νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἡ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφ. Τραχινίαις. (94.) *Hesych.*
ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΙΡΕΙ, ἀναιρεῖ, φονεύει. Σοφ. *Suidas* e Phil. 437.
ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχέας καὶ τήξας. Σοφ. Ῥιζοτόμοις.

Κόρην αἰστώσας πυρί.

De Jasone, qui Medeam urebat. *Hesych.* ubi male scriptum κόρον.
ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος. ἡ Σικελική. ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (312.) *Idem.*
ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*
ΑΙΩΝΑ, ζωήν. βίον. Σοφ. *Suidas* e Trachin. 2.
ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hesych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἄγνωστον. ἀφανὲς δὲ Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ. *Pollux* ii. 64. Œd. Col. 1708. Antig. 29. 847. El. 912.

ΑΚΛΕΠΤΟΙ, οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*

ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ὄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hec. 607.) Ἀκόλαστον δὲ σῶμα, Σοφοκλῆς *Idem.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἡ ἀκολούθησις. Σοφ. *Idem.*

ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (977.) *Hesych.* apud quem in Ἄκων post Ἀκόμης duplici menda hæc glossa depravata.

ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνειν. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΟΥΕ ΣΙΓΑ. Κρατῖνος.

Ἄκουε σῖγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

Ἄκουε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

Idem.

ΑΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Piersonus ad Mœridem p. 14.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΙΑ, τὸ πρᾶγμα. Σοφ.

Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

Idem.

ΑΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφ.

Σπονδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. *Idem.*

ΑΚΟΥΣΤΑ. ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

Ἄπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί. *Idem.*

ΑΚΡΟΥΧΕΙ. ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δὲ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΑΚΡΟΦΥΣΙΟΝ, τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux* ii. 34.

ΑΚΤΙΤΗΣ λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΛΑΛΙΑΝ, πενηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*

ΑΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκέπασμα. Σοφ. Ἀμφιαράῳ. *Idem.*

ΑΛΕΥΣΩ, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΙΝΟΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφ. *Idem.*

ΑΛΙΤΡΟΣΥΝΗ, ἁμαρτία. καὶ ΑΛΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λέγει. *Hesych.*

ΑΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκάθειν, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΛΛΑ, ἀντὶ τοῦ ὅταν. (scr. κἂν) Σοφ. *Idem.*

ΑΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφ. *Suidas* et *Lexicon MS. Sangerm.* Verbum simplex pro composito.

ΑΛΟΓΑ, ἄῤῥητα. Σοφ. Θυέστῃ. *Hesych.*

ΑΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΑΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. Μαριεὺς ἀλοιμός. ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M.* Μαριεὺς dictus ab urbe Cypri Mario, quæ postmodo appellata fuit Arsinoë.

ΑΛΥΒΑΣ (seu potius Ἀλίβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἡ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.* ΑΛΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἡ ποταμός—*Idem.* Videtur hoc nomine appellasse Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide Fragm. inc. lxxviii.

Πλάτων δὲ καὶ τὸ Ἀλυπήτως ἔφη, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΛΥΠΗΤΟΝ. *Pollux* iii. 98. Vide Trach. 168.

ΑΛΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; *Lex. MS. Sangerm.* Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

ΑΛΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφ. Ἰνοῖ. *Hesych.* Exstat eodem sensu in El. 230.

ΑΛΩΠΗΞ, ὄρχησίς τις. καὶ ἈΛΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μώμῳ. ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΛΩΠΟΣ, ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ. οἱ δὲ, ἀφανὴς κατὰ τὴν πρόσοψιν. *Idem.*

ΑΜΑΛΛΑΙ, δράγματα, δέσμαι τῶν ἀσταχύων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολουθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ (231.) ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΕΤΑΙ. ἀπὸ τῆς ἀμήσεως. οἱονεὶ σφάξει. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΛΥΣΚΕΙ, ἐξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφ. Ἀνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (1154.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθοῦ. Σοφ.

ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται.

Phrynichi Apparatus sophist. et *Hesych.*

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΥΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοὶ, ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ, (678.) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΥΚΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολώνῳ. (1068.) *Idem.*

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεκινημένων λέγεται. *Bibl. Coislin.* p. 231. *Suidas.*

ΑΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas.* Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυγνὸν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνὸς, μυσαχρὸς, ψυδνὸς, ψυδρὸς, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem 124.

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφ. Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Suidas.

ΑΜΦΙΛΙΝΑ ΚΡΟΥΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Πατὴρ δὲ χρύσε' ἀμφίλιν' εἰσδὺς κρούπαλα.

Hesych.

ΑΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (104. 527.) *Idem.*

ΑΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἑκατέρωθεν πλήσσουσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (417.) *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην. πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ·

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ. ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν. πλὶξ γὰρ, τὸ βῆμα. καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. *Aristoph. Schol. Acharn.* 217. Vid. *Pollucem.* ii. 172. et *Kœnium* ad libellum de Dialectis p. 258.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ. πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.*

ΑΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀποτετερματισμένως. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Idem.*

ΑΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. *Eustathius* p. 1405.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτών. Σοφ. Ἰνάχῳ. παρὰ τὸ, Χλαινάν τ' ἠδὲ χιτᾶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΑΝΑΙΘΥΣΣΩ, ἀνασείω. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΝΑΙΤΟΣ, ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίατος. Σοφ. *Suidas.* ex Œd. Col. 786. ubi legimus ἄνατος.

ΑΝΑΛΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΑΝΑΝΤΑ—Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ, τὰ μὴ κεκολλημένα. παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπειρος. Σοφ. (Aj. 646.) καὶ ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπότακτον, οὗ οὐδεὶς ἦρξε. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναρροφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διαπνεῖν. Ὅμηρος δὲ, ἀναπίνει, καὶ ἀναροφήματα ποιοῦντα ἦχον. καὶ Σοφ. ἐν Ναυσικάᾳ, ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀρνούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΥΨΑΙ, στυγνάσαι. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀβλαβής. *Idem.* Pertinet ad Œd. Col. 786.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπείθει, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ἑλένης ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῇ, ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν. *Suidas.*

ΑΝΑΨΥΧΟΥΣΑ, ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth.* ii. 121.

ΑΝΕΙΛΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (237.) *Thomas M.*

ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. Κρεούσῃ. *Hesych.*

ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένως. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*

ΑΝΕΥΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. Τραχινίαις. (783.) *Idem.*

ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad Œd. T. 174. quod interpreti observatum non fuit.

ΑΝΗΚΕΣ, ἀνῆκον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Σοφ. Δανάῃ. *Idem.* Legendum videtur ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ.

ΑΝΘΟΒΟΣΚΟΝ, ἀνθοτρόφον. Σοφ. Αἰθίοψι. *Idem.*

ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἄνω θρῶσκε, ὠρχοῦντο. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΟΡΕΟΣ πόλεμος. ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφ. Ναυπλίῳ. *Idem.*

Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ ΑΝΟΣΗΤΟΝ Σοφοκλῆς. *Pollux.* iii. 107.

ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. ΑΝΤΑΙΑΣ, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.* Ubi male scriptum ἀντεροῦσιν.

ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei opposita Minerva noctuæ oculos habens.* Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.

ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ᾽ ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. *Hesych.* Pertinet. ad v. 89.

ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον. ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπαστον, ὅμοιον. *Idem.*

ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γὰρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (223.) *Idem.*

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνταξιῶ. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*

ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ᾽ ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελέως μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist.* Œd. Col. 100.

ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχέας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησίν·

Ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημνίαις. *Hesych.*

ΑΟΡΝΟΣ λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφ. ἱστορεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ, ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Heysch.*

ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.* Est etiam in Aj. 166.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφ. *Idem.*

ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀκέραιος, καθαρά. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.*

ΑΠΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφ. *Suidas.* Œd. T. 431. Antig. 244. Sic ἕξει, Œd. Col. 909. futurum est, *exibis.*

ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτους. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΕΙΡΟΣ—λέγει Ὧρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ·

Χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

Etymol. M.

ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*
ΑΠΕΠΤΥΣΕ λόγους. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*
ΑΠΕΣΚΗ. τόξον ἀπέσκη. ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τόξα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Tragici senarii initium fuisse videtur, καὶ τόξ' ἀπέσκη—
ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο—οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 743.
ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*
ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*
ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (120.) *Idem.*
ΑΠΛΗΓΙΣ, τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοΐδα καλεῖ. Σοφ.

τεύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Etymol. M.
ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἡ κλίμαξ νεώς. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*
ΑΠΟΔΡΑΣ, οὐκ ἀποδράσας. ὡσαύτως καὶ ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν ἑνικῶν καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. οὐκ ἀπέδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (167.) *Thomas Mag.*
ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*
ΑΠΟΘΕΑ, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*
ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux.* vii. 43.
ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΠΟΠΛΗΚΤΩι ποδὶ, μανιώδει. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*
ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπολέπιζε καὶ ἀκροκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, ἀπεσκολυμμένον. Σοφ. Μώμῳ. *Hesych.*
ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπεφοιτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*
ΑΠΟΣΥΡΕΙ, ἀποσπᾷ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*
ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὅ τις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1313.) *Idem.*
ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*
ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύθμενος. Σοφ. Τριπτολέμῳ. ἐν δὲ Ἰφιγενείᾳ, πύνδακα, τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν·

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux x. 79. ΠΥΝΔΑΞ, ὁ πυθμὴν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· ὅθεν παροιμία τὸ.

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πύνδακα εἴρηκεν, ὥς φησι Παυσανίας. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. τὸ γὰρ πρᾶγμα οὕτω μικρὸν ὂν, οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτο λέξεως. *Demetrius Phal. de Eloc.* 114.
ΑΠΥΡΟΥ, ἀθύτου, Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*
ΑΠΩΣΤΟΣ, ἐκδεδιωγμένος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1019.
ΑΡΑΙΑΣ, βλαβεράς. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.*
ΑΡΑΙΟΝ, κατάρατον. ὡς τὸ,

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραῖός μοι νέκυς.

οἷον ἀρὰν προσετρίβετο. καὶ κατ' εὐχῆς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Idem.*
ΑΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον.—θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Suidas.
ΑΡΓΕΜΩΝ, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Hesych.*
ΑΡΗι, λήψῃ, οἴσῃ. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (193.) *Idem.*
ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Vide infra Ἐρηνοβοσκός.
Φραδὴς, φραδέος, ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ, Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath.* p. 135.
ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.* Vide dramatis illius Fragm. viii.
ΑΡΟΤΟΥΣ, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* ΑΡΟΤΟΥΣ, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*

ΑΡΠΗΝ, δρέπανον. Σοφ. Κώμῳ Σατυρικῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΡΑΓΕΣ ὄμμα, οὐ δακρύον. ὦ τρόπῳ φαμὲν, κατεῤῥάγη μου δάκρυον. Σοφ. . . . . . Σατυρικῷ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*

ΑΡΡΗΤΟΝ, ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόῤῥητον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΡΤΑΜΟΣ, κρεουργὸς, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΑΝΗ, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ· (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. ἀγχόναις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΥΜΑΣΙ, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. οὐχ ἡδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.* Ὅτι ΑΡΤΥΜΑΤΑ εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenæus* p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistæ. Vide Mœridem in Ἥδυναι. Quod autem apud Athenæum proxime sequitur, τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatum est. Conjiciebat Valckenarius Athenæum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, quæ forte compendiose scripta auctorem Epitomes fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς e comœdia sunt.

ΑΡΥΘΜΩΝ, ἀσυμφώνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*

ΑΡΩΜΑΤΑ, ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in Comici Pace 1158. ubi ἀρόματα metri lex non admittit.

Αἵματος ασαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ· ἢ αἵματι μολύναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄση γὰρ, ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*

ΑΣΑΛΠΙΚΤΟΝ ὥραν. τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις. *Idem.*

ΑΣΑΣ, βλάψας, ἔβλαψας. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΣΕΠΤΟΝ, ἀσεβές. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΣΚΟΠΟΝ, ἄθετον. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ ἄσκοπος λώβη, ἀπροόρατος. τουτέστιν ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad El. 864. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπροόρατος. *Hesych.*

ΑΣΟΛΟΙΚΟΝ, ἥμερον, προσηνὲς, οὐ βάρβαρον. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*

ΑΣΠΑΘΗΤΟΝ χλαίναν. τὴν δορὰν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται. *Idem.* Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vii. 36. ex Hesychio emendatus.

ΑΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΤΕΛΗ, ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΤΙΜΑΓΕΛΗΣ, ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Hesych.*

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιειλεῖται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M.* e Trachin. 714.

ΑΤΩΜΕΝΗ, ἄτῃ συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui subjiciuntur duo senarii sunt in eodem dramate 313.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ. ὃ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφεῖναι, καὶ τὸ αὐτό. οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀποκτεῖναί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοὔνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. sophist.* e quo notam hanc edidit Stœberus nostras ad Thomam p. 205. Pertinet ad Œd. Tyr. 107. El. 272.

ΑΥΛΩΠΙΝ, αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Hesych.*

ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. *Etymol. M.* ex. Antig. 875.

ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως·

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.

Schol. Platonis MS.

ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Hesych.*

ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρα. *Idem.*
ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 826.
ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych.* et *Lex. Sangerm.*
ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*
ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. (297.) *Suidas.*
ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*
ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φρίξῳ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ, ἀφωμίλησα. Σοφ. Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*
ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμετατρέπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*
ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Idem.*
ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (910.) *Idem.*
ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesych.*
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγρα. Σοφ. Δανάῃ.

Γόνον τε μήλων, κἀφροδισίαν ἄγραν.

Hesych.
ΑΦΥΛΑΩΤΟΝ πέτραν. ἄπορον, ἄδενδρον. οἷον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰοβάτῃ. *Idem.*
ΑΧΑΛΚΕΥΤΑ τρύπανα. τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. *Idem.*
ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς. *Phrynichi Appar. sophist.*
ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. *Pollux* ii. 154.
ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Ἀχιλλείων, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· καὶ ΑΧΙΛΛΙΩΝ Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν. τινὲς δὲ Ἀχίλλειον σπόγγον φασὶν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται. *Hesych.* ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus Lex. Hippocr.* Comici locus quem respiciunt est in Equitibus 819. Κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.
ΑΧΝΗΝ Λυδῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίας ἄκρως ἔχον. *Hesych.*
ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*
ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*
ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ θίγοντος, μηδὲ ἁψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* ex Œd. T. 969.
ΑΨΕΦΕΣ, ἀφρόντιστον. Σοφ. Φαίδρα. *Hesych.* et *Lex. MS. Sangerm.*
ΒΑΙΑΙ, μικραί. καὶ βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφ. (Œd. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαιός; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπεισα βαιὰς κύλικος ὥστε δεύτερα.

καὶ αὖθις· (Aj. 292.) Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί'. *Suidas.*
ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata hæc glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιὸν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῷ· (1199.) οὐ βαιὰ, ἀντὶ τοῦ ἄφθονα καὶ πολλά.
Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἔστι μὲν προμήκης χιτών. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. *Pollux* vii. 70.
Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ—μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenæus* p. 690.
ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.
ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφ. ἐν Ποιμέσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. *Lex. MS. Sangerm.*
ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra Ἡρακλεία λίθος.
ΒΑΣΙΛΗ, ἡ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*
ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερὸς, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΙΝ. Vide infra in Λαπίζειν.
ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρίβειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol. M.* e Schol. ad Œdipum Col. 9. emendatum.
ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμον. Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*
ΒΙΔΗΝ. εἶδος κρούματος. Σοφ. Ἀκρισίῳ·

ὥστ' ἐπιψαλεῖν
βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίθυν. *Idem.*
ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ.

Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. MS. Leydense in Excerptis Valckenarii.
ΒΟΙΚΛΕΨ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ἑρμῆς. *Athenæus* p. 409.
ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων, ὥς φησι Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Zenobius Proverb. ii. 65.
ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M.* ex El. 901.
ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Lex. MS. Sangerm.*
Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη, Γηγενῆ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath.* p. 1625.
ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ—σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych.* Pertinet ad Trach. 13.
ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (690.) ἔστι δὲ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*
ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφ. Ἔχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*
ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης. ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. *Hesych.* Incertum utrum ad Æschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.
ΒΥΔΟΙ, οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σοφ. Κρίσει. *Hesych.*
ΒΩΛΟΝΑΙ. οἱ μὲν, κολώνας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*
ΓΕΡΩΝ, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις. ἤγουν παλαιὰ, ἀρχαῖα. *Eustath.* p. 1923.
ΓΛΟΙΑΣ, ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοίης, τὸ αὐτό. *Hesych.* Corrupta hæc sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοιὸς, quo utitur Comicus Nub. 448. intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*
ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*
ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἁλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφ. *Hesych.*
ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΥΣ.
Ὀνοματοποιΐα κατ' ἐναλλαγήν. ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγειν ἠσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. *Tryphon. MS.* περὶ τρόπων.
ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. Σοφ. Τριπτολέμῳ.

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.

Hesych. Senarium vertit Grotius:

Accessit huc Daps, quæ Deûm antiquissima est.

ΔΕΑΤΟΣ, δέους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Idem.*
ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Ἔχε τὸ δελήτιον. ἡ Σώφρων. *Etymol. M.* Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.
ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής. *Harpocration.*
ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφ.

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.

Etymol. M.

ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ποιεῖσθαι τόνδε. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Pertinet ad Œd. Col. 584.

ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ, ξηρά. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 429.

ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ φυγὰς, τραγικῶς. *Pollux* ix. 158.

ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μίᾳ τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. *Etymol. M. Suidas. Hesych.*

ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Hesych.*

ΔΡΟΠΑ, δρεπτά. Σοφ. Παλαμήδει. *Idem.*

ΔΡΥΟΠΑΓΗ στόλον. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Idem.*

ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. *Suidas* ex Œd. T. 12.

ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσαύλιστος. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.* Est etiam in Antig. 357.

ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελῶσα. *Hesych.* Pertinet ad El. 807.

ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ, συνθεὶς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 736.) *Suidas.*

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργὴ, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Hesych.*

ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον· Ἔκχος ἱέμενον. τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. *Etymol. M.* Posterius pertinet forte ad Ῥιζοτόμων Fragm. ii.

ΕΔΟΣ, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (1374.) *Thomas Mag.*

ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. *Suidas* e Schol. ad Œd. Col. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφ. (El. 1014.) *Idem.*

ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΚΒΑΒΑΞΑΙ, ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. ἐν Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*

ΕΚΚΕΚΩΠΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλόγῳ. *Idem.*

ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξεστιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 478. quod jamdudum observatum fuerat Gatakero Opp. tom. i. p. 526.

Διφορεῖται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἄμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus MS.*

ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ νηδύς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. ἤτοι ΛΑΙΑΕΣΣΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιὰ, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι, πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. *Hesych.*

ΕΛΑΙΟΥΤΑΙ θρίξ. Σοφ. Τρωΐλῳ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται. βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται. *Idem.*

ΕΛΚΗ, λύπαι. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΕΛΛΑΣ, ὁ ἀνήρ. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΛΥΜΝΙΟΝ. Καλλίστρατός φησι τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ΝΥΜΦΙΚΟΝ δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς· Πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις. καὶ ἐν Ναυπλίῳ· Νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον. *Schol. Comici ad Pacem* 1126.

Τοὺς ΕΛΥΜΟΥΣ αὐλοὺς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε κἀν Τυμπανισταῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους. *Athenæus* p. 176.

ΕΛΥΤΡΟΝ, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ΕΛΥΤΡΑ. *Etymol. M.*

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (445.) ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάσαι κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ΜΑΣΧΑΛΙΣΜΑΤΑ προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωΐλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν φονεύσαντα. *Suidas.*

ΕΜΠΕΡΑΜΟΣ, ἔμπειρος. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΕΜΠΛΕΥΡΟΥ, ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

Μέρη δὲ κλίνης καὶ ΕΝΗΛΑΤΑ. Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατ. ἔφη· Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται. *Pollux* x. 34. Corrupta Tragici verba varie et frustra tentata.

ΕΝΘΡΙΑΚΤΟΣ, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΕΝΟΛΜΙΣ. ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. ὅθεν καὶ παροιμία· Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ΕΝΟΛΜΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ μαντικός. *Etymol. M.* Confer Zenobium Proverb. iii. 63.

ΕΝΟΠΑΙΣ, ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.* ΕΝΟΠΑΙΣ, τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφ. *Etymol. M.* Perperam apud Hesych. Ἐνώταις.

Τοῖς δὲ δεσπόταις, τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα, καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux* x. 44. Ἀμὶς, σταμνίον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΟΝ καλεῖ· Αἰσχύλος δὲ, οὐράνην. *Lex. MS. Bibl. Regiæ.*

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικλᾶν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· (104.) Τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην. Ὦρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἐγγαστριμύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ, ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέστῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΞΑΛΥΞΩΜΑΙ, φυλάξωμαι. Σοφ. αἴαντι μαστιγ. *Hesych.* Pertinet ad v. 656.

ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ὄρμενος.

Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΞΠΗΧΥΣΤΙ. *Philemon Grammaticus MS.* Confer Etymol. M. in Ἑξάκλινον, p. 346.

ΕΠΑΙΝΟΥΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΛΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχίσιν. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ, στοχάζομαι. Σοφ. (El. 663.) *Suidas.*

Ἐπεὶ καὶ ὁ ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅστις βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν·

Πέπλους τε νῆσαι, νεοπλυνεῖς τ᾽ ἐπενδύτας.

Pollux vii. 45. ubi legitur τενίσαι. Gatakerus Miscell. p. 496. emendabat κτενίζειν. Præstat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (1018.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγγέλλω.

ΕΠΗΛΙΣ. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ᾽ αὐτὴ, καὶ Ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. *Eustath.* p. 1562.

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΥΜΑ, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ· Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesychius* emendatus a Jo. Toup Epist. Crit. p. 177. Senarii finis erat:

ἐπικρούματ᾽ Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ, ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. οἱ δὲ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον οὐ λιμώσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΥΣΘΑΙ—πορεύεσθαι. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ΕΠΙΠΛΑ λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν, καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Harpocration* in Ἔπιπλον.

ΕΠΙΣΕΙΟΥΣΗΣ, ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπικελεύσματα. Σοφ. Ἀθάμαντι. ἐπαλαλάγματα. *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia p. 93.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκήναις. ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Causubono emendatus.

Τοὺς βραβευτὰς, καὶ ἐπιστάτας ὠνόμαζον. ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν, ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 145.

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex Œd. T. 658. Trach. 182. Phil. 1325. El. 616.

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Πρόκριδι·

κολασταὶ, κἀπιτιμηταὶ κακῶν.

Pollux ix. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas* ex El. 915.

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν. Σοφ. *Suidas* e Trach. 1188.

ΕΡΓΟΙΣ παθὼν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Proverbialem locutionem duxit ex Œd. Col. 873. Confer *Suidam in* Ἀμυνόμενοι.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυροῖ δευτέρᾳ Σοφ. *Etymol. M.* Ἀρηνοβοσκὸς, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυροῖ. καὶ γράφεται δὲ Ἐῤῥηνοβοσκὸς διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Ἐῤῥηνοβοσκὸς ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην. *Photii. Lex. MS.*

ΕΡΚΕΣΙ, δικτύοις. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ὅπλα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΕΣΕΦΘΗΝ, ἐσεβάσθην, ἡσύχασα, ᾐσχύνθην. Σοφ. Δαιδάλῳ. *Heysch.* Ἐσέφθην, τὸ ἐσεβάσθην. Σοφ. *Photii Lexicon MS.*

ΕΣ ΤΕ, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφ. (Aj. 1183.) Ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ. γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸν τε, νῦν παραπληρωματικὸν παρειλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι. *Etymol. M.*

ΕΥΕΙΡΟΝ, εὐέριον. *Photii Lex. MS.* e Trach. 675.

ΕΥΚΑΡΠΟΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑΝ καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. *Plutarchus Moral.* p. 144.

ΕΥΝΑΙΟΣ, ἐγκεκρυμμένος. Σοφ. Δόλοψιν·

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων.

Photii Lex. MS. et *Etymol. M.* Εὐναῖος. λαγώς. Σοφ. Δόλοψι. καταπτηχής. *Heysch.* Vide Jo. Toup addenda ad Theocr. p. 410.

ΕΥΝΟΥΧΟΙ, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεῖς, καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας· Οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοισιν ὄμμασιν. *Etymol. MS. Biblioth. Reg.*

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ. Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. *Photii Lex. MS.* Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. *Eustath.* p. 1439.

ΕΥΣΟΙΑ, εὐσθένεια, σωτηρία. *Hesych.* ex Œd. Col. 390. Εὔσοια, εὐσθένεια. ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. *Suidas.*

ΕΥΣΤΟΜΟΣ ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ᾆσμα—καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ (Œd. Col. 18.) εὐστομοῦσιν. *Pollux* ii. 100.

Εὐτυχία. εὕρηται καὶ ΕΥΤΥΧΕΙΑ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* in Θυσία.

ΕΥΩΡΟΣ γάμος. Σοφ. Ἴριδι. ἤτοι ὥριος ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ ΕΥΩΡΙΑΖΕΙΝ. *Hesych.*

ΕΦΥΜΝΕΙΣ, ἐπᾴδεις. Σοφ. Ἀλωάδαις. *Idem.*

ΕΧΘΙΜΑ, μισήματα. Σοφ. Τυροῖ. *Idem.* Vide Piersonum ad Herodianum p. 436.

ΕΧΡΩΜΑΤΙΣΘΗ, συνεχρώσθη. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Idem.*

ΕΨΙΑ—ὁμιλία. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Idem.*

ΖΑΜΕΝΗΣ, ὀργίλος, καὶ λοίδορος, καὶ βίαιος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 137.

ΖΕΥΓΗΛΑΤΗΣ. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΠΑΡΘΕΝΟΝ. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ, καὶ Σοφ. Σισύφῳ. καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε. παραδέδοται δὲ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασι τινὲς ἐχρήσαντο. *Heysch.*

ΖΕΥΞΙΛΕΩΣ. ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.* Ζευξίλεως, ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. *Photii. Lex. MS.*

ΖΗ, ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις. (705.)

Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, δόμους οἴκει πατρός.

Σοφ. Δανάῃ·

Ζῆ, πῖνε, φέρβου.

Lex. MS. Sangerm. Vide Biblioth. Coislin p. 492. In Sophoclis fragmento pro φέρβου, malit quis forte τέρπου. Ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ δρᾶ, ἀντὶ τοῦ πράττε, καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶ, τὸ ζῆ, προστακτικῶς καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ ζῆ. ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆθι γίνεται. *Eustath.* p. 1606. Confer Schol. at Antig. 1169.

ΖΗΛΩ, μακαρίζω. Σοφ. Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.*

ΖΗΜΙΑΝ ΛΑΒΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΖΥΓΑΣΤΡΟΝ, τὸ κιβώτιον, ὥς φησι Σοφ. (Trach. 692.) Κοίλῳ ζυγάστρῳ. κυρίως ἡ ξυλίνη σορός. *Etymol. M.*

ΖΩΜΑ, ἡ ζώνη. οὐ ζῶσμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (452.) *Thomas Mag.*

ΖΩΣΑΣ, ἐναργεστέρας, οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφ. (Οἰδ. Τ. 45.) ΟΡΩ ΖΩΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τοῦ ἀποβησομένου στοχάζονται καλῶς. *Suidas.*

Η pro ΗΝ. Τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἢ οὐχ εὑρίσκομεν παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον. (scilicet pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ·

Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ·

Ἦ γὰρ φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου.

καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.)

Ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἰκοτραφής.

Porphyrii Scholia MS. in Homerum ad Ἰλ. ε'. 533. ἢ pro ἦν apud Comicum sæpius occurrit.

ΗΓΟΜΗΝ, διῆγον. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Hesych.*

ΗΓΡΙΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐσκληρῦνσαι. Σοφ. *Suidas* e Philoct. 1321.

ΗΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟΙ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας, εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ. τὸ μέν τοι ἠκρωτηριασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. *Harpocrat.*

ΗΜΑΛΑΨΑΙ, κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΗΜΙΚΑΚΟΝ Εὐκλείδης λέγει, καὶ Σοφοκλῆς. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως. (Thesmoph. 449.) *Pollux* vi. 161. Ridiculus est Phrynichus vocem adeo classicis scriptoribus adhibitam damnans.

ΗΝΕΓΚΟΝ, ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφ. Τυροῖ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (742.) *Lex. MS. Sangerm.* Œd. Col. 521.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΙΘΟΣ—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. *Hesych.* Bacchylides:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν.

ΗΣ, terminatio accusativi pluralis. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συνεσταλμένως καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· (Aj. 390.) Τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς. *Draco Stratonicensis* περὶ μέτρων. Verius, opinor, Gregorius de Dialectis: Τὰς ἀπὸ των εἰς ΕΥΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἱππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς. Vide notam ad Ajacis versum supra citatum.

ΗΙΣΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. καὶ ᾖστε, ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Σοφ. Κόλχοις·

Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾖστε τὸν Προμηθέα.

Etymol. M. in Ἧισμεν.

ΘΑΙΡΟΣ, ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σόφ. Τριπτολέμῳ. *Hesych.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 419. Vide supra in Ἀμφιπλίξ.

ΘΕΑΝΗ νῆσος. ἡ ἐκ θεοῦ θεῖα. Σοφοκλῆς Τυροῖ. *Hesych.*

ΘΕΗΛΑΤΟΣ, ὑπὸ θεῶν πεμφθείς. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. T. 255.

ΘΗΛΑΣΤΡΙΑ, τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.*

ΘΗΛΕΙΑ. ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾷν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρὸς νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. *Etymol. M.*

ΘΗΜΑ, θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σοφ. Σαλμωνεῖ. *Hesych.*

ΘΡΕΚΤΟΙΣΙ νόμοις. ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. ἔνιοι δὲ, κρεκτοῖς. *Idem.*

ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπῳδάς. ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπᾴδειν. Σοφ. Αἴαντι (582.) τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι·

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά που χανόν.

Suidas. Grotius vertit:

Ego voce factum vulnus haud ullum scio.

ΘΡΙΑΖΕΙΝ, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΘΩΧΘΕΙΣ, θωρηχθεὶς, μεθυσθείς. Σοφ. Διονυσιακῷ. *Idem.* Non est dramatis titulus Διονυσιακός. Scribendum forte ἐν Διονυσιακῷ τινὶ σατυρικῷ, vel δράματι, ut supra in Ἄλυπον.

ΙΑΝΝΑ. ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνική· ἐπεὶ Ἴαννας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ, ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι· τινὲς δὲ, τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τρωΐλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ΙΑΙ. ἢ ὄνομα γυναικός. *Idem.*

Ἴδρις—ἄϊδρις. ἡ γενικὴ αἴδρεως, ὡς ὄφις ὄφεως· καὶ αἴδρεϊ καὶ αἴδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΙΔΡΙΔΑ. *Etymol. M.* in Ἄϊδροι. Confer Eustathium p. 407.

ΙΕΡΟΛΑΣ, ἱερεύς. Σοφ. Αἰχμαλώτοις. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν, ἢ γεροντίαν λέγει. *Hesych.* ab Adr. Heringa emendatus.
ΙΗΟΥΣ καμάτους. τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἵασι φωνὰς, διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ, τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. *Idem.*
ΙΗΙΟΣ—ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου ψιλοῦται. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (174.) Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰήων καμάτων· τῶν θρηνητικῶν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymol. in Ἰάλεμος.
ΙΗΙΟΣ—ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*
ΙΚΤΙΝΑ—καὶ ἡ ὀρθὴ, ὁ ἴκτινος. Σοφ. Ἴκτινος ἔκραξε πυρασύρας κρέας. *Lex. MS. Bibl. Reg.*
ΙΚΤΟΡΕΥΣΟΜΕΝ, ἱκετεύσομεν. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. *Hesych.*
ΙΛΛΑΔΑΣ, γονὰς ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*
ΙΛΛΥΡΙΣ ΓΟΝΗ. ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος, γύη, ἀντὶ τοῦ γῆ. χρῶνται γὰρ οὕτως. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*
ΙΞΟΦΟΡΟΥΣ δρύας. τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Idem.*
ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ, Σοφ. *Pollux* vii. 185.
ΙΠΠΟΜΑΝΗΣ. Σοφ. Αἴαντι. (143.) Σὲ τὸν ἱππομανῆ. ἤτοι πολεμικὸν καὶ ἵπποις ἐπιμαινόμενον. ἢ τὸν μέγαν καὶ ἄνετον. εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βούπαις. ἱππομανής ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, ἤτοι ὅπου ἵπποι μαίνονται. ἢ τὸν εὐανθῆ, ἐν ᾧ εὐανθὴς βοτάνη, ὥστε μαίνεσθαι τοὺς ἵππους διὰ τὸν καιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς χλόης τοῦ λειμῶνος. τὴν μεγάλως μεμηνυῖαν· καὶ τὸν ἀνθοῦντα τῇ χλόῃ· ἐπεὶ καὶ φυλλομανής. *Etymol. M.*
Τὸ δὲ ΙΣΟΘΑΝΑΤΟΝ Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ, οὐ πάνυ ἀνεκτόν. *Pollux* vi. 174.
ΚΑΘΑΓΙΣΩ, συντελέσω, καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 1081. Priori significatione occurrit apud Comicum Av. 566. Lys. 238.
ΚΑΘΕΛΩΝ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν, ἤτοι ἀποκτείνας. καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Vide infra in Ὁδός.
ΚΑΝΝΑΒΙΣ. Σοφ. Θαμύρᾳ. Ἡρόδοτος δ'. *Lex. MS. Sangerm.*
ΚΑΡΙΚΟΙ τράγοι, ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφ. Σαλμωνεῖ. εἰ μὴ ἄρα ὑποσυγχέων, τοὺς Κιλικίους. *Hesych.*
Κάρυα—τὸ δὲ δένδρον ΚΑΡΥΑ παρὰ Σοφοκλεῖ· Καρύαι μελίαι τε. *Athenæus* p. 52.
ΚΑΡΠΟΜΑΝΗΣ, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφ. Περιλάῳ. *Hesych.*
ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ, ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφ. Ἀθάμαντι προτέρῳ. *Idem.*
ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ, συγκαταθεμένου. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1633.
ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΙΣ, χλαίναις ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σοφ. Τρωΐλῳ. ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΣ, χλανὶς ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν. *Hesych.*
ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ, ὀχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σοφ. Λαοκόωντι. καὶ τὰς Ἁρπυίας ἐν Φινεῖ. *Idem.*
ΚΑΤΕΥΧΕΣΘΑΙ τῶν Ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*
ΚΑΤΕΦΡΟΝΕΕ, κατενόει. φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μέμνηται καὶ Σοφ. ἐν Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Corruptus est prioris fabulæ titulus. Conjici possit ἐν Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, ἐν Ἀλωάδαις.
ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑ, ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. (26.) *Hesych.*
ΚΑΤΟΥΛΑΔΑ. Σοφ. Ναυπλίῳ·

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως. οἱ δὲ, τῇ πανολέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν. οὖλον γὰρ, τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει. ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς. μελάντεροι γάρ. ἢ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων. εἴλλειν γὰρ, τὸ συστρέφειν. *Photii Lex. MS.* unde eximiam hanc glossam protulit Kusterus ad Suidam tom. ii. p. 281. Ejusmodi noctem pulchris versibus describit Argonauticorum pöeta. iv. 1695.

Νὺξ ἐφόβει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἤ τις ἀΐδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.

ΚΑΥΡΟΣ, κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΕΚΟΝΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα. *Etymol. M.*

ΚΕΧΗΛΩΜΑΙ, πόδας δέδεμαι, συνέῤῥαμμαι τοὺς πόδας. χηλεύειν γὰρ, τὸ ῥάπτειν. καὶ χηλινὸν, τὸ πλεκτὸν, ὁ Ἀνακρέων. καὶ χήλωμα, τὸ σπαρτίον, Σοφ. Πανδώρᾳ, ἢ Σφυροκόποις. *Hesych.*

ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ. ἔστι προσηγορικὸν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικὸν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον. *Etymol. M.*

Κιμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ ΚΕΡΒΕΡΙΩΝ. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. (187.) *Idem.*

ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐπὶ τοῦ θηρίου—καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. *Idem.* Spectat ad Aj. 103.

ΚΙΝΑΚΗ, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

Κινάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι ΚΥΝΑΡΑΝ καλεῖ· ἐν δὲ Φοίνικι, ΚΥΝΑΡΟΝ·

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.

Athenæus p. 70. Ἀπὸ κυνὸς λέγεται συντεθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ ΚΥΝΑΡΟΣ ἄκανθα, ἡ καὶ κυνάρα, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον ὀνομάζειν οἶδεν. *Eustath.* p. 1822.

ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ὅλον ξίφος δηλοῖ. *Suidas.* Σοφ. Ἀντιγόνῃ·

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

καὶ ἐν Ὑδροφόροις· Πολύκοινον Ἀμφιτρίτην. *Hesych.*

ΚΟΚΚΟΒΟΑΣ ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυὼν, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 1479.

ΚΡΑΝΑΑ πόλις. τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. *Schol. Comici ad Acharn.* 75. Κραναὴν πόλιν, τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ Κραναοῦ. *Hesych.*

ΚΡΟΤΗΜΑ, ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται. *Idem.* Κεκροτημένοι. ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι. ἐθάδες πανοῦργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφ.

Τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.

Theocr. Schol. Vide Valckenarium ad sel. Idyll. p. 357.

ΚΤΩιΜΗΝ, σὺν τῷ ι. Σοφ. ἀντὶ τοῦ κτασίμην. *Etymol. M.* Pertinet ad Trach. 191. Sic Œd. Col. 799. ζῷμεν.

ΚΥΑΜΩι ΠΑΤΡΙΩι. Σοφ. Μελεάγρῳ. ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ, Κυαμόβολον δικαστήν. *Hesych.* Vide Toupii Epist. Crit. p. 54.

Ἔστι ΚΥΔΟΣ ἀρσενικῶς καὶ σημαίνει παρὰ Συρακουσίοις τὴν λοιδορίαν. ἀπὸ γοῦν τοῦ κύδος, ΚΥΔΑΖΩ. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις. ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖται. Σοφ. Αἴαντι. (722.) *Etymol. M.* in Ἐκυδάσσατο.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσι, Βοὴν Κυκνῖτιν. *Stephanus.*

ΚΥΛΛΑΙΝΩΝ ΚΑΤΩ. Σοφ. Φαίδρᾳ. τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες κύνες ποιοῦσιν·

Ἔσαινεν οὐρᾷ τὦτα κυλλαίνων κάτω.

οἷον τὸ, (Odyss. ρ'. 302.)

Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Hesych.

ΚΥΜΒΗ. πλοίου εἶδος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΚΥΡΟΣ, ἐπιτευκτικὴ, καὶ κυρία. Σοφ. *Suidas* ex El. 919.

ΚΩΧΕΥΟΥΣΙΝ, ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. Σοφ. Καμικίοις·

Πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας.

Hesych. ex Etymol. Regio MS. emendatus a Ruhnkenio in Auctario.

ΛΑΓΟΣ. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Athenæus p. 400. In Lexico MS. Bibliothecæ Reg. scriptum ἰκτὶς καὶ λαγοί. Forte verum est ἰκτίδες, λαγοί.

ΛΑΙΘΑΡΓΟΣ, δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὥσπερεί φασιν λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ.

Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Eustath. p. 1493. Confer Suidam. Vocem λαίθαργος Plautus in Bacchidibus e Græco translatis, novo, quod solens confixit, vocabulo reddidit *clam-mordax*, quod interpretibus non fuit observatum, v. ii. 27.

Et, præter eos agnos, meus est istic clam-mordax canis.

Erat in Græca fabula versus hujusce forte non multum absimilis.

ὅμως σὺν αὐτοῖς ἐστι λαίθαργος κύων.

ΛΑΜΠΗΝΗ, εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. *Hesych.* Ἔστι δὲ τοὔνομα ἡ Λαμπήνη ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυσικάᾳ. *Pollux* x. 52.

ΛΑΠΙΖΕΙΝ, παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν. καὶ ΒΑΥΒΑΝ, τὸ κοιμᾶσθαι, οἷον·

ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με
βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

Eustath. p. 1761.

ΛΕΥΓΑΛΕΑ, διάβροχος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* ΛΕΥΓΑΛΕΟΝ, τὸ ὑγρόν. Σοφ. Μύρῳ λευγαλέῳ. *Etymol. M.*

ΛΕΥΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὴν ἀγαθήν. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Lex MS. Sangerm.*

ΛΗΚΥΘΙΣΤΗΣ, ὁ μικρόφωνος. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Suidam in voce.

ΛΙΒΑΝΟΝ λέγε τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμιώμενον, λιβανωτόν. εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν Λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. *Phrynichus Ecl. nom. Att.*

ΛΙΓΔΟΙ, χοάναι, τύποι, εἰς οὓς κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χώνῃ διὰ τῶν κεντημάτων. ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφ. *Hesych.* in Γλίδου χοάναι. Pertinet ad versum e Captivis servatum a Polluce. Fragm. ii.

ΛΙΚΝΟΙΣΙ ΠΡΟΤΡΕΠΕΣΘΑΙ. λίκνα ἱστάντες προσάγεσθαι· ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λῆϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. *Idem.* Pertinet ad fragmentum e Plutarcho et Clemente relatum inter incerta lx.

ΛΙΠΟΨΥΧΕΙΝ. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΙΤΡΑ. ἦν μὲν νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ ΛΙΤΡΟΣΚΟΠΟΝ φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. *Photii Lex. MS.*

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ θεοῦ. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (6.) Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Hesych.*

ΛΥΜΕΩΝ, ὁ φθορεύς. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 573.

ΜΑΓΑΔΙΣ, ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΜΑΓΝΟΝ. Σοφ. Ὀδυσσεῖ. τὸν μέγαν, τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. *Idem.*

ΜΑΙΕΥΤΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΜΑΡΕΙΝΗ, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Δίγονος ΜΑΣΘΛΗΣ, διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ.

ἰδοὺ δὲ φοίνιον
μάσθλητα δίγονον.

Etymol. M. ΜΑΣΘΛΗΤΑΣ, ἱμάντας, ἡνίας. καὶ ἡ μάσθλη, ἡνία. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. *Hesych.*

ΜΑΣΤΑΚΑΣ, τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ ΜΑΣΤΑΚΕΣ, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. *Eustath.* p. 1496.

Ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη. βέλτιον δὲ, ὡς Σοφοκλῆς ὠνόμασε, τῆς ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΥ. ταύτην δὲ καὶ ΤΑΛΙΝ καλεῖ. (Antig. 627.) *Poll.* iii. 45.

ΜΗΛΑ. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἄν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Eustathius* p. 877. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Idem* p. 1648.

ΜΗ ΝΟΜΙΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ, μὴ νομίσῃς. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.* Sic apud Comicum μὴ ψεῦσον, Thesmoph. 870. ubi vide quæ notavimus.

ΜΗΤΗΡ, ἡ τεκοῦσα—ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 10.

ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ, ἐπινοητὴς κακῶν, κατασκευαστής. τὰ φαῦλα μηχανώμενος. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 387.

ΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ καὶ ΕΚΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ, τὸ ὀνειρώττειν. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΜΙΑΝ ΜΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σοφ. Ἔριδι. *Lex. MS. Sangerm.* Eadem loquendi forma, qua μᾶλλον μᾶλλον dicunt, quod apud Suidam vide, et ὅσον ὅσον apud Comicum Vespis 213. Latini *magis magis, minus minus.* Vide Hieron. Columnam ad Ennii fragmenta p. 99.

ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ, ᾄδει, κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 671.

ΜΝΕΙΑΝ, τὴν μνήμην. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.* Eamdem glossam habent Photius et Suidas, sed absque dramatis indice. El. 392.

ΜΟΛΙΒΟΣ καὶ ΜΟΛΥΒΔΟΣ. εἰ μὲν ι ἐστὶν, τὸ δ' οὐκ ἔστιν, οἷον·

Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον
κατῆγε. - - - Σοφοκλῆς. ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ. *Etymol. M.* Legitur apud Plutarchum Moral. p. 75. innominati Tragici versus, qui forte idem est, quem Etymologici auctor laudat, ab alterutro immutatus. Juxta Grammatici canonem senarius apud Plutarchum sic scribi debuit:

Μολυβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

ΜΥΝΔΟΣ, μύνδος ἰχθὺς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ελλειπῆ τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol. M.* Vide Casaubonum ad Athenæum p. 538.

ΜΥΝΗΣ, *nomen proprium.* Τὸ γοῦν Μύνης, Ὅμηρος μὲν Μύνητος κλίνει· Σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. *Eustath.* p. 1017.

ΜΩΛΥΣ. ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρα, ΜΕΜΩΛΥΣΜΕΝΗ, παρειμένη. *Hesych.* Timon Phliasius apud Diog. Laërt. vii. 170. Cleanthem qui erat obtusi et tardi ingenii μωλύτην appellat.

ΝΑΡΟΝ, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα. δηλοῖ τὸ ῥέω. ὁ μέλλων νάσω. γίνεται ναρός. καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. Σοφ. Τρωΐλῳ·

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.

οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymologicon, et Salmasium ad Hist. Augustam p. 311.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ πλάτην, ναυτικήν. Σοφ. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ. *Hesych.*

ΝΕΝΩΤΑΙ, νενόηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑλένης γάμῳ. *Etymol. M.*

ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. (290.) ὃν ἀφίησί τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. *Suidas.*

ΝΗΛΙΠΟΥΣ, ὁ ἀνυπόδητος. *Idem* ex Œd. Col. 349.

ΝΩΜΩΝ, κρίνων, ἐξετάζων. Σοφ. *Idem* ex Œd. T. 300. ubi glossa, ἐρευνῶν, σκοπῶν. Plato in Cratylo citatus a Musgravio ad Eurip. Phœn. 1290. τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν.

ΞΑΝΩ, κοπιάσω. Σοφ. Ποιμέσιν. Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι, φησίν·

Ἡδὺ ξανῆσαι, καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Photius, Suidas. Senarium vertit Grotius:

Sic dulce manibus prælio proludere.

ΞΑΣΜΑ, Σοφοκλῆς. *Pollux* vii. 30. Sic nimirum appellavit τὸ ξανθὲν ἔριον.

ΞΗΡΑΛΟΙΦΕΙΝ ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι.—μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἔλεγον. Σοφ. Πηλεῖ·

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Harpocration.

ΞΥΜΒΟΛΟΥΣ, τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δὲ, τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφ. Ἀχαιῶν συλλόγῳ. *Hesych.*

ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ, ἀποκλείσετε. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 593.

ΟΔΟΣ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών. ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν, (Ἰλ. ά. 151.) Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμὸν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.—Ἢ ἐν ὀδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐνεδρεύοντα ἑλὼν, τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών—Καθελών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὀδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. *Harpocrationis* tres istæ glossæ sic conjungendæ erant, ut intelligeretur quænam esset χρῆσις, quam ille Sophoclis auctoritate firmarit, nempe nominis ὀδὸς, adhibiti pro λόχος vel ἐνέδρα. Tenuati ὀδὸς significantis βαθμὸν usum e Sophocle etiam confirmare poterat, apud quem hoc sensu occurrit in Œd. Col. 57. 1590.

ΟΔΟΣ, οὐδός. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1590.

ΟΙΑΤΑΝ, κωμήτην. οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. *Hesych.* ΟΙΗΤΑΣ, τοὺς κωμήτας. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Photii Lex. MS.*

ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ. (1061.) τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου. κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. *Hesych.* Ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰάτιδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς, τοῦ ἀπὸ προβάτων κατανεμομένου. *Eustath.* p. 1165.

ΟΚΡΙΑΖΩΝ, τραχυνόμενος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου. Σοφ. Ὀλέθριον αἰκίζει. *Suidas* ex Aj. 402.

ΟΛΚΙΑ Σοφοκλῆς τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. *Poll.* x. 134.
ΟΛΟΣΠΑΔΕΣ, ὅλαι κατατεινόμεναι καὶ κατασπώμεναι. Σοφ. *Photii Lex. MS.*
Τὰς δὲ ταινίας, ΟΛΟΣΤΗΜΟΝΟΥΣ ΤΟΛΥΠΑΣ Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* vii. 32.
ΟΜΜΑΤΕΙΟΣ ΠΟΘΟΣ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ Σοφ. ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ΟΜΜΑΤΑ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΑ φησίν. *Hesych.* a Jo. Toup emendatus Epist. Crit. p. 133.
ΟΜΟΓΝΙΟΙ ΘΕΟΙ, οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. Col. 1333.
ΟΜΟΥ. Vide ad Antig. 1180.
ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγα, πολὺ, ηὐξημένον. Σοφ. Θησεῖ. *Suidas* et *Photius* in *Lex. MS.* ubi Ὄπνιον.
ΟΝΑΙΑΤΟ, ἀπολαύσειαν. Σοφ. *Suidas* ex El. 211.
ΟΠΙΣΑΜΒΟΝ. ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. *Appendix Vatic. Proverb.* iii. 36. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ΟΠΙΣΑΜΒΩ εὕρηται, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. *Eustath.* p. 862.
ΟΡΓΑΣΑΙ, τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφ. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. *Etymol. M.* in Ὀργάδα γῆν. Confer Hesychium in Ὀργάσαι. Comicus Av. 839. Πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον.
ΟΡΓΑΣΜΟΣ, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων·

Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, καὶ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. E scholiis MS. in Hippocratem. Vide Timæi Lexicon Platon. p. 129.
ΟΡΘΟΚΕΡΩΣ, ὀρθόθριξ. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Κέρας ἡ κόμη. ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν, Κέρ' ἀγλαόν. (Ἰλ. λ'. 385.) ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ. *Poll.* ii. 31.
ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφ. Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, πτερὰ ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. *Photii Lex. MS.* Vide Hesychium in Ὀρθόπτερος.
ΟΡΘΟΦΡΩΝ, ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*
ΟΡΜΕΝΟΣ, ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς. ὅθεν καὶ ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ ῥῆμα. Σοφ.

Κἀξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχολάζεται
βλάστη.

τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. *Eustathius* p. 899. *Athenæus* p. 62.
ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ, οὐδὲν ὄφελος. Σοφ. *Suidas* in Ἔργον εἰπεῖν. ex Aj. 852.
ΟΥΚ ΕΚΦΡΩΣΙΝ, οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Comicum Vesp. 156.
ΟΥ ΚΩΦΙΖΕΙ, οὐ βλάπτει. Σοφ. ἐν Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Ibid.* ubi male scriptum οὐκ ὄφιζεν. Vide Hesychii interpretes ad glossam Οὐ κωφεῖ.
ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ, ἡ δρόσος. *Suidas* ex Œdipo Col. 681.
ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ, τὸν κονιορτόν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* ex Antig. 418.
ΟΥΡΙΣΑΙ, ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον. *Idem.* Pertinet hæc glossa ab Œd. T. 696. Nomen Σοφοκλῆς, quod subjici debebat, librarii errore in fine præcedentis glossæ positum fuit, οὐρὰν, αἰδοῖον. Σοφ.
ΟΦΕΛΜΑ, αὔξημα. Σοφ. *Idem.*
ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι. ἡ γὰρ Ἄκεσσα, Σικελικὴ πόλις. Σοφ. Ὑδροφόροις. *Idem.*
ΠΑΘΑΙ. αἱ συμφοραί.—πάθας θηλυκῶς, πάθη, ξυμφοράς. Σοφ. *Suidas* Œd. Col. 7. Aj. 295.
ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΝ, ζοφερόν. Σοφ. Ἰνάχῳ.

Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Harpocrat.
ΠΑΠΠΟΣ, ἀκάνθης ἄνθημα. ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. *Hesych.* Pertinet ad Sophoclis senarium, quem servavit *Plutarchus* Moral. p. 1100.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.
Lanugo velut afflata veteris cardui.

ΠΑΡΑΚΡΟΥΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ—μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι, ἢ

μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς που·

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Harpocration, quem falso citasse suspicor. Pentameter hic elegiacus Theognidis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΠΑΡΑΡΥΜΑ ΠΟΔΟΣ. Σοφ. Πολυξένῃ. ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ, σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ, ὑπόδημα. *Hesych.*

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΙ, τὰ τριάκοντα στάδια παρὰ Πέρσαις· παρ' Αἰγυπτίοις δὲ, ἑξήκοντα. παρὰ δὲ, Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. *Etymol. M.*

ΠΑΡΕΣΤΙΝ, ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. T. 766.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας—καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους.

τὴν παρουσίαν
τῶν ἐγγὺς ὄντων.

Photii Lex. MS. et *Suidas.*

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ. Σοφ. ὁ γὰρ πατροφόντης, καὶ μητροφόντης, ποιητικόν. *Pollux* iii. 13.

ΠΕΛΟΝ, ὑπόφαιον. ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον. ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμέσι, καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησί·

Κυνὸς, πελῆς τε μηκάδος ῥινὸν βοός.

Erotiani Lex. Hippocrat.

ΠΕΜΦΙΞ. νυνὶ δὲ ἀρκέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαινομένων. δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν·

Ἀπῆξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ·

Καὶ τάχ' ἂν Κεραύνια
πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη·

Κἀπεθαύμασα
τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσείαν ἰδών.

ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.

Galenus Comment. i. ad Hippocratis περὶ τῶν ἐπιδημίων vi. p. 454. edit. Basil. emendatus a Bentleio Epist. ad Millium p. 57.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν. εἶπε γὰρ πενθερὸν, τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως·

Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. *Suidas.* Γαμβρὸν δὲ, τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει. *Etymol. M.* in Γάμος. Vide not. ad Œd. T. 70.

ΠΕΣΣΑ ΠΕΝΤΕΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΥΒΩΝ ΒΟΛΑΣ. Σοφ. Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ. (fragm. vi.) παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. *Hesych. Poll.* ix. 97. *Eustathius* p. 1397. Πεττεία, ἢ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. *Poll.* vii. 203.

ΠΗΛΟΣ. κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἐν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. *Etymol. M.* Vide Gatakerum Operum tom. i. p. 446. et Toupium ad Suidam ii. 66. Inde inter fragmenta Sophoclis retulit Heathius hæc verba εὐεπίφορος ἐς τὸν πηλὸν, quæ Sophoclis non sunt, sed grammatici significantis usum vocis πηλὸς Sophocli adamatum fuisse et frequentatum, ut quum ad Aj. 613. Scholiastes ait: εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιίας. et ad Antig. 897. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ ΤΡΕΦΩ ἀντὶ τοῦ ΕΧΩ λέγειν. Non animadvertit mancam et mutilam esse Suidæ notam, quæ ex Etymologo suppleri debet.

ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ, ὁδεύεται. ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Phil. 781.

ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ. Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (119.)

Lex. MS. Sangerm. Προνούστερος, προμηθέστερος, προνοητικώτερος. *Suidas.* Male in Photii Lexico scriptum προυνουστέρως, ἀντὶ τοῦ προνοητικωτέρως. Σοφ.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Ἀπόλλων. ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο.-Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad El. 637.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. (Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. 411.)

Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου ἀνάγει εἰς τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι τούτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον. *Hesych.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (525. 682.) *Thomas Mag.*

ΠΤΕΡΥΓΕΣ, τὰ πηδάλια. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὸ ΠΤΥΟΝ, καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. *Eustath.* p. 948.

ΠΥΓΑΡΓΟΣ, εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. *Etymol M.*

ΠΥΝΔΑΞ. Vide in ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ.

ΡΑΙΚΟΥΣ. οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. *Photii Lex. MS.* At juxta Eustath. ad Ἰλ. μ΄. p. 890. Sophocles voce Γραικοὶ usus est: ΓΡΑΙΚΟΥΣ, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ.

ΡΑΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια.

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. *Hesych.*

Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ΡΑΧΙΑ λέγεται ἡ τοῦ ὄρους. *Etymol M.* in Ῥάχις.

ΡΑΧΟΙ, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι·

Ῥάχοισιν ὀρκάδος στέγης.

Σοφοκλῆς δὲ, τοὺς φραγμοὺς ποίμνης. Ῥάχους, τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσι. *Photii Lex. MS.*

ΡΑΨΩιΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ. οὕτως Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Œd. T. 391.

ΡΕΙΤΑ. ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά. οὕτως Σοφ. Ῥειτῶν, τόπος ἱερῶν ῥευμάτων. *Idem.*

ΡΗΤΩΡ, συνήγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ. *Photii Lex. MS.* et *Suidas.*

ΡΙΚΝΟΣ, ὁ πεφρικὼς παρὰ Σοφοκλεῖ. ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι, ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σοφ. Ἰχνευταῖς. *Photii Lex. MS.*

ΡΥΤΗΡΕΣ, χαλινοὶ, ἱμάντες, ἡνίαι. Ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός. Σοφ. *Idem.* Confer Hesych. in Ῥυτῆρι κρούων. Sophoclis versus sic scribendi.

Καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων σ' ἐλῶ
ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἐλῶ futurum est Atticum pro ἐλάσω.

ΣΑΓΜΑ, ἡ θήκη τοῦ ὅπλου· σάγη δὲ, τὸ ὅπλον. Σοφ.

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Suidas. Σάκος, ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι ΣΑΓΗΝ, τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς. *Apollonii Lex. Homericum.*

ΣΑΚΟΔΕΡΜΙΤΗΣ. Σοφ. Τρωΐλῳ. οἱ μὲν τὸν ὄφιν· οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. *Photius* et *Lex. MS. Sangerm.* Confer Hesychium in Σακοδερμιστής.

ΣΑΛΑΒΗΝ. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. ΣΑΛΑΜΒΗ, ὀπὴ, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Prior glossa est etiam in *Lex. MS. Sangerm.*

ΣΑΛΗΤΟΝ. Σοφ. Ανδρομέδᾳ. ἀντὶ Σαράπιδος. ἡ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναι φασί. *Hesych.*

ΣΕΙΡΙΟΥ κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς, τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος, τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ, πάντα τὰ ἄστρα. *Idem.*

ΣΕΛΑΣ οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. *Eustath.* p. 1908. Hinc collige *fenestram*, quæ ὀπὴ communiter dicitur, Sophoclem appellasse σέλας.

ΣΕΜΝΑ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια. Σοφ. τὰ ἄρρητα, καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. *Hesych.*

ΣΙΑΓΟΝΟΣ δὲ μνημονεύει Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ·

Σιαγόνας τε δὴ
μαλθακὰς τίθησι.

Athenæus l. iii. p. 94.

ΣΙΚΛΟΣ (*Lex. Sangerm.* ΣΙΓΛΟΣ) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΣΙΛΦΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝ. Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. *Hesych.*

ΣΟΥΣΘΩ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1414.) ἐκ τοῦ σοέσθω συναιρεθέν. *Philemon Grammat. MS.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφ.

Μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν.

Schol. Pindari ad Isthm. v. 36. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν, σοφιστὴν λέγει. *Eustath.* p. 1023. Confer Athenæum p. 632.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ἡ ἔπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας ΣΤΑΘΜΑ λέγει. *Philemon Grammat. MS.* Pertinet ad Œd. T. 1139.

Ἐγγαστρίμυθον ἢ Ἐγγαστρίμαντιν Σοφοκλῆς ΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΝ φησίν. *Schol. MS. Platonis.* Confer Pollucem ii. 162. et Suidam in Ἐγγαστρίμυθος.

ΣΤΟΜΩΔΗ, τὰ εὔστομα, καὶ εὔφημα. Σοφ. *Poll.* ii. 101.

ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑιΝ, οὐλοκομᾷν. *Hesych.* οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραμβολοκομᾷν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* ii. 23.

ΣΥΑΓΡΟΣ. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ σῦν ἀγρεύειν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλλ. Ἐρασταῖς fragm. v.

ΣΦΑΓΕΥΣ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. *Pollux* vi. 191. Pertinet ad Aj. 815.

ΣΧΟΛΗι. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 434. Sic etiam Antig. 390.

ΣΩΚΕΙΝ, τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (119.) *Etymol. M.* in Σῶκος. *Eustath.* p. 854. extrema.

ΤΑΡΒΕΙ, φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμᾷν. *Suidas* ex Œd. Col. 292.

ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΝ, τὸν Διόνυσον. Σοφ. ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεκται τοὔνομα. *Etymol. M.* e scholiis ad Comici Ranas 360. quæ Suidas etiam descripsit.

Τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν ΤΕΛΟΣ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Gramm. MS.*

ΤΕΩΣ—Σοφ. ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢ πρὸ μικροῦ. *Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, στερίσκεσθαι. Σοφ. *Idem.* (Phil. 383. Œd. Col. 1618.)

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων. ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS. Suidas. Zenobius* Prov. vi. 19.

ΤΟΠΑΖΕΙΝ, στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ·

ἃ δὲ
δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Quod jam mihi
videor videre, scire compertum volo.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: Τοπάζειν, οἷον στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἠριγόνῃ·

ἃ δὲ
δοκῇ τοπάζων, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσι. Legisse videtur δοκῇ 'τόπαζον. Idem est δοκὴ, quod δόκησις. Vide not. ad Trach. 425.

ΤΡΑΣΙΑ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἑτέρῳ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* et *Scholion in Mediceo Cod.* ad Æliani H. A. iii. 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτῆρος. *Hesych.* Vide Nauplii fragm. i.

ΤΡΟΠΑΙΑ, ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* et *Etymol. M.* Male in utroque scriptum τρίπαια.

Κύκλους, καὶ τροχοὺς, τὰ τείχη. ΤΡΟΧΟΝ δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ. Κυκλώπειον τροχόν. *Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Ἀττικόν ἐστι. σύνηθες γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις ἐν τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασι—καὶ ὁ Σοφοκλῆς (El. 977.)

ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τοῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Confer Scholiastam ad Œd. Col. 1670. et Eustathium p. 723. l. 13.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος. ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ. ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1105.

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν. καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΥΛΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον. παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς, φασὶ, καθαρεύει· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. *Eustath.* p. 1496.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος· μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ἠριγόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἴρη ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως
ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Prior senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Phrynichi Apparat. sophist. Hesych.*

ΦΑΡΚΙΔΑ, τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα. οὕτως Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* in quo mendose scriptum φαρμακίδα.

Ὅθεν καὶ τὸ ΦΑΡΟΣ συστέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει Σατυρικῇ,

Καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοί, καλύπτομαι.

καὶ ἐν Τηρεῖ,

Σπεύδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

Herodiani Liber MS. περὶ διχρόνων. *Draco Stratonicens.* περὶ μέτρων, *MS.*

ΦΑΥΛΟΝ—τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Suidas et *Etymol. M.*

ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττόντων τοὔνομα τοῦτο. *Hermogenes de formis orat.* p. 412. Pertinet ad Meleagrum.

ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τοῦ ζωπυρεῖ. Σοφ. ΦΛΕΓΩΝ, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων. *Suidas* ex Aj. 196.

ΦΟΙΝΙΚΙΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Σοφ. Ποιμέσιν, ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. *Hesych.*

ΦΟΡΒΑΣ γυνὴ, παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν. *Eustath.* p. 1088.

ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφ. ἀντὶ τοῦ λανθάνει. *Suidas* ex El. 132.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. Σοφ.

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί.

Etymol. M. in Φυτάλμιος. Eurip. Rheso p. 923.

Λέκτροις ἐπλάθην Στρύμονος φυταλμίοις.

unde emendandus etiam *Hesychius:* Φυταλμίοις, φυτευτικοῖς, γονίμοις. Alio significatu occurrit in Œd. Col. 151.

ΧΑΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγε. Σοφ. ἐν Αἴαντι (522.) *Thomas Mag.*

ΧΕΙΜΑΜΥΝΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος. *Lex. MS. Sangerm.* Confer *Hesychium.*

ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* ii. 151. Χειρώνακτας, χειροτέχνας. Χειρῶναξ λεὼς, ὁ χειροτέχνης. *Hesych.* Vide Fragm. inc. lx.

ΧΕΡΣΕΥΕΙ. Σοφ. Ἴωνι·

κεῖνος μὲν
βουστάδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. *Hesych.* emendatus a Jo. Toup Epist. Crit. p. 102.

ΧΛΩΡΑΝΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθείς. οὕτως Σοφ. *Suidas.*

Μουσαῖος—ὁ δὲ Σοφοκλῆς ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΝ αὐτόν φησι. *Schol. Comici ad Ran.* 1065.

Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΧΡΥΣΩΠΙΔΕΣ ἐλλοὶ νήχοντο, ὡς οἱ γλαυκώπιδες ἐκλίθη. *Eustath.* p. 1389.

ΨΑΚΑΛΑ, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 777. Idem p. 1625. ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν. Ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

ψακαλοῦχοι
μητέρες, αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον
γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.

ΨΟ. ἐπίφθεγμα ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους. *Etymol. M.* in Ἐχθές.

ΨΥΧΗ, καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ· (775.) Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς. ἤγουν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. *Philemon MS.* et *Thomas M.*

ΩΣ, λίαν. Σοφ.

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

Suidas. Vide not. ad Œd. Col. 15.

ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφ. ἐν Ἀντιγόνῃ (1161.) κατελλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ, ἤ τινος τοιούτου. *Lex MS. Sangerm.* Vide Toupium ad Suidam ii. 187. Valckenarium ad Eurip. Hippol. 324. et Schol. ad Aj. 395.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοῦ ΩΣΤΕ λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτεται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. T. 1293.) Τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν. *Philemon Grammaticus MS.*

FINIS LEXICI SOPHOCLEI.

INDEX IN SOPHOCLEM.

NOTARUM EXPLICATIO.

A. Antigone.
Aj. Ajax.
C. Œdipus in Colono.
E. Electra.
F. Fragmenta incerta.
Ph. Philoctetes.
T Œdipus Tyrannus.
Tr. Trachiniæ.

A

B.

Γ.

Δ.

E.

Z.

H.

N.

Ξ.

O.

P.

T.

X.

Ψ.

Ω.

SCRIPTORES

IN SCHOLIIS AD SOPHOCLEM

ALLEGATI.

⁎ Hunc Indicem, absolutiorem multis in locis exactioremque Brunckiano, amicorum in gratiam excudendum olim curavit Porsonus.

EXCERPTA

EX VARIETATE LECTIONIS,

QUAM CONTINET EDITIO

CAROLI GOTTL. AUGUSTI ERFURDT.

IN ŒDIPUM REGEM.

V. 18. Vulgo οἱ δέ τ'. Suidas (in λεκτὸς) οἵδέ τ'. [i. e. οἵδε τ', quod edidit E.] August. b. οἱ δ'.

49. μεμνώμεθα. Sic scribendum putavi pro μεμνώμεθα.

78. οἵδε τ'. Sic August. b. et Mosq. E. B. Brunckius οἵδε γ'. August. c. οἱ δέ τ'. Schol. οἱ δέ γ'.

80. τὼς pro τῳ Brunck.

101. τήνδ' pro τόδ' Brunck.

108. οἱ δ'. Male Brunck. οἵδ'.

167. Vulgo deest hîc et in seqq. strophæ atque antistrophæ notatio.

ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω — στροφὴ β'.
πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας
στόλος, οὐδ' ἔνι
φροντίδος ἔγχος,
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηΐων
καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ
προσίδοις, ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται. — ἀντιστρ. β'.
νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ
θανατηφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι
λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν.
παιὰν δὲ λάμπει
στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς,
εὐῶπα πέμψον ἀλκὰν,
Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, — στροφὴ γ'.
ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

φλέγει με περιβόντος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας
ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Αμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θράκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἆμαρ ἔρχεται·
τὸν, ὦ πυρφόρ' ἀστραπᾶν κράτη νέμων,
Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ ἀντιστρ. γ'.
χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλῶν
βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους
Αρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς
Λύκι' ὄρεα διᾴσσει·
τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,
οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελάσσαι, φλέγοντ' ἐν ἀγλαῶπι πεύ-
κᾳ, 'πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

176. Uterque Dresd. atque edd. Turn. Steph. Cant. recte ἅπερ pro ᾇπερ, quod cum reliquis Brunckius exhibet. Ad illam quidem scripturam referenda videtur gl. in Mosq. καθά.

184. ἀκτὰν παρὰ βώμιον. Sic recte præter codd. nonnullos apud Brunckium Dresd. a. August. b. et edd. Turn. Steph. Cant. Alii codd., in quibus August. c. Dresd. b. ut Aldus, ἀκτὰν παραβώμιον. Mosq. παρ' ἀβώμ. Legebatur etiam παραχώριον teste Camerario. ἀϋτὰν παραβώμιον dedit Brunck.

186. ἐπιστενάχουσι dedi ex utroque August.

188. Post Διὸς, non, ut vulgo, post εὐῶπα interpunxi.

197. Θράκιον dedi pro Θρήκιον.

198. ἤν. Sic Dresd. b. ut non monito lectore dedit Brunckius pro vulg. εἰ. Vide sis quæ notavi ad Antig. 1013.

199. ἆμαρ. Libri omnes ἦμαρ.

ον
200. πυρφόρ'. Sic dedi ex conjectura. Vulgo πυρφόρων. πυρφόρων August. c. Mosq. ἀστραπᾶν Bodl. 2. Trin. Dresd. b. πυρφόρον ἀστραπὰν Bar. 1. κράτει Dresd.
α
a. κράτη Mosq. Sequente versu ὦ ante Ζεῦ omisi.

205. Brunckius, ut vulgo, ἀδάμαστ', invitis numeris. [ἀδάματ' E.]

208. Λύκι'. Sic recte Dresd. a. Vulgo Λύκει'. In eodem voci ὄρεα superscr. ὄρη, quod fortasse melius.

213. πελάσσαι pro πελασθῆναι reposui addidique ἐν.

215. Libri omnes ἐπί. ['πὶ E.]

248. ἄμορον reposui pro ἄμοιρον.

250. Dresd. a. γένοιτ' ἂν ἐμοῦ. Temere Brunck. γένοιτο μὴ οὐ. [Legit E. γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος.]

257. ἀνδρός τ'. Sic bene August. uterque ac Dresd. b. pro ἀνδρός γ'—.

258. Brunck. e. cod. D. recepit νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. Ceteri codd. ut Aldus, νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. [dedit E. νῦν δ' ἔτ' 'εκικυρῶ γ' ἐγώ.]

264. τάδ'. Sic Aldus et codd. omnes, præter unum August. c. τάσδ' exhibentem. Temere Brunck. τοῦδ'.

270. Libri omnes γῆν. [γῆς E.]

278. Brunckius post ζήτημα commate interpunxit. [comma omittit E.]

305. Libri omnes [quod servat E.] μὴ κλύεις. Brunckius ex Valckenarii conjectura (ad Phœniss. pag. 320.) dedit μὴ 'κλυες, quod falso putat confirmari codd. glossa, μὴ ἤκουσας.

329. τἄμ', ἴσθ' ἄν, εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά. Vulgo τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Brunckius τἄμ' ἐξενείπω.—σ' ἐκφήνω Mosq., uterque August. et Dresd. atque Aldus. σὰ 'κφήνω Brunck.

360. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; Brunckius, interrogandi signo post πρόσθεν posito, excudi jussit λόγων.

364. εἴπω τι δῆτα. τί δῆτα Brunck.

370. πλὴν σοί. Male pronominis accentum inclinavit Brunckius. [πλὴν σοι.]

379. Κρέων δέ σοι. Sic præter codd. et edd. omnes Plutarchus in Consol. p. 117. A. et Suidas in πῆμα. Brunckius, celato, ut solet, lectore, Κρέων γε dedit.

388. κέρδεσιν. Sic, addito ν, recte Dresd. b.

425. Brunck. ὅσ' pro ἅ σ'.

434. σχολῇ γ' ἄν. Sic Suidas in σχολῇ γ' ἄν. Vulgo σχολῇ σ' ἄν. Sed pronomine, quod modo præcessit, non incommode carebimus.

437. August. b. ut Brunck. τίς δ' ἔμ'. Reliqui, ut nos. [τίς δέ μ'.]

458. ὡὐτός. Sic scribendum esse viderunt Burgess et Bothe. Libri omnes [cum Brunck.] αὐτός, cui tamen in August. c. minio suprascriptum ὁ.

472. ἀναπλάκητοι. Sic Mosq. et Dresdd. ut Triclinius et Scholiastes. Brunckiani codd. Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. August. b. Ald. et Suidas ἀναμπλάκητοι. August. c. ἀνάμπλακτοι. Brunckius ἀπλάκητοι rescribendo numeris male consuluit.

510. ἀδύπολις dedi pro ἡδύπολις.

528. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ. Sic Suidas in ὀρθῆς, ut Porsonus citat in Addendis ad Hecubam p. 79. ed. rec. Vulgo [et sic Brunck.] ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ—.

570. τοσόνδε γ'. Sic Aldus et quidam codd. in quibus August. b. cum glossa τοσοῦτον. In membr. Mosq. et utroque Dresd. est τὸ σὸν δέ γ', ut Turnebus edidit et Brunckius, improbante Porsono ad Eurip. Med. 461.

589. γ' addidi [post σωφρονεῖν,] cum Valcken. ad Phœn. 557.

628. ξυνίης. Sic D. T. August. b. Dresd. uterque, ut Turnebus edidit. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 141. In quatuor codd. Brunckianis, item in Laud. Bodl. 2. Mosq. ut in Aldina ed. ξυνίεις. ξυνιεῖς dedit Brunckius, ἱεῖς secundam præsentis, ἵεις imperfecti esse monens. Reliqua ab eo notata transcripsi ad Electr. 596.

630. μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Sic emendate scriptum in T. et Dresd. a. "Hanc lectionem (ait Brunckius) in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinæ [μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ, quam exhibent etiam Mosq. et Dresd. b.] præferri debuisse agnosco. Longe melius meo judicio πόλεως absolute, quam πόλεως τῆσδε." In tribus codd. Brunckianis et in Bar. 1. Laud. August. b. μέτεστι τῆσδ'· οὐχὶ σοὶ—.

666, 7. καρδίαν dedi ex conj. Hermanni pro ψυχὰν, καί.

672. ἐλεινὸν scripsi, Attice. Vulgo ἐλεεινόν.

684. καὶ τίς ἦν λόγος; καὶ τίς ἦν ὁ λόγος Laud. Bodl. 2. Trin. August. b. Articulum recte omittunt Mosq. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. [Brunck. καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;]

686. φαίνεται. Sic recte Mosq. Dresd. a. August. b. Aldus. φαίνετ' D. Bar. 1. Bodl. 2. Dresd. b. Brunck.

689. ὦ 'ναξ Dresd. a. bene. Vulgo ἄναξ.

719. ἄβατον εἰς ὄρος. Vulgo εἰς ἄβατον ὄρος. Correxerunt Musgr., Hermann. ad Hecub. p. XXXIX. et Bothius.

739. ἐστί. Sic recte August. b. Vulgo ἔστι.

741. ἔχων. ἔχων Brunckius in τότε mutavit.

753. κήρυξ. Sic Dresd. b. Male vulgo κῆρυξ. Conf. Clark. ad Homer. Il. ll. v. 267.

794. Vulgo non post Κορινθίαν et ἐκμετρ., sed post χθόνα demum interpungunt.

806. τῷ τροχηλάτῃ. Sic dedi ex conj. Hermanni pro τὸν τροχηλάτην.

817. ὃν dedi pro vulg. ᾧ.

827. ὃς ἐξέθρεψε κἀξέφυσέ με. Sic bene Dresd. b. Vulgo inverse.

829. ἂν ὀρθοίη. Sic recte correxit Schæferus vulgatum ἀνορθοίη. Conf. viri eruditissimi Meletem. crit. P. I. p. 89. et Hermann. ad Viger. p. 732.

841. δέ μοι Dresd. a. Turn. δέ μου Augustani, Mosq. Dresd. b. Ald. [quod recepit E.] δ' ἐμοῦ Brunck.

870. μὰν dedi pro μήν.

876. ἀκρότατον edidi pro ἀκροτάταν.

Ibid. ἄποτμον pro ἀπότομον scripsi ex conj. Hermanni, quam confirmat Dresd. b. et glossa in eo interlinearis: δυστυχῆ.

893. βέλη δέξεται. Sic scribendum putavi. Aldus et codd. plerique, itemque Suidas in κέρδος præbent ἔρξεται: quidam codd. ἔξεται.

907. [Post παλαιά] σοι de meo addidi.

908. ἐξαιροῦσιν August. b. Brunckius cum reliquis ἐξαίρουσιν.

939. [Ad Brunckii notam sic observat E.] Utrumque rectum esse putat Porson. Ad Hec. 338., alterum per elisionem fieri, alterum per crasin.

943, 44. IO. πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος, ὦ γέρον; ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τἀληθὲς, ἀξιῶ θανεῖν. Sic edidi ex Bothii et mea conjectura. Brunckius cum plerisque codd. exhibet: Ἰο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος; Ἄγ. εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ τἀληθὲς, —Dresd. a. ex Triclinii interpolatione præbet: π. ε. ἦ τέθν. που. Π. γέρων, sequentibus versui 944. additis hoc modo, εἰ μὴ λέγω τἀληθές. Sic etiam August. b. nisi quod ultimæ vocabuli γέρων syllabæ ον suprascriptum habet, proximo autem versu εἰ δὲ μὴ offert.

981. ὀνείρασιν addito ν ἐφελκ., quod vulgo abest, Dresd. b.

987. γ' addidi cum Porsono ad Eurip. Phœniss. 1638. metri caussa; secundam enim corripit μέγας.

1002. οὐχὶ Aldus et alteruter August. Legendum fortasse ἐγὼ οὐχί.

1011. ταρβῶν. Sic Ald. Brub. Codd. et Brunck. ταρβῶ.

1022. τῆς ἐμῆς χειρὸς Dresd. b. [et sic E.] Vulgo τῶν ἐμῶν χειρῶν.

1062. οὐδ', ἐὰν τρίτης. Sic dedi ex emendatione Hermanni ad Viger. p. 791. proposita. Vulgo οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης. August. c. οὐδ' ἐὰν ἐκ τρίτης. Ἐκ natum ex interpretatione.

1087. γνώμαν scripsi pro γνώμην.

1092. ματέρ' dedi pro μητέρ'.

1095. τυράννοις male a Brunckio mutatum est in τυράννοισιν.

1096. [Edidit E. Ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ Δὲ κ. τ. λ.]

1100. Post vocem ὀρεσσιβάτα Brunckius cum Heathio addidit που, quippe qui non vidisset in strophico versu ὦ delendum esse.

1108. Ἑλικωνίδων dedi jubente Porsono ad Eurip. Orest. 614. Vulgo Ἑλικωνιάδων.

1109. αἷς. Sic Aldus et veteres et codd. [cum E.] Brunckius αἷσι.

1113. τἀνδρί. Sic conjunctim Dresd. b. Reliqui et Brunck. τ' ἀνδρί. Deinde

σύμμετρος pro ξύμμετρος scripsi metri caussa. Vid. Hermann. ad Hecub. p. 109.

1116. Male vulgo post πρoῦχοις interpungitur.

1186. [Ad Brunckii notam sic adnotat E. versus dividens cum Heathio.] Jure suo tam socordem explosit modestiam Hermannus in præf. ad Eurip. Hecub. p. LXXI.

1195. Olim comma post Οἰδιπόδα scribebatur. Posui post βροτῶν cum Hermanno in præf. ad Eurip. Hec. p. XXIX. quo eodem auctore οὐδένα in οὐδὲν mutavi.

1197. Vulgo ἐκράτησας. Metri caussa correxit ['κράτησε] Hermannus l. c.

1203. Θήβαισιν cum Heathio dedi pro Θήβαις.

1205. Hermanni conjecturam [τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις] exhibui. Vulgo τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις.

1214. τ' pro τὸν dedi ex conj. Hermanni.

1216. ὦ ante τέκνον de meo interserui. Mox εἰδόμαν recte obtulit Dresd. a. pro ἰδόμαν, vel, quod in Trin. repertum est, ἰδοίμην.

1217. [Legit E. εἴθε σ' εἴθ' ἐγὼ μήποτ' εἰδόμαν. et mox περίαλλ' ἰακχίων, suadentibus Heathio atque Hermanno.]

1218. δύρομαι. Sic dedi ex conjectura Seidleri mei. Vid. Porson. ad Eurip. Hec. 734. Vulgo ὀδύρομαι.

1222. κατεκοίμησα. Sic Mosq. Dresd. b. August. c. et impressi. Brunckius recepit κατεκοίμισα, quod exhibent B. D. E. T. August. b. superscripta in duobus gl. ἀντὶ τοῦ κοίμισα διὰ τοῦ ι: itemque Dresdd. et Bar. 1.

1231. αἶ φανῶσ'. Sic bene August. b. et Dresd. a., in quo superscriptum ἄν. Vulgo αἶ ᾿ν sive αἶ᾿ν, dura ecthlipsi vocalis α.

1244. Brunckius post δ', εἰσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' et ἔσω interpunxit. [incisa post δ', ἐπ. et ἔσ. amovit E.]

1245. καλεῖ dedi pro 'κάλει.

1249. εὐνὰς δ' ἐκώκυ'. Sic reposui ex emendatione Hermanni. Vulgo γοᾶτο δ' εὐνὰς absque augmento, quod in iambis Tragici omittere non solent. In B. scriptum 'γοᾶτο. Sed hic elisio non habet locum, quum præcedens versus in consonantem desinat. Brunckius dedit ἐγοᾶτο.

1266. [Edidit E. ἐκεὶ δὲ γῇ Ἔκειτο τλήμων, δεινά γ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν. ex MSS. Dresd. a. August. c. et Bar. 1.]

1279. [Edidit. E. ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο. ex T. Brunckiano, Dresdd. et Aldinâ.]

1309. [Sic legit atque ordinat E. φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ Διαπέταται φοράδην; διαπέταται est ab Aldo et parte codicum.]

1311. [Legit E. ἰὼ δαίμων, ἵν' ἐξήλω; de voce ἐξήλω addita hac nota;] Hanc formam prætuli, quamquam altera defendi potest loco Æschyleo Eum. 369. nec sine libris mutanda videtur Pers. 514.

1315. ἀδάματον dedi pro ἀδάμαστον.

1323. με scripsi pro ἐμὲ, quod habent Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. Ald. Brunck. Pro κηδεύων metri caussa scripsi κηδέων.

1329. ὦ φίλοι Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosq. Ald. Brunck. Omisi ὦ cum Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

1330. [Edidit E. ὁ κακὰ τάδ' ἐμὰ τελῶν.]

1337. δῆτά μοι. Sic recte Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. a et in scholiis metricis Triclinius, Brunckio Aldinam lectionem δήποτ' ἐμοὶ exhibente.

1338. προσάγορον. Vulgo προσήγορον.

1339. ἁδονᾷ. Vulgo ἡδονᾷ.

1340. Pro ἐκτόπιον metro postulante scripsi ἔκτοπον.

1343. τὸν μέγ' ὀλέθριον. Sic dedi, ut versus antistrophico responderet. Aldus τὸν ὀλέθριον μέγαν. In ὀλέθριον consentiunt præter codd. a Brunckio collatos Bar. 1. Bodl. 2. Laud. Trin. Mosq. Dresdd. Augustani: sed pars codd. Brunckianorum, August. b. ac Dresdd. μέγα præbent, quod Turn. in textu exhibet. In August. c. hoc verbum charta adglutinata tectum. Brunckius dedit τὸν ὄλεθρον μέγαν, media voce a Turnebo accepta.

1349. ὃς ἀγρίας. ἀπ' post ὃς addunt Bar. 1. Laud. Trin. Bodl. 2. Mosq. Ald. Brunck.

1351. [μ' ἔλυσ' edidit E. suadente Brunckio.]

1360. ἄδικος. Vulgo ἄθλιος.

1365. κακὸν ἔφυ κακοῦ. Vulgo sic collocantur verba: ἔφυ κακοῦ κακόν.

1401. μέμνησθ', ὅτι.—Sic Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. August. a. b. Dresd. a. Vide quæ notavi ad Antig. 2. Brunckius cum Turn. Steph. Cant. dedit μέμνησθ' ἔτι.

1457. θνήσκειν. Sic emendavit Marclandus (ad Eurip. Iph. T. 1201.) probante Hermanno ad Viger. p. 703. Vulgo θνήσκων.

1469. χερσί τ' ἄν. Sic Trin. Mosq. August. c. Ald. Cum reliquis Brunckius χερσὶ δ' ἄν.

1505. παρά σφ' ἴδης. Sic dedi pro vulgato σφε παρίδης, Porsonum sequutus, quem vide ad Eurip. Med. 284. Brunckius reposuit μή σφε περιίδης.

1511. εἴχετόν γ'. Sic Brunckius dedit celato lectore. Impressi, Dresd. a. b. August. a. b. εἰχέτην. In Augustanis gl. ἀντὶ τοῦ εἴχετον.

1526. Post hunc versum unus, puto, intercidit.

Ante evulgatum Œdipum Coloneum diem obiit Erfurdtius; nec in illam Fabulam Notæ ejus, si quæ relictæ fuerint, lucem adhuc videre.

IN ANTIGONAM.

V. 2. ὅτι scripsi pro vulgato ὅ τι.

4. οὔτ' ἄγης ἄτερ. Libri omnes pessime οὔτ' ἄτης ἄτερ. [Brunck. ex conjectura οὔτ' ἀτήριον.]

25. ἔντιμον νεκροῖς. Pro νεκροῖς Brunck. reposuit θεοῖς.

30. εἰσορμῶσι. Vulgo εἰσορῶσι.

40. Vulgo λύουσ' ὢν ἢ θάπτουσα. [quod dedit E.] Brunck. e scholiis dedit ἢ 'φάπτουσα.

56. αὐτοκτονοῦντε. Vulgo αὐτοκτενοῦντε.

71. ὁποία. Sic Dresd. Turneb. Steph. et Cant. Male Brunck. ex codd. nonnullis, Aldo et Scholiaste ὁποῖα recepit.

93. ἐχθαρεῖ. ἐχθρανῇ vulgo, sed ἐχθαρῇ Ald. et in marg. Turn., quod ne commemoravit quidem Brunckius. Illam formam a Tragicorum usu abhorrere Porsonus docuit ad Eur. Med. 555.

102. Prætuli cum Hermanno vulgatam τῶν προτέρων, ut magis poeticam. Brunckius ex membr. dedit τῶν πρότερον.

103. Metri caussa scripsi ποτὲ pro πότ' ὦ.

106. ἀπ' Ἀργόθεν. ἀπ' ex conj. addidi: non bene Brunck. ἐξ.

117. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, κύκλῳ Φοινίαισιν ἀμφιχανὼν. Legendum, ut edidi. Vulgo sic:

στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονί-
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ—

offendente brevi syllaba in fine prioris versiculi. φοινίαισιν dant August. et Dresd. qui mox v. 121. cum Aldo bene habet γένυσιν pro vulg. γένυσι.

130. προσνισσομένους Χρυσοῦ, καναχῇ θ' ὑπεροπλίας.—Hermanni emendationem recepi. Aldus et codd. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας sine ullo sensu. In August. glossa est ὑπέρφρονας. Brunckius dedit καναχῇ χὐπεροπλίαις, prima posterioris vocabuli syllaba ob crasin copulæ καὶ producta.

134. ἀντιτύπῳ dedi ex Hermanni conjectura. Brunck. ἀντίτυπα cum Aldo et veteribus codd. quam lectionem adgnoscit Schol. et Eustathius p. 1701.

138. εἶχε δ' Ἄλλᾳ τὰ μέν, Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις. "Aldus hunc versum sic edidit: εἶχε δ' ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλᾳ, τάδ' ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλᾳ: sed quod priori factum oportuit, posteriori soli subscriptum ι." *Brunck.* qui εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις dedit neglectis antistrophicorum versuum numeris. Dresd. Turn. Steph. Cant. exhibent εἶχε δ' ἄλλῃ τάδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις, proxime ad emendationem nostram, quæ jam Heathio in mentem venerat. In August. verba ἄλλᾳ τὰ μὲν absunt, sequenti autem ἄλλα gl. suprascr. ἤγουν ἄλλα κακά.

151. θέσθε. Hanc lectionem Brunckius, versum dactylicum esse putans, metro adversari pronuntiavit. At Glyconeus est polyschematistus, ut non opus sit θέσθαι rescribere, quod T. et Dresd. exhibent cum glossa θελήσατε.

153. παννυχίοις. Vulgo παννύχοις ruente metro. Emendationem nostram firmat August.

154. ἐλελίχθων Βάκχιος. Aldus et veteres codd. ἐλελίζων. Scholiastes ἐλελίχθων, quam lectionem secutus est Triclinius. Exstat etiam in Dresd. et August. cum glossa ταῖς βακχίαις κινῶν. Pro Βάκχιος legebatur Βακχεῖος repugnante metro.

156. κραίνων νεοχμῶς, παῖς ὁ Μενοικέως. Codd. et edd. vett. habent Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς—.

168. κείνων ἔτι. Sic membr. Dresd. August. et impressi. κείνου exhibet E. Brunckius ex conjectura κείνου τότε, ut correlativa sint ἐπεὶ—τότε.

203. ἐκκεκήρυκται τάφῳ. ἐκκεκήρυκται dedi pro ἐκκεκηρύχθαι.

206. αἰκισθέντ'. Sic August. Dresd. et impressi. In August. glossa σπαραχθέντα. Membr. αἰκισθέν τ'. Brunckius e cod. E. αἰκιστόν τ' edidit.

211. σοὶ ταῦτ'. Brunck. σοὶ ταὖτ' scripsit. Lacunæ signum post hunc vel sequentem versum poni debere viderunt Scaligerus et Reiskius.

213. παντὶ, τοῦτ' ἔνεστί σοι. Male vulgo παντί που τ'—

218. ἄλλο τοὖτ'. Codd. et edd. ἄλλῳ. ἄλλο unus dat August. c. schol. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἄλλο, μεγάλως ἀγνοοῦντες. Brunckius scripsit ἄλλο τοὔδ'.

231. Prætuli lectionem a Scholiaste conservatam, ταχύς. Vulgo βραδύς.

234. κεἶ σοὶ. Brunck. post μολεῖν in antecedente versu plenius interpungens scripsit σοὶ, κεἰ.—In August. et Ald. punctum est post σοὶ, post μολεῖν autem nihil interpunctionis.

263. ἔφευγε μὴ εἰδέναι. omisi τὸ quod vulgo post ἔφευγε legitur.

280. Post μεστῶσαι Brunckius perperam commate interpunxit. [Error videtur esse typographi: deest enim in ed. 1786.]

318. "τί δέ; ῥυθμίζεις—Sic in August. In E. τῇ δὲ—membr. [et Dresd.] ut impressi, τί δαί. Triclinii glossa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc sartum est metrum: vocalis brevis ante ρ producitur. Vide ad Œd. T. 487." *Brunck.* Τί δὲ habet

etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 1008. Simplicius autem et elegantius esse putabam cum Hermanno, si tolleretur interpunctio post τί δὲ, quæ quidem et in cod. August. et in ed. Ald. abest.

321. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦθ ὁ ποιήσας ἐγώ. Sic edidi ex emendatione Hermanni. Membr. August. et impressi οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In reliquis conspirantes T. Dresd. et Turn. in marg. ἐγώ. Brunckius e cod. E. dedit οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ, cui scripturæ obstat August. εἰμὶ supra ποιήσας pro interpretatione scriptum exhibens.

345. καὶ θηρῶν. Sic Aldus et membranæ. In E. et August. καὶ θηρίων. Brunckius cum reliquis dedit θηρίων τ'.

346. εἰναλίαν. August. Ald. ἐναλίαν, quod amplexus est Brunck.

348. ἀριφραδής. Vulgo περιφραδής. Optimam lectionem ἀριφραδὴς conservavit Eustathius p. 135. 24. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προϋπάρχει τὸ φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος Ἀριφράδης, τὸ κύριον.

349. μαχαναῖς. Dorismum invitis libris restitui.

354. ἀνεμόεν. Sic August. et Aldus. Reliqui ἠνεμόεν, quos male sequitur Brunckius.

357. ἴδρις πάγων αἰθρίων. ἴδρις addidi et αἰθρίων pro αἴθρια καὶ rescripsi ex conjectura Hermanni. August. post δυσαύλων, glossam ψυχρὰ in textu habet.

363. Neglecto Dorismo vulgabatur ἀμηχάνων, ut μηχανόεν v. 365.

370. Particulam δὲ post ἄπολις addunt August. Dresd. et edd. vett. præter Aldinam, in qua, ut in membranis et in Scholiis Romanis, omissa est improbante Brunckio.

382. τοῖς βασιλείοις ἄξουσι. ἄξουσι ex conjectura Hermanni dedi pro ἄγουσι. August. enim, Dresd. et Aldus habent τοῖς βασιλείοις ἄγουσι, cujus in locum Brunckius τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι rescripsit, nescio utrum ex codd. an solis edd. Turn. Steph. Cant.

390. σχολῇ γ' ἄν. Sic Dresd. et in marg. Turnebus. Vulgo σχολῇ ποθ'. [Vide ad Œ. R. 434.]

402. ἐπίστασαι. Sic dedi pro vulg. ἐπίστασο.

403. ἦ καὶ ξυνίης. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Brunck. dedit ξυνιεῖς. [Vide ad Œ. R. 628.]

409. sq. ἢ κατείχετο νέκυς. Hermanni emendationem recepi pro ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν.

412. Brunckius ex conjectura Dorvillii ad Charit. p. 328. (399. ed. Lips.) ἀφ' αὑτοῦ et cum Stephano βάλοι edidit. Nos locum interpunctione post αὐτοῦ posita juvare satis habuimus. In August. est ἀπ' αὐτοῦ c. gl. τοῦ σώματος et βάλῃ c. gl. ὁ ἀήρ.

423. [κἀν. πικρῶς Both. probante Erfurdtio.]

456. νῦν τε cum Hermanno rescripsi pro νῦν γε.

467. Aldus et membr. ἠνσχόμην, Scholia vetera ἨΙΣΧΌΜΗΝ. Codices quidam, in his August. et Dresd. ἰσχόμην, satis recte, nisi rectius præberet Eustathius ἐσχόμην, ad Il. E. pag. 529. 18. Nimirum cum semel ἰσχόμην in ἠσχόμην, quod pro varia lectione præbet Eustathius, corruptum esset, inde provenere ista portenta, ἠισχόμην, ἠνσχόμην. ἠνεχόμην, quod Sophocli, Aristophani et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Mœrin p. 176. adstipulante Brunckio, mera est barbaries. Vid. Porson. in Præf. ad secundam edit. Eur. Hecub. p. XVIII.

484. Cum Hermanno librorum omnium lectionen αὐτὴ δ' in αὕτη δ' mutavi.

515. ὁ κατθανὼν νέκυς. Sic membr. August. et impressi. In E. T. Dresd. et margine ed. Turn. ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς, quod recepit Brunck.

521. κάτωθεν. Hanc lectionem a Scholiaste conservatam auctore Hermanno prætuli vulgatæ κάτω 'στὶν, utpote exquisitiorem.

526. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη, Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη· Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν. Corrigenda fuit interpunctio. Etenim post Ἰσμήνη non distinguebatur, post εἰβομένη autem puncto vel colo et post ὕπερ commate.

531. ὑφειμένη. Brunck. ὑφημένη.

540. August. cum Dresd. κακοῖσι, unde cum Hermanno conjicias scripsisse Sophoclem κακοῖσι σοῖσιν.

557. Pro τοῖσδ' disjunctim scripsi τοῖς δ'.

591. sq. θῖνα, καὶ δυσανέμῳ Στόνῳ βρέμουσιν. Jacobsii conjecturam recepi. Vid. Anthol. Gr. T. XII. p. 210. Vulgo δυσάνεμον, στόνῳ βρέμουσι δ'—.

595. φθιτῶν reposui ex conj. Hermanni pro φθιμένων.

598. οὐδ' ἔχει λύσιν τινά. addidi τινα. Male reposuit Brunck. οὐδ' ἔχει μίαι λύσιν.

601. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν. κατ'. Sic Dresd. Vulgo κἄτ'—φοινία θεῶν τῶν. Aldus φονία. Male prætulit Brunckius ordinem, quo dispositæ sunt voces in E. θεῶν φοινία τῶν.

605. Vulgatum κατάσχοι merito revocavi. Fallitur enim Brunckius optativum negans in hac forma adhiberi, nisi cum particula ἄν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 724. In E. κατάσχῃ.

607. ἄκμητοι. Sic dedi ex conjectura Hermanni. Vid. de metris pag. 317. August. et Ald. οὐδ' ἀκάματοι θεῶν, Scholiastes οὔτ'—Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀκάματοί τε θεῶν. Brunckius dedit οὔτε θεῶν ἀκάματοι repugnante metro.

608. ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας. Sic Dresd. Turn. Steph. Cant. In membr. et August. ut apud Aldum, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ. Glossa in August. ἐν ἀϊδίῳ διηνεκεῖ. In E. ἀγήρως χρόνῳ, quod recepit Brunckius. Ei si credimus, particulam δὲ metrum respuit, versusque est antispasticus dimeter brachycatal., qualem esse vult etiam antistrophicum.

613. οὐδὲν ἕρπειν. Vulgo οὐδὲν ἕρπει, nisi quod Aldus οὐδέν' habet. Scholiastes ἕρπων.

618. εἰδότι δ' οὐδὲν, ἕρπει. Brunckius syllabam deficere opinatus ad metri integritatem, pro ἕρπει scripsit προσέρπει.

619. προσάψῃ correctio est Hermanni (de metris p. 317.) Perperam in aliis libris προσψαύσῃ, in aliis προσάρῃ. Brunckius ψαύσῃ dedit, præpositionem, quæ verbo antecedentis versus adjungi debuerit, huic verbo librariorum errore adhæsisse putans.

625. Brunckius contra librorum omnium auctoritatem edidit πράσσειν, ut bina verba δοκεῖν et πράσσειν eadem constructionis lege tenerentur.

632. ἆρα δή. Vulgo ἆρα μή.

638. μεῖζον. Sic bene Dresd. pro vulg. μείζων.

646. Dresd. εἴπῃς. Pro πόνους variam scripturam πέδας notavit Scholiastes, [quam præfert Both. nesciente E. anvere.]

659. τά γ' ἐγγενῆ. Sic dedi ex conjectura, libris vel τάδ' ἐγγενῆ vel τά τ' ἐγγενῆ exhibentibus. Brunckius scripsit εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ.

[663—671. In Erfurdtii editione sic ordinantur hi versus: F. G. H. I. A. B. C. D. E.]

673. τ', quod vulgo post πόλεις additur, recte omittit Dresd.

687. χἀτέρᾳ reposui pro χἀτέρῳ.

699. Male Brunckius librorum omnium lectionem λαχεῖν in τυχεῖν mutavit. Vide quæ monui ad Electr. 357. [364]

739. καλῶς ἐρήμης γ'. punctum vulgo post καλῶς positum delevi.

747. οὔ τ' ἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. August. οὐκ ἂν ἕλοις, reliqui omnes οὐκ ἄν γ' ἕλοις. Brunckius scripsit: οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε.

754. αὐτὸς ὢν φρενῶν. Sic scripsi euphoniæ caussa. Vulgo ὢν φρενῶν αὐτός. August. ὢν αὐτὸς φρενῶν.

781. ἀμάχατ'. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. Brunck. ἀνίκατ', ἀμάχαν.

788. φυλάξιμος dedi pro vulg. φύξιμος.

789. ἔπ'. Sic edd. vett. Brunckius dedit ἔπ'.

836. καί τοι φθιμένα τοῖς ἰσοθέοις Ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι. In Aldina legitur: Καίτοι φθιμένα μέγ' ἀκοῦσαι Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. In August. φθιμέναν. Dresd. et edd. Triclinianam recensionem exhibentes præbent καί τοι γε φθιμένων, in fine autem pariter atque August. hunc addunt parœmiacum: ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν. Præterea in Dresd. ut in T. scriptum τοῖσιν ἰσοθέοις.

840. ὀλλυμέναν. Sic optime Dresd. Ὀλομέναν Aldus et Brunckius, perverso metro: οὐλομέναν Triclinius.

855. Recte Aldus et membr. προσέπεσες, ut legisse videtur etiam Scholiastes. Non debebat Brunckius recipere προσέπαισας, quod in August. Dresd. et edd. Turn. Steph. Cant. exstat.

856. δ' addidi ex August. et Ald.

864. ἆται, κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'. Metro postulante Hermanni emendationem recepi in libro de metris p. 439. propositam.

870. γάμων κασίγνητε κυρήσας. Vulgo κασίγνητε γάμων. Metri caussa voces transposui.

877. ἁ ταλαίφρων. ἁ addidi, quod ægre desiderabatur.

929. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ἁὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν. ἁὐταὶ dedi pro αὗται.

938. θεοὶ πατρογενεῖς τ'. Sic edidi ex Hermanni conjectura. Mendose Aldus cum parte codd., in quibus etiam est Dresd., καὶ θεοὶ πατρογενεῖς. In E. προσγονεῖς: in August. προγενεῖς. Brunck. dedit θεοί τε πατρογενεῖς, monens legi etiam posse καὶ θεοὶ πρόγονοι.

941. τὴν βασιλὴν τὴν—Sic rescripsi pro lectione librorum τὴν βασιλίδα. Τὴν βασίλειαν, quod in Dresd. et nonnullis edd. legitur, Triclinii commentum est. Brunckius dedit τὴν βασιλίδα τὴν—.

966. πάρα cum Hermanno scripsi pro παρά. Post πελαγέων in Aldina et veteribus codd. addita vox πετρῶν, e glossemate. Dresd. omisso πελαγέων exhibet πετραιῶν: πετρῶν Turn. Steph. Canterus. Cum iisdem post ἁλὸς addidi copulam.

970. ἀγχίπολις. Sic Aldus et Brunck. ἀγχίπτολις August. et Dresd. Post ἀγχίπολις lacunæ notam posui, Brunckius post Ἄρης, siquidem hoc signo (—) defectum indicare voluit.

975. ὑφ' αἱματηραῖς. Particulam ὑφ', quæ in Aldina et veteribus codd. exstat, injuria Brunckius exulare jussit.

979. Post ἔχοντες addidi τε. Brunckius ἐχούσας dedit, relate ad ματρός.

986. θεῶν γε. γε addidi, versus ut socio suo responderet.

1025. ἐπεὶ δ'. Pro ἐπεὶ Brunck. ἐπὴν reposuit.

1057. ἅν. Sic bene Dresd. et Aldus. Brunck. ἃ ᾽ν. August. ἃ λέγεις.

1084. σοι. Sic bene August. Vulgo σου, quod retinuit Brunck.

1090. ἣ νῦν φέρει. Pro ἣ Brunck. reposuit ὧν.

1105. οἴ μοι· μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι. Τὸ δρᾶν ἀνάγκη, κοὐχὶ δυσμαχητέον. Augustani codicis lectionem recepi, quæ Brunckio quoque melior visa est. Glossa ad ἀνάγκη, ἐστί. ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον. Vulgo legitur:

οἴ μοι· μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

paullo impeditiore structura: "vix enim reperias (Brunckii verbis utor) qui verba τὸ δρᾶν cum præcedentibus connectantur. Per ellipsin præpositionis εἰς vel πρὸς difficultatem expedit Heathius." Dresd. καρδία et, ut Ald., ἀνάγκη.

1108. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Sic optime Dresd. Male vulgo οἵ τ' ὀπάονες, ut est in

membranis: deberet enim esse οἱ δ', quod Brunckius reposuit. In tribus aliis codd. ἴτ' ὀπάονες, cum glossa ἔλθετε. Verum sic syllaba deficit ad versus integritatem.

1119. παγ-κοίνοις Ἐλευσινίας. "παγκοίνου Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiastes legisse videtur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgato, sincerum esse opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις scholio præpositum παγκοίνους, quod E. exhibet in textu. Genuinæ lectionis manifesta depravatio." [Ex ed. rec.] *Brunck.* παγκοίνοις liquido scriptum in August. et Dresd.

1122. Βακχεῦ, Βακχᾶν ὁ. ὦ, quod vulgo ante Βακχεῦ legitur, in Dresd. huic voci superscriptum est. ὁ ex conject. Hermanni addidi.

1123. Male vulgo ὑγρὸν—ῥέεθρον. ὑγρῶν—ῥεέθρων, quod T. Dresd. Turn. Steph. Cant. præbent, receptum est a Brunckio. Equidem Hermanni monitu ῥείθρων rescripsi et in seq. versu ὠμοῦ pro interpretamento ἀγρίου, propterea quod antistrophicus versus (εὐαζόντων Θηβαίας) totus constat longis syllabis.

1128. κόραι. Hoc in August. et Dresd. superscriptum est vulgato Νύμφαι, quod strophici versus numeri mendosum esse arguunt.

1133. Librorum omnium lectionem πολυστάφυλος male Brunckius mutavit in πουλυστάφυλος.

1137. τὰν ἐξ ἁπασᾶν. Sic bene Dresd. Turn. Steph. Cant. Brunckius, ut reliqui, τὰν ἐκ πασᾶν.

1140. νυν recte Turn. Steph. Cant. νῦν cum Aldo Brunckius.

Ibid. sq. ὡς βιαίας Ἔχεται ῥοδήμιος Πόλις ἐπὶ νόσου Μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν. Ita Hermannum secutus reposui pro πάνδημος. Brunckius temere transpositis vocibus edidit:

πάνδημος ἔχεται πόλις
ἐπὶ νόσου μολεῖν ποδὶ
καθαρσίῳ Παρνησίαν.—

Παρνασίαν dedi ex August.

1146. ὦ πῦρ πνεόντων Ἄστρων χοραγὲ καὶ νυχίων. Aldus et Schol. ἰώ. πνεόντων male in πνειόντων mutavit Brunck.—ἄστρων χοραγέ. Sic Dresd. Turn. Steph. Canterus. χοραγὲ ἄστρων Aldus, χοράγ' ἄστρων Brunckius. Idem omisit copulam ut elanguem et metro adversantem.

1151. ἅμα περιπόλοις Θυιάσιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι. In Aldina et veteribus codd. ante ἅμα additum est pronomen σαῖς. Quo extrito Brunckius hunc versum et sequentem ita disponendos putavit:

θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,
αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι—

Triclinianam interpolationem silentio præterimus.

1186. κλῇθρ' Attice. Vulgo κλεῖθρ'.

1241. ἐν γ' Αἴδου. Vulgo εἰν Αἴδου. August. ἐν Ἅδου. Brunck. ἐν 'Αΐδου.

1253. κἀκατάσχετον. Sic dedi ex Musgr. conjectura. Vulgo καὶ κατάσχετον. In August. καὶ abest.

1259. οὐκ ἀλλοτρίας Ἄτης. Vulgo ἀλλοτρίαν ἄτην.

1266. August. et Aldum secutus sum. Dresd. Turn. Steph. Cant. et Brunck. παῖ bis exhibent.

1273. "βάρος ἔχων. Sic E. T. [Dresd.] Ceteri codd. cum Aldo βάρος μ' ἔχων. mendose. Versus est asynartetus e duobus dochmaicis, unde liquet in antistrophico 1296. (1283.) male Aldum excudisse τίς ἄρα, quum ex metri lege ἄρα prima brevi legi debeat." *Brunck.* Ego in utroque loco Aldinam lectionem revocavi, versus ut essent asynarteti e dimetro iamb. brachycat. et dochmiaco. Melius tamen fuerit ordine verborum mutato strophicum sic constituere: τότ' ἄρα τότε θεὸς—

1279. Post δόμοις nulla in libris est interpunctio.

[1280. ἔοικας ἥκειν tacite edidit Erf. Brunck. ἥκων.]

1281. ἢ κακῶν. Brunckius pro librorum lectione ἢ κακῶν, quam vitiosam esse putat, cum Cantero ἐκ κακῶν reposuit.

1288. αἶ αἶ recte August. Reliqui αἲ αἲ.

1289. τί φῄς, παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον. Sic edidi, ut versus cum strophico congrueret. Codd. et edd. omnes habent ὦ παῖ, in sequentibus autem variant. Atque August. quidem et Ald. exhibent τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; a quibus Dresd. et Brunck. nonnisi omissi μοι discedunt. λέγεις νέον μοι λόγον, omisso τίνα, exstat in Turn. Steph. Cant. edd.

1301. Post hunc versum lacunam notavit Brunckius, quæ sequuntur usque ad v. 1305. continua Internuntio tribuens.

1306. αἶ αἶ αἶ αἶ. αἶ quater August. Steph. Cant. αἲ quater Ald. et Brunck. αἶ αἲ αἶ αἲ Dresd. et Turn.

1308. τί μ' οὐ καιρίαν. Sic margo Turn. et Schol. Brunck., ut vulgo, τί μ' οὐκ ἀνταίαν.

1309. ἔπαισεν. Sic Dresd. recte. Alii omnes ν ἐφελκυστικὸν omittunt.

1310. αἶ αἶ dedi pro φεῦ φεῦ metri caussa.

1319. ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ μέλεος ἔκτανον. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. et in E. ἐγὼ ἔκανον. In August. ἐγὼ ἔκτανον ὁ μέλεος. In Dresd. ἐγὼ γάρ σ' ἐγώ κανον μέλεος. Sic etiam Turn. Steph. Cant. nisi quod rectius ἐγὼ ῎κανον exhibent. Brunck. dedit ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον ὁ μέλεος. Equidem ex diversis illis lectionibus effinxi, quod in textu positum est.

1320. φάμ' ἔτυμον. Vulgo ἐγώ φαμ'.—Vocem πρόσπολοι iteravit Brunckius metri caussa: ut qui in antistropha verba πάντα γὰρ retineret.

1331. ἁμέραν. Sic recte August. Ceteri ἡμέραν.

1336. συγκατευξάμην scripsi, Attice, pro συγκατηυξάμην.

1341. sq. σέ τ' αὐτάν. ἰὼ μέλεος, οὐδ' ἔχω, πᾶ πρότερον ἴδω. Aldus et Brunck. ita exhibent: ὥς σέ τ' αὐτάν. ὤ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω ὅπα πρὸς πότερον ἴδω—μοι omittunt Dresd. Turn. Steph. Cant. αὐτὴν et μελέως præbet August. Deinde in Dresd. scriptum est ὅπα, πρὸς πρότερον, in August. autem nonnisi ὅπη πρότερον, et in utroque glossa: εἰς τὸν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα.

1345. λέχρια τά τε χεροῖν. Verba πάντα γὰρ, quæ ante λέχρια legebantur, ut glossematica abesse jussi. Eadem una cum voce λέχρια omisit Triclinius. Mox Aldus perperam τάδ' ἐν χεροῖν τάδ' ἐπὶ—August. Dresd. Turn. Steph. Cant. τά τ' ἐν χ. τά τ' ἐπί. Brunckius τὰν χ. τά τ' ἐπὶ—Ego exactius ad syllabarum numerum scripsi τά τε χεροῖν.

IN TRACHINIAS.

V. 7. ὄτλον. ὄτλον commemorat Scholiastes, recepitque Canterus. Vulgo ὄκνον.

12. ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος. Sic vulgo. Apud Strabonem l. X. p. 703. legitur ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος. [quod recepit Brunckius.]

18. δέ μοι. Ita libri. Brunckius perperam, ut sæpius, scripsit δ' ἐμοί.

34. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων. Sic libri omnes. In B. ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους, quod recepit Brunck.

40. ὅπου, quæ librorum omnium lectio est, perperam mutavit Brunck. in ὅποι.

57. νέμοι τιν' ὤραν, οὐ καλῶς πράσσειν δοκῶν ;—οὐ—δοκῶν ex conjectura Hermanni. Vulgo τοῦ—δοκεῖν.

58. δόμοις Wakef. [quod dedit E.] Vulgo δόμους.

66. μηδὲν rescripsi pro τὸ μὴ, quod libri exhibent, et pro vulgato φέρει retinui φέρειν ex Valckenarii correctione.

88. ἀλλ'. Vulgo νῦν δ', librariorum inertia.—

90. εἶα [quod habet E.] correctio est Vauvillerii et Billerbeckii. Libri omnes ἐξ. Totum demum locum sic constituit E.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἶα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
ἀλλ' ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τᾶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

101. λισσαῖσιν ἀπείροις. Ald. et Brub. δισσαῖσιν ἀπείροισι. Ceteri δισσαῖς ἀπείροις. Sic etiam Brunck.

103. πονουμένα. Vulgo ποθουμένα.

110. ἀνανδρώτοισι Brub. Reliqui, ut Brunck. ἀνανδρώτοις.

113. εἰ Νότου. Vulgo ἤ.

114. κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ. Ald. Brub. et vett. codd. perverso metro κύματ' εὐρέϊ πόντῳ. Triclinius κύματα εὐρέϊ πόντῳ non offensus biatu. Brunck. transpositis vocibus εὐρέϊ κύματα πόντῳ.

120. ἀναμπλάκητον. Codd. et edd. perperam ἀμπλάκητον. Brunckius ἀπλάκητον edidit, auctore Abreschio, Miscell. Observv. Vol. V. p. 102. [Vid. ad Œ. R. 472.]

130. πᾶσι κυκλοῦσιν. κυκλοῦσιν Ald. Brubach. Alii omnes κυκλοῦσ'.

145. χώροις ἰαῦον. Consensu libri χώροισιν αὐτοῦ offerunt.

149, 150. κληθῇ, μιᾷ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Λάβῃ πρὸς ἀνδρὸς, ἢ τέκνων, φοβουμένη. Vulgo sic : κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν ν. etc. ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς etc.

164. χρόνον προτάξας, ὡς, τρίμηνος ἡνίκ' ἂν Χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς. τρίμηνος recte Wakef. pro vulg. τρίμηνον.—ἀπείη. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum : in T. ἀπήει· in membr. ἀπίῃ, ut Ald. et reliqui ediderunt. κἀνιαύσιος libri omnes. Brunck. scripsit : χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν Χώρας ἀπείη, κἀνιαύσιον, βεβὼς, ut ordo esset hic : χρ. προτ. ὡς τρίμηνον κἀνιαύσιον, ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη.

184. τόνδέ [τόνδε] μοι. Brunck. τόνδ' ἐμοί.

206. ἀλαλαῖς. Ald. Brub. Reliqui ἀλαλαγαῖς, ut B. et Brunck.

207. ἁ μελλόνυμφος. ἁ dedi pro vulg. ὁ.

223. δή σοι. Sic libri recte. Brunckius edidit iambicum trimetrum :

γύναι, τάδ' ἀντίπρῳρα δῆτά σοι βλέπειν.

Ac sane is claudicasset, nisi δῆτά σοι scripsisset.

225. οὐδέ μ'. Brunck. οὐδ' ἔμ'.

235. καὶ σῶν τε ex conj. Schäferi dedi. Male libri καὶ ζῶντα.

238. τέλη τ' ἔγκαρπα. τελεῖ τ' ἔγκαρπα membr. Ald. Brub. Juntina prior et pro varia lectione Turnebus exhibent. In reliquis τέλη τ' ἔγκαρπα, quod agnoscit Scholiastes et Eustathius ad Il. K. p. 702. ed. Basil.

243. εὐπάτριδες, εἰ μή. Consensu libri exhibent : οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ etc.

272. θητέρα. Sic membr. Ald. Brub. et utraque Juntina. In aliis omnibus θατέρα. Proba est utraque forma. In Comici Avibus v. 1365. θητέρα trium codicum consensu firmatur. [Brunck. θἠτέρα.]

285. πόσις γε σός. γε scripsi pro vulg. τε. Brunck. dedit γ' ὁ.

292. τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ. Brunck. retinuit vulgatum τῶν δὲ πεπυσμ.

295. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic legendum. πολλή 'στ' ἀνάγκη membr. Ald. Brubach. Juntinæ et Brunck. In duobus aliis codd. πολλή τ' ἀνάγκη, quod non potest cum Brunckio pro πολλή τοι accipi. Pessime Turneb. Steph. et Cant. πολλή δ' ἀνάγκη.

298. ὄκνος ex conjectura Wakef. pro οἶκτος.

304. χωρήσαντ' ἐγώ. libri omnes χωρήσαντά σοι. Idem edidit Brunckius.

316. μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν; In membr. et vett. edd. μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν; absurde. In duobus aliis et in Canter. ed. aliquanto melius, μή του τυράννων—Brunckius majori, quam par erat, molimine correxit μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;

328. κακὴ μὲν αὐτή γ'. Vulgo αὐτῇ γ', ut Brunck.

331. τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λάβοι τινά. Libri omnes pessime: πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι.

333. σύ θ' οἶ. Sic vett. edd. Brunckius, nescio quam ob causam, dedit σύ γ' οἶ.

334. ἐγώ τε. Ita Turneb. Stephan. et Canter. recte. Brunckius cum Aldo et Brubach. edidit ἐγὼ δέ.

336. οὕς τινάς τ' ἄγεις ἔσω. Vulgo οὕς τινάς γ' ἄγεις ἔσω.

337. ἐκμάθῃς ἃ δεῖ. Ald. ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ. Ita et Brunck. Brubach. et Juntina prior ἐκμ. δ' ἃ δεῖ. Turnebus, Stephan. et Canter. merito neutrum agnoscunt.

338. κάρτ' scripsi cum Wakef. pro vulg. πάντ'.

358. ὃ νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγων Τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων. ὃ. Sic legendum. Libri perperam ὅν. Pro λέγων edd. omnes exhibent λέγει· sequens autem versus in libris omnibus inepte collocatus est post v. 362. et varia quidem scriptura. Namque in B. scriptum est τὸν Εὔρυτον τόνδ'—quod probavit Brunck. In duobus aliis, ut in edd. præter Ald. omnibus, τὸν Εὔρυτον τῶνδ'. Aldus excudit τῶν Εὔρυτον τῶνδ'.

367. μήτι. Ald. Brub. μὴ δέ. Reliqui μηδέ.

391. ὡς ὅδ' ὡνήρ. [ἁ'νήρ.] Perperam in libris ὡς ὅδ' ἀνήρ. Brunckius ἀνὴρ ὅδ'.

419. περᾷς dedi pro vulg. ὁρᾷς.

444. κἀμοῦ τε. Vulgo κἀμοῦ γε.

445. ὥστ εἴ τι τῆσδέ γ' ἀνδρί. ὥστ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὡς εἴ τι.—Pro τῆσδέ γ' ἀνδρί librorum omnium lectio est τῷ 'μῷ τἀνδρί.

450. ψεύδει. Vulgo ψεύδῃ· et v. 453. ὀφθήσῃ. Pariter v. 471. μέμψῃ, et 472. κτήσῃ.

465. διώλεσεν recte Ald. Brub. Ceteri ν finale omittunt.

499. καὶ ὅπως libri consensu, ut sit anapæstus, qualem dat antistropha. Brunckius cur spreverit hanc scripturam et per crasin χὤπως ediderit, fateor me non perspicere.

516. ῥαβδονόμει. Sic libri omnes. Brunck. ῥαβδονομεῖ.

523. ἐλεινὸν Attice. Vulgo ἐλεεινόν.

530. ὥστε πόρτις. Sic bene Ald. Brub. Juntinæ et membranæ. Turneb. Steph. et Canter. ὡς πόρτις, probante Brunckio. In B. ὥσπερ.

549. ὑπεκτρέπει. Ita dant Juntina posterior et Scholiastes. Alii omnes ὑπεκτρέπειν.

554. λ. λυπημάτων, ὑ. φ. Legendum, ut edidi. Vulgo sine sensu λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.

555. ἀγρίου ποτέ. ἀγρίου conj. Wakef. Vulgo ἀρχαίου.

562. ὅς κἀμὲ, τοῦ 'μοῦ πατρὸς ἡνίκα στόλων. In membr. et in Ald. reliquisque edd. sic legitur hic versus, metro plane corrupto :

ὅς κἀμὲ, τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων—

In B. T. ὅς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον.

610. εὔγμην Attice. Vulgo ηὔγμην.

615. ὃ κεῖνος εὐμαθὲς Σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται. Sic libri omnes, et recte quidem. Brunckius sensum verbis inesse negans audacissimam recepit mutationem hanc :

σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται.

Eam ait, ut genuina non sit, Sophocleum saltem colorem referre.

636. πὰρ λίμναν. Membr. B. Ald. Brub. παρά.—Metricam rationem bene observavit Triclinius, quam pœnitet Brunckium deseruisse. Is enim edidit conjunctis in unum versum verbis :

οἵ τε μέσσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν.

639. κέκληνται ex emend. Hermanni. Vulgo καλέονται.

644. ὁ γὰρ Διὸς, Ἀλκμήνας κόρος. Sic T. Ἀλκ. τε κόρος B. et Brunck. Edd. vett. κοῦρος habent.

654. ἐξέλυσέ μ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν. edd. omnes : ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.

657. Turneb. Steph. Canter. πρινή.—ποτὶ metri causa rescripsi pro vulg. πρός.

662, 63. οἷς πόθοις παγχρίστῳ συγκριθεὶς ἐπὶ προφάσει δείματος. Vulgo sic leguntur :

τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθεὶς, ἐπὶ προφάσει θηρός.

671. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ.

672. οἷον ἐκφράσω. Male vulgo οἷον ἂν φράσω.

675. οἰὸς εὐείρου πόκον. Libri omnes perperam εὐείρῳ. Vid. Valcken. ad Phœn. p. 361. πόκον dedi pro vulg. πόκῳ. [Sed et Brunck. εὐείρου.]

706. δέ μ'. Brunck. δ' ἐμ'.

715. χὤνπερ. Codd. et edd. præstant χὤσπερ. Stephanus et Brunck. reponunt χὤσα περ.

718. τόνδ'; ἔδοξε γοῦν ἐμοί. Omnes libri mendose, τόνδε; δόξει γοῦν ἐμοί. In T. scriptum τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ, agnoscente posteriori Juntina et Brunckio.

739. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω. Male vulgo post ἴσθι interpungitur.

764. κατεύχετο. Attice pro vulg. κατηύχετο.

767. προσπτύσσεται. Vulgo προσπτύσσετο.

781, 82. κομμοῖς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. Cum codd. et edd. omnibus Athenæus in epitome libri II. p. 66. et Eustathius Il. Υ. sub init. κόμης δὲ exhibent. Brunckius confidentur reposuit :

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

796. καί με. Brunck. κἀμέ.

825. δωδεκάτους ἀρότους. Ald. Brub. δωδέκατος ἄροτος. Turnebus, Steph. Canter. δωδέκατός τ' ἄροτος.

829. ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον θανὼν Ἔχοι λατρείαν; Ald. Brub. ἔτι ποτὲ, ἔτ'.—Sequentia vulgo sic leguntur : ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν. Brunck. post ἐπίπονον metri causa particulam γε inseruit.

833. πλευρά. Vulgo πλευρᾷ pessumdato metro.

839. ὕπο φόνια. Codd. Ald. Brub. Νέσσου θ' ὕπο, φοίνια. Turneb. Steph. Cant. Νέσσου γ' ὕπο δολόμυθα κέντρα. Brunck. Νέσσου φόνια δ.

841. ἄοκνος. Vulgo ἄοκνον.

844. προσέβαλε τάδ' ἀπ' ἀλλοθροῦ Γνώμας μολόντ' ἀνταίαισι συναλλαγαῖς. Recepi vulgatam lectionem nec nisi ἀλλοθροῦ metri causa scripsi pro ἀλλοθρόου.

Brunck. dedit: τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου.—ἀνταίαισι συναλλ. conj. Hermann. pro ὀλεθρίαις ξυναλλ. Turneb. Steph. Canter. ὀλεθρίαισι.

854, 55. οὔπω Ἡρακλέα Ἀγακλειτὸν ἐπέμολε. In vett. codd. scriptum ἀγακλ. Ἡρακλέα ἀπέμολε. Ald. Brub. ἀγ. Ἡρακλέους ἀπέμολε. Triclinius, ἀγ. Ἡρακλέ' ἐπέμολε πάθος, ὥστ' οἰκτίσαι. Ita etiam Canterus, et ex parte Turneb. Steph. quippe ὥστ' omittentes. Brunck. dedit ἀγ. Ἡρακλέα 'πέμολεν.

876. Sqq. in libris omnibus sine ulla strophæ et antistrophæ notatione procedunt. [Incipit antistrophe 1. a v. 881. strophe 2. a v. 889. antistrophe 2. a v. 891. et Epodos a v. 893.]

879. σχετλιώτατ'· ἐς δὲ πρᾶξιν ἦλθεν. Vulgo σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.

881. αὑτὴν διηΐστωσε.

ΧΟΡΟΣ.

θυμός, ἢ νόσοι—

In libris omnibus duos versus efficit, quorum posterior sic legitur: τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι;

883, 85. ΤΡΟΦΟΣ.

αἰχμὴ κακὴ ξυνεῖλε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο;

ΤΡΟΦΟΣ.

προσθεῖσα θανάτῳ θάνατον ἤνυσεν μόνη
στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

Ald. Brub. et Juntinæ exhibent sic:

τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;

Indistinctis etiam personis. Quippe Choro continuantur hæc verba. τάνδ'— ξυνεῖλε nutrici tribuunt Turneb. Steph. Canter. αἰχμὰ legentes, posito post ξυνεῖλε puncto. Sequentem interrogationem Choro adsignant. Hos sequitur Brunckius.

886. Cui in libris præfixa nutricis persona ad priorem illam quæstionem respondentis, vulgo legitur σιδήρου.

888. τάνδ' ἐπεῖδες οὖν ματαίαν ὕβριν; edd. omnes ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν.

918. καθέζετ'. Brunck. 'καθέζετ'.

924. ἣ χρυσήλατος. ἣ ex conj. Wakef. pro ᾧ.

944. τὰς rescripsi pro τις.

947—952. In libris monostrophica sunt. [Incipit antistrophe a v. 950.]

948. [Ad v. περαιτέρω interrogative pungit E.]

951. μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν. Vulgo μέλλομεν reclamante metro.

954. ἄπουρος. Vulgo ἔπουρος.

960. ποτὶ δῶμα scripsi metro postulante. In T. πρὸς δῶμα. Turneb. πρὸ δῶμα. In B. πρὸς δόμων. Duo alii codd. πρὸς δόμον, quod recepit Brunck. sequutus Heathium. Vulgo πρὸ δόμων, ut est in membr.

968. Ald. Brub. quater αἶ. Turn. Steph. Canter. quater αἶ.—ἀναύδατος scripsi pro vulg. ἄναυδος metri causa.

969. Ut metrum congrueret cum strophico, addidi με.

971. sq. Ὤ μοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, ὤ μοι μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴ μοι.

Alterum μοι adjeci. Brunck. male versus disposuit sic:

Ωἴ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὤ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

976. ζεῖ. Vulgo ζῇ.

983. Hic quoque et in sqq. nullam libri strophæ et antistrophæ notam suppeditant.

990. βλεφάρων θ᾽ ὕπνον; Sic recte libri. Male Heath. et Brunck. καὶ βλεφάρων.

995. θυμάτων. Sic recte in libris. Brunck. continuos exhibens anapæstos, scripsit θυσιῶν.

1000. καταδερχθείς. Vulgo καταδερχθῆναι.

1004. ὃν dedi pro vulg. ἄν. Post ἰδοίμην libri addunt ἒ ἔ. [cum E.]

Ibid. οἴ μοι μοι, ὕστατον. In libris deest. Vestigia ejus monstrat Scholiastes.

1005. ἐᾶτέ μ᾽, ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι. Ἐᾶτε δύστανον. Aldus, Brub .et vett. codd. exhibent sic:

ἔ. ἔ. ἐᾶτέ μ᾽, ἐᾶτέ με
δύσμορον εὐνάσαι.
ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι.

Turneb. Steph. Cant. semel tantum ἐᾶτέ μ᾽ exhibent. Tertium versum T. non agnoscit, omisitque Brunckius, spurium judicans, et e superioris glossemate ortum. In ἐᾶτε, quod priore loco positum est, fit synizesis vocalium εα.

1006. ποῖ με κλίνεις; με adjeci metri causa.

1008. ἀνατέτροφας. Vulgo ἀντέτροφας.

[Inter 1008. et 1009. ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ. quod inseruit E.] in libris non legitur.

1010. Metri causa ἰὼ scripsi pro ὦ.

1014. ἀποπέμψει ex conj. Hermanni. Membr. et edd. ἀποτρέψει, B. ἀναστρέψει, T. ἀνστρέψει. Brunck. edidit ἐπιτρέψει.—Ante οὐδ᾽ in libris legitur ἔ. ἔ. [quod omisit E.]

1016. κρᾶτα βίου θέλει Τοῦ στυγεροῦ μολών; Vulgo μολὼν τοῦ στυγεροῦ.

1019. οἶμα ex conj. Wakef. pro vulg. ὄμμα.

1020. ἔμπεδον conj. Hermannus. Edd. et membr. ἔμπλεον. gl. ὀξύτερον, ὡς νέου ὄντος. In B. T. ἔμπλεων, et in hoc Triclinii observatio, συνίζησις.

1024. τᾷδέ με, τᾷδέ με. Brunck. τᾷδ᾽ ἐμὲ, τᾷδ᾽ ἐμέ.

1026. ἒ ἒ ἔ, ἰὼ δαῖμον. Vulgo bis ἰώ.

1030. ὦ Παλλὰς, τόδε μ᾽ αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, ἰὼ τόν. Vulgo ἰὼ Π.—ἰὼ ante τὸν in libris deest.

1037. τὰν dedi pro vulg. ἄν.

1040. γλυκὺς Ἀΐδας, in libris ὦ γλυκὺς Ἀΐδας.

1041. εὔνασον, εὔνασόν μ᾽. Ald. Brub. Brunck. εὔνασόν μ᾽, εὔνασον.

1070. τέ με. Brunck. τ᾽ ἐμέ.

1081. αἶ αἶ, ἰὼ τάλας, Ἒ ἔ. Vulgo unum efficiunt.

1085, 86. Senariis interjiciuntur duo versiculi metri anapæstici, quos perperam Brunckius dactylicos vocat. Turnebus post Triclinium eos in unum versum contulit. Hunc Valckenarius ad Hippolyt. 1378. ex conjectura minus probabili ad senarii formam revocat:

ὦ νὺξ, ἄϊδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέσον.

Male in libris παῖσον legitur omisso μ᾽. Cf. Hermann. ad Hecub. p. 77.

1119. προθυμεῖ. Edd. omnes προθυμῇ.

1120. λέξον· Vulgo λῆξον pro λέξον.

1160. τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο. Libri omnes πρὸς τῶν πνεόντων. Ita et Brunck. Idem pro ὕπο edidit ἄπο, ut θανεῖν ἄπο esset pro ἀποθανεῖν. Id fieri nequit.

1168. καλεῖ. Vulgo καλῇ.

1176. ὀξῦναι. Edd. vett. ὀξῦναι. Brub. ὀξεῖναι. [Brunck. ὀξύναι.]

1203. τί μ' εἶπας. Sic Turneb. Steph. Canterus. Membr. Ald. Brub. Brunck. τίν' εἶπας.—Æque bonum esset τί εἶπας, ut Philocet. 917. οἴ μοι, τί εἶπας;

1206. ἐκκαλεῖ. Vulgo ἐκκαλῇ.

1211. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ.

1216. δέ μοι. Brunck. δ' ἐμοί.

1238. οὐ νεμεῖ πατρί. Sic legendum esse conjeci ex versione Winshemii.—ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοί. Sic tres codd. Ald. et posterior Juntina.—Brunck. νεμεῖν. Reliqui omnes οὐ νέμει γ' ἐμοί.

1263. τελεοῖς scripsi pro vulg. τελέως.

1277. πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ· Κοὐδὲν τ. ὅ τι μὴ Ζεύς. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunckius hunc versum exhibuit, ut in T. scriptus est:

πολλὰ δὲ πήματα καινοπαθῆ· καὶ
οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

In edd. antiquis syllaba defectus est. Heathius τάδε inserit:

πολλὰ δὲ πήματα τάδε καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

Varia lectio in codd. apposita καινοπαγῆ, cum glossa νεοκατασκεύαστα.

IN AJACEM.

V. 9. ἔνδον γὰρ ἀνήρ. Rectius est 'ἀνήρ, quod in Euripideis tragœdiis prætulit Porsonus, in nostra fabula Lobeckius.

28. Pro τήνδ' Brunckius τὴν δ'.

29. καί μοί τις. κἀμοὶ Brunck.

61. πόνου. Sic præter Johnsonianos Jen. August. c. Mosq. a. cum gl. ἤγουν τοῦ φόνου et Dresd. b. cum gl. κόπου. φόνου cum ceteris codd. præbent impressi veteres et Brunck.

77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; Brunckius post ἦν signum ἀποσιωπήσεως posuit.

90. ἐντρέπει. Sic Mosq. b. Vulgo ἐντρέπῃ.

98. ὥστ' οὔ ποτ' Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμάσουσ' ἔτι. οἶδ', quod ut melius recepi, commemorat Scholiastes habetque Turnebus in margine.

99. Præstat ἄνδρες.

118. ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση; In Jen. et Ald. recte hic versus interrogative accipitur. Brunckius post ὅση punctum posuit.

169. ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Μέγαν αἰγυπιόν, σ' ὑποδείσαντες· σ' addidi ex Toupii conjectura. Brunckius Dawesium sequutus est, mutata interpunctione δ' inserentem.

178. ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις· Ita vulgatam ψευσθεῖσα, δώροις correxit Musgravius.

179. ὁ χαλκοθώραξ ἤ τιν' Ἐνυάλιος. Hanc scripturam præbet Schol. cod. Jen. Vulgo ἢ χαλκ. quocum consistere nequit sequens ἤ τιν' a Johnsono et Brunckio in ἥντιν' mutatum.

191. μή 'μοί γ', ἄναξ. Sic scribendum pro vulg. μή, μή μ'. Suidas μή μοι μ' in μή μοι.

195. στηρίζει. στηρίζει Dresd. b. στηρίζει August. c.

200. ἕστακεν. Sic Dresd. a. Vulgo ἕστακε. Alter Mosquensium ἕστηκε. Dresd. b. ἕστηκεν.

205. νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατής. Male vulgo ante μέγας articulus iteratur.

210. Τελεύταντος. Brunckius Τελλεύταντος edidit ex membr. et E. quibus concordant Laud. et Mosq. a.

229. Θανεῖται, παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτάς. In Brunckii editionibus, ut in Aldina, male post χερὶ interpungitur.

254. ἄρην. Sic Mosqq. Jen. August. b. Dresdd. Aldus et edd. Brub. Brunckius ex membranis et duobus aliis codd. dedit ἄρη, ut scriptum etiam in Bodl. Bar. 1. Laud.

279. ἥκῃ. Sic Jen. et Suidas in δέδοικα. Vulgo ἥκοι.

282. προσέπτατο; Brunck. προσέπτετο.

295. φράζειν. Apud Suidam in πάθας ita scriptus est versus: καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας. φράζειν pro vulgato λέγειν habet etiam Jen. idque merito probant Villoisonus ad Long. p. 5. et Porsonus in Append. ad Toupii Em. in Suidam p. 463.

310. χεροῖν. Sic Mosq. a. Vulgo χερί.

313. φανείη. Sic D. et Dresdd. Vulgo φανείην. Brunckius ex E. φανοίην.

324. ἁ'νήρ. Perperam in libris ἀνήρ. Brunckius ὡ'νήρ.

334. τάχ', ὡς ἔοικε μᾶλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε. Brunckius celato lectore ἢ οὐκ.

337. ἁ'νήρ. Hic quoque, ut 324. perperam in libris ἀνήρ.

357. ἄλιον. Sic pro ἁλίαν metri caussa correxit Hermannus de metris p. 440.

372. χερὶ μέν. χερὶ correxit Hermannus de metr. p. 372.

379. ἀπάντων τ' ἀεί. Copulam unius cod. auctoritate omisit Brunckius. Bar. 1. 2. ἁπάντων τ' αἰών.

406. τοιοῖσδ'. Sic scribendum putavi pro τοῖσδ'.

423. ἐξερῶ. Libri omnes et Suidas (in οἷον) ἐξερέω.

424. Τροία τινὰ στρατοῦ δέρχθη. Codd. et edd. in οὔ τινα Τροία consentiunt. Eustathius p. 1133. 51. οἷον οὔ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία χθονὸς μ ἀ. Ἑ.

512. Post φίλων comma cum Lobeckio pro pleniore posui distinctione.

516. καὶ μητέρ' ἄλλη. Sic bene August. b. Vulgo ἀλλ' ἢ, prægressa interpunctione. In fine versus τε pro με dedi cum Lobeckio.

524. γένοιτ' ἔθ'. Sic optime August. b. et Mosq. b. Vulgo γένοιτό ποθ', eadem permutatione, quæ deprehenditur Eurip. Herc. F. 97. ubi pro ἔλθοι τέ ποτ' ἂν unus codex recte ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν. De Sophocleo versu duplex disputatio est Porsoni, Præf. ad Hec. p. XI. ejusque Supplem. p. LXV. seq. edit. sec. Lips. Priore loco, "cum nihil (inquit) mendi in singulis verbis hæreat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest

vel Οὐκ ἂν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνήρ.
vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνήρ ποθ' οὗτος εὐγενής.
vel Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνήρ.

Et huic quidem ordini quodammodo favet Suidæ v. μνῆστις editio Mediolanensis, quæ ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidæ MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo Οὔποτε pro οὔπω

Οὔποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ."

[Infra 644. pro οὔπω habet August. b. οὔποτ', notante Erfurdtio.] Altero loco sic scribit: "Satis erat in Sophocl. Aj. 524. vulgatæ lectioni controversiam e

Suida movisse. Postea duorum Parisiensium Suidæ codicum collationem nactus sum, quorum unus habet cum principibus editionibus, Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ, alter (Kusteri scilicet Ms. A.) Οὕπως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. Sed cum ex Augustano codice Hermannus Præf. ad Hec. p. 65. protulerit, Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος, (unde depravata videri possit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. lectio) non equidem intercedam, quominus hoc adoptes." Bothius veram lectionem non aliunde assumptam proprio Marte restituit.

534. τ' ἂν ἦν. (Rectius scribitur τἂν ἦν.) Sic præter vetustas Scholiorum editiones August. b. Vulgo τ' ἦν ἄν. Mosq. b. πρέπον γ' ἂν ἦν.

537. τί δῆτ' ἂν ὡς. Bar. 1. τί δῆτα ὡς. Vulgatam confirmat Herodianus in Fragmento, quod cum Mœride Atticista edidit Piersonus, p. 459. Eldickii conjecturam, τί δῆτα δρῶσ', Brunckianæ edd. exhibent.

563. ἔμπα, κεἰ.—Hanc lectionem a Reiskio jam occupatam e Scholiis Romanis et Suida in τηλωπὸς, ubi κἂν νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ, eruit Hermannus in Museo antiq. stud. Vol. I. p. 184. probante Schæfero in Indice Dion. Hal. p. 163. Vulgata ἔμπακ', εἰ—occasionem dedit fingendo nomini ἔμπαξ, quod inauditum et nihili est.

566. ὑμῖν τε κοινήν. Sic Mosq. b. August. b. c. et Aldus. Agnoscunt Suidas in ἐπισκήπτω et Zonaras T. I. p. 842. recepitque Brunckius de suis libris nihil quidquam adnotans. Ceteri codd. ac Turnebus ὑμῖν τε κοινῇ. Ab istis omnibus et a se ipso discrepat Suidas in ἀσπιδηφόροι, ὑμῖν τ' ἐκείνῳ exhibens, ubi ὑμῖν τε κοινῇ substituit Kusterus.

569. Ἐρίβοιαν. Sic pro Ἐριβοίᾳ dedi auctore Schæfero in Indice Dion. Halic. p. 163.

571. ἔς τ' ἄν. Sic legendum ad mentem Hermanni Præf. ad Hec. p. LIV. Libri vel μέχρις οὗ, vel μέχρις ἂν, utrumque contra morem Tragicorum. Illud præter Aldum et Scholiastam cum plerisque ac probatissimis Brunckii codd. exhibent Bar. 1. in quo mendose μυχοῦ, Mosq. et Jen. denique August. c. sed ex correctione demum. Posterius agnoscit Suidas ll. cc.

582. θρηνεῖν. θρηνεῖν exhibent etiam August. b. ac, teste Kustero ad Suidam T. I. p. 846. duo Mss. Parisiensia, cum quibus concordat Aldus. θροεῖν citatur a Favorino in θανατόω p. 883. 30. Moschopulo περὶ σχεδῶν p. 25. et Schol. Aristoph. Plut. 355. Pro πήματι Bar. 1. et Moschopulus l. c. τραύματι, quam glossam esse ex Scholiis Romanis apparet.

597. ἁλίπλακτος. Sed dedi ex utroque Dresd. August. c. et Florent. secunda. In Dresd. b. gl. πλησίον τῆς θαλάσσης. Ceteri et Eustath. p. 306. 19. ἁλίπλαγκτος.

602. λειμωνίδι. Hoc ut metro convenientius pro vulg. λειμωνίᾳ reposui ex Bar. 1. 2. in quibus tamen accentus perperam notatus est. Proxima sine meliorum codicum ope vix possunt restitui. Quod igitur Johnsoniani omnes, Mosqq. August. b. et Florent. prior cum Brunckii membr. et plerisque aliis codd. exhibent, ποίᾳ μήλων, licet corruptum, servare placuit.

604. εὐνώμα. Libri tantum non omnes, invito metro, εὐνόμα, Jen. vitiose εὐνομῶ. Illud in August. c. mutatum in εὐνώμα, quod in antiquis, ni fallor, exemplaribus repertum suffecit Triclinius. Ad hanc certe scripturam pertinet glossa εὐκινήτῳ, quæ tum in Mosqq. et Dresd. b. tum in Scholiis Romanis exstat.

615. φρενὸς οἰοβώτας. Quod recepi, οἰοβώτας, habet August. c. ex correctione. In versus initio δ' omittit Suidas s. v. οἰοβότης.

620. ἔπεσε. Libri omnes, ruente metro, ἔπεσεν.

631. χερόπλακτοι. Sic pro χερόπληκτοι dedi cum Lobeckio.

633. ἄμυγμα. Sic scribendum esse viderunt etiam Bothius et Lobeckius.

Vulgo ἀμύγματα, non respondente versus antistrophici metro. August. c. ἀμύμακτα.

635. ὁ. Sic, metro jubente, scripsi pro ἢ. In idem incidit Lobeckius.

641. τλάμων. Sic Aldus et pars codicum. Brunckius celato lectore τλᾶμον edidit, quod Bar. 1. habet.

645. ἄτερθε τοῦδε. Male addunt (particulam) Laud. Bar. 2. Bodl. et Dresd. a.

649. καὶ περισκελεῖς.—Hoc revocavi.

675. ἐκ. Sic bene Bothius pro vulg. ἐν.

678. ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γάρ. Ita cum libris omnibus Suidas in ἄημα et Triclinius ad Œd. T. 221. August. b. (δ'—ὅτι). ἔγωγ' ab Heathio occupatum reposuit Brunck. γ' ἀρτίως Dresd. b.

679. ἧμιν. Sic Suidæ ed. Basil. in ἐχθραντέος, sed ἥμην, ut ante Brunckium legebatur, in ἄημα. Posterius utroque loco exstat in ed. Mediol. Mox ἐχθαρτέος, quod Juntina secunda in margine habet, pro ἐχθραντέος reposui suadente Porsono ad Eurip. Med. 555.

683. ἑταιρείας dedi ex altero Mosq. ac Suida in ἄημα et λιμήν. ἑταιρίας minus probat Porson. ad Eurip. Orest. 1070.

695. ἀλίπλαγκτε. ἀλίπλακτε Mosq. b. Dresdd. August. c. et Turn. in margine. [Cur non hic, ut supr. 597. edidit Erfurdtius ἀλίπλακτε?]

701. In fine hujus versus lacunæ signa posui. Exciderunt fortasse voces χαρᾶς ὕπαι, verbo χορεῦσαι propter apicum similitudinem absorptæ.

714. μαραίνει τε καὶ φλέγει. Vid. ad v. 692. (701.) In August. b. ad φλέγει gl. ἀνάπτει. In Jen. vocibus μαραίνει et φλέγει suprascriptum φθείρει et δῆλον ποιεῖ.

717. μετανεγνώσθη. Brunckius ex Ald. Suida in μετανεγνώσθη et codd. suis μετεγνώσθη, ut scriptum etiam in Laud. Bodl. Jen. Mosq. b. cum gl. μετεμελήθη, atque August. b. cum gl. μετεβλήθη, quam Dresd. b. in textu habet. Nostra lectio per μεταβεβούλευται explicatur in August. c.

718. θυμοῦ τ'. Sic Hermann. de metr. p. 441. Brunckii membr. θυμόν τ'. Reliqui θυμὸν absque copula. Gl. in aliis κατὰ, in August. c. κατὰ τὴν ὀργήν. Triclinius θυμῶν dedit.

719. τοπρῶτον. Brunck. τὸ πρῶτον.

722. Σκυθάζειν Σοφοκλῆς φησι ἐν Αἴαντι. Schol. brev. ad Ἰλ. XXIV. 592.

727. ἀρκέσοι. Brunckius ἀρκέσει.

731. προσωτάτω. Sic dedi ex Bar. 2. August. c. et Suida in ξυναλλαγή. Vulgo προσωτάτου.

737. ἰοὺ, ἰού. ἰοὺ ter Johnsoniani, Mosqq. August. b. et Brunckius; octies Dresd. b.

740. Recte Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ἐστὶ pro ἔστι.

756. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Vulgo τῇδε θ' (gl. in altero Mosq. τοι.) ἡμέρᾳ. Brunckius θἠμέρᾳ.

778. ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. ἐστὶ August. b. c. Gl. in b. ἐν τῇ σκήνῃ. in c. ἀντὶ τοῦ περίεστιν ἤτοι ζῇ.—τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Sic August. c. Vulgo τῇδε θ' ἡμέρᾳ. Brunck. θἠμέρᾳ.

783. οὐκ ἔστιν ἁ'νὴρ κεῖνος. Pro ἁ'νὴρ male libri ἀνήρ. Brunck. ὡ'νήρ.

803. οἳ 'γώ. Sic August. b. Vulgo οἳ ἐγώ. οἲ ἐγὼ Mosq. a. August. c.

839. πανωλέθρως. πανολέθρους Jen. πανωλέθρως Dresd. b. et sic dedi pro vulgato πανωλέθρους.

867. [πᾷ, πᾷ, πᾷ E. Brunck. ubique πᾶ, quod semel observandum.]

878. ἁ'νήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. Brunckius ὡ'νήρ.

879. τίς ἂν δῆτά μοι. Sic pro δὴ, quod Brunckius ut metro repugnante insertum ejecerat, reposuimus ex conjectura Hermanni.

884. τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι, πλαζόμενον λεύσσων Ἀπύοι; Additam vulgo post ποταμῶν vocem ἴδρις omisi ex auctoritate utriusque Mosquensis, jamque compositi sunt, quos loci difficultas concitaverat, Criticorum tumultus. Ineptam Triclinii interpolationem, εἴ ποθι πλάζοιτ' ἂν προσβλέπων ἀπύοι merito repudians Brunckius nihil ipse profecit correctione audacissima :

ἴδρις, τὸν ὠμόθυμον εἴ
που ποτὲ πλαζόμενον
προσβλέπει, ἀπύοι ;

888. Γὰρ ἐμὲ τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, Ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μη λεύσσειν ὅπου. Libri ἐμέ γε, versu exuberante. τῶν Mosq. b. August. b. in quo glossa : τὸν διὰ μακρῶν πόνων ἀλήτην. Triclinius vocem ἀλάταν expulit, idemque, ni fallor, ἐμὲ in ἐμοὶ mutavit, quod præbent codd. et edd. recensioni hominis adhærescentes. Nihilo modestiorem se gessit Brunckius, cujus notam vide.

891. ἰώ μοί μοι. ἰὼ bis Johnss. Mosqq. Augustt. Brunckius, ter Dresd. b. Qui semel dant, faventem habent v. 937.

900. ὤ μοι ἐμῶν νόστων· Sic bene Dresd. et Scholiastes. Ex Bar. 1. 2. Laud. Johnsonus affert ἰώ μοι, quod nostri etiam codd. et Aldina præbent. In uno Dresd. b. Brunckianam reperi scripturam, ἰώ μοι μοι. Jen. et Mosq. transmissis vocibus ἐμῶν νόστων ἰώ hunc versum cum sequente sic exhibent: ἰώ μοι μοι κατέπεφνες (κατέπεφνεν in Purgoldi obss. operarum incuriæ tribuo) ἄναξ.

901. ἰώ μοι, ἄναξ, κατέπεφνες. Sic major pars codd. In aliis, ut in Dresd. a. ὤ μοι. Dresd. b. et Brunck. ἰώ μοι μοι. Sequentium verborum inversus in libris ordo est: κατέπεφνες (Dresd. a. κατέπεφνας) ἄναξ, quem nos præeunte Hermanno (de metr. p. 441.) mutavimus.

902. ὦ τάλας. ἰὼ Bodl. Bar. 1. Augustt., Mosq. a. Dresd. b. Ald. Brunck.

914. ὁ, quod vulgato aute δυσώνυμος additur, recte omittunt Mosqq. et Bar. 2. quem innuere videtur Porsonus ad Orest. 1297.

[920. οἴμοι E. conjuncte. Brunck. separatim.]

921. ἀκμαῖ' ἄν. Sic dedi ex emendatione Wakefield. Silv. Crit. T. II. p. 127. et Hermanni in Notis ad Viger. p. 784. Libri ἀκμαῖος, deficiente contra morem particula ἄν, quam in ed. recentiss. sic addidit Brunckius, ut anapæsto versum condecoraret.

925. seq. ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ Στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακάν. Hos versus ex Triclinii interpolatione, omisso tamen δὴ ante τάλας, ita excudi jussit Brunckius :

ἔμελλες τάλας
ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων
ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν—

Codicum est, quod nos recepimus; unicum ὧδ' metri caussa de nostro additum. Pro στερεόφρων Jen. Mosq. b. August. b. et Aldus στερεόφρον. In August. b. glossa : σκληρόφρον.

936. * * ὅπλων. Lacunam explevit cum Triclinio Brunckius, addita voce Ἀχιλλέως. τοῦ Ἀχιλλέως in Jen. glossæ loco suprascriptum.

946. ὤ μοι. ἰώ μοι μοι Brunck. nescio unde.

956. πολύτλας ἀνήρ. Ante πολύτλας libri omnes articulum addunt, quem deleri jubet Porsonus ad Orest. 1297.

968. ἤθελεν. ἤθελεν Dresd. a. Aldus. ἤθελε Brunck.

979. ἁνήρ. Perperam vulgo ἀνὴρ, neque aliter v. 991. Brunckius ὡνήρ.

[994. Ad Brunckii notam sic observat E. *Ne literula quidem mutanda.*]

[1008. Edidit E. ἤ πού με Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα, Δ.]

1023. ταῦτα πάντα. Sic codices, quos novi, omnes, neque aliter edd. veteres. Brunckius nescio unde ταῦθ' ἅπαντα.

1030. Vulgo post πρισθεὶς interpungitur, improbante Lobeckio. [Post ἀντύγων pungit E.]

1056. ὡς ἐλοιδόρει. Præclaram hanc lectionem servavit Scholiastes meritoque recepit Bothius. Libri ὡς ἕλοι δορί.

1117. οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς, οἷός περ εἶ. Sic libri omnes. In August. c. glossa: ἀντὶ τοῦ ἕως. In b. suprascriptum ἕως. Brunckius ἕς τ' ἄν. ᾖς omittunt Jen. et Mosq. b. ac præterea pro εἶ ille ὦ, hic εἶ ων (sic) exhibent.

1134. [Quærendum est, cur ediderit E. ἐμίσει, in nota ad h. l. unice probandum judicans ἐμίσουν, quod dedit Brunck.]

1196. Ἄρην. ἄρη Laud. Jen. Mosq. a. Dresd. b. August. c. Aldus et Brunck.

1197. ὦ. ἰὼ Johnss. Mosqq. Dresd. b. August. b. c. Ald. Brunck.

1205. τέρψιν ἰαύειν. Ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν. Hermanni emendationem recepimus. Vulgo ἰαύειν ἐρώτων. ἐρώτων δ'—ἐρώτων semel exhibent Dorvillianus, Lipsiensis et Dresd. b.

1227. ἀνοιμωκτεί. Merito ἀνοιμωκτεὶ prætulit Lobeckius.

1237. ποῖ βάντος. ποῖ probavit etiam Porson. ad Hecub. 1070.

1253. μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς, ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως. Cum Porsono ad Hec. 820. Schæfero ad Longum p. 414. et Lobeckio præferendum duximus πλευρὰ, quod habent Dresd. a. Eustathius ad Od. E. 1524. 51. Maximi editio Tigur. et Antonii Exec. S. XXV. p. 73. ac Stobæi ed. Basil. 1549. et Schow.

[1257. οὐκέτ' E. οὐκ ἔτ' Brunck.]

1303. δώρημα κείνῳ. Sic codd. et impressi veteres, præter Bar. 1. Jen. Dresd. a. in quibus 'κείνῳ. Brunckius, nescio unde, δώρημ' ἐκείνῳ.

1312. γυναικὸς, ἢ σοῦ, σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω; Hermanni correctionem exhibui. Vulgo ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμ. λέγω.

1339. οὐκοῦν, non οὔκουν, scribendum. Vid. Hermann. ad Viger. p. 770. οὐκοῦν August. c.

1355. ὅδ' ἐχθρὸς ἁνήρ. Vulgo ἀνήρ. Brunckius, transpositis vocibus, ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρός.

1356. αἰδεῖ. Sic August. b. Vulgo αἰδῇ.

1362. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ rescripsi cum Lobeckio.

1369. σόν γ' ἄρα. Sic scripsi cum Porsono ad Phœn. 1366. et Hermanno ad Orph. Argon. 1176. Vulgo σὸν ἄρα. σὸν γὰρ ἄρα MS. Trin. apud Porson. l. c. August. c. et utraque Juntina. σὸν γὰρ ἄρα Mosq. a. σὸν γὰρ Dresd. b.

1416. " Aldus et veteres codd. habent κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν syllaba ad integritatem versus deficiente. Prava est Triclinii lectio καὶ οὐδενί—Ante diphthongum καὶ elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel legendum κοὐδενί πω λῴονι τῶν θνητῶν." *Brunck.* Hanc emendationem quum proponeret, non recordabatur V. D. eorum, quæ de dipodiis per cæsuram non miscendis ipse dixerat supra ad v. 233. (228.) Mihi verum videtur κοὐδενὶ πώποτε λῴονι θνητῶν, in quod Hermannus etiam incidit. Ceterum voci πω in August. b. suprascripta glossa; ἀργόν. Pro θνητῶν autem in Jen. et Mosq. b. legitur. βροτῶν.

IN PHILOCTETAM.

V. 32. ουδ'. Brunck. οὐκ, nescio unde.

36. τεχνήματ' ἀνδρός. Male Brunckius vulgatam mutavit in ἀνδρὸς τέχνημα.

42. περιβαίη. Ita correxi librorum lectionem προσβαίη. [Vulgatam non sollicitandam duxit postea E. suadente Hermanno.]

47. μολεῖν. Sic membr. et Aldina. Brunck. cum Turn. Steph. et Cantero λαβεῖν exhibet.

53. οἷς cum Musgr. dedi pro ὡς.

55. δόλοισιν—λόγων scripsi pro λόγοισιν—λέγων.

79. ἔξοιδα, παῖ. Male vulgatur ἔξοιδα καί.

81. Vulgo nonnisi post λαβεῖν, quod in λαχεῖν mutavi, interpungitur. [Comma post κτῆμα ponit E.]

100. τί μ' οὖν ἄνωγας. Recte sic Wakef. pro vulg. τί οὖν μ' ἄνωγας.

108. τὸ ψευδῆ λέγειν. Male libri omnes τά.

134. Ἀθάνα pro vulgato Ἀθηνᾶ præbat Eustathius ad Il. I. 758. 44. Rom. 661. 21. Bas. Illud Atticum est notante Porsono ad Eurip. Orest. v. 26.

140. Διὸς σκᾶπτον. Sic E. et Wakefield. Brunckio non nolente in notis; qui tamen in textu σκῆπτρον servavit.

150. μέλον πάλαι μέλημ', ἄναξ, λέγεις, τὸ σόν. Aldus et veteres codd. habent: μ. π. μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σόν. Utramque voculam posteriorem exulare jussit Brunck.

156. μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθέν. In omnibus libris legitur μή με λάθῃ προσπεσὼν ποθέν, quod mutavit Brunck. in μ. μ. λ. πελάσας ποθέν.

166. στυγερὰν στυγερῶς. Mendose vulgo στυγερὸν στυγερῶς. Brunck. dedit σμυγερὸν σμυγερῶς.

175. χρείας ἱσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς Δύσμορος ἀντέχει; Male hunc et seq. versum disposuit Brunckius.

177. θνατῶν. Vulgo θνητῶν.

188. ἀθυρόγλωσσος. Libri omnes ἀθυρόστομος.

190. οἰμωγᾶς ὕπο χεῖται. Edd. antiquæ dant ὑπόκειται, Brunck. ὑπακούει.

196. οὐκ ἔστ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ. "Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina (et Juntinis): οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ μελέτῃ." *Brunck.* Dedit igitur V. Cel. probante Wakef. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ. Equidem recepi verissimam emendationem Porsoni in Addend. ad Eurip. Hec. p. 82. propositam.

203. τειρομένου του. του addendum esse docuit Porsonus l. l., frequentem pronominis illius omissionem pluribus exemplis comprobans.—Comma post ξύντροφος emovi cum Wakef.

207. ἕρποντος· οὐδέ με λάθει Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ Τρυσάνωρ. διάσημα γὰρ θροεῖ. Distribui versus præeunte Hermanno de Metr. p. 442. Brunck. ita: Ἕρποντος—βαρεῖα Τηλόθεν—τρυσάνωρ, etc.

[212. Edidit E. ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνὴρ (ἀνὴρ) ut versus cum strophico (203.) congrueret ad mentem Porsoni emendato.]

228. κάλώμενον. Libri omnes καλούμενον mendose. Brunck. κακούμενον.

236. τί rescripsi cum Wakef. pro inepto τις.

251. οὐδ' ὄνομ' ἄρ'. Addidi ἄρ', quod in Aldina desideratur. Brunck. cum ceteris οὐδ' οὔνομ'—.

291. δύστηνον recte Canter. pro δύστηνος.

292. ἐξέλκων πόδα. Πρὸς τοῦτ' ἂν εἴ μ' ἔδει. Wakefieldii correctionem recepi pro vulg. πόδα Πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει—.

297. σώζοιμ'. Male vulgo σώζει μ'.

299. Edd. omnes ἐμὲ pro τινά. [τινὰ E.]

319. ὧν λόγοις. Vulgatur ἐν λόγοις.

320. sq. συντυχὼν κακοῖν 'Ανδροῖν ἐκείνοιν, τῇ τ' 'Οδυσσέως βίᾳ. Vulgo κακῶν 'Ανδρῶν 'Ατρειδῶν, τῆς τ' 'Οδ. βίας.

333. ᾗ rescripsi ex præclara Locellæ ad Xenoph. Ephes. p. 135. emendatione pro inepto εἰ.

371. ὧν κυρεῖ· In veteribus codd. ut in impressis, scriptum κύρει, accentu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne dubium esset, ex Triclinii præcepto scriptum in T. ὧν 'κύρει, tamquam si ε in consonante elidi posset. Brunck. edidit ἣν κυρῶν.

393. μέλανα Πακτωλόν. μέλανα pro μέγαν Wakef.

421. τί δ'; ὃς παλαιός, κἀγαθὸς, φίλος τ' ἐμὸς Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Antiquæ edd. τί δ' ὃς παλ.—Πύλιός ἐστιν.

[423. σοφὰ E. Brunck. σοφῶς.]

[425. ὃς παρῆν μόνος. E. Brunck. ὅσπερ ἦν μόνος.]

426. δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας. Hanc lectionem e Scholiasta eruit Porsonus ad Eurip. Phœn. 540. exempla commemorans, ubi δεικνύειν et λέγειν itidem permutantur. Brunckius cum tribus codd. Aldo et Turnebo exhibuit δύ' αὔτως δείν' ἔλεξας: in Supplem. autem præfert δύ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξας. Mendose in Stephani editione δύ' αὐτὸς ἐξέλεξας.

444. μεθεὶς ἐώης· Vulgo μηδεὶς ἐώη.

446. οὐδέν πω. Vulgo οὐδέπω.

481. Cum Wakef. dedi ὅποι pro ὅπη, quod de rebus *quiescentibus* dicitur. Contra in seq. v. ὅποι in ὅπου mutavi, Wakef. ὅπη emendante.—Nihil mutat Porson. (ad Hecub. p. 66. ed. rec.) ὅποι accipiens, quasi sit ἐκεῖσε ὅπου, ut Eurip. Iph. T. 113. 119.

491. δεράδα. Brunck. retinuit δειράδα, quæ librorum omnium lectio est.

494. βεβήκῃ. Sic in B. In T. βεβήκει. Cum reliquis Brunck. βεβήκοι.—'Ιγμένοις restitui pro vulgato ἱκμένοις.

500. νῦν δ' εἰς σὲ πομπὸν, τέκνον, ὧδ' αὐτάγγελος. Vulgo νῦν δ', εἰς δὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον.

502. ὡς πάντ' ἄδηλα. Sic scripsi ex conject. Wakef. pro ὡς πάντα δεινά.

509. ὅσα γε dedi pro ὅσσα.

528. τε scripsi cum Gernhardo pro inepto γε.

533. προσκύσαντε. Edd. omnes προσκύσαντες, corrupto metro. Recte mutavit Porson. ad Phœn. 1419.

552. προστυχὼν τι τῶν ἴσων. Sic emendavit Brunck. [in notis] librorum omnium lectionem, προστυχόντι τ. ἴ.

572. αὐτὸς ἂν τὸν ἄνδρ' ἔπλει; Brunckius exhibuit vulgatam scripturam: αὐτὸς οὑδυσσεὺς ἔπλει. In B. alia lectio: αὐτὸς ἂν 'Οδυσσεὺς ἔπλει.

576. Scribitur et ἔρου, teste H. Stephano.

[585. δέ μοι E. ut passim fere, pro Brunckiano δ' ἐμοί.]

600. ὅν γ' εἶχον. Temere Brunck. retinuit τ' et pro τοι accepit.

633. πάντά [πάντα] τε cum Wakef. dedi pro πάντα δέ.

636. Pro νεὼς MSS. nonnulli βίας teste H. Stephano.

667, 68. πάρεστι ταὐτά σοι καὶ θιγγάνειν Τάδ' ἀντιδοῦναι. Vulgo: παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν, Καὶ δόντι δοῦναι.

671. οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τι καὶ λαβεῖν φίλον. Vulgo: οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Brunck. dedit σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον.

677. τῶν Διός. Articulus in veteribus codd. et in Aldina, metro reclamante, omissus. Triclinii recensio exhibet τοῦ, quod minus bene recepit Brunck.

678, 79. κατ' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς βάλε δέσμιον ὁ. Vulgo sic leguntur:

Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ—.

684. ὅς οὐ φθίσας τιν' οὔτε νοσφίσας. Edd. omnes habent ὅς οὔτ' ἔρξας τιν'.

685. ἀλλ' ἴσος ἔν γ' ἴσοις ἀνὴρ, Διώλλυθ' ὧδ' ἀτίμως. Τόδε δὴ θαῦμά μ' ἔχει. Vulgo sic legitur et distinguitur:

ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως
τόδε θαῦμ' ἔχει με—.

688. ἀμφιπλάκτων. Vulgo ἀμφιπλήκτων.

693. Brunck. comma post κακογείτονα posuit. [Post ἐγχώρων E.]

[695. E. οὐδ' ὅς. Brunck. οὐδέ γ' ὅς.]

701. ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλαν Τότ' ἂν εἰλυόμενος. Vulgo ἄλλᾳ.

[711. πτανοῖς ἰοῖς E. Brunck. πτανῶν πτανοῖς.]

714. πώματος. Ald. et Brunck. dant πόματος, quam scripturam Attica respuit dialectus.

717. πόδ' ἐνώμα dedi cum Wakef. pro προσενώμα.

725. Μαλιάδων, Dorice, scripsi pro Μηλιάδων.

731. ὡς ἔχει; Pro male repetito ὧδ' scripsi ὡς auctore Gernhardo.

732. ἆ ἆ ἆ præeunte Hermanno ad Hec. p. 72. restitui ex Aldina, cum antea ἃ ἆ. ἃ ἆ legeretur. Pariter v. 739. qui est antistrophicus. Monuit enim Hermannus l. l., versibus 732. et 736. constare stropham, antistropham autem versibus 739. et 740.

733. "τί ἐστιν. Ad hiatum non adtendendum, cui vitando minime inserenda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί εἶπας, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phœn. 906. Sic rursus infra 753. (743.)" *Brunck.* Quæ contra Porsonus ad Eurip. Phœn. 892. negat Tragicos post τί hiatum admittere: quem sequutus ego ubique voculam interposui. [et sic infra, 753.]

734. διέρχεται δύστηνον· Aldus διέρχεται δύστηνος· ὦ—. Brunck. διέρχεται. δύστηνος, ὦ. κ. τ. λ.

749. βίας. Vulgo βίου.

753. Post τέκνον et παῖ male Brunck. interrogandi signum posuit.

754. ΦΙΛ. οὐκ οἶσθα; πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαῖ. Vulgo legitur:

ΦΙΛ. οὐκ οἶδα. ΝΕ. πῶς οὐκ οἶσθα; ΦΙΛ. παππαπαππαπαῖ.

760. Etiam hic, ut in seqq., [782, 86, 96, 804.] strophæ notationem apposui. Cf. Hermann. l. c.

782. Correctiones huic loco adhibitas rationemque, qua strophæ atque antistrophæ investigarentur, monstravit mihi Hermannus meus.

Ibid. [Edidit E.

ἀλλ' οὖν δέδοικα, μὴ 'τελῆ γ' εὐχεῖ τάδε.
ἰὼ παῖ.
στάζει κ. τ. λ.]

785. παπαὶ, παπαί. Vulgo παπαί, φεῦ. [Deinde levius pungit E. post μάλ'.]

790. ἀτατταταί. Sic Hermanno auctore (ad Hecub. p. 72.) metri causa scripsi ex membr. et Aldinæ vestigiis, quæ ἀττατατᾶ habent. Brunck. ex cod. B. recepit ἀτταταὶ, sed nostram scripturam potiorem et ipse judicavit.

794. πῶς ἂν, Ἀγάμεμνον, καὶ Μενέλεως, ἀντ' ἐμοῦ. Vulgo Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ—.

795. Articulum τὸν, qui vulgo ante ἴσον legitur, metro postulante delet Hermann. l. l. p. LXII. [et sic E.]

800. ἀνακαλουμένῳ. Brunckius dedit ἀνακυκλουμένῳ ex conj. Toupii.

818. καὶ δὴ μεθίημ'. ἢ τί δὴ πλέον φρονεῖς; μεθίημι· τί δὲ δὴ Ald. et Brunck. exhibent. μεθίημί σε· τί δὴ Turn. Steph. Cant.

830. ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' ἀχλύν, ἃ τέταται τανῦν. Apud Brunckium hic versus pertingit usque ad αἴγλαν, reliqua alterum versum constituunt. Ald. habet ὄμμασιν δ'. Pro ἀχλὺν vulg. αἴγλαν.

833. ὅρα ποῦ στάσει. Brunck. de suo addidit γε post ὅρα. Imo mutandus erat vs. antistrophicus. [legendo δύνῃ pro δύναιο.]

834. πῶς δέ σοι. σοι ex Hermanni conj. dedi pro μοι. [Brunck. δ' ἐμοί.]

835, 36. τἀν-τεῦθε φροντίδος. οὖρος ἤδη, Πρὸς τί μένομεν πράσσειν; Vulgo sic leguntur corrupto metro :

τἀντεῦθεν φροντίδος ὁρᾷς (Brunck. φροντίδος·)
ἤδη, πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;

838. πολὺ δὴ, πολύ. πολὺ δὴ addidi ex conj. Hermanni.

844. προσφθέγγῃ conj. Hermannus pro ἀμείβῃ, quod metro repugnat.

850. κεῖνό μοι νῦν. νῦν addidi, ut metrum constaret.

851. ὅ τι καὶ ταράξεις. Vulgo ὅ τι πράξεις.

852. οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, Εἰ ταυτὰν τούτῳ γνώμαν Ἴσχεις, μάλα τοι. Brunck. edidit :

οἶσθα γὰρ ὅν γ' αὐδῶμαι, ταυτὰν
εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι—

855—62. οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ δ' οὐδ' ἀνόμματος ἤδη
ἐκτέταται νύχιος. (ἀλεὴς δ' ὕπνος ἐσθλὸς ἀρωγὸς)
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων· ἀλλά τις Ἀΐδᾳ
ὡς παρακείμενος ὀρθὰ βλέπει· σὺ δὲ καίρια φθέγγου·

Quoniam respondere debent versibus 839—42. Hermanni quamvis audacem conjecturam ad Aristotelis Poët. p. 134. propositam suffeci in locum vulgatæ lectionis, quæ sic habet :

οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος·
ἀνὴρ (Brunck. ὡ'νὴρ) δ' ἀνόμματος
οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν,
ἐκτέταται νύχιος.
ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλὸς,
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷ (Brunck. ὁρᾷς), βλέπει. καίρια φθέγγει· (Brunck. φθέγγου.)

863. τόδ'. Vulgo τὸ δ'.

895. δρῶμ' ἐγὼ τοὐνθένδ' ἔτι; Veteres libri dant τοὐνθένδε γε; in B. legitur τοὐνθάδε λέγε.

896. "ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ. Mallem λόγων." *Brunck.* [λόγων E.]

900. οὔ σ' ἧδε δυσχέρεια. Vulgo οὐ δή σε δυσχέρεια.

917. τί μ' εἶπας recte corrigit Porsonus ad Eurip. Phœn. 892.

938. Male Brunck. post λέγω punctum posuit. [comma tantum addit E.]

972. ἄλλοις σε δούς. Vulgo ἄλλοισι δούς.

984. ἢ μ' dedi cum Wakef. pro ἔμ'.

992. τίθῃς. Sic scribendum. In B. τιθεῖς, quod recepit Brunck. In aliis, ut in impressis, τιθείς.

994. ΦΙΛ. οὔ φημ'. ΟΔ. ἔγωγε φημί. Male vulgo ἔγωγε Philoctetæ tribuitur.

1002. πέτρας ἄνωθεν τῆσδ' ἐναιμάξω πεσών. Vulgo πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.

1003 Ald. et Brub. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν. [et sic Brunck.] Recte Turn. Steph. Cant. τοῦτον.

1007. ὃς cum Wakef. rescripsi pro ὡς.

1019. τοι recte Wakef. pro σοι.

1020. ἀλλ', οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι, Σὺ μ. Post μοι demum interpungunt, idque plenius.

1028. κεῖνοι· σὺ δέ. Vulgo κεῖνοι δὲ σέ.

1032. ποῖα θεοῖς εὔξεσθ'. Vulgatum πῶς mutavi cum Gernhardo in ποῖα. Pro εὔξεσθ' Brunck. scripsit ἔξεσθ'.

1037. ἔξοιδα δ' ὡς μέλειν· ἐπεί. Ald. Brub. ἔξοιδά γ' ὡς μέλει γ'. Brunck. cum reliquis ἔξοιδα δ'.

1039. Male Brunck. post ὑμᾶς interpunxit.

1043. ὃς dedi cum Wakef. pro ὡς.

1055. οὔτι recte scripsit Wakef. pro οὐδέ.

1056. ἐπεὶ πάρεστι μὲν Καὶ Τεῦκρος ἡμῖν. Vulgo ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν.

1071. Recte Wakef. λειφθήσομαι δὴ pro λειφθήσομ' ἤδη.

1074. ὄκνου Wakef. conjecit pro οἴκτου. [Et recepit E.]

1082. Ald. Brunck. θερμόν τε καί. [τε omittit E.]

1089. πόθεν μοι τὸ κατ' ἆμαρ. Sic metri causa dedi cum Hermanno (de Metr. p. 23.) In B. τί ποτ' ἄν μοι, quod recepit Brunck. In reliquis τί ποτ' αὖ μοι.—ἆμαρ scribendum erat pro ἦμαρ.

1093. πτωάδες [quod dedit E. pro πλωάδες] conjectura est J. H. Vossii.

1095. σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ'· οὐκ Ἄλλοθεν ἔχει τύχα τᾷδ'. Brunck., ut vulgo:

σύ τοι, σύ τοι κατηξίω-
σας, ὦ βαρύποτμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχα τᾷδ' (Ald. τῷδ').

1100. τοῦ λῷονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἐλθεῖν. Vulgo duos efficit. ἐλθεῖν scripsi pro ἑλεῖν.

[1111. ἀλλά μοι E. ἀλλ' ἐμοὶ more suo Brunckius.]

1115. λαχόντ' ἄν. ἂν vulgo abest.

1116. πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σέ γε δόλος
ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἀμᾶς.
στυγερὰν ἔχε
δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.

Brunck., ut edd. antiquæ, strophæ non respondente antistropha:

πότμος σε δαιμόνων τάδε (τάδ' Ald.)
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ'
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν
ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.—

1130. ἐλεινὸν ὁρᾷν. Pro ὁρᾷν vulgo ὁρᾷς.

1132. ἄρθμιον. Sic reponendum putavi. In membr. scriptum ἄθλιον, superposita varia lectione: γρ. ἆθλον, quam adgnoscunt B., Aldus et Juntina prior comprobante Brunckio. In Triclinii recensione ἄεθλον legitur.

1134. ἀλλ' ἐν γὰρ μεταλλαγᾷ. γὰρ metro postulante addidi cum Hermanno (de metr. p. 443.)

1138. μυρία τ' αἰσχρῶν. Vulgo μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν.—Apud Brunck. versus voc. ἔφ' clauditur. [priore syllaba τοῦ ἡμῖν apud E.]

1147. οὖς ὅδ'. Male Brunck. ὅδ' omisit.

1150. ἐλᾶτ'. Perperam vulgo πελᾶτ'.

1151. Hermannus in notis Msstis emendat, τάν γε πρόσθ' ἀλκὰν βελέων. [Mihi legendum videtur ἀκμὰν pro ἀλκὰν, ut versus cum strophico suo congruat.]

1161. [Legit E. μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ἴσα π. γ. β. et ad Brunckii notam sic observat.] Nihil mutandum. Choriambici sunt versus, dipodia iambica pro altero choriambo adhibita. Vid. Hermann. de metr. p. 313.

1169. Usque ad 1209. in omnibus edd. monostrophici sunt.

1175. Ald. Brub. Τρωάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν. Ceteri γᾶν ἤλπ. μ' ἄξειν. Unde γᾶν sumpsi suadente numerorum æquabilitate.

1184. ἰὼ ξένοι, μείνατε. Vulgo ὦ ξένοι.

1187. ἀπόλωλ' ὁ τάλας. Vulgo ἀπόλωλ' ὦ τάλας.

1189. Pro τῷ [quod habet E.] vulgo τό.

1190. ὦ ξένοι, αὖθις ἐπήλυδες ἔλθετε. Vulgo ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.

1193. νεμεσήτ'. Vulgo νεμεσητόν.

1198. ἀστεροπητάς. ἀστεροπητὴς Ald. Brunck.

[1202. ὦ ξένοι, ἕ. E. Brunckius ἀλλ', ὦ ξεῖνοι, ἕ.]

1206. καὶ τίνα γ' ὡς ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; Ald. Brunck. ὡς τίνα ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; Reliqui ῥέξειας.

1207. κρᾶτ' ἀπὸ κἄρθρα τέμω χερὶ πάντα. φονᾷ νόος ἤδη. Ordo verborum olim hic erat:

κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα (Brunck. κἄρθρα) τ. χ.
φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.

1217. ἔτ' οὐδέν εἰμι. Sic libri omnes. Male Brunck., recepit Heathii correctionem εἶτ'.

1252. Ulyssi tribuitur hic versus in B., Neoptolemo in edd., quas sequitur Brunck. Excidisse ante hunc versum verba Ulyssis primus vidit Hermann.—Qui desideratur versiculus ejus hæc fere sententia fuit: ὑπερφρονοῦντά σ' ἥδε χεὶρ βιάσεται.

1267. θάρσει, λόγους τ' ἄκουσον. Sic dedi cum Wakef. pro θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον.

1271. χὤτέ [χὤτε] μου. Brunck. χὤτ' ἐμοῦ.

1284. αἴσχιστος ex Piersoni conj. dedi pro ἔχθιστος.

1288. ἆρα. Vulgo οὐκ ἆρα.

1289. ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Vulgo ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.

1300. ἆ. Sic recte Turn. Steph. Cant.—Aldus ἆ ἆ, quem in accentu peccasse arbitratus Brunckius ἃ ἃ scripsit laudato Hesychio; ἃ ἅ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.

1304. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστίν, οὔτε σοὶ καλόν. Wakefieldii scripturam prætuli, qua versus numerosior evadit.

1306. Perperam Brunck. post Ἀχαιῶν interpunxit.

1314. ᾔσθην πατέρα τὸν ἁμόν. Triclinii lectionem recepi, quæ nec Brunckio displicet. Edd. veteres dant ᾔσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν—. In B. πατέρα τὸν ἐμὸν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu.

1321. κοὔτι cum Wakef. dedi pro κοὔτε.

1333. τοῖν—Ἀσκληπιδαῖν. Sic scribendum putavi. Vulgo τῶν—. Ἀσκληπιδᾶν præbent Aldus et membr. in quibus tamen a prima manu fuisse videtur Ἀσκληπιαδᾶν, ut est in aliis libris; sed litera prorsus erasa, quæ fuit inter ι et δ, ut discerni non possit, quænam ea fuerit. Aldi lectionem præfert Brunck.

1357. τῷ Λαερτίου. Sic MSS. Ald. et Brub. Cum reliquis Brunck. τοῦ Λ.

1361. τἄργα. Male vulgo τἄλλα.

1365. sqq. οἳ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Οδυσσέως ἔκριναν. Verba οἳ τὸν ἄθλιον usque ad ἔκριναν tamquam spuria omisit Brunck.

[1381. Legit E. ἃ, σοί τε κἀμοὶ χρῆσθ' ὁρῶ τελούμενα. glossa κάλ' scilicet expulsa.]

1384. τάδε. Brunckius ex cod. B. τόδε scripsit.

1386. ὅς με. Vulgo ὅς γε.

1402. ὦ μέγ' ἀγανὸν εἰρηκὼς ἔπος. Vulgo ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος. [Vide Porson. in Præf. ad 2dam edit. Hecub. p. XLIII.]

1420. ἀλκὴν dedi pro ἀρετήν.

1422. Vulgo ἐκ. Wakefieldii castigatione κἀκ luculentior evadit locus et concinnior.

1449. Brunckius scripsit μή νυν, ut v. 1452. φέρε νυν. [E. utrobique νῦν.]

[1451. Colo distinxit E. post ὅδ', præeunte Ruhnkenio in epist. crit. I. p. 23.]

1455. πόντου, προβλῆς θ', οὗ. Vulgo πόντου προβλῆς.

IN ELECTRAM.

V. 4. τὸ γάρ. Sic libri omnes recte, etiam cod. Jenensis, in quo sequens versus librarii negligentia prætermissus est. In E. scriptum τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις, quod Brunckius in ordinem recepit, sic explicans: τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶν, ὃ ἐπόθεις.

21. ἵμεν scripsi pro ἐμὲν, quod antiquæ edd. et membr. cum vetustissimis optimisque codd. exhibent probante Brunck. Superscripta in quibusdam glossa ἐσμὲν, quæ in aliis codd. librariorum stupore textum invasit.

28. ἔπει. Vulgo ἔπῃ.

45. ὅ. Brunck. ὁ.

47. ὅρκον dedi pro vulg. ὅρκῳ.

75. ἀνδράσιν. Vulgo ἀνδράσι.

76. παντός ἐστ'. Sic libri vett. Perperam Brunck. παντὸς ἐστ'. Cf. Hermannus de emend. ratione Græcæ gramm. p. 84. sqq.

81. γόων. γοῶν Brunck.

86, 87. Ὦ φάος ἁγνὸν, Καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι. Sic versus dispositi sunt ab Hermanno ad Eurip. Hecub. p. 76. Male vulgo:

ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι.

90. πληγὰς alter cod. Augustanus ab Hermanno collatus (cf. ad Eurip. Hecub. p. LXXV.) et Scholiastes. Male Brunck. cum antiquis edd. πλαγάς.

104, 5, 6. στυγερῶν τε γόων, ἐς τ' ἂν λεύσσω Παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς, Λεύσσω δ' ἦμαρ. Sic constituit locum Hermannus ad Hecub. p. 76. cum in edd. tum antiquis tum Brunckiana legeretur hunc in modum:

στυγερῶν τε γόων, ἐς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ.

112. σεμναί τε θεῶν Ἐρινύες, αἳ τούς. Sic dedi cum Hermanno (ad Hecub. p. 76.) Vulgo exhibetur locus hac ratione:

σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες,
αἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

Articulum αἳ, quem Aldus et codd. omnes veteres, Jenensis quoque et omnes Johnsoni agnoscunt, Triclinii stupor ejecit, metro pariter ac sententia laborante.

Namque ut versus digessit iste, ne versus quidem sunt judice Brunckio. Claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat cæsura. In priore scribere saltem debebat Græculus Ἐρινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripi nequit. Ipse Brunckius edidit:

σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τοὺς
ἀδικῶς (sic) θνήσκοντας ὁρᾶτε,

quem ordinem defendit his verbis: "Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendifacere debebant. Non animadverterunt systema hoc anapæsticum minus regulare esse, quippe in quo præter solita metra, basin, parœmiacum et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce." Verum hac ipsa facile caremus.

115. καὶ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους. Rursum secutus sum Hermannum l. l. Aldus et Brubach. omittunt καί. Alii omnes suppeditant τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλ.

118. καί μοι libri omnes recte. Brunckius perperam κἀμοὶ, quod non sine vi quadam adhiberi solet ac plerumque ita, ut ei opponi aliquid possit.

123. ἀκόρεστον. Sic Aldus, Turneb. Steph. Canter. et cod. Jenensis. In membr. D. E. Brunckii cod. et Brubach. ed. legitur ἀκόρετον, in T. ἀκόρεστ'.

124. ἀθεώτατα scripsi pro vulg. ἀθεωτάτας. [Nihil certius quam decantatam illam συνάφειαν, quam ex Terentiano olim eruebat Bentleius (Dawes. M. C. p. 24.) æque observatam reperiri in hujusmodi dactylicis, atque in dimetris anapæsticis. Hoc vel per se firmat emendationem Erfurdtii.]

126. κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορών. Iambicum hunc trimetrum male in duos versus dispescunt antiquæ edd. et Brunck. κακᾷ — ὡς et ὁ — πορών. Pariter in antistropha.

129. Melius videbatur, voces γενέθλα γενναίων transponere, versus ut esset dactylicus, quales sunt etiam, qui sequuntur.

139. οὔτε γόοισιν, οὔτ' εὐχαῖς. Codd. omnes veteres habent, ut Ald., Brub. et Brunck. οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. Ceteri οὔτε γόοισιν, οὐ λιταῖς.

144. ἐφίει. Vulgo ἐφίῃ.

147. ἄραρεν. Vulgo ἄραρε omisso ν ἐφέλκ., quod recte addunt Scholia Romana.

148. Brunckius cum Triclinio inseruit post alterum Ἴτυν particulam γ', metri causa. Inepte; brevis enim syllaba in arsi versuum dactylicorum producitur, non item aliorum metrorum.

150. ὢ ὢ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic corrigi vulgatum ἰὼ metrum jubet. — σὲ δ' ἔγωγε bene dant exemplaria vetera. Brunck. ex membranis recepit σὲ, σ' ἔγωγε.

157. οἵα. Vulgo οἷα.

160. ὄλβιος. a Brunck. mutatum est in ὄλβιον.

164. ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος. Vulgo duos efficit, quorum prior est ὃν — ἀκάματα.

174. ἔστι μέγας οὐρανῷ. Sic emendavit lectionem librorum omnium: ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Hermannus ad Hecub. p. 134.

189. ἀλλ', ἁπερεί τις ἔποικος, ἀναξία. ἅπερει τις cod. Jen. c. Bar. 1. 2. ap. Johns. Non memoravit Brunck., vulgatum ἅπερ εἴ τις sic a se mutatum esse. Perperam in Ald. Brub. et Brunck. ed. post ἀναξία demum interpungitur.

242. ἐντίμους ex conj. Hermanni dedi. Vulgo ἐκτίμους.

244. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν. Unum versum exhibui cum Aldo et Brub., eumque asynartetum e duobus dochmiacis. Duos dedit cum reliquis editoribus Brunckius.

249, 50. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, Ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. Sic distinguendos putavi

hos versus, prior ut esset dochmiacus, alter antispasticus Hipponacteus. Brunckius ita dispositos dedit, ut in antiquis edd. exhibentur :

ἔῤῥοι τ᾽ ἂν αἰδὼς, ἁπάντων τ᾽
εὐσεβία θνατῶν.

Tum posterior versus dactylicus est. Verum unde habeat εὐσεβία, non declaravit Brunckius, nam non solum Aldus, sed alii omnes dant εὐσέβεια.

264. τῶνδέ μοι. Sic cod. Jen. et edd. omnes. Brunck. τῶνδ᾽ ἐμοί.

279. κατέκτανεν. Vulgo κατέκτανε.

305. τέ μου. Brunck. τ᾽ ἐμοῦ.

345. ἐπειδ᾽. Sic recte Aldus et Brub. Reliqui, ut cod. Jen. et Bar. 2. ap. Johns. ἐπεί δ᾽, quod recepit Brunckius.

354. δέ μοι. δ᾽ ἐμοὶ Brunck.

363. τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον. λυποῦν dedi pro mendoso λυπεῖν. Brunckius scripsit τοὐμέ νιν λυπεῖν.

364. λαχεῖν. Sic in C. E. August. Brunckius cum Aldo et reliquis τυχεῖν.

373. οὐδ᾽. Sic vett. edd. Brunckius edidit κοὐδ᾽, nescio unde.

376. τῶνδέ μοι. Brunck. τῶνδ᾽ ἐμοί.

383. καί με. Brunck. κἀμέ.

405. ἐμπορεύει. ἐμπορεύῃ Brunck.

441. ἐπέστεφεν. Vulgo ἐπέστεφε.

446. ἆρα καὶ reposui pro vulgato ἆρα μή.

458. χερσίν. Vulgo χερσί.

467. ἐπισπεύδει. Sic apud Stobæum in sermone de Veritate legitur etiam in codd. Brunckius ἐπισπεύδειν recepit, quod cum omnibus Tragici exemplaribus cod. Jen. habet.

471. τῶνδε reposui pro vulg. τήνδε.

484. χαλκόπακτος dedi pro vulg. χαλκόπληκτος, quod in Cod. Jen. rectius scriptum est χαλκόπλακτος.

486. ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχί-σταις ἐν αἰκίαις. Perperam vulgo distinguitur sic :

ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.

Arguit hanc rem partim male divisum αἰσχίσταις et νυκτὸς, v. 502. partim syllaba anceps.

495. πρὸ τῶν μ᾽ ἔχει θράσος. Sic dedi pro vulg. πρὸ τῶνδέ τοί μ᾽ ἔχει. θράσος e v. 479. subaudiri vix potest, quapropter addidi, deleto δέ τοι.

516. στρέφει. Vulgo στρέφῃ, ut v. 512. ἐντρέπῃ.

525. πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ᾽ ἀεί· Male vulgo, interpunctione post ἄλλο omissa, post ἀεὶ demum colo distinguitur.

530. σὸς οὗτος. Vulgatum οὗτος σὸς soni causa mutavi.

538. τῶνδέ μοι. Brunck. τῶνδ᾽ ἐμοὶ, ut v. 552. γ᾽ ἐμ, et v. 556. δ᾽ ἐμ᾽.

561. ἔσπασεν. ἐσπασεν Aldus, Brub. Reliqui omittunt ν ἐφελκ.

596. ἴης. Sic codd. nonnulli. In plerisque tamen, ut in Ald. et Brub., ἵεις. Perperam Brunck. ἱεῖς.

612. δέ μοι. Brunck. δ᾽ ἐμοί. Pariter v. 616. τῶνδ᾽ ἐμ᾽.

613. ὕβρισεν. Vulgo ὕβρισε.

628. ἐκφέρει. Vulgo ἐκφέρῃ.

652, 53. οἷς ξύνειμι νῦν Εὐημεροῦσα, — Libri omnes οἷς ξύνειμι νῦν, Εὐημεροῦσαν, —

662. ἔστιν. Male vulgo ἐστίν.

669. ἀπέστειλεν. Vulgo ἀπέστειλε.

674. οἳ ᾽γὼ recipiendum erat Brunckio ex edd. antiquis omnibus, licet præstantissimi e veteribus codd. οἳ ἐγὼ exhiberent.

691. ὧν νόμος, πεντάθλια. Sic correxit locum Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 114. Vulgo πεντάεθλ', ἃ νομίζεται.

760. ἐκλάχη. Sic cod. Jen. Alii omnes ἐκλάχοι.

770. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Sic libri omnes. Brunckius, cui nimis languidum videbatur illud γὰρ, reposuit καί.

777. καί μ'. Brunck. κἄμ'. Sequenti versu δ' ἐμοί.

786. νῦν δ'. Revocavi particulam male a Brunckio deletam.

790. ὑβρίζει. Vulgo ὑβρίζῃ.

800. κατ' ἀξίαν. Sic cod. Jen., in quo vulgata lectio καταξίως glossæ loco minio adpicta est.

809. οἴχει. Vulgo οἴχῃ.

818. ξύνοικος ἔσομαι τῇδέ γ'· ἀλλὰ πρὸς πύλῃ. Sic dedi pro vulgato ξύνοικος ἔσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ —.

823. Hunc versum et tres sequentes Electræ tribuit Brunck. [Choro Erfurdt. tum sequentem Electræ.]

833—35. εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων Εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποί-σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας Μᾶλλον ἐπεμβάσει. Ut ego hos versus disposui, choriambici sunt, quorum prior ἀνάκρουσιν habet.

[852. Hæc habet E. ad Brunckii notam: *Ego scripsi ἄχθει ex conj. Hermanni.*]

856. ΧΟ. τί φῄς; ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων. Recte in edd. Turn. Steph. Cant. unus versus est: Brunckius duos exhibet.

860. πᾶσιν. Vulgo πᾶσι.

885. ἐμοῦ γε. Vulgo ἐμοῦ τε.

888. θάλπει. Vulgo θάλπῃ.

889. μαθοῦσά μου. Brunck. μαθοῦσ' ἐμοῦ.

903. ὄνομα reposui cum Hermanno (ad Eurip. Hecub. p. 123.) pro mendoso ὄμμα.

914. ἐλάνθανεν. Sic libri omnes. Male Brunck. dedit ἐλάνθαν' ἄν.

922. φέρει. Vulgo φέρῃ.

929. οὔτε scripsi cum Purgoldo pro vulg. οὐδέ.

938. δέ μοι. Brunck. δ' ἐμοί.

952. θάλλοντ' ἔτ' dedi ex conj. Reiskii.

954. ἔστιν. Vulgo ἐστίν.

967. βουλεύμασιν. Vulgo βουλεύμασι.

974. πεισθεῖσά μοι. Vulgo πεισθεῖσ' ἐμοί.

996. ὁπλίζει. Vulgo ὁπλίζῃ. Cod. Jen. ὁπλίζεις.

1015. πιθοῦ. πιθοῦ in C. scriptum, quod, ut magis Atticum, vulgato πείθου præferendum fuisse ipse judicat Brunck.

1019. αὐτόχειρι scripsi cum Porsono (ad Eurip. Orest. 1037.) adjectivum ut esset, non adverbium. Vulgo αὐτοχειρί.

1065. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. Sic Aldus et codd. omnes veteres, etiam Jenensis. In D. ἀποίνητοι, cum glossa, quam minora scholia exhibent. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repræsentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Superscripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus adgnoscit. ἀποίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus adstipulante Brunckio. Quippe hic eam, nescio qua de causa, dicit altera probabiliorem.

1070. σφίσιν δή. Sic legendum. Perperam in Ald. Brub. et veteribus codd. σφίσιν ἤδη. In D. σφίσι γ'. Brunck. cum Turn. Steph. Canter. dedit σφίσ' ἤδη, quod locum habere non potest, quum ι in σφίσι non elidatur.

1071. νοσοῦσιν metri causa reposui pro νοσεῖ, quod libri veteres exhibent omnes. Triclinius νοσεῖ δή.

1077. πάνδυρτος dedi pro vulgato πανόδυρτος.

1083. καταισχύναι scripta pro vulg. αἰσχύναι.

1084. νώνυμος, ἒ ἒ, παῖ παῖ. Vulgo νώνυμος. ὦ παῖ παῖ.

1087. παροπλίσασα restitui pro καθοπλίσασα.

1088. δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ. Sic recte Ald. Brub. et veteres codd. Brunck. post φέρειν præpositionem ἐν interposuit. Triclinius inficete ἐνί γε λόγῳ.

1091. καὶ πλούτῳ. Sic Aldus, Brub. et plerique veteres libri. Brunck. cum Turneb. Steph. Canter. dedit πλούτῳ τε. — τόσον γ' ἐχθρῶν rescripsi pro vulg. τῶν ἐχθρῶν ex Hermanni conjectura.

1092. χέρα dedi pro χεῖρα.

1096. τῶν. Vulgo τῶνδε. — Versus Pæonicus est.

1097. Ζηνός. Porsonus ad Eurip. Orest. 1700. sic: " In Sophocl. Electr. 1097. Ἄριστα τᾶ Διὸς εὐσεβείᾳ hæc notat Brunckius: *Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessum dato metro.* Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastæ Romani; Διὸς metrum pessundat." Sæpe confunduntur Διὸς et Ζηνός.

1110. ἀλλά μοι. Brunck. ἀλλ' ἐμοί.

1115. οἴ 'γώ. Male vulgo οἳ ἐγώ.

1152. τέθνηκ' ἐγώ· σύ, — Vulgo τέθνηκ' ἐγώ σοι.

1158. ὧδέ μοι. Brunck. ὧδ' ἐμοί.

1160. οἴ μοι Ὦ δέμας οἰκτρόν. Φεῦ, φεῦ. Ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι. Sic disposuit hos versiculos Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 77. Brunckius in digerendis iis Aldinam secutus est, cui concinunt codd. veteres plerique (etiam Jen.) Ibi leguntur hac ratione:

οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι.

Turnebus, Steph. Canter. et in hoc et in illo versu exhibent οἴ μοι οἴ μοι. In D. aliter digesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius,

οἴ μοι μοι· δέμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι.

Dimetri anapæstici sunt, quorum alter parœmiacus.

1187. ἄλγεσιν. Vulgo ἄλγεσι.

1201. τοῖς ἴσοις. Vulgo τοῖσι σοῖς.

1239. Apposuit huic versui Brunckius signum strophæ secundæ, versui 1245. tertiæ. Verum unam tantummodo stropham atque antistropham hoc loco contineri, nec quidquam excidisse, nisi unum trimetrum iambicum, monuit Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 71, 72.

1245. ὀττοτοτοτοτ·τοτοί. Sic scribendum statuit Hermannus l. l. Codd. omnes ap. Johns., Jen. cod., Ald. et Brub. ὀττοτοῖ. Reliqui ὀτοττοτοί.

1248. Post hunc versum Brunckius collocavit lacunæ signum. [Omisit E.]

1265. Vid. notata ad v. 1239.

1274. ὧδέ μοι. Brunck. ὧδ' ἐμοί.

[1275. Legit E. cum vulgatis, μή τί με πολύστονον.]

1277. ἀδονᾶν Porsono auctore dedi pro ἡδονάν.

1289. δίδασκέ με. δίδασκ' ἐμὲ Brunck.

1311. ἐντέτηκέ μοι. Brunck. ἐντέτηκ' ἐμοί. Sic v. 1315. δ' ἐμ' ἄσκοπα.

1347. ξυνίης. Sic in duobus codd. et in Jen. in ceteris ξυνίεις. Brunck. ξυνιεῖς

1353. ἔστι. Vulgo ἐστί.

1359. ἀλλά με. Brunck. ἀλλ' ἐμέ. Sequenti versu libri omnes habent ἥδιστ ἐμοί. [E. ἥδιστά μοι.]

[1422. Totum locum sic ordinat E.]

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ — ἀντιστρ. β'.
στάζει θυηλῆς Αρεος. οὐδ' ἔχω τί φῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ορέστα, πῶς κυροῦντα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τἀν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Απόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

1434. εὖ δὲ τὰ πρὶν θέμενοι. Vulgo νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι.

1435. ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς, ἔπειγέ νῦν. Verba ἦ νοεῖς vulgo continuantur Oresti.

1450. δίδασκέ με. Brunck. δίδασκ' ἐμέ.

1458. πέλας dedi pro πύλας.

1466. ἄνευ φθόνου μὲν οὐ Πεπτωκός. Sic libri omnes. Brunck. ex conj. Tyrwhitti scripsit ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ πεπτωκός.

1471. φίλους. Sic dedi ex conjectura. Aldus et veteres, etiam Jen., codd. habent φίλος. In plerisque vocandi adverbium ὦ superscriptum glossæ loco. Sane quidem φίλος sæpissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hic mendosum est. Brunckius recepit Triclinii lectionem φίλως, ut in Œd. Col. 758. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών.

1475. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ et v. 1477. αἰσθάνῃ.

1492. νῦν ἐστ' ἀγὼν ἔτ'. Libri omnes mendose νῦν ἐστὶν ἀγών. Brunckius ὡγών.

CAROLI BURNEII

(ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ)

NOTÆ QUÆDAM,

NUNC PRIMUM EVULGATÆ.

CAROLI BURNEII

(ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ)

NOTÆ QUÆDAM,

NUNC PRIMUM EVULGATÆ.

IN ŒDIPUM REGEM.

DRAM. PERS. Σοφοκλῆς τὸν Χόρον Οἰδίποδος ἐξ Ἱερέων ποιεῖ. Schol. Venet. in Il. I. 571. p. 237.

49. Trachin. 1229.

54—57. Stob. Grot. xlviii. p. 183.

55. σὺν Stob. Gr. l. c.

56. εἴτε π. εἴτε ναῦς. Stob. Grot. l. c.

86, 7, 8. Stob. Grot. cviii. p. 457.

106. Suidas v. Ἐπιστέλλει.

110. Τὸ δὲ ζητ—111. Stob. Grot. xxix. p. 129. ubi omitt. δέ.

137—140. Suidas v. Ἀπωτέρω. ubi αὐτοῦ.

142. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxii.

154. Hephæst. p. 70.

215. Suidas voc. Ἀπότιμος.

248. R. P. Præf. ad E. Hecub. (Ed. 2.) vii. ἄμορον.

336. Suidas v. Ἄτεγκτος.

354, 5, 6. Stob. Grot. xiii. p. 81.

356. ἰσχυρὸν τρέφω. Stob. Gr. l. c.

380 ad 383. Stob. Grot. xlix. p. 187.

387, 8, 9. Stob. Grot. x. p. 69.

431. Suid. huc respexit v. Ἄπει vel Antig. 244.

467. Pindar. Nem. ά. 6.

472. ἀναπλάκητοι.

614, 15. Stob. Grot. de R. Nat. xi.

615. κ' ἄν. [κἄν.]

644, 5. Suidas v. Ἀραῖος.

672. ἐλεινόν.

742, 3. Suidas v. Ἀπεστάτει et Ἀνθοσμίας.

760, 1, 2. Suidas v. Ἄποπτος, ubi σφ' ἐκπέμψαι.

795. Suid. v. Ἀστρονομία.

822. Citat R. P. in Præf. ad E. Hecub. xi.

873, 4. Stob. Grot. xlix. p. 187. ubi εἰ πολλῶν —

893. ἕξει in not. Br. sed vid. Edit. sec.

961. Stob. Grot. cxvi. p. 477. et cxix. p 487.

977, 8. Stob. Grot. de R. Nat. x. p. 139. ubi φοβεῖτ'.
999. Stob. Grot. lxxix. p. 339.
1123. Schol. Homeri in Il. E. 533. p. 144. B.
1189 ad 1192. Stob. Grot. xcviii. p. 407.
1352. Ald. ἔλυσεν ἀπό τε φόνου. Lege μ' ἔλυσ' ἀ. τ. φ.
1365. κακὸν ἔφυ κακοῦ ob metrum.
1409. Stob. Grot. xvii. p. 95. ubi καλά.
1482. ὕμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1511. Eldik. Suspicion. p. 7. εἰχέτην ἤδη. —
1512. Eldik. l. c. νῦν δ' ἔτ' οὔτ' ἔξεστί μοι. Koen. in Corinth. 55. not. 93. νῦν δὲ τοῦτ' ΕΥ'ΧΗ 'ΣΤΙ μοι. Conf. Plat. de Legg. viii. p. 841. c. Lucian. T. i. 736. Quintil. vii. p. 1070. In aliis Eldikium sequitur Koen. —
1513. Eldik. Εὖ καιρὸν αἰεὶ ζ. —

IN ŒDIPUM COLONEUM.

25. ἧμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
34. ἧμιν R. P. l. c. ad 25.
81. ἧμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
100, 1. Suidas voc. 'Ασκέπαρνον.
126. Suid. in v.
192. Suidas v. 'Αντιπέτρου.
316. Suidas v. ῏Αρ' ἐστίν;
372. τρὶς ἀθλίοιν divisim. Hom. Od. E. 306. Ar. Plut. 851. — R. P. Præf. in E. Hecub. xxviii.
664. R. P. Præf. ad Hecub. Eur. xxxvi. — f. legend. ἔγωγ', ἄνευθε τῆς ἐμῆς Γν. Vid. Æ. Pers. 607.
674. Suid. v. 'Αν' οὖς ἔχων — ubi οἶνοπ'.
880. Stob. Grot. xi. p. 79. χρῶ βρ.
982. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxi.
1022. οὐδ' ἓν δεῖ R. P. Præfat. in E. Hecub. xxxiv.
1038. ἧμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1108. Valck. in E. Phœn. p. 33.
1167. ὕμιν R. P. Præf. ad Hecub. xxxiv.
1339. Citat R. P. Præf. E. Hecub. xxviii.
1408. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1445. κακῶν.
1459. Suidas v. 'Αξίωμα.
1543. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxii. leg. ὡς πρὶν σφὼ πατρί.
1597. R. P. in Præf. ad Hecub. Eur. xvii.
1646. Suid. v. 'Ασταχτεί.

IN ANTIGONAM.

4. ἄτης ἔχον Porsonus.
75 ad 186. Stob. Grot. xlv. p. 174. Kuster. in Suid. v. 'Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.
182. εἴ τις Stob. Gr.
187 ad 191. Stob. Gr. xxxix. p. 157.
190. λόγους Stob. Grot.

211. ΣΕ legend. Suid. v. Ἀρέσκεια et Toup. in loc. Vol. i. 82.—R. Porson. in Toup. iv. 440. Dativum defendit.

244. Huc respexit Suid. v. Ἄπει, vel ad Œd. Tyran. 431.

383. κἀν.

582, 3. ad αἰών. Stob. Grot. ciii. p. 425.

672. Stob. Grot. xliii. p. 169. ubi, Ἀ. δὲ μ. Grot. Proleg. ad Stob. 13.

715. Valck. Diatr. 235.

738. Citat Eustath. in Hom. Il. Α. 21. 3. Iterum 89. 49. et Il. Λ. 828. 19.

755. Stob. Grot. lxxix. p. 337. ubi ἧς.

837. ἰσοθέοις pr. producit. Sic Æ. Pers. 80. 857.

1008. Stob. Grot. xx. p. 105. ubi Ἡ δ' αὐθάδεια.

IN TRACHINIAS.

1. ad 3. Stob. Grot. cv.

3. θάνῃ Stob. Grot. l. c.

124—128. Suidas v. Ἀποτρύειν. ubi ἀγαθὴν—σε—ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς.

287. R. P. Præf. ad E. Hecub. x.

296, 7. Stob. Grot. cv. p. 439.

441, 2, 3. Stob. Grot. lxiii. p. 245. ubi μὲν γοῦν.

602. Conf. Hom. Od. ή. 96.

718. R. P. Præf. E. Hecub. xxxii.

787. Diog. Laert. x. 137. p. 660.—βοῇ Λάκνων, ἰύζων.

932. R. P. Præf. E. Hecub. xxxii.

1172, 3. Stob. Grot. p. 493.

1173. προσγίγνεται. Stob. Grot.

1201. Suidas v. Ἀραῖος.

1228. Œ. Tyr. 49.

IN AJACEM.

5. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xviii.

15, 16. Suidas voc. Ἄποπτον.

72. Suid. v. Ἀπευθύνει.

86. Grot. Excerpt. p. 59.

103. Sch. Ar. Nub. 447. Vales. in Harpocrat. v. Κίναδος.

118—133. Grot. Excerpt. 59. ubi ὅσῃ;

119. ἣν πρ. Grot. Exc.

121—3. Suid. v. Ἄτη, ubi ἔμπης.

122. ἔμπης. Grot. l. c.

125 ad 133. Stob. Grot. xxii. p. 115.—xcviii. p. 395. scil. 125 et 126.—125—128. Schol. Venet. in Hom. Il. Ε. 449. ubi ἐσορῶν et ὑπέρκομπον. Paullo supr. citat σχ. etiam 125. et 126.

129. ἄρῃ Ed. prim. Stob. K. ut infr. 193.

130. πλ. βαρεί. Stob. Gr l. c.

131—133. Stob. Grot. v. p. 35. et cv. p. 439.

137. Suidas v. ζαμενὴς et v. κακόθρους. in posteriore loco male: λόγος κακόθρους ἐκ Δ. ἐ.

148—163. Grot. Exc. 61. ubi πλάττων

151. εὔπιστα Grot. l. c.

157. Stob. Grot. xxxviii. 153. — et 137 ad 164. Stob. Grot. xliii. p. 167.
161. σμικροτέρων. Stob. Grot. xliii. p. 167. μικρῶν Grot. Exc. 167.
165. Suidas v. Ἀπαλέξασθαι.
172. seqq. R. P. in Præf. ad E. Hecub. xi. et ad v. 937. illius fabulæ.
183. Suidas v. Ἀριστερά.
190. Suid. v. Ἀσωτιά.
191 et 193. omisso 192. citat Suid. ii. 552. ubi μή μοί μ' ἄναξ.
197. Suid. v. Ἀτάρβητος. Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾷ. Hinc corrig. Soph.
214. Suidas v. Ἀρητόν.
216. Suidas v. Ἀπελωβάθη.
256. ἄπλαστος Suid. lectio in Voc.
260 — 2. Grot. Excerpt. 61.
260 — 3. Stob. Grot. xcix. p. 417.
261. Eustath. in Od. A. 63. 53.
265 — 7. Stob. Grot. cxiii. p. 467.
292, 3. Stob. Grot. lxxxv. p. 349.
293. Eustath. in Od. A. 64. 1. et 33.
309. ἀρν. φ. Huc respexit Eustath. in Od. A. 9. 6.
328 ad 330. Stob. Grot. cxiv. p. 469.
362, 3. Stob. Grot. cviii. 457.
412. Harpocrat. v. Πόριος.
455, 6. εἰ δέ — Grot. Exc. 61.
472. Suidas v. Ἄσπλαγχνος alit.
473 — 80. Stob. Grot. vii. p. 45. et cxxii. p. 501.
476. καὶ ἀναθεῖσα. Stob. vii. et κἀναθεῖσα, cxxii.
478. καλαῖσιν ἐλ. Stob. vii. at κεναῖσιν, cxxii.
485, 6. Grot. Excerpt. 61.
520. Grot. Exc. 65.
524. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος ε. ἀ. Herm. Præf. in E. Hecub. lxv. et R. P. in Præf. in E. Hecub. vii. — x. et lviii.
550 ad 555. Stob. Grot. lxxviii. p. 335. — Grot. Exc. 61.
558. Suid. v. Ἀτάλλων, ubi πνεύμασι —
565, 6. Suidas v. Ἀσπιδηφόροι.
578, 9. Suid. v. Ἀπάκτου.
580. Grot. Exc. 63.
584. Toup. in Suid. I. 82. Schol. Aristoph. Plut. 69. Gregor. Corinth. p. 27.
586. Grot. Exc. p. 63.
607. Confer Suid. v. Ἀποτροπιαζόμενοι.
646 — 649. Stob. Grot. De R. Nat. xi. p. 143.
649. καὶ π. φ. Stob. Gr.
657 — 660. Suid. v. Ἀστιβὲς ἀ.
663. Grot. Excerpt. 63.
666 ad 676. Stob. Gr. xlv. p. 170.
667. Eustath. in Od. A. 30.
677. Grot. Exc. 63.
689. Conf. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
693. Eustath. in Od. A. 59. 36.
714. Stob. Gr. De R. Nat. xi. p. 143. ubi *Euripides Hippolyto* in Margin.
758, 9. Suid. v. Ἀνόνητα, ubi περιττά.
758 ad 761. Stob. Grot. De Rerum Nat. vii. 121. et Flor. xxii. p. 115.
759. δυσπραγίαις. Stob. Gr. Fl. 22.

760. φύσει. St. Gr. De R. N. vii.
761. φρόνῃ St. Gr. De R. N. vii.
764, 5. Grot. Excerpt. 63.
832—4. Suidas v. Ἀσφαδάστῳ.
885. ὕβρις Schol. Venet. in Hom. Il. Γ. 219.
934. Suidas v. Ἄρχων.
935. Suidas v. Ἀριστόχειρ.
941. Suidas v. Ἀρτίως. Perfecte.
964, 5. Stob. Grot. iv. p. 29. Grot. Excerpt. 63.
969. τοῦδέ γ' ἐγγελῶσιν. R. P. in E. Hecub. 1214. et in Præfat. xxviii.
970. Grot. Excerpt. 63.
973. Suid. v. Ἀνία.
982. Eustath. in Od. A. 12. 11.
988, 9. Grot. Exc. 63.
1008. Conf. R. P. Præf. in E. Hecub. xxiii.
1019. Suidas v. Ἀπωστός. bis.
1026, 7. Suidas v. Ἀποφθίμενον.
1029—1031. Suidas v. Ἄντυγες.
1031. ἀπέψυξε Suid. l. c.
1036. Grot. Excerpt. 63.
1071 ad 1076. Stob. Grot. xliii. p. 165.
1072. ἐφεστότων St. Gr.
1074. παρεστήκει δ. Stob. Gr.
1079. Grot. Excerpt. 63.
1081 ad 1087. ταῦτα. Stob. Grot. xliii. p. 167.
1083. οὐρίας — εἰς ϛ. Grot. Stob.
1085. ἂν Stob. Gr.
1086. ἂν Stob. Gr.
1090, 1. Stob. Grot. cxxvi. p. 515. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxvi.
1093 ad 1096. Stob. Grot. lxxxvii. p. 357.
1101. Notat ob quintam sedem R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxvi. Leg. ἦγεν.
1107. Grot. Exc. 63.
1118. Stob. Grot. xiii. p. 81. ubi Menelao adtribuitur. Sic Grot. Excerpt. 65.
1119. Stob. Gr. l. c. hæc Teucro dicta notat. Sic Grot. Exc. 65.
1124, 5. Stob. Grot. xiii. p. 81.
1125. Grot. Exc. 65.
1128, 9. Grot. Exc. 65.
1142—9. Grot. Excerpt.
1159, 60. Stob. Grot. ii. p. 13. et Grot. Excerpt. 65.
1160. παρῇ Stob. Gr.
1246. ad 1254. Stob. Grot. iii. p. 15.
1253. πλευρὰ Stob. Gr. l. c. recte Porsono in Eur. Hecub. 820.
1266, 7. Stob. Grot. cxxvii. p. 515.
1297. Athen. vii. 277. c.
1322. Grot. Excerpt. 65.
1334, 5. Stob. Grot. ix. p. 55. ubi Μηδ'.
1344. Grot. Exc. 65.
1350. Stob. Grot. xlix. p. 187. et Grot. Exc. 65.
1352. Grot. Exc. 65.
1357. Stob. Grot. xix. p. 103. ubi ἡ ἀρετή.
1418. Grot. Exc. 65.

IN PHILOCTETAM.

1. Suidas, v. Ἄστειπτος.
21. Rhes. 526. εἴπερ ἐστὶ σῶς.
22. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxvi.—f. leg. Ἃ σημανῶν Πρόσελθέ μοι σὺ, εἶτ' ἔχει.
182. Conf. R. P. Præf. in E. Hecub. Ed. 2. p. xi.
228. καλούμενον vulgo, sc. pro ὄντα. Sic κεκλήσεται pro ἔσται Electr. 230.
315. οἵ R. P.
357. R. P. citat in Præf. ad E. Hecub. xxxix. ad illustrand. versum Anonymi, forsan Sophocl. ap. Plutarch. Πῶς ἄν τις — Vol. i. 137. c.
531. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
639. Pierson. Verisim. 63. et Valcken. Diatrib. 234.
731. Recte Brunck. Vulg. κἀποπλήκτως. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxv.
764. Valck. Diatr. 234.
788. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxi.
794. Conf. R. P. in E. Hecub. xxiii.
801. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxi.
946. Toup. in Suid. i. 71.
1130. R. P. Præf. in E. Hecub. vii.
1242. φῄς;
1288. Vel ἆρ' οὐ δ' vel ἆρα δ. R. P. in Præf. ad E. Hecub. xi.
1304. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxv.
1313. Supr. 607.
1333. Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἧμιν ἐντυχών. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxv.
1402. Violatur Cæsura. R. P. Præf. Supplem. ad E. Hecub. xliii. [Versum in margine sic corrigit Burneius ;] Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν εἰς ναῦν. ΦΙΛ. Ποῖον εἰρηκὼς ἔπος;
1451. Valck. Diatr. 234.

IN ELECTRAM.

2, 3. Ad usus suos convertit Mania, ap. Machonem in Χρείαις, citat. ab Athenæo. xiii. 579. A.
61. Citat Athen. iii. 122. c. ubi μηδὲν εἶναι ῥ. σ. κ. κακόν. unde inter incert. Soph. posuit Heathius.
71. Suidas v. Ἀρχέπλουτον.
89. Suid. in Voc. [ἀντήρεις.]
167. Suid. v. Ἀνήνυτον.
182. Suidas v. Ἀπερίτροπος.
233—35. Suidas v. Ἄτη. ubi Μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις —
255. Vid. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
357. R. P. Præf. E. Hecub. xxxii.
413. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxii.
454. ἡμῖν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
466, 7. Stob. Grot. xi. p. 78. ubi λόγοιν.
467. ἐπισπεύδει Stob. Gr. l. c.
530. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxv.
623. τᾶμα prima longa. Sic E. Cyclop. 331. Toup. in Suid. ii. 470.
696. Stob. Grot. De R. Nat. vii. ubi ὅθ' ἄν.

697. βλάπτειν — ἰσχ. φύγοι. Stob. Gr. l. c.
724. Suidas v. Ἄστομοι Ἵπποι.
770, 1. Stob. Grot. lxxvi. p. 329. ubi οὐδὲ καὶ κ.
864. Suidas Voc. Ἄσκοπον.
887. ἐς τί — πυρί ; Suid. v. Ἀνήκεστον.
989. Stob. Grot. xvii. p. 95.
1009, 10. Suid. v. Ἀντιάσας. Toup. in Suid. iii. 30.
1015. Προνοίας — et 1016. Stob. Grot. iii. p. 14.
1038. R. P. ad E. Hecub. xxv.
1045. Stob. Grot. iv. p. 29. ubi οὐδὲν ἐστιν.
1050, 1. Stob. Grot. ii. p. 13. ubi in Marg. *Phædra.*
1058 —1062. Suidas v. Ἄνωθεν. ubi τροφῆς — ὧντ' ὄνησιν — ἐπίσης.
1082, 3. Stob. Grot. xxxvii. p. 145. ubi τῶν γὰρ ἀ.
1328. ὗμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1332. ὗμιν R. P. l. c.

IN
DEPERDITORUM DRAMATUM
FRAGMENTA.

P. 179. ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes,] V. 156.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ. II. Aristides tom. ii. p. 228.] 288.

P. 180. III. Ἄνθρωπός ἐστι] f. ἴσθι.
Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι.] Soph. Ajace. In ed. Aur. Allobr. 1609.
IV. Τοὺς δ' αὖ] δ' ἂν Stob.

P. 181. ΑΙΓΕΥΣ. IV. στρ. κρ. φῦλα] φύλακα Tyrwhitt. in Toup. iv. p. 427.
V. ὀδουρὸν οἷος] Sic Valck. l. c. In Schol. Pind. ὅμοιος.
VI. ἐν Ἀργεῖ)] Ἄτρει Ed. Oxon.

P. 182. κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει] κινήσετ' αὔραις κἀνακουφιεῖ.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ. I. Δεινότατον ἀπομακτῆρα] τος — τήρ τε in Harpocrat.

P. 183. ΑΚΡΙΣΙΟΣ. I. ὦ ἀκούετ'·] οὐκ ἀκούετ' ;

P. 184. VII. Stob. Grot. Tit. cxvii. p. 482. omisso Fabulæ nomine ; et Tit. cxvi. p. 476. quasi Incerti poetæ, hic versus etiam laudatur.

P. 188. ΑΛΩΑΔΑΙ. XII. ἄρασα μύξας] R. P. Præf. in E. Hecub. viii.
Nescio an ob metrum] Liberalis certe est istud *Nescio.*

P. 189. ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. V. Vid. Schol. MS. Platonis ap. Fabric. B. Gr. Harles. ii. xvii.

P. 190. ΑΤΡΕΥΣ. Sic erat titulus] Q. an ad hanc fabulam referri debet vi. frag. τοῦ ΑΙΓΕΥΣ, ut est in Ed. Oxon. σχ. ad Odyss. Η. 106.

P. 192. ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛ. VII. vulgatam præfero.] Toup. in Suid. Vol. iii. 24. vulgatam defendit et illustrat.

P. 194. ΔΑΝΑΗ. Suidas v. Πεῖρα.

P. 195. ΕΠΙΓΟΝΟΙ. Vid. Suid. v. Ἀδράστεια Νέμεσις.

P. 197. ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. Toupio] Vol. ii. p. 555. ubi fragm. hujus Fabulæ recitat.

P. 200. ΘΥΕΣΤΗΣ. VII. Illud πάντων τὸ θανεῖν in Stob. Grot. Flor. p. 451. Tit. cviii. secundum quosdam. — Grot. Excerpt. pag. 128.

ΙΝΑΧΟΣ. Ruhnken. in Timæum 9.

I. Valck. Diatr. 208.

VI. Valck. Diatr. 169.

P. 201. ΙΝΩ. Βίων δὲ,] Eur. Bacch. 1129.

narratiuncula citatur] Athen. v. 186. D.

P. 203. ΙΩΝ. Lexicon in χερσεύει.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ. III. Hæc verba occurrunt in Photii Lex. ubi Σοφοκλῆς ἐν Καμικοῖς.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ. I. Hoc fragmentum citat Schol. MS. Platonis Charmid. apud Fabric. B. Gr. Harles. ii. xvii.

II. Sic Photius Lex. MS. Sed in Cod. Regin. Oxon. τὰ πάντ' pro ταῦτα. [Locus sic se habet in Impresso: Ὄνου σκιὰ, καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφοκλῆς Κεδαλίωνι· ὅτι ἀντιγίνηται τὰ πάντ' ὄνου σκιά. Ad quem Schleusnerus: "Ὄνου σκιὰ —— Κεδαλίωνι (Suidas Κηδαλίωνι) —— ὅτι ἀντιγίνηται. Scribendum e Suida: ὅτι ἄν τι γένηται."]

P. 205. ΚΡΕΟΥΣΑ. IV. Ruhnk. in Tim. 47.

P. 206. ΚΡΙΣΙΣ. II. Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.] Sic σὰρξ pro σῶμα Æs. 7. Theb. 627.

P. 208. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ. Conf. Schol. MSS. Platonis citat. ab. Harles. ad frontem Fabric. B. Græc. ii. xv. et xvii.

P. 215. ΠΗΛΕΥΣ. I. Πηλέα dissyllab. E. Andr. 22.

P. 225. ΤΡΩΙΛΟΣ. III. Ad fin.] et Ἐμασχαλίσθη.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ. I. Partem hujus Fragmenti] Valck. Diatrib. 193. Not.

P. 226. ΤΥΡΩ. III. Unde τέλος? King. et Musgr. dant γέλως. Tyrwhitt. in Aristot. Poet. 156. proponit κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα.

P. 228. XV. Κόμης δὲ —— φόβην.] Br. ad S. T. 1296.

P. 229. ΦΑΙΔΡΑ. I. Valcken. in Adon. Theocr. 206.

IN FRAGMENTA EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

P. 234. VII. Stob. Grot. De R. Nat. xi. p. 143.

P. 236. XVI. Hic quartus Iamb. exstat in Eurip. Danae, 19. Ὄρκος —— φηλήτῃ βαρύς.] φιλήτῃ in Stob. Gr.

XVII. Ex Soph. Laocoonte, in Stobæo Grot.

P. 238. XVIII. Male quasi ex Alexidis Philotragœdo citat Valesius in Maussaci not. p. 220.

XXXI. δυσάλγητος φρένας.] Œ. T. 12.

P. 239. XXXVIII. In Athen. i. Εὖ γλῶσσα. Casaubon. conjicit Φεῦ· γλ. quem sequitur Grot. Excerpt. 153.

P. 240. XLV. Conf. Suidas, v. Ἀρύβαλλος.

P. 242. LII. Æschyli versus Choeph. 503.] Aliter Stanleius et Gatakerus.

P. 243. Versus quem citat in Ψεῦσον,] Sic Toup. in Suid. iii. 329.

LIV. ἐμπορεύεται,] Brunck. in S. a. T. 456.

P. 248. LXXIX. Aristophanis potius esse crediderim.] Locus est forte ex fabula Satyrica.

P. 250. LXXXV. Ad fin.] Vid. ad Œ. T. 699.

LXXXIX. οὐδὲ εἷς.] Οὐδὲ εἷς Comicorum est. Iambus cum anapæsto in 3 sede, et cum hiatu non est Tragicorum.

XCII. Aliter citant; Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Suidas in v. Schol. Soph. Electr. 188. Grot. Excerpt. 945. Zenobius, i. 90. Diogenian. i. 79.

P. 251. XCIII. Conf. Aristid. i. 112. et 268. et Cant. ad loca, qui Menandri versum esse contendit.

ADDENDA AD SOPHOCLIS FRAGMENTA.

Valcken. Diatrib. 192. ex Cicer. ad Atticum Epist. xiv. 22. et xv. 11. xvi. 6. Ælian. N. H. vii. 39. citat. a R. P. in Præf. ad E. Hec. ix. ἐν τοῖς ΑΛΕΑΔΑΙΣ [ΑΛΩΑΔΑΙ ubique scribendum judicat Brunck.]

IN LEXICON SOPHOCLEUM.

ΑΓΡΥΡΑΙ. Huc respexit Suidas in χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.

ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ. Sic Toup. ii. 466. Vulg. Πυρεώρους. Πυῤῥοὺς Valck. in Theocr. Adon. 246. Melius πυῤῥάς. R. P. in Toup. iv. 488.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ. Ἀκούσεσθαι δὲ] -θον.

ΑΚΤΙΤΗΣ. Suidas. Steph. Byz. v. Ἀκτή.

ΑΛΥΒΑΣ. Suidas.

(ΑΛΙΕΥΣ πληγεὶς νοῦν οἴσει. Zenob. ii. 14. Suidas. Diog. ii. 31.)

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ. Toup. in Suid. iii. 27.

ΑΜΦΙΠΑΙΞ. Suidas v. Ἀπεπλίξατο citat Soph. locum.

ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. ἔχει νόμον] νόμον ἔχει R. P. Præf. in E. Hecub. xi.

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. e comœdia sunt.] forte ex Satyrico dramate.

ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. Hoc Schol. citatur a Fabric. B. Græc. Harles. ii. xviii.

ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. μᾶλλον ἂν ὅστις] μ. ἂ. εἴη ὅ.

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Vid. Excerpt. ex Schol. inedit. Platon. in Fabric. B. Græc. Harles. ii. xvi.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Bentl. in Malel. p. 33.

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ.] -ΘΙΑΝ Cod. Cant

H pro HN. Γυνὴ δ' ἐκείνου] Sch. Venet. in Il. ε. 533. p. 144.
ΚΡΟΤΗΜΑ. καὶ Σοφ.] Rheso, 498.
ΜΟΛΙΒΟΣ. Μολυβδὶς ὥστε] - ος.
(ΞΥΝΩΝΑ. τὸν κοινωνόν. Σοφο. Photius Cod. Regin.) [" Ξύνωνα, τὸν κοινωνόν. Σοφοκλῆς. Suspecta est lectio Ξύνωνα Cl. *Alberti* ad *Hesych*. T. II. col. 706. n. 26. an autem ξυνῆνα, aut ξυνᾶνα, aut ξυνήονα legendum sit, non definit." SCHLEUSNERUS.]
ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ. In Cod. Regin. Oxon. Photii Ὄπνιον et ηὐξαμένον.——— ubi legitur in Voc. præced. Ὄπνιος χείρ. πλουσία χείρ. πλούσιος. [Corrigit Ὀμπνιον Schleusnerus.]
ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Auctar. Hesych. ii. 780.
ΟΡΘΟΦΡΩΝ. οὕτω Σ. in Cod. Regin. Oxon. Phot.
ΟΥΡΙΣΑΙ.] Photii Lex. MS. Cod. Regin.
Οὐράν. αἰδοῖον. Σοφοκλῆς.
Οὐρητιᾶν. ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν.
Οὔρια πλεῖν λέγουσιν.
Οὔρισαι. ἀποκ. εἰς οὔριον.
Οὐρὰν in Satyr. fabula adhibitam a Sophocle verisimile est.
(ΠΑΝΟΝ. ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα. κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφο. * * * Ζεὺς — Sic cum hiatu Cod. Regin.) [Totum locum ex Hermanni editione exscribam. Πανὸν ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ. Ζεὺς——Ζεὺς vocabulum proximæ sententiæ caput est.]
ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. Ad fin.] Versus iste extat in Photii Lex. notante Porsono [ad Eur. Orest. 1427.]

Ὄχανον. ὅθεν ἡ ἀσπὶς κρατεῖται τῇ χειρί.
Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβαὼς πόδα.

ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΝ. Ad fin.] Photius. Παλίνσκιον. Ἴσαῖος μὲν ἀντὶ Σύσκιον. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ τοῦ Σκοτεινόν· καὶ Σοφοκλῆς· Χειμῶνι παλισκίῳ· [παλινσκίῳ ed. Herman.] ἀντὶ τοῦ ζοφέρῳ.
ΠΑΡΑΚΡΟΥΕΤΑΙ. Vid. Hemst. in Hesych. not. ultim. et vol. ii. 356. not. 23.
ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ. Philoct. 781.
ΡΥΤΗΡΕΣ. Œ. C. 894. Aj. 241.
ΤΕΩΣ. Aj. 599.
ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Vid. Excerpt. ex Schol. inedit. Platonis, Fabric. Bibl. Gr. ii. p. xvi.

IN SCHOLIA GRÆCA.

[*_*_* Quæ asteriscis signantur notæ, sunt in Συλλογὴν παραλελειμμένων παλαιῶν σχολίων.]

(ŒD. R.)

34. Ruhnken. in Timæum, 13.
246. Ἄμοιρον Suidas, v. Ἀμοιρῆσαι.
383. Suidas, v. Ἀγύρτης.
402. Suidas, v. Ἀγηλατεῖν.
480. Valck. in Theocr. Adoniaz. 124. p. 403. Vide σχ. Eurip. Orest. 331.

637. Q. de lectione edit. prim. [In edit. quæ prodiit in quarto sic legitur : ΟΥΚ ΕΙ ΣΥ Τ' ΟΙΚΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλεύσῃ; καλῶς δὲ κ. τ. λ.]

690. ἀντὶ τοῦ παράφρονα, καὶ ἀνόητον] omiss. in ed. ult. [clausula sc. κ. ἀ.]

1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.] Menand. ap. Stob. cv. E. Magn. v. ποτμός.

(ŒD. COL.)

42. Suidas v. Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
55. Hemsterh. in Lucian. i. p. 196. Heynius in Apollodori fr. iv. 1066.
57. Heynius in Ap. fr. 1067.
126. ΑΣΤΙΒΕΣ,] Suidas in v.
207. Suidas, v. Ἀπόπτολις.
489. Suid. v. Ἄπυστα.
Ἀπολλόδωρος δὲ] Heynius, fragm. Apollodori p. 1046. ubi scribit. *Cf. Callim. fr.* 123.
674. Suid. v. Ἀν' οὖς ἔχων, et Toup. in Suid. i. p. 61.
705. ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.] Ex Apollodoro περὶ θεῶν. Heyn. in Apollod. fr. 1067.
791. Ζεὺς ἐγκαθίει] ἐγκαθιεῖ Br. ex Cod. MSto citat. in not. ad Œ. T. 628.
1492. Suidas, Ἄκραν ἐπὶ γύαλον.
ΑΓΙΑΖΩΝ,] Suidas, v. Ἁγίζων.
1584. Suidas, v. Ἀεί.

(ANTIG.)

615. Conf. Ruhnken. in Vell. Pat. i. 265—6. Hi duo ex incerto Poeta versus inter Euripidis frag. p. 515. apud Barnes. ponuntur.

(TRACH.)

265. Bentl. in Malel. p. 53.
745. Suidas, v. Ἄζηλον.

(AJ. LOR.)

1. Suidas, v. Πεῖρα.
285. Suidas, v. Ἄκρας νυκτός. Abresch. in Æschyl. i. 5. 30. Toup. in Theocr. ii. p. 409. in Suid. v. Vol. iii. p. 20.
389. Suidas, v. Ἄλημα.
* 607. Suidas, v. Ἀποτροπιαζόμενοι.
665. Suidas, v. Ἄδωρα.
672. Suidas, Αἰανὴς κύκλος.
683. Toup. in Suid. i. 78.
695. Suidas, v. Ἁλίπλαγκτος.
* 805. Conf. Suid. v. Ἀντήλιος.
835. Suidas, Ἀεὶ παρθένους. Eustath. in Hom. Il. i. 663. 4.
935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ,] Suidas in v.
* 1267. ΠΡΟΔΟΥΣ' ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ,] Suid. in Ἁλίσκεται.

(PHILOCT.)

182. Suidas, Ἄμμορος. ὁ κακόμορος.

(ELECTR.)

62. εἶτα Ἑρμότιμος,] ὁ Σάμιος. [Ita suppletum in ed. ult.]
89. Suidas, v. Ἀντήρεις.
102. Suid. v. Ἀεικῶς.
138. καὶ Αἰσχύλος·] Νιόβη. Suid. v. πάγκοινος. [Cf. Aristoph. Ran. 1392. et ibi Scholiast. Stob. Serm. cxvii. Eustath. ad Il. ί. p. 744.]
147. Suid. v. Ἀηδὼν, et Ἀραρέ με —— Toup. in Suid. i. 83. Suid. v. Ἀρέσκεια. Fischer. Prolus. 138.
176. ἐνίοτε δὲ οὐ] ἐ. δ' οὖν Br. in not. [Et sic in ed. ult.]
ἔνθεν καὶ τὸ] Il. B. 295. [Suppletum in ed. ult.]
188. Sophoclis fragm. incert. xcii. Suid. v. Ἀνδρὸς κακῶς πρ. —— Aristides i. 112. et 268. Zenobius, i. 90. Diogenian. i. 79. et Schol. Aristid. Vol. ii. 235.
236. ΣΥΝοικοίην] ΞΥΝοικ.
451. Suid. in v. Ἀλιπαρῆ.
561. Multa mutata in Editt. ultt. [Sic se habet locus in editione, qua usus est Burneius : ΩΣ ΟΥ ΔΙΚΗ Γ' ΕΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ (528.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἷλε, τὸ ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας. ΑΛΛΑ Σ' ΕΣΠΑΣΕ ΠΕΙΘΩ. αὕτη γὰρ ἀπόδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν. ΕΣΠΑΣΕ, παρήγαγε, παρέπεισεν.]
706. οἱ δὲ, Αἰνειᾶν, τῶν] Αἰνειᾶνες in ed. 2.
858. Aliter in ed. 2. [Ad hunc modum in ed. 1. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ, τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων· τινὲς, τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ηὔξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης, γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος. ἢ ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ, τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων.]
1078. ad fin.] Aliter in ed. ult. [Integrum Scholium est (ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.) in ed. 1. non cum priore conjugatum reperitur ope vocis Ἄλλως.]
1102. Suidas, v. Ἀζήμιος, ubi male ζ. τοῦ πάθους.
* 1146. Conf. Merrick. Tryphiod. 303. p. 44.
1407. Suidas, v. Ἀνηκούστησεν. Ind. Thuc. v. ἀνηκουστέω.

IN BRUNCKII NOTAS.

(ŒD. R.)

Argum. πόρπαισι δισσὰς, &c.] πόρπησι. Vid. Valck. ad Phœn. Eurip. 59.
V. 3. Burton.
11. Burton.
16. Heath. [ad exempla in fine] Burton.
33. Heath. Burton
58. Duo postrema, &c.] Burton.
67. Hæc et plura recenset Pierson. in Mœrid. 315. Valck. in Hippol. 280.

82. Fabius Pictor, &c.] Locum citat Valcken. ad Hippol. 806.
193. Markland. in Suppl. 2.
221. Marklandus.] An ad Suppl. 109.
264. eruditus Britannus.] Mudge.
328. Dawes. 331.
366. Gatakerus opp. T. I. p. 351. [corrigit B. p. 352. et pergit,] et Valcken. in Hippol. 961. p. 268. et in Phœn. p. 162. 493. Hemst. in Lucian. i. 147.
374. Casaubonus ad Athen.] Valcken. l. c. laudatus.
445. Vide Valcken. ad locum.
467. Longe aliter in edit. sec. [Utriusque editionis notas habes in hac nostra.]
555. Dawesii] qui χρείη leg. docet.
606. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.] Hæc ad v. 706. pertinent. [in ed. 2. suo loco reperiuntur.]
643. citantur] a Barnesio, adnotante Musgravio.
893. Longe aliter not. legitur 893. in edit. ult. [Utramque lectionem vide suo loco.]
911. p. 31.] locum non invenio.
1006. Kuster. in Aristoph. Plut. 341. Brunck. in Ran. 302. Eur. Ion. 349.
1082. videtur ad Suppl.] In *Explicat. Veter. aliquot*, post Suppl.
1117. comminisci] non necesse.
1170. Eur. Electr. 250.
1186. In prima Stropha et Antistropha ne syllabam vel addit, vel mutavit Heath.
1234. Burgess.
Clarkius.] in Il. B. 537.
1249. Heath.
1264. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 243.
1301. ad fin.] et Valck. ad l. v. 817.
1310. Ion. 90. πέταται.
1394. Porson. in Hecub. 81.
1474. Phœn. p. 390.] locum non invenio.
1505. multa e Comico] Hæc vox nullibi apud Tragicos occurrit.
1517. Pluto 1068.] non invenio locum.

(ŒD. COL.)

19. πέτρου.] Conf. Viri Docti ad Hesych. v. πέτρου.
209. μὴ ter Dorv. in Charit. 200.
371. Unicum quod mihi occurrit] R. P. in Toup. iv. 488.
1493. Suidas Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν.
1595. ad fin.] Conf. R. P. in Præf. ad E. Hecub. xvii.

(TRACHIN.)

552. Vid. in Œ. Tyr. 335.

(AJ. LOR.)

40. Argon. iii. 225.] Conf. ed. secundam. Addend. in ed. ult. [suppletum in nostra.]

158. Jul. Cæs. B. Gall. vi. 9. v. 1. p. 296.
313. ad fin.] Addend. in edit. ult. [suppletum in loco.]
565. ἀσπιστῆρες.] ap. Suid. v. ἀσπιδηφόρος.
962. Misc. Observ. ix. 116.

(PHILOCT.)

25. fragm. incert. lviii.

FINIS

TOMI SECUNDI.

Londini imprimebat J. F Dove, in Area quæ est Divi Joannis.

DATE DUE

GAYLORD			PRINTED IN U.S.A.